„O carte cu o soluție încrezătoare că războiul se poate termina în secolul XXI."

Library Journal

JOE HALDEMAN

PACEA ETERNĂ

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Joe Haldeman s-a născut în Oklahoma City pe 9 iunie 1943 și în copilărie a locuit, împreună cu familia, în mai multe orașe din America. După ce a studiat fizica și astronomia la universitatea din Maryland, a participat în calitate de inginer la războiul din Vietman, fiind rănit și apoi decorat pentru misiunile sale. Din această experiență s-au născut *War Year* (1972), romanul său de debut, precum și romanele *The Hemingway Hoax* (1990) și *Old Twentieth* (2005). Consacrarea autorului a avut loc în 1974, odată cu publicarea volumului *Războiul etern*, cel mai cunoscut roman al său, recompensat cu premiile Hugo, Nebula și Locus. Scriitorul îl va dezvolta ulterior într-o serie de succes. Romanul *Forever Peace*, apărut în 2008, a câștigat, de asemenea, premiile Hugo și Nebula. De altfel, autorul, care de-a lungul anilor a urmat mai multe cursuri de creative writing, predând și conferențiind la numeroase instituții americane, a fost recompensat cu numeroase distincții. Joe Haldeman a publicat și volume de proză scurtă, și alte serii apreciate, fiind prezent în diferite antologii.

JOE

HALDEMAN

PACEA ETERNĂ

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALDEMAN, JOE
Pacea eternă / Joe Haldeman; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-765-4
ISBN epub: 978-606-758-827-9
ISBN mobi: 978-606-758-828-6

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Joe Haldeman
THE FOREVER PEACE

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Monica ANDRONESCU
Lector: Anca COMAN
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

CUPRINS

Despre autor
Pacea eternă

Acest roman le este dedicat lui John W. Campbell, care a respins o povestire fiindcă a considerat că-i absurd să scrii despre femei americane care luptă și mor în război, și lui Ben Bova, care a avut altă părere.

„Omul s-a născut în barbarie, într-o vreme când uciderea semenului său era o condiție normală a existenței. El și-a dezvoltat conștiință, iar acum a atins ziua când violența față de altă făptură umană trebuie să devină la fel de respingătoare precum canibalismul.“

MARTIN LUTHER KING, JR.

În atenția cititorului: Această carte nu este o continuare a romanului meu din 1975, *Războiul etern*. Din punctul de vedere al autorului, ea reprezintă totuși un fel de urmare, întrucât examinează unele dintre problemele acelui roman dintr-un unghi inexistent acum douăzeci de ani.

Nu era beznă deplină; razele subțiri și albăstrui ale lunii se strecurau prin acoperișul de frunze. Și, în plus, niciodată nu era liniște deplină.

O creangă groasă a trosnit și zgomotul a fost înăbușit sub o masă grea. O maimuță urlătoare mascul s-a trezit din picoteală și a privit în jos. Acolo se deplasa ceva, negru pe fundal negru. Urlătorul și-a umplut plămânii cu aer, pregătindu-se să lanseze o provocare.

S-a auzit un sunet precum cel al unui ziar rupt. Trunchiul maimuței a dispărut într-o fântână arteziană întunecată de sânge și organe zdrențuite. Cele două jumătăți ale trupului său au căzut greoi printre ramuri.

Vrei să lași dracu' blestematele de maimuțe? „Gura!“ *Aici este o rezervație ecologică*. „E schimbul meu! Exersez tirul pe timp de noapte.“

Silueta neagră pe fundal negru s-a oprit, apoi a lunecat prin junglă ca o reptilă masivă și silențioasă. Un om s-ar fi putut afla la doi metri de ea și n-ar fi zărit-o. În infraroșu nici nu exista. Undele radar i-ar fi alunecat peste piele.

A adulmecat iz de oameni și a încremenit. Prada se găsea la vreo treizeci de metri în direcția dinspre care sufla vântul: un mascul

duhnind a sudoare stătută, cu respirația mirosind a usturoi. Vaselină pentru arme și reziduuri de praf de pușcă fără fum. Silueta a testat direcția vântului și s-a retras pe propriile urme, apoi a efectuat un ocol. Bărbatul supraveghea poteca, așadar ea avea să vină din desiș.

I-a înhățat din spate gâtul și i-a smuls capul ca pe un fruct prea copt. Trupul bărbatului s-a cutremurat, a gâlgâit și s-a deșertat. A lăsat cadavrul pe sol și i-a așezat capul între picioare.

Artistic. „Mulțumesc."

A ridicat arma mortului și a îndoit țeava în unghi drept. A pus-o jos fără zgomot și a rămas nemișcată câteva minute.

Alte trei umbre au apărut din junglă și toate au pornit spre o colibă micuță de lemn. Pereții erau din scânduri peste care fuseseră țintuite cutii de conserve aplatizate; acoperișul era din plastic ieftin.

Prima siluetă a smuls ușa din țâțâni și o alarmă irelevantă a pornit să țiuie când a aprins un proiector de cască mai orbitor decât soarele. Șase oameni au tresărit pe paturile de campanie.

– Nu vă-mpotriviți, a bubuit în spaniolă silueta. Sunteți prizonieri de război și veți fi tratați conform Convenției de la Geneva.

– *Mierda*.

Un bărbat a înhățat de lângă pat o grenadă cu declanșare instantanee și a azvârlit-o spre proiector. Zgomotul de ziar rupt s-a auzit mai slab decât explozia corpului său. O fracțiune de secundă mai târziu, silueta din prag a strivit grenada ca pe un țânțar, iar detonarea a distrus peretele frontal al colibei și i-a azvârlit la podea pe cei din interior.

Silueta întunecată și-a examinat mâna stângă. Doar degetul mare și arătătorul mai funcționau, iar încheietura scrâșnea când era rotită.

Excelente reflexe. „Mai taci dracului!"

Celelalte trei siluete au aprins propriile proiectoare orbitoare, au smuls acoperișul colibei și au dărâmat ceilalți pereți.

Oamenii dinăuntru păreau morți, însângerați și nemișcați. Mașinăriile au început totuși să-i verifice. Pe neașteptate, o tânără s-a rostogolit în lateral și a ridicat pușca laser pe care o ascunsese sub ea. A țintit spre cel cu mâna avariată și a reușit să vadă un norișor de fum ridicându-se din pieptul lui înainte de a fi transformată în bucăți.

Cel care verifica trupurile nici măcar nu ridicase privirea.

– Prost! a spus el. Toți sunt morți. Nu există tunele. Nicio armă specială.

– Măcar avem câte ceva pentru Unitatea Opt.

Au stins proiectoarele și au pornit simultan în patru direcții diferite.

Cel cu mâna deteriorată a mers cinci sute de metri, apoi s-a oprit ca să-și cerceteze stricăciunile, folosind o lanternă cu infraroșii de putere mică. Și-a lovit mâna de șold de câteva ori. Zadarnic, doar cele două degete mai funcționau.

Bravo! Acum trebuie să-l aducem acasă.

„Tu ce-ai fi făcut?"

Cine se plânge? O să-mi petrec o parte din cele zece zile în bază.

Cei patru au folosit rute diferite pentru a ajunge până în vârful unei coline despădurite. Au rămas înșiruiți câteva secunde, cu brațele ridicate, iar un elicopter de marfă a apărut la rasul copacilor și i-a preluat din zbor.

Cine a căpătat a doua victimă? a întrebat cel cu mâna ruptă.

Un glas a răsunat în toate patru capetele:

– Berryman a inițiat replica, dar Hogarth a început să tragă înainte ca victima să fie clar moartă. Conform regulilor, ea le aparține amândurora.

Elicopterul cu cei patru soldier-boy atârnând dedesubt a coborât, urmând panta colinei, și s-a năpustit prin noapte, la nivelul coroanelor arborilor, în bezná absolută, către est, către aliatul Panama.

Nu-mi plăcea ca Scoville să aibă soldier-boy-ul înaintea mea. Trebuie să monitorizezi mecanicul anterior timp de douăzeci și patru de ore înainte de preluare, să te-ncălzești și să simți eventualele modificări ale mașinii, apărute de la ultimul tău schimb. De pildă, avarierea a trei degete.

Când te afli pe locul de încălzire, ești limitat la rolul de spectator; nu ești cuplat cu restul plutonului, ceea ce ar putea cauza o confuzie teribilă. Respectăm o rotație strictă, astfel că și înlocuitorii celorlalți nouă soldier-boy din pluton răsuflă în ceafa mecanicilor lor.

Ați auzit despre situațiile critice, când înlocuitorul trebuie să preia instantaneu soldier-boy-ul de la mecanic. Nu-i greu de crezut că

asemenea lucruri se întâmplă. Ultima zi este cea mai păcătoasă, chiar și fără stresul suplimentar de a fi mereu monitorizat. Dacă ești pe punctul să cedezi, să suferi un infarct sau o paralizie cerebrală, asta se întâmplă de obicei în a zecea zi.

Mecanicii nu se găsesc în niciun fel de pericol fizic, în buncărul subteran al Operațiunilor, aflat în Portobello. Totuși, rata deceselor și afecțiunilor noastre o depășește pe cea a infanteriștilor obișnuiți. Nu gloanțele ne doboară, ci propriile noastre vene și creiere.

Cu toate astea, ar fi greu pentru mine sau pentru oricare dintre mecanicii mei să-i înlocuim pe cei din plutonul lui Scoville. Ei sunt un grup de „vânătoare/ucidere", iar noi suntem „Hăituială și Interdicție" H&I; uneori, lucrăm pentru PsihOp. Nu ucidem frecvent. Nu suntem selectați pe baza acestei aptitudini.

În două minute, toți cei zece soldier-boy ai noștri au ajuns în hangar. Mecanicii s-au deconectat și cochiliile exoscheletelor s-au deschis. Oamenii lui Scoville au coborât ca niște moșneguți, deși corpurile lor fuseseră permanent stimulate și curățate de toxinele oboselii. Totuși, era imposibil să nu încerci senzația că stătuseși nouă zile în același loc.

M-am deconectat și eu. Legătura mea cu Scoville fusese superficială, aducând prea puțin cu semitelepatia care-i leagă pe cei zece mecanici din pluton. În ciuda acestui fapt, era derutant să redevin stăpân pe propriul creier.

Ne aflam într-o sală mare, cu zece cochilii de mecanici și zece locuri de încălzire, semănând cumva cu niște scaune bizare de dentist. Îndărătul lor, peretele era acoperit de o gigantică hartă luminoasă înfățișând Costa Rica, pe care puncte de culori diferite semnalau

locațiile soldier-boy-ilor și ale unităților de fly-boy. Ceilalți pereți erau ticsiți de monitoare și afișaje digitale, purtând etichete scrise în jargon. Oameni în salopete albe verificau cifrele de pe ele.

Scoville s-a întins, a căscat și s-a apropiat de mine.

– Îmi pare rău dacă ai considerat inutil ultimul act de violență. Am apreciat că situația necesita o acțiune directă.

Doamne, ce aere academice își mai putea da! Își luase doctoratul în Arte Loisir.

– Așa faci mereu. Dacă i-ai fi somat din exterior, ar fi avut timp să evalueze situația și să se predea.

– Cum să nu! Așa cum au făcut în Ascension.

– A fost o excepție.

Pierduserăm zece soldier-boy și un fly-boy în urma exploziei unei bombe nucleare capcană.

– Ei bine, a doua oară nu se va întâmpla în schimbul meu. Șase *pedro* mai puțin pe lume.

A ridicat din umeri și a adăugat:

– Mă duc s-aprind o lumânare.

– Zece minute până la calibrare, a anunțat un difuzor.

Prea puțin timp ca să mai fie vorba despre răcirea cochiliei. L-am urmat pe Scoville în vestiar. El s-a îndreptat spre un capăt, ca să-și

îmbrace hainele civile, iar eu am pornit în direcția opusă, ca să mă alătur plutonului meu.

Sara se dezbrăcase deja aproape complet.

–Julian, vrei să mă faci?

Da, ca majoritatea bărbaților noștri și a unei femei, eu făceam, așa cum Sara știa prea bine, dar nu la asta se referise. Și-a scos peruca și mi-a întins aparatul de ras. În trei săptămâni, îi crescuse un perișor blond și fin. Am bărbierit cu atenție zona din jurul inputului de la baza craniului ei.

–Ultima a fost destul de brutală, a comentat ea. Cred că Scoville avea nevoie de victime.

–Probabil. Mai are unsprezece ca s-ajungă E-8. Slavă cerului că n-au nimerit peste vreun orfelinat!

–Se dă peste cap s-ajungă căpitan.

Am terminat, apoi ea m-a controlat, plimbându-și degetul mare în jurul mufei.

–E neted.

Obișnuiesc să-mi rad țeasta, deși acest lucru nu mai este la modă printre negrii din campus. N-am nimic împotriva unui păr lung și lânos, totuși nu-mi place îndeajuns ca să port toată ziua o perucă în care să mor de căldură.

–Salut, Julian, a spus Louis, apropiindu-se de noi. Mă bâzâi și pe mine, Sara?

Ea a ridicat brațul – Louis avea un metru nouăzeci și trei, în vreme ce Sara era micuță –, iar bărbatul s-a crispat când a auzit bâzâitul aparatului.

– Ia să văd, am intervenit.

Avea pielea ușor inflamată într-o parte a implantului.

– Lou, o să ai necazuri! Trebuia să te fi ras înainte de încălzire.

– Poate că da.

Aveam de ales. Odată ce intrai în cușcă, nu mai ieșeai nouă zile; mecanicii cu piele sensibilă și cu viteză mare de creștere a părului, ca Sara și Lou, obișnuiau să se radă între încălzire și schimb.

– Nu-i prima dată, a zis el. O să le cer medicilor un unguent.

Plutonul B se descurcase destul de bine. Fusese doar parțial o chestiune de noroc, întrucât eram selectați dintre recruții potriviți ca dimensiuni și formă a corpului, pentru a corespunde cuștilor plutonului și profilului de aptitudini pentru H&I. Cinci dintre noi eram supraviețuitori ai primei selecții: Candi, Mel, Lou, Sara și cu mine. Făceam asta de patru ani, lucrând zece zile și odihnindu-ne douăzeci. Ni se părea că trecuse mult mai mult.

În viața reală, Candi este consilier în probleme de traume psihologice; ceilalți activăm în învățământ – Lou și cu mine la catedre științifice, Sara la catedra de politică, iar Mel este bucătar. Specialist în așa-zisa „știință a preparării mâncării“; este însă un bucătar excelent. De câteva ori pe an, ne adunăm la el acasă, în St. Louis, pentru adevărate festinuri.

Am revenit împreună în zona cuștilor.

– Atențiune, s-a auzit difuzorul. Avem avarii la Unitățile Unu și Șapte, așa că nu vom mai calibra mâna stângă și piciorul drept.

– În cazul ăsta, avem nevoie de drenaje? a întrebat Lou.

– Nu, drenurile nu vor fi instalate. Dacă te poți ține patruzeci și cinci de minute.

– O să mă străduiesc, șefu'.

– Vom face calibrarea parțială, apoi sunteți liberi nouăzeci de minute, poate chiar două ore, până instalăm noile module de mână și picior pentru Julian și Candi. După aceea, terminăm calibrarea, cuplăm ortopedicele și-i dați drumul.

– Vai, ce-mi bate inimioara! a mormăit Sara.

Ne-am întins în cuști, introducând brațele și picioarele în manșoane rigide și tehnicienii ne-au conectat. Pentru calibrare, conexiunea era cam zece la sută din cea de luptă, așa că n-am auzit cuvintele nimănui, doar un „salut!" din partea lui Lou, părând mai degrabă un strigăt slab venind de la un kilometru depărtare. Mi-am focalizat mintea și i-am strigat un răspuns.

Calibrarea era aproape automată pentru cei dintre noi care o făceam de ani de zile, însă a trebuit să ne oprim și s-o reluăm de două ori pentru Ralph, un neo care ni se alăturase cu două cicluri în urmă, după paralizia lui Richard. Totul se rezuma la contractarea simultană a aceleiași grupe de mușchi de către toți zece, până ce linia verticală roșie corespundea cu cea albastră din vizor. Totuși, până te

obișnuiești, ai tendința să contractezi mușchiul prea tare și să urci prea sus.

După o oră, au deschis cuștile și ne-au deconectat. Puteam petrece nouăzeci de minute în cantină. Nu prea merita să pierdem timpul îmbrăcându-ne, totuși am făcut-o. Era un fel de gest demonstrativ. Vreme de nouă zile, urma să locuim în trupurile celorlalți și ne era de ajuns.

Familiaritatea este contagioasă, după cum se spune. Unii mecanici devin amanți și uneori relația respectivă durează. Încercasem și eu cu Carolyn, care a murit acum trei ani, totuși nu putuserăm astupa niciodată hăul dintre conectarea în luptă și condiția de civili. Apelaserăm chiar și la serviciile unui psihiatru, dar el nu fusese niciodată conectat, așa că am fi putut la fel de bine să-i vorbim în sanscrită.

Nu știu dacă între mine și Sara există „iubire", dar este o ipoteză. De fapt, ea nu-i atrasă de mine și, desigur, nu-și poate ascunde sentimentele ori lipsa lor. Din punct de vedere fizic, suntem mai apropiați decât ar putea fi orice cuplu de civili, fiindcă în conectarea de luptă completă suntem o singură creatură cu douăzeci de picioare și de brațe, cu zece creiere, cinci vagine și cinci penisuri.

Unii afirmă că senzația este de divinitate și cred că au existat zei care au fost construiți pe baze oarecum similare. Cel cu care am crescut eu a fost un gentleman caucazian bătrân, cu barbă albă, care n-avea nici măcar un vagin.

Desigur, studiaserăm deja planurile generale de luptă și misiunea noastră specifică pentru cele nouă zile. Urma să continuăm în sectorul lui Scoville, dar efectuând H&I, făcându-le viața grea celor

din pădurea tropicală din Costa Rica. Nu era o misiune periculoasă, totuși mi se părea neplăcută; aducea mult cu intimidarea prin forță, deoarece rebelii nu dețineau nimic care să aducă, măcar pe departe, cu soldier-boy.

Ralph și-a exprimat nemulțumirea. Ne așezaserăm la masă, cu ceaiuri și cafele.

– Excesul ăsta de ucideri mă dă peste cap, a spus el. De pildă, cele două din copac, data trecută.

– Mda, neplăcut…, a încuviințat Sara.

– Dă-le-ncolo de nenorocite – a fost vina lor! a replicat Mel.

A sorbit din cafea și s-a strâmbat.

– Probabil că nici nu le-am fi observat, dacă n-ar fi deschis focul.

– Te-a tulburat faptul că erau copii? l-am întrebat pe Ralph.

– Păi… da. Pe tine nu?

Și-a frecat tuleiele bărbii.

– Niște fetițe.

– Fetițe cu pistoale automate…, a rostit Karen și Claude a aprobat apăsat din cap.

Amândoi veniseră în pluton cu vreun an în urmă și erau amanți.

– M-am gândit și eu la asta, am spus. Ce-am fi făcut dacă am fi știut că erau fetițe?

Avuseseră în jur zece ani și stătuseră pitite într-o colibă aeriană.

– Înainte sau după ce au început să tragă? a întrebat Mel.

– Chiar și după, a zis Candi. Cât rău puteau face cu un pistol automat?

– *Pe mine* m-au avariat binișor! a precizat Mel. (Pierduse un ochi și receptorii olfactivi.) Au știut exact unde să țintească.

– N-a fost cine știe ce chestie! a pufnit Candi. Ai căpătat piesele de schimb pe loc.

– Ei bine, eu am simțit altfel!

– Știu. Am fost acolo.

Atunci când pierzi un senzor nu simți tocmai o durere. Uneori, poate avea intensitatea durerii, totuși nu există un termen care să descrie senzația respectivă.

– Dacă ar fi fost în loc deschis, nu cred că ar fi trebuit să le ucidem, a zis Claude. Dacă am fi putut vedea că erau niște puștoaice și că aveau armament ușor. Dar ce dracu', puteau fi soldați care să pregătească o lovitură nucleară tactică!

– În Costa Rica? a pufnit Candi.

– Se-ntâmplă, a răspuns Karen.

Se întâmplase o singură dată în trei ani. Nimeni nu știa de unde avuseseră rebelii bomba. Afacerea asta îi costase două orașe – cel în care fuseseră soldier-boy-ii, când îi vaporizaseră, și cel pe care-l demolaserăm drept represalii.

– Mda, a mormăit Candi, și din cuvântul acela răzbătea tot ce nu spusese ea: „un atac nuclear asupra poziției noastre n-ar fi distrus decât zece mașini".

Când Mel pârjolise cu aruncătorul de flăcări coliba aeriană, el arsese două fetițe, probabil prea mici ca să înțeleagă ce anume făceau.

În mintea lui Candi exista întotdeauna ceva ascuns, atunci când ne conectam. Era un mecanic bun, totuși te întrebai de ce nu căpătase altă sarcină. Avea prea multă empatie; în mod sigur, urma să cedeze înainte de încheierea termenului.

Sau poate că se afla în pluton ca să acționeze în calitate de conștiință colectivă. La nivelul nostru, nimeni nu știa de ce unul sau altul fusese ales ca mecanic – aveam doar o vagă idee asupra motivelor pentru care fuseserăm înrolați în acest pluton. Păream să acoperim un domeniu vast de agresivitate, de la Candi la Mel. Nu aveam totuși pe nimeni ca Scoville. Nimeni care să dețină plăcerea aceea sinistră de a ucide. În plus, plutonul lui Scoville avea întotdeauna parte de mai multă acțiune decât al meu, și nu întâmplător. Vânătorii/ucigași sunt evident mai atrași de violența deliberată. Așa încât, atunci când Marele Computer din Ceruri decidea misiunile, plutonul lui Scoville se alegea cu uciderile, iar noi eram trimiși în misiuni de recunoaștere.

Mel și Claude bombăneau întruna în privința asta. O victimă confirmată însemna automat un punct spre avansare, în direcția soldei, dacă nu a gradului, în vreme ce EPP-urile – Evaluările Periodice ale Performanțelor – nu ne aduceau nici măcar mărunțiș. Oamenii lui Scoville ucideau, și în felul acesta se alegeau, în medie, cu câștiguri cu douăzeci și cinci la sută mai mari decât subalternii

mei. Stau însă și mă-ntreb – pe ce le-am fi putut cheltui? Să economisim banii, ca să ne răscumpărăm lăsarea la vatră?

– Camioane, vasăzică, a spus Mel. Ne ocupăm de camioane și de vehicule.

– Exact, am încuviințat. Poate chiar și de vreun tanc, dacă-ți ții gura când trebuie.

Sateliții detectaseră urme IR ce puteau însemna că rebelii erau aprovizionați de mici camioane dotate cu tehnologie stealth, probabil robotizate sau telecomandate. Unul dintre acele progrese tehnologice care opreau transformarea războiului într-un masacru unilateral.

Bănuiesc că dacă războiul va continua îndeajuns, este posibil ca și inamicul să facă rost de soldier-boy. Atunci vom putea spune că am ajuns la un capăt de drum: mașinile de zece milioane de dolari se vor distruge reciproc, în vreme ce operatorii lor vor sta la sute de kilometri depărtare, adunați în grote cu aer condiționat.

S-a scris despre așa ceva: conflictul armat bazat pe reducerea avuției, nu pe pierderea vieților. Întotdeauna însă a fost mai simplu să creezi vieți noi decât averi noi. Iar conflictele economice au trasee de mult timp stabilite, unele politice și altele nu, chiar și între cei aflați de aceeași parte a baricadei.

Ei bine, ce știe un fizician despre toate astea? Știința mea are reguli și legi ce par să corespundă realității. Științele economice descriu realitatea pornind de la fapte, dar nu excelează în previziuni. Nimeni n-a prezis nanoforjele.

Difuzorul ne-a anunțat să ne pregătim. Nouă zile de urmărire a camioanelor.

Toți cei zece oameni din plutonul lui Julian Class dețineau aceeași armă fundamentală – soldier-boy-ul, sau Unitatea Telecomandată de Infanterie: o gigantică armură animată de un spectru. În ciuda greutății armurii, mai mult de jumătate din masa lui UTI o reprezenta muniția. Soldier-boy putea trage fie focuri izolate de lunetist în ținte aflate la orizont, fie două proiectile de câte treizeci de grame de uraniu sărăcit sau, în lupta de aproape, putea revărsa o cascadă de săgeți supersonice. Deținea rachete explozive și incendiare, un aruncător de grenade automat și un laser de mare putere. Unitățile speciale puteau fi dotate cu arme chimice, biologice sau nucleare, dar acestea se utilizau numai pentru represalii.

(În doisprezece ani de război, se folosiseră numai vreo zece proiectile nucleare, de dimensiuni mici. Unul mai mare distrusese Atlanta și, cu toate că ngumii negaseră atacul, Alianța replicase prin anunțarea unui răgaz de douăzeci și patru de ore, după care făcuse una cu pământul orașele Mandelaville și Sao Paulo. Ngumii afirmau că Alianța sacrificase cu cinism un oraș lipsit de importanță strategică pentru a avea un pretext de a distruge două așezări vitale. Julian bănuia că în această ipoteză putea exista un sâmbure de adevăr.)

Existau, de asemenea, unități ale forțelor aeriene și ale marinei, inevitabil botezate fly-boy și water-boy, deși majoritatea fly-boy-ilor erau pilotate de femei.

Toți membrii plutonului lui Julian erau înzestrați cu aceeași armură și același armament, însă unii aveau funcții specializate. Fiind șef de

pluton, Julian comunica direct și (teoretic) permanent cu coordonatoarea de companie, iar prin intermediul acesteia cu comanda brigăzii. Pe teren, primea un flux de date constant sub formă de semnale codificate de la sateliții de transmisiuni și cercetare, precum și de la stația de comandă aflată pe orbită geosincronă. Toate ordinele proveneau simultan din două surse, cu codificări diferite și decalaje de timp diferite, astfel încât inamicului i-ar fi fost aproape imposibil să strecoare o comandă falsă.

Ralph deținea un contact „orizontal" similar celui „vertical" al lui Julian. În calitate de transmisionist al plutonului, el ținea legătura cu omologii săi din celelalte nouă plutoane ce alcătuiau compania B. Cu toții erau „semiconectați"; comunicarea nu era la fel de intimă precum cu restul membrilor plutonului, totuși depășea cu mult o legătură radio. El îi putea oferi lui Julian date referitoare la acțiunile celorlalte plutoane, ba chiar și la sentimentele și moralul acestora, într-un mod direct și rapid. Foarte rar, toate plutoanele se angajau într-o singură acțiune, iar când o făceau situația era confuză, ba chiar haotică. Transmisioniștii plutoanelor aveau astfel o importanță la fel de mare ca și legăturile verticale de comandă.

Un pluton de soldier-boy putea provoca tot atâtea distrugeri cât și o brigadă de infanterie obișnuită. Soldier-boy-ii o făceau însă mai rapid și mai spectaculos, aidoma unor uriași roboți invincibili, mișcându-se simultan și silențios.

Roboții înarmați nu se întrebuințau din mai multe motive. În primul rând, ei puteau fi capturați și utilizați împotriva foștilor stăpâni; în schimb, dacă inamicul ar fi reușit să pună mâna pe un soldier-boy, nu s-ar fi ales decât cu o piesă inutilizabilă și foarte scumpă.

Niciunul nu fusese însă capturat intact; ei se autodistrugeau în mod foarte spectaculos.

O altă problemă a roboților o reprezenta autonomia – mașinăria trebuia să fie capabilă să funcționeze pe cont propriu, dacă se întrerupeau transmisiunile. Imaginea unei mașini deținătoare de armament greu și capabilă să ia decizii instantanee în situații de luptă nu era una cu care vreo armată ar fi dorit să se confrunte. (Soldier-boy-ii aveau autonomie limitată, în caz că mecanicii lor mureau sau își pierdeau cunoștința. Ei încetau focul și căutau un adăpost, până era încălzit și conectat alt mecanic.)

Indiscutabil, soldier-boy-ii constituiau arme psihologice mult mai eficiente decât roboții. Ei erau aidoma unor cavaleri atotputernici, unor eroi. În plus, reprezentau o tehnologie inaccesibilă inamicului.

Inamicul folosea roboți înarmați – de pildă, cele două tancuri ce escortau convoiul de camioane pe care fusese trimis să-l distrugă plutonul lui Julian. Niciunul dintre tancuri nu le-a dat bătăi de cap. Ambele au fost distruse de îndată ce și-au dezvăluit poziția, în urma deschiderii focului. De asemenea, au fost distruse douăzeci și patru de camioane-robot, după examinarea încărcăturii: muniție și medicamente.

După ce ultimul camion a fost transformat în zgură strălucitoare, plutonul mai avea încă patru zile de schimb, de aceea a fost readus la baza Portobello, pentru pază locală. Putea fi o misiune destul de periculoasă, deoarece baza era atacată cu rachete cam de două ori pe an; totuși, în majoritatea cazurilor, nu existau probleme. Nu era însă nici plictisitor; acum, mecanicii aveau ocazia să-și protejeze propriile vieți.

Uneori, am nevoie de vreo două zile ca să mă relaxez și să fiu gata să redevin civil. În Portobello, existau destule localuri dispuse să ajute la ușurarea tranziției. Cu toate acestea, obișnuiam să mă relaxez acasă, în Houston. Pentru rebeli, era simplu să se strecoare peste graniță și să treacă drept panamezi, iar dacă te etichetau ca mecanic, constituiai o țintă principală. Desigur, în Portobello existau destui alți americani și europeni, totuși cred că mecanicii săreau în ochi: erau palizi și agitați, cu gulere ridicate pentru a ascunde mufele din țeastă sau purtând peruci.

Luna trecută, așa pierduserăm un mecanic. Arly plecase în oraș ca să cineze și să vizioneze un film. Niște derbedei îi smulseseră peruca și o târâseră într-o fundătură, unde o bătuseră și o violaseră. Nu murise, dar nici nu-și revenise. O loviseră cu capul de un zid până-i fracturaseră craniul și mufa căzuse afară. Îi vârâseră mufa în vagin și plecaseră, crezând-o moartă.

Ca atare, plutonul avea un om în minus luna asta. (Neo-ul trimis nu încăpea în cușca lui Arly, ceea ce nu ne surprindea deloc.) Era posibil ca luna viitoare să avem doi oameni în minus; Samantha, care era prietena cea mai bună a lui Arly, și chiar mai mult decât atât, nu fusese deloc în apele ei săptămâna asta – distrasă, neatentă, lentă. Dacă am fi fost pe teren, probabil că și-ar fi revenit mai repede; ambele erau soldați destul de buni – mai buni decât mine, în privința satisfacției profesionale –, însă îndatoririle de pază a bazei îi ofereau prea mult timp în care să mediteze, iar episodul cu camioanele fusese un exercițiu idiot pe care și un fly-boy l-ar fi putut efectua la întoarcerea dintr-o misiune adevărată.

Cât fuseserăm conectați, cu toții încercaserăm să-i oferim sprijin Samanthei, dar acest lucru se dovedise dificil. Desigur, ea și Arly nu-și putuseră ascunde reciproca atracție fizică, totuși ambele erau îndeajuns de tradiționaliste ca să fie stânjenite (în viața reală aveau prieteni bărbați) și încurajaseră glumele ca o modalitate de a ține sub control relațiile complexe. Evident, acum nimeni nu mai făcea nicio glumă.

Samantha își petrecuse ultimele trei săptămâni vizitând-o zilnic pe Arly la centrul de convalescență, unde i se refăcea osatura feței, dar asta reprezenta o frustrare permanentă, fiindcă natura leziunilor ei implica faptul că nu se mai puteau conecta, nu mai puteau fi apropiate. Niciodată! Firea Samanthei cerea răzbunare, însă așa ceva era imposibil. Cei cinci rebeli implicați fuseseră prinși imediat, judecați și, după o săptămână, spânzurați în piața publică.

Vizionasem execuția la HV. Nu fuseseră spânzurați, ci mai degrabă sugrumați lent. Asta într-o țară unde pedeapsa capitală nu se mai folosise de generații, de dinainte de război.

Poate că după război vom redeveni civilizați. Așa se întâmplase întotdeauna în trecut.

De obicei, Julian pleca direct acasă, în Houston, dar nu și când cele zece zile ale schimbului se terminau vineri. Aceea era ziua când participa la activități sociale – or el avea nevoie de cel puțin douăzeci și patru de ore de readaptare. Cu cât petreceai mai mult timp conectat, cu atât te simțeai mai apropiat de ceilalți nouă mecanici. La deconectare, apărea o senzație teribilă de separare, iar tovărășia

altora nu ajuta cu nimic. Aveai nevoie cel puțin de o zi de izolare, în păduri sau pierdut în mulțime.

Julian nu era genul de individ căruia să-i placă natura; el obișnuia să se îngroape în biblioteca universității pentru o zi. Nu și dacă era vineri.

Putea zbura oriunde gratuit – de aceea, urmând un impuls de moment, s-a dus la Cambridge, statul Massachusetts, unde lucrase înainte de bacalaureat. Fusese o alegere neinspirată: peste tot erau zoaie și mai cădea și o lapoviță permanentă și înțepătoare; totuși, n-a renunțat la ideea de a vizita toate barurile pe care și le amintea. Acestea erau ticsite de clienți inexplicabil de tineri și de neexperimentați.

Harvard rămăsese Harvard; prin cupolă, picura ca întotdeauna. Oamenii se străduiau să nu se holbeze la un negru în uniformă.

A mers un kilometru și jumătate prin lapoviță până la pub-ul lui favorit, vechiul „Plugul și stelele", dar acesta era zăvorât; pe dinăuntrul geamului fusese lipită o foaie care anunța BAHAMAS! Simțindu-și picioarele înghețate, s-a înapoiat în Square, lipăind prin noroi, promițându-și să se îmbete și simultan să nu-și piardă cumpătul.

Exista un bar ce primise numele lui John Harvard, unde se produceau nouă sortimente de bere de casă. A băut câte o jumătate de litru din fiecare, bifându-le metodic pe șervețel, și în cele din urmă s-a aruncat într-un taxi care l-a depus la aeroport. După șase ore de moțăială intermitentă, și-a dus mahmureala la Houston duminică dimineața, urmând soarele de-a curmezișul țării.

Revenit în apartamentul său, și-a făcut un ibric de cafea și a atacat maldărul de corespondență și rapoarte acumulate. Majoritatea erau gunoaie pe care le putea trimite direct la coș. Printre ele, și o scrisoare interesantă de la tatăl lui, care-și petrecea vacanța în Montana, cu noua sa soție, nu tocmai favorita lui Julian. Maică-sa îl sunase de două ori în legătură cu o problemă financiară, apoi îl mai apelase încă o dată pentru a-i spune că totul se rezolvase. Ambii frați îl sunaseră ca să-i ceară detalii despre execuție; ei urmăriseră „cariera“ lui Julian destul de îndeaproape ca să-și dea seama că femeia agresată făcuse parte din plutonul său.

Cariera lui științifică generase obișnuita avalanșă roz și moale de rapoarte interdepartamentale irelevante, pe care trebuia cel puțin să le scaneze. A studiat procesele-verbale ale ședințelor lunare ale facultății, pentru a verifica dacă se discutase ceva cu adevărat important. Niciodată nu ajungea să participe la ele, întrucât schimbul său se desfășura între datele de 10 și 19 ale fiecărei luni. Singura problemă care i-ar fi putut afecta negativ cariera ar fi fost invidia altor membri ai catedrei.

În plus, exista un plic netimbrat, livrat direct – un pătrățel ascuns sub rapoarte pe care figura doar litera „J“. I-a zărit un colț, l-a tras afară, împrăștiind hârtiile roz în toate părțile, și i-a desfăcut clapa, pe care fusese ștampilată o flacără roșie: era de la Blaze, căreia Julian avea voie să-i spună pe numele adevărat – Amelia. Era colegul lui de muncă, fostul îndrumător, confidentul și companionul sexual. Julian nu-i spunea „amantă“, deoarece era stânjenitor, Amelia fiind cu cincisprezece ani mai mare decât el, cu puțin mai tânără decât noua soție a tatălui său.

Scrisoarea cuprindea câteva zvonuri despre Proiectul Jupiter, experimentul cu particule la care lucrau, incluzând și câteva bârfe scandaloase despre șeful lor, ceea ce nu explica în sine plicul lipit. „Oricând te-ai întoarce“, scrisese Amelia, „vino direct. Trezește-mă sau scoate-mă din laborator. Am nevoie rău de tot de băiețelul meu. Vrei să vii și să afli ce-nseamnă rău de tot?“

De fapt, Julian dorise să doarmă câteva ore. Putea totuși s-o facă și după aceea. A împărțit corespondența în trei teancuri și a azvârlit un teanc în reciclator. A ridicat receptorul ca s-o apeleze pe femeie, apoi l-a pus la loc, fără să fi tastat numărul. S-a îmbrăcat mai gros, întrucât dimineața era răcoroasă, și a coborât la demisol, ca să-și ia bicicleta.

Campusul era pustiu și superb; sub cerul azuriu și rece al Texasului, azaleele și măceșii înfloriseră. Julian a pedalat încet, relaxându-se și revenind la viața reală ori la o iluzie confortabilă. Cu cât petrecea mai mult timp conectat, cu atât îi venea mai greu să accepte această imagine pașnică, monoculară a vieții ca fiind una reală. Oricum, mai bine era așa decât pe post de creatură cu douăzeci de brațe; de zeu cu zece inimi.

Cel puțin, nu mai avea menstruație.

A intrat în locuința ei, folosindu-și amprenta palmară. În dimineața aceasta de duminică, Amelia se deșteptase la ora nouă și acum se găsea sub duș. Bărbatul a decis să n-o sperie, apărând pe neașteptate. Băile erau locuri periculoase – odată, el alunecase sub duș, în vreme ce experimenta diverse tehnici cu o colegă adolescentă și neîndemânatică, și sfârșise cu o tăietură în bărbie, cu vânătăi și cu o atitudine lipsită de orice erotism față de încăperea respectivă (și față de colegă).

De aceea, s-a așezat pe patul Ameliei, citind liniștit ziarul și așteptând să audă apa oprindu-se. Femeia fredona fragmente de melodii, fericită, și comuta debitul dușului de la ace fine la jeturi pulsatoare, apoi îndărăt.

Julian și-a putut-o imagina acolo și aproape că s-a răzgândit. A rămas totuși pe pat, complet îmbrăcat, prefăcându-se cufundat în lectură.

Ea a ieșit din baie, ștergându-se cu prosopul, și a tresărit ușor când l-a zărit; apoi a redevenit stăpână pe situație.

– Ajutor! Un necunoscut în patul meu!

– Crezusem că-ți plac necunoscuții.

– Numai unul.

A râs și s-a strecurat lângă el, fierbinte și umedă.

Toți mecanicii discută despre sex. Conectarea realizează automat două lucruri pe care oamenii obișnuiți le caută prin sex și, uneori, prin dragoste: comuniunea emoțională cu partenerul și penetrarea – dacă mă pot exprima așa – misterelor fizice ale sexului opus. Prin conectare, ele se obțin automat și instantaneu în chiar clipa când se răsucește comutatorul de alimentare. După deconectare, rămâne o taină pe care o dețineți cu toții și vorbiți despre ea la fel de mult ca despre orice altceva.

Amelia este singurul civil cu care am discutat mai mult despre asta. O interesează extrem de mult subiectul și și-ar fi încercat norocul în

domeniul respectiv, dacă ar fi fost posibil. Dacă ar face-o însă, și-ar pierde postul – și poate chiar mai mult.

Opt-nouă la sută dintre cei supuși instalării mufelor mor pe masa de operație sau, mai rău, supraviețuiesc, dar creierul nu le mai funcționează. Chiar și cei cărora li s-a instalat cu succes mufa de conectare se confruntă cu o creștere a frecvenței accidentelor cerebrovasculare, inclusiv a celor cu deznodământ fatal. Pentru mecanicii din soldier-boy, frecvența este de zece ori mai mare.

Așadar, Amelia își putea instala o mufă de conectare – avea banii necesari și se putea strecura în Ciudad de Mexico sau Guadalajara, ca să se opereze la una dintre clinicile de acolo –, dar în mod automat și-ar fi pierdut poziția profesională: postul, pensia, totul. Majoritatea contractelor despre muncă au o clauză „mufă"; în domeniul universitar, este vorba de toate contractele. Persoanele ca mine au fost exceptate, deoarece în cazul nostru n-a fost o opțiune voluntară; discriminarea celor care-și satisfac stagiul militar reprezintă o încălcare a legii. Amelia este prea în vârstă ca să mai fie înrolată.

Uneori, când suntem în pat, o simt cum îmi mângâie discul metalic rece de la baza craniului, de parcă ar încerca să pătrundă acolo. Nu cred că o face în mod conștient.

Amelia și cu mine eram apropiați de mulți ani; duseserăm o viață socială comună chiar și pe vremea când îmi fusese îndrumător la proiectul de diplomă. Relația noastră a devenit fizică abia după moartea lui Carolyn.

Carolyn și cu mine fuseserăm conectați simultan; ne alăturaserăm plutonului în aceeași zi. Fusese o legătură emoțională instantanee, deși nu aveam aproape nimic în comun. Amândoi eram negri din

sud (Amelia este din Boston și are tenul palid al strămoșilor irlandezi) și studenți; ea intenționa să se specializeze în Vizualizare Creativă. Eu nu mă uitasem în viața mea la HV, iar ea n-ar fi recunoscut o ecuație diferențială nici dacă ar fi mușcat-o de fund. Prin urmare, nu aveam nimic comun la nivelul respectiv, însă nu acela era important.

Fizic, fuseserăm atrași reciproc în timpul perioadei de antrenament – instrucția efectuată înainte de a pilota un soldier-boy – și reușiserăm să ciugulim câteva minute de intimitate, în trei ocazii, pentru acte sexuale grăbite și disperat de pasionale. Chiar și pentru niște oameni obișnuiți, ar fi însemnat un început intens, însă atunci când ne conectam, aveam parte de o stare ce depășea cu mult orice ar fi cunoscut anterior vreunul din noi. Parcă viața ar fi fost un gigantic puzzle, iar noi am fi căpătat un indiciu pe care nu-l mai cunoștea nimeni.

Când ne deconectam, nu mai izbuteam să regăsim starea aceea. Făceam dragoste, discutam mult, mergeam la psihiatri și la consilieri de relații interumane; totuși, într-un fel ne simțeam în cușcă și cu totul în alt fel, ori în două feluri, după ce ieșeam din ea.

Pe atunci, analizasem problema și cu Amelia, nu numai pentru că eram prieteni, ci fiindcă lucram la același proiect și ea simțise că atenția mea lăsa de dorit. În modul cel mai literal cu putință, nu mi-o puteam scoate pe Carolyn din minte.

N-am avut parte de o soluție. Carolyn a murit în urma unei hemoragii cerebrale neașteptate, într-un moment când nu făceam absolut nimic stresant, ci pur și simplu așteptam să fim preluați după o misiune lipsită de evenimente.

A trebuit să fiu spitalizat o săptămână; cumva, a fost chiar mai rău decât atunci când pierzi pe cineva drag. Pentru mine, a însemnat în plus pierderea unui membru, pierderea unei părți din creier.

Amelia m-a ținut de mână pe toată durata acelei săptămâni, iar în scurt timp ne-am ținut și altfel.

De obicei, nu adorm imediat după ce facem dragoste, dar acum am adormit, după weekendul de pileală și orele nedormite petrecute în avion; ați crede că un individ care-și petrece o treime din viață ca parte a unei mașinării n-ar avea probleme să călătorească în interiorul alteia, totuși nu-i așa. Trebuia să rămân treaz, ca să mențin blestemăția în văzduh.

M-a deșteptat mirosul de ceapă. Nu știam ce putea fi – micul dejun sau prânzul? Amelia are o slăbiciune pentru cartofi, care cred că se datorează sângelui ei irlandez. Călea ceapă și usturoi într-o tigaie. Nu era tocmai meniul meu favorit după trezire, însă pentru ea reprezenta prânzul. Mi-a spus că se sculase pe la ora trei ca să lucreze pe computer o secvență de dezintegrare, care, finalmente, nu avusese succes. În felul acela, răsplata pentru faptul că muncise duminica o constituia un duș, un amant pe jumătate adormit și niște cartofi prăjiți.

Mi-am descoperit cămașa, dar nu și pantalonii; ca atare, m-am mulțumit cu una dintre cămășile ei de noapte, nu foarte frumoasă. Aveam aceeași talie.

Mi-am găsit periuța albastră în baie și am folosit excentrica pastă de dinți a Ameliei, cu aromă de trifoi. Am decis să renunț la duș, fiindcă stomacul îmi protesta. Nu mă așteptau bunătățile de pe lume, dar nu era nici otravă.

– 'Neața, ochi strălucitori!

Nu era de mirare că nu-mi putusem găsi pantalonii. Îi purta ea.

– Ai luat-o razna? am întrebat-o.

– E un simplu experiment.

S-a apropiat de mine și m-a examinat, ținându-mă de umeri.

– Arăți nemaipomenit. Pur și simplu, superb.

– Ce experiment? Ai vrut să vezi ce voi îmbrăca?

– Să văd dacă te vei îmbrăca.

Și-a scos blugii mei și mi i-a întins, apoi a revenit la cartofi, purtând doar un tricou.

– Vorbesc serios. Generația ta este foarte puritană.

– Chiar așa?

Mi-am scos cămașa de noapte și am venit îndărătul ei.

– Hai încoace! Să-ți arăt eu puritanism.

– Asta nu se pune la socoteală. A întors capul și m-a sărutat. Experimentul a fost legat de haine, nu de sex. Așază-te, până nu ne ardem cu tigaia asta.

M-am așezat la masa din bucătărie și am privit-o. Zgâlțâia când și când tigaia, să nu se ardă mâncarea.

– De fapt, nu-s tocmai sigură de ce am procedat așa. Nu puteam dormi, dar nici nu voiam să te trezesc, scotocind prin dulap. Când m-am dat jos din pat, călcasem pe blugii tăi, așa că m-am îmbrăcat cu ei.

– Nu-mi mai explica. Vreau să rămână un uriaș mister pervers.

– Dacă vrei cafea, știi unde-i.

Pusese la fiert o oală mare cu ceai. Am fost pe punctul să-i cer o cană. Totuși, pentru a împiedica ziua să fie prea misterioasă, m-am decis pentru cafea.

– Așadar, Macro divorțează?

Dr. „Mac“ Roman era decanul și șeful nostru de proiect, deși nu se implica în munca de zi cu zi.

– Un secret cât se poate de bine păzit. N-a spus nimănui. Eu am aflat de la amica Nel.

Nel Nye era o fostă colegă de școală, care lucra în administrația publică.

– Păcat, erau o pereche atât de reușită! Amelia a emis un „ha“ și a întors cartofii cu spatula. Despre cine-i vorba? Altă femeie, un bărbat, un robot?

– N-au completat toate căsuțele formularului. Se despart însă săptămâna asta și eu trebuie să discut cu el mâine, înainte de a mă duce la Buget. O să fie și mai neatent decât de obicei.

A împărțit cartofii pe două farfurii și le-a adus la masă.

– Ia zi, deci ai aruncat camioane în aer?

– De fapt, am zăcut într-o cușcă și am zvâcnit. Ea a fluturat din mână, îndemnându-mă să continui. N-a fost mare lucru. Nici șoferi, nici pasageri. Doi sapi.

– Sapienți?

– Da, „unități defensive sapiente“, deși asta conferă o definiție jalnică inteligenței. Nu-s decât niște arme dotate cu rutine IA, care le conferă un anumit grad de autonomie. Totuși, sunt eficiente împotriva trupelor de uscat, artileriei convenționale și sprijinului aerian. Habar n-am ce căutau în ZO a noastră.

– Ce-i asta, o grădină zoologică? a întrebat ea pe deasupra cănii cu ceai.

– Scuze… „Zona de Operații“. Vreau să zic că un fly-boy le-ar fi putut rade dintr-o singură trecere.

– Atunci, de ce nu i-au folosit pe ei? Carcasele voastre blindate sunt mai scumpe, nu? De ce au riscat?

– Chipurile, fiindcă voiau să analizăm ce se transporta – rahat! În afară de alimente și muniții, doar niște celule solare și plăci de bază, de schimb pentru mainframe-urile de teren. Știm acum că folosesc Mitsubishi, dar dacă ar cumpăra ceva de la o firmă Rimcorp, am căpăta automat cópii ale facturilor. Așa că-s sigur că n-a fost nicio surpriză.

– Atunci, de ce v-au trimis?

– Nu s-a spus nimic oficial. Totuși, pe legătura mea verticală am căpătat un fir că ar fi testat-o pe Sam – pe Samantha.

– Cea a cărei prietenă…?

– A fost bătută și violată, da. Nu s-a descurcat prea grozav.

– Cine s-ar fi descurcat?

– Nu știu. Sam e destul de tare, totuși acum a fost mereu cu gândurile în altă parte.

– Asta o poate afecta rău? Poate fi lăsată la vatră pe motive psihologice?

– Armatei nu-i place să renunțe la nimeni decât dacă-i vorba de leziuni cerebrale. Ori va „descoperi" așa ceva, ori o va încadra pe Sam la articolul 12.

M-am sculat să-mi iau ketchup.

– Nu știu dacă-i un zvon chiar așa rău. În compania noastră n-a mai existat un precedent.

– Parcă au fost niște investigații în Congres despre asta, nu? Când a murit cineva cu părinți importanți…

– Așa-i, au existat unele discuții. Nu cred totuși că s-a depășit stadiul ăsta. Articolul 12 trebuie să fie un obstacol de nedepășit. Altfel, jumătate dintre mecanici ar încerca să fie lăsați la vatră pe motive psihologice.

– N-au niciun interes să le dea posibilitatea să scape atât de ușor…

– Așa crezusem și eu. Acum însă mă gândesc că au interesul să mențină o forță echilibrată. Dacă articolul 12 ar fi lesne de depășit, i-ar pierde pe toți cei ce sunt afectați de omoruri. Soldier-boy-ii s-ar transforma într-o armată de criminali.

– Drăguță imagine!

– Să vezi cum e pe dinăuntru. Ți-am povestit despre Scoville?

– De câteva ori.

– Imaginează-ți douăzeci de mii de Scoville.

Indivizii ca Scoville sunt indiferenți la omoruri, mai ales la cele comise prin intermediul soldier-boy-ilor. Ei pot fi găsiți însă și în forțele armate obișnuite; pentru ei, soldații inamici nu sunt oameni, ci simple jetoane într-un joc. Sunt ideali pentru anumite misiuni, dar cu totul dezastruoși pentru altele.

Trebuia să recunosc că mâncarea preparată de Amelia era destul de bună. Ultimele zile trăisem numai cu snackurile din baruri: brânză, carne prăjită și garnitură din fulgi de porumb.

– Ah… de data asta nu v-au dat la HV. Amelia își programase aparatul să monitorizeze canalele de război și să înregistreze secvențele în care apărea unitatea mea. De aceea am fost aproape convinsă că ești în siguranță și că te plictisești copios.

– N-ar trebui atunci să găsim ceva mai excitant de făcut?

– N-ai decât să cauți ceva de felul ăsta.

A strâns farfuriile și le-a dus la chiuvetă.

–Eu trebuie să mă-ntorc la laborator pentru o jumătate de zi.

–Te pot ajuta cu ceva?

–Oricum, n-aș termina mai repede. Sunt niște date ce trebuie formatate pentru o actualizare a Proiectului Jupiter.

A aranjat vesela în compartimentele mașinii de spălat vase.

–Mai bine pune-te la punct cu somnul și diseară încercăm să facem ceva interesant.

Mi s-a părut o sugestie bună. Am decuplat telefonul, pentru cazul în care cineva intenționa să mă deranjeze duminică dimineața, și m-am întors în patul ei răvășit.

Proiectul Jupiter era cel mai mare accelerator de particule construit vreodată, mai mare cu câteva ordine de mărime față de toate cele de dinainte.

Acceleratoarele de particule costă bani– cu cât particula este mai rapidă, cu atât costă mai mult–, iar istoria fizicii particulelor este, cel puțin parțial, una a importanței pe care au avut-o particulele cu adevărat rapide pentru diferitele guverne ce au finanțat cercetările.

Evident, problema banilor s-a modificat odată cu apariția nanoforjelor. În felul acesta, s-a transformat și abordarea „Marii Științe".

Proiectul Jupiter reprezenta rezultatul câtorva ani de discuții și insistențe, ce fuseseră încheiați prin finanțarea de către Alianță a

unei expediții spre Jupiter. Sonda automată descărcase în atmosfera densă a planetei o nanoforjă programată și depozitase altă nanoforjă pe suprafața lui Io. Cele două mașini lucrau împreună; cea jupiteriană absorbea deuteriu pentru fuziunea la cald și dirija fasciculele de energie spre cea de pe Io. Aceasta fabrica elementele unui accelerator de particule, care urma să formeze un inel în jurul planetei, la dimensiunile orbitei lui Io, și să focalizeze energie din giganticul câmp magnetic jupiterian.

Anterior Proiectului Jupiter, cel mai mare „superaccelerator" fusese Inelul Johnson, care descria un cerc de câteva sute de kilometri sub deșertul din Texas. Noul accelerator avea să fie de zece mii de ori mai lung și de o sută de mii de ori mai puternic.

În realitate, nanoforja construia alte nanoforje, ce puteau fi utilizate exclusiv în scopul realizării pieselor componente ale acceleratorului de particule de pe orbită. Construcția creștea astfel cu o rată exponențială – mașinile ronțăiau și mestecau suprafața satelitului, scuipând-o apoi în spațiu și alcătuind un inel de elemente uniforme.

Ceea ce anterior costase bani, acum costa doar timp. Cercetătorii de pe Pământ așteptaseră, în vreme ce zece, o sută, o mie de elemente fuseseră expediate pe orbită. După șase ani, se acumulaseră cinci mii, îndeajuns pentru a se începe testarea giganticului accelerator.

Timpul, ca măsură teoretică, era și el implicat. Avea legătură cu începutul Universului, cu însuși începutul timpului. La o fracțiune de secundă după Diasporă (cândva denumită Big Bang), Universul fusese un norișor de particule cu energie extrem de mare ce se îndreptau spre exterior cu o viteză apropiată de cea a luminii. După încă o fracțiune de secundă, ele formau un norișor cu totul diferit, și așa se petrecuse până la o secundă întreagă, la zece secunde și mai

departe. Cu cât pompai mai multă energie într-un accelerator de particule, cu atât te puteai apropia mai mult de duplicarea condițiilor ce declanșaseră, la scurt timp după Diasporă, începutul timpului.

Vreme de peste un secol, fizicienii de particule și cosmologii întrețînuseră o relație de cooperare. Cosmologii își prezentau ecuațiile, încercând să priceapă ce particule existaseră la un moment dat în dezvoltarea Universului, iar rezultatele la care ajungeau sugerau un anumit experiment. Fizicienii activau acceleratoarele și ori aprobau ecuațiile cosmologilor, ori le respingeau.

În același timp, se desfășoară și procesul invers. Cei mai mulți dintre noi recunosc că Universul există (cei care neagă acest lucru activează de obicei în alt domeniu decât cel științific); ca atare, dacă interacțiunea teoretică a unor particule ar duce finalmente la nonexistența Universului, atunci s-ar putea economisi energia, pur și simplu, nemaiîncercând nicio demonstrație.

Cam așa se derulau replicile, înainte de Proiectul Jupiter. Inelul Johnson fusese capabil să ne poarte până la condițiile obținute când vârsta Universului era de o zecime de secundă. La momentul respectiv, Universul avea cam de patru ori dimensiunea actuală a Pământului, dilatându-se cu o viteză uriașă de la punctul nondimensional inițial.

Dacă reușea, Proiectul Jupiter avea să ne poarte înapoi până în momentul când Universul fusese mai mic decât un bob de mazăre și conținuse particule exotice inexistente acum. În același timp, acceleratorul avea să fie cea mai mare mașină construită vreodată, fiind realizată de roboți lipsiți de supraveghere directă. Când grupul Jupiter trimitea o comandă spre Io, aceasta ajungea la destinație

după cincisprezece până la douăzeci și patru de minute și, bineînțeles, răspunsul întârzia cu aceeași durată. Multe se pot întâmpla în patruzeci și opt de minute; în două rânduri, Proiectul trebuise stopat și reprogramat – deși, în realitate, nu-l puteai „opri" – în niciun caz complet și simultan – întrucât sub-mașinile ce construiau elementele ce erau expediate pe orbita planetei ar fi continuat să mai funcționeze patruzeci și opt de minute, plus timpul necesar reprogramării lor.

Deasupra biroului directorului Proiectului Jupiter se găsea o imagine dintr-un film vechi de mai bine de un secol: Mickey Mouse în rolul Ucenicului Vrăjitor, privind buimăcit la șirul nesfârșit de mături lipsite de creier ce mărșăluiau, ieșind pe ușă.

Am dormit două ore și m-am deșteptat brusc, scăldat în sudoare și cu o acută senzație de panică. Nu mi-am putut aminti ce anume visasem, dar îmi lăsase o senzație de vertij, de cădere în gol. Mai pățisem așa de câteva ori, în primele două zile după schimb.

Unii ajung să nu mai aibă deloc parte de somn profund, dacă nu sunt conectați. Un astfel de somn oferă opacitate totală, absența absolută a senzațiilor sau gândurilor. Un fel de exersare a morții. Totuși, era foarte relaxant.

Am rămas întins pe pat aproape o jumătate de oră, privind lumina spălăcită, după care am decis să nu mă mai chinuiesc. M-am dus în bucătărie și mi-am încălzit niște cafea. Ar fi trebuit să m-apuc de treabă, dar până marți nu aveam nimic de făcut, iar Cercetarea putea să aștepte ședința de mâine.

Era cazul să mă pun la zi cu situația mondială. În Cambridge, evitasem cu străşnicie aşa ceva. Am activat consola Ameliei şi am decriptat o conexiune cu modulul meu de ştiri.

Treaba asta mă înveseleşte, mai ales că începe cu frivolitățile. Am frunzărit douăzeci de pagini de benzi desenate şi cele trei editoriale despre care ştiam că nu conțin elemente de politică. Oricum, unul dintre ele fusese realizat sub forma unei satire la adresa situației din America Centrală.

Deloc surprinzător, America de Sud şi Centrală ocupau majoritatea secțiunii ştirilor internaționale. Frontul african era liniştit; la un an după ce aruncaserăm bomba nucleară peste Mandelaville, încă nu-şi revenise. Poate că se regrupa şi analiza care dintre oraşele noastre avea să fie ținta următorului atac.

Micul nostru raid nu era nici măcar menționat. Două plutoane de soldier-boy capturaseră aşezările Piedra Sola şi Igatimi, din Uruguay şi Paraguay, presupuse baze ale rebelilor. Evident, acțiunile fuseseră întreprinse cu ştiința şi acordul guvernelor respective – şi tot evident, nu se înregistraseră morți în rândul populației civile. Odată ce există morți, există şi rebeli. *La muerte es el gran convertidor*, zic ei – Moartea este marele transformator. Literalmente este un adevăr, ca şi un sarcasm la adresa cifrelor anunțate de noi. Am ucis un sfert de milion de oameni în cele două Americi şi Dumnezeu-ştie-câți în Africa. Dacă aş fi trăit în oricare dintre zonele acelea, aş fi fost un „rebel".

Ca de obicei, exista un reportaj mai degrabă indiferent despre negocierile de la Geneva. Inamicul este atât de divizat încât niciodată nu va putea cădea de acord asupra unor termeni general valabili; în

plus, sunt sigur că unii dintre liderii rebelilor sunt agenți infiltrați, marionete care au misiunea de a păstra confuzia.

Se ajunsese totuși la un acord în privința armelor nucleare: începând din clipa aceasta, niciuna dintre părți n-avea să le utilizeze decât pentru represalii, deși ngumii continuau să nu revendice acțiunea criminală asupra Atlantei. În realitate, ne trebuia un acord în privința acordurilor: „Dacă promitem ceva, nu vom încălca promisiunea pentru cel puțin treizeci de zile". Niciuna dintre părți n-ar accepta așa ceva.

Am dezactivat consola și am inspectat frigiderul Ameliei. Nu avea bere. La urma urmelor, asta era responsabilitatea mea. Oricum, aerul proaspăt mi-ar fi făcut bine, de aceea am părăsit apartamentul și am pornit cu bicicleta spre poarta campusului.

Sergentul răspunzător de securitate mi-a privit cardul ID și m-a lăsat să aștept până a telefonat pentru verificare. Cei doi șoșonari care-l însoțeau s-au rezemat în arme și au rânjit. Unii șoșonari îi urăsc pe mecanici, pentru că noi nu luptăm „cu adevărat". Ei uită că stagiul nostru este mai lung și că avem o rată superioară a deceselor. Uită că, grație nouă, ei scapă de misiunile cu adevărat periculoase.

Desigur, chiar ăsta-i unul dintre motivele urii lor – îi împiedicăm să devină eroi. Mama spunea: „Lumea este alcătuită din toate soiurile de oameni". O armată e alcătuită din mai puține soiuri.

În cele din urmă, sergentul mi-a admis identitatea.

– Arme? m-a întrebat în timp ce-mi completa permisul.

– Nu, am răspuns. Nu în timpul zilei.

– Te duci la-nmormântare.

A împăturit permisul cu exactitate în două și mi l-a întins. De fapt, eram înarmat, cu un șpaclu și un microlaser Beretta, inserat în paftaua centurii. Într-o bună zi, s-ar fi putut să fie propria lui înmormântare, dacă nu-și putea da seama când cineva era înarmat. I-am salutat pe soldați cu un deget ridicat între ochi, salutul tradițional al recruților, și am pătruns în junglă.

Pe lângă poartă se învârteau o duzină de târfe, una dintre ele o mufistă, cu țeasta rasă. Era îndeajuns de vârstnică să fie ex-mecanic. Nu poți ști niciodată.

Evident, m-a observat imediat.

– Hei, amice!

Mi-a sărit în cale și m-am oprit.

– Am ceva ce poți călări.

– Poate mai târziu, i-am spus. Arăți bine.

De fapt, nu arăta deloc bine. Chipul și ținuta îi trădau stresul; rozul ochilor o identifica drept consumatoare de pocnitori.

– Juma' de preț pentru tine, scumpule!

Am clătinat din cap. Mi-a prins ghidonul.

– Un sfert de preț. A trecut mult de când n-am mai făcut-o conectată.

– Nu mă pot conecta. (Ceva anume m-a făcut să fiu cinstit sau parțial cinstit.) Nu cu o străină.

–Și câtă vreme aș rămâne o străină?

Nu-și putea ascunde tonul de implorare.

–Îmi pare rău.

Am împins-o pe iarbă. Dacă nu mă-ndepărtam rapid, s-ar fi oferit să mă plătească *ea*.

Celelalte târfe ne priviseră cu atitudini diverse: curiozitate, milă, dispreț. Ca și cum n-ar fi fost ele însele dependente într-un fel sau altul. Nimeni nu trebuia să se prostitueze ca să-și câștige existența în Statul Universal al bunăstării. Nimeni nu trebuia să facă nimic altceva decât să ocolească belelele. Sistemul funcționează perfect.

În Florida, prostituția fusese legalizată vreme de câțiva ani, pe când eram încă puști. Târfele se îndreptaseră însă spre marile cazinouri înainte ca eu să fiu îndeajuns de mare pentru a-mi trezi interesul.

Prostituția este un delict în Texas, totuși cred că trebuie să faci prostii mari de tot ca să te aresteze. Cei doi polițiști care priviseră cum mă acostase mufista nu-i puseseră cătușele. Poate c-aveau s-o facă mai târziu, cu condiția să aibă bani destui. De obicei, mufistele își găsesc de lucru din belșug. Ele știu ce simte un bărbat.

Am pedalat pe lângă magazinele pentru cei din colegiu, cu prețurile lor academice, și am pătruns în oraș. Sudul Houstonului nu-i tocmai agreabil, însă eram înarmat. În plus, mă gândisem că tipii răi se culcau spre dimineață și încă nu coborâseră din pat. Unul dintre ei se deșteptase.

Rezemasem bicicleta de stelajul de lângă magazinul de spirtoase și mă chinuiam cu încuietoarea defectă, care ar fi trebuit să-mi accepte

cardul.

– Băiatu', s-a auzit o voce profundă de bas înapoia mea. N-ai zece parai pentru mine? Poate chiar douăzeci?

M-am răsucit lent. Era cu un cap mai înalt decât mine, avea în jur de patruzeci de ani, un tip zvelt, numai mușchi. Purta cizme strălucitoare, înalte până la genunchi, și coada strâns împletită a unui expirator: Dumnezeu s-ar fi folosit de ea ca să-l ridice în ceruri. Cât mai curând, spera el.

– Crezusem că voi nu aveți nevoie de bani.

– Eu am nevoie. Am nevoie imediat.

– Care-i viciul tău?

Mi-am pus mâna dreaptă pe șold. Poziția nu era firească, nici confortabilă, dar foarte aproape de șpaclu.

– Poate că te ajut cu ceva.

– N-ai tu ce-mi trebuie mie.

A tras din cizmă un cuțit lung, cu o lamă îngustă și sinuoasă.

– Lasă-l, am zece parai!

Pumnalul acela ridicol nu se putea măsura cu șpaclul, însă nu intenționam să efectuez o disecție aici, pe trotuar.

– Aha, ai zece! Poate c-ai cincizeci.

A pășit spre mine. Am scos șpaclul și l-am activat. A zumzăit și a strălucit.

– Tocmai ai pierdut zece. Cât mai vrei să pierzi?

El a privit lama vibratoare. Ceața tremurătoare de pe treimea finală avea temperatura soarelui.

– Ești în armată. Ești mecanic.

– Ori sunt mecanic, ori l-am omorât pe-unul și i-am luat cuțitul. Indiferent care-ar fi treaba, ai chef să te pui cu mine?

– Mecanicii nu-s așa duri. Am făcut și eu armata.

– Atunci știi toate șmecheriile.

A schițat un pas spre dreapta, probabil o fentă. Nu m-am clintit.

– Nu vrei să-ți aștepți Extazul? Vrei să mori chiar acum?

M-a privit timp de o secundă – o secundă ce părea să nu se mai sfârșească. În ochi nu i se citea nimic.

– Mai du-te dracu'!

Și-a vârât cuțitul înapoi în cizmă, s-a întors și s-a îndepărtat fără să privească îndărăt.

Am dezactivat șpaclul și am suflat asupra lui. Când s-a răcit îndeajuns, l-am băgat la loc și am intrat în magazin.

Vânzătorul avea un aerospray Remington cromat.

–Nenorocitu’ de expi! L-aș fi ras!

–Mersi, i-am spus. (Cu un aerospray m-ar fi ras și *pe mine*.) Ai șase sticle de Dixie?

–Sigur că da.

A deschis vitrina frigorifică dinapoia lui.

–Pe card de rații?

–De armată, am răspuns.

Nu m-am mai deranjat să-i arăt ID-ul.

–Mă gândisem eu. A scotocit prin vitrină. Știi c-au votat o lege care m-obligă să-i las pe blestemații de expi în magazin? Nu cumpără niciodată nimic.

–De ce-ar face-o? Lumea se va sfârși în fum mâine, eventual poimâine.

–Exact! Pân-atunci, te jefuiesc la drumul mare. N-am decât cutii.

–Merge.

Începusem să tremur puțin. Probabil că din cauza întâlnirii cu expiratorul și vânzătorul dornic să radă pe cineva mă apropiasem de moarte mai mult decât aș fi fost vreodată în Portobello.

A pus cele șase cutii pe tejghea.

–Nu vrei să vinzi cuțitul ăla?

– Nu, am nevoie permanent de el. Deschid scrisorile de la fani.

Nu fusese cea mai inspirată replică.

– Să fiu sincer, nu te recunosc. Eu îi urmăresc în principal pe cei din Patru și Șaisprezece.

– Eu sunt în Nouă. Nu-i la fel de palpitant.

– Interdicție, a încuviințat el cunoscător.

Patru și Șaisprezece sunt plutoane de vânătoare/ucidere, de aceea sunt așa populare. Fanilor lor le spunem war-boy's. Era nițeluș ațâțat, deși făceam parte doar din Interdicție. Și din PsihOp.

– Nu i-ai văzut pe cei din Patru miercurea trecută, nu?

– Eu nu-i urmăresc nici măcar pe ai mei. Oricum, atunci eram în cușcă.

A amuțit pentru o clipă cu cardul meu în mână, buimăcit de ideea că o persoană putea trăi nouă zile într-un soldier-boy, fără ca apoi să sară în fața HV-ului și să urmărească războiul.

Există unii care așa procedează. Odată, m-am întâlnit cu Scoville chiar aici, în Houston; nu era în cușcă și venise pentru o „reuniune" a war-boy-ilor. Săptămânal se ține câte una, undeva prin Texas – tipii aduc suficientă pileală, ștoarfe și puștoaice ca să se facă praf într-un weekend prelungit și plătesc vreo doi mecanici să vină și să le povestească exact, exact cum stă treaba. Cum este să fii închis într-o cușcă și să te vezi ucigând oameni prin telecomandă. Vizionează înregistrările unor bătălii celebre și se ceartă în privința detaliilor subtile de strategie.

Singura reuniune la care am participat avusese o „zi a războinicului“, în care toți participanții – exceptându-ne pe noi – și invitații din afară se costumaseră ca războinici din trecut. Fusese de-a dreptul înspăimântător. Bănuisem că pistoalele-mitralieră și flintele nu funcționau; chiar și niște criminali ar fi ezitat să riște într-atât. Totuși, săbiile, sulițele și arcurile păruseră îndeajuns de reale și se aflaseră în mâinile unor indivizi care demonstraseră cu prisosință, (mie, cel puțin) că n-ar fi trebuit să li se încredințeze nici măcar un băț ascuțit.

– L-ai fi omorât pe tip? m-a întrebat vânzătorul, vădit interesat.

– N-ar fi fost nevoie. Întotdeauna, indivizii ăștia dau bir cu fugiții.

Vorbeam de parcă aș fi avut o experiență vastă.

– Și dacă n-ar fi făcut-o?

– N-ar fi fost o problemă, m-am auzit vorbind. I-aș fi retezat încheietura mâinii, apoi aș fi anunțat serviciul de ambulanțe. Poate că i-ar fi lipit-o pe dos.

În realitate, probabil că doctorii nu s-ar fi obosit să vină prea repede. I-ar fi oferit o șansă s-o ia înaintea Extazului, sângerând până la moarte.

Vânzătorul a încuviințat din cap.

– Luna trecută, chiar aici, lângă magazin, doi tipi s-au bătut cu eșarfa pentru o fată.

Asta însemna că dueliștii ținuseră în dinți câte un colț al eșarfei și se luptaseră cu șișurile. Cel care dădea drumul eșarfei pierdea.

– Unul a murit înainte s-ajungă salvarea. Celălalt și-a pierdut o ureche – nu s-au mai deranjat să i-o caute.

A arătat peste umăr.

– Am ținut-o în congelator o vreme.

– Tu ai chemat poliția?

– Da, a încuviințat el. Imediat cum s-a terminat.

Un adevărat cetățean. Am prins berile pe portbagajul bicicletei și am pedalat înapoi spre campus.

Lucrurile merg tot mai prost. Îmi dau seama că vorbesc ca taică-meu și nu-mi place, dar realmente lucrurile mergeau mai bine pe când eram puști. Nu întâlneai expiratori la fiecare colț de stradă. Oamenii nu se duelau. Oamenii nu stăteau nepăsători, privindu-i pe alții cum se duelează, pentru ca după aceea să colecționeze urechi retezate.

Nu toți expiratorii aveau codițe și se manifestau în public. În cadrul catedrei de fizică din care făcea parte Julian existau doi: o secretară și Mac Roman însuși.

Oamenii nu înțelegeau cum de reușise savantul mediocru, care apăruse din senin, să-și croiască drum într-o poziție universitară de vârf. Ei nu apreciau efortul intelectual necesar pentru a îmbrățișa credința în imaginea agnostică, ordonată, a Universului pe care o solicita fizica. Totul făcea însă parte din planul Domnului. Ca și documentele falsificate cu grijă, ce-i aduseseră calificările minime

necesare pentru postul de decan. Din consiliul de administrație făceau parte alți doi expiratori, care-i susținuseră candidatura.

Macro (ca și unul dintre expiratorii respectivi) era membru al unei facțiuni militante și supersecrete din interiorul sectei lor: Mânia Domnului.

Aidoma tuturor expiratorilor, ei credeau că Dumnezeu se găsea pe punctul de a distruge omenirea.

Spre deosebire de ceilalți, cei din Mânia Domnului simțeau că menirea lor era să-L ajute în această privință.

Întorcându-mă spre campus, am greșit drumul și, bâjbâind, am trecut pe lângă un local ieftin de conectare pe care nu-l văzusem niciodată. Cei de acolo ofereau senzații de sex în grup, coborâri pe schiuri și un accident de automobil. Le știam pe toate. Ca să nu le mai pomenesc pe cele de lupte.

De fapt, n-aș fi făcut niciodată accidentul. Eram curios dacă actorul murise. Uneori, le făceau expiratorii, deși se spune despre conectare că-i un păcat. Câteodată, oamenii le fac din dorința de a fi faimoși pentru câteva minute. Nu m-am conectat niciodată la unul dintre ele, însă Ralph are câteva favorite, așa că atunci când sunt conectat cu el le capăt la mâna a doua. Cred că n-o să-nțeleg niciodată ce-nseamnă gloria.

La poartă era alt sergent, așa că am avut din nou parte de verificările ce-mi mâncau timpul.

Timp de o oră, am hoinărit fără țintă prin campus. Era aproape pustiu – după-amiaza de duminică a unui weekend lung. Am intrat în clădirea catedrei de fizică, pentru a vedea dacă vreun student nu-mi strecurase ceva sub ușă. Într-adevăr, unul procedase așa; minunea minunilor, era un set de probleme predat *înainte de termen*, însoțit de un bilet prin care studentul mă anunța că va lipsi de la curs, deoarece soră-sa își dădea petrecerea de majorat în Monaco. Bietul de el…

Biroul Ameliei se găsea la etajul de deasupra, dar n-am deranjat-o. Trebuia realmente să găsesc răspunsurile la setul de probleme, s-o iau înaintea puștiului. Ba nu, ar fi trebuit să mă-ntorc în apartamentul Ameliei și să trândăvesc până la sosirea ei.

M-am întors în apartamentul Ameliei, însă cu spiritul unui cercetător științific. În bucătărie, am descoperit un aparat nou, denumit „antimicrounde"; pui în el ce vrei, reglezi temperatura dorită și se răcește. Evident, n-are nicio legătură cu microundele.

A funcționat excelent cu cutia de bere. Când i-am deschis ușița, au ieșit fuioare de vapori. Berea avea patru grade, dar temperatura din incintă trebuie să fi fost mult mai mică. Pentru a vedea ce o să se întâmple, am băgat înăuntru o felie de brânză și am reglat la temperatura cea mai mică de pe scală, minus patruzeci de grade. Când am scos-o, i-am dat drumul pe podea și s-a făcut țăndări. Cred că am găsit toate bucățelele.

Lângă șemineu, Amelia avea o nișă micuță pe care o numea „biblioteca". Acolo exista spațiu doar cât să adăpostească o saltea veche și o măsuță. Cei trei pereți ce defineau spațiul erau rafturi acoperite cu geamuri, pline cu sute de cărți vechi. Fusesem acolo împreună cu ea, dar nu ca să citim.

Am pus berea pe podea și m-am uitat la titluri. Majoritatea erau romane și volume de poezii. Spre deosebire de alții, eu continui să citesc de plăcere, însă numai lucruri despre care se consideră că sunt reale.

În primii doi ani de colegiu, obținusem o diplomă în istorie, cu fizica materie secundară, dar apoi le inversasem. Obișnuiam să mă gândesc că diploma de fizică îmi adusese recrutarea. Pe de altă parte, cei mai mulți mecanici au obișnuitele diplome educaționale obligatorii: educație fizică, evenimente curente, aptitudini de comunicare. Nu trebuie să fii chiar atât de inteligent ca să zaci în cușcă și să zvâcnești din extremități.

Oricum, îmi plăcea istoria, dar biblioteca Ameliei era cam sărăcuță în acest domeniu. Existau doar câteva texte populare, bogat ilustrate. Majoritatea despre secolul XXI, despre care intenționam să aflu totul după ce se sfârșea.

Mi-am amintit că ea dorise să citesc un roman despre războiul civil din America: *Semnul roșu al curajului*; de aceea, l-am scos din raft și m-am apucat de treabă. Două ore și două beri.

Diferențele între războaiele lor și ale noastre erau la fel de profunde ca și diferența dintre un accident teribil și un coșmar.

Armatele lor erau înzestrate cu aceleași tipuri de arme; dețineau structuri de comandă difuze și confuze, care, în esență, azvârleau o gloată împotriva alteia. Cele două gloate se luptau cu puști primitive, cuțite și ciomege, până ce una din ele dădea bir cu fugiții.

Derutatul protagonist, Henry, era prea profund implicat ca să înțeleagă acest adevăr simplu, totuși îl descria cu exactitate.

Mă întreb ce ar fi crezut sărmanul despre genul nostru de război. Mă întreb dacă epoca lui cunoștea măcar cea mai precisă metaforă: exterminator. Și m-am întrebat ce adevăr simplu mă împiedica să-mi văd propria implicare.

Julian nu știa că autorul *Semnului roșu al curajului* avusese avantajul de a nu fi participat la războiul despre care scrisese. Este mai dificil să întrevezi un tipar, atunci când cunoști numai o părticică din el.

Din punct de vedere economic și ideologic, războiul acela fusese relativ cinstit; nu același lucru se putea spune despre cel al lui Julian. Ngumii dușmani alcătuiseră o alianță aproximativă între zeci de forțe „rebele“ – cincizeci și patru în anul acesta. În toate statele inamice existau guverne legitime care cooperau cu Alianța, însă nu era niciun secret că puține dintre ele se bucurau de susținerea majorității membrilor lor.

Pe de o parte, se putea vorbi despre un conflict economic între „bogați“, cu economiile lor ce avansau în mod automat, și „săraci“, care nu se născuseră în prosperitate. Pe de altă parte, se putea vorbi despre un conflict rasial – negrii, cafeniii și o categorie de galbeni împotriva albilor și altor galbeni. Julian încerca un oarecare disconfort în această privință, totuși nu se simțea în niciun fel legat de Africa. Trecuse prea multă vreme, se găsea prea departe, iar cei de acolo erau prea nebuni.

Desigur, exista și un conflict ideologic pentru unii – apărătorii democrației împotriva charismaticilor lideri rebeli înclinați spre dictatură. Sau spoliatorii capitaliști împotriva protectorilor celor slabi – puteți alege ce doriți.

Nu era, totuși, un război care urma să se încheie printr-un episod final, ca Appomattox sau Hiroshima. Fie lenta eroziune a Alianței avea s-o arunce în haos, fie ngumii aveau să fie destul de puternic loviți, astfel încât conflictul să se transforme într-o serie de probleme cu caracter infracțional local, nu într-o singură problemă unificată militar.

Rădăcinile lor proveneau din secolul XX, ba erau chiar și mai vechi; mulți ngumi își descoperiseră descendența politică în secolele când primii albi apăruseră în țările lor, cu corăbii și cu praful de pușcă. Alianța considera afirmațiile respective drept o simplă retorică ultranaționalistă, totuși ele nu erau lipsite de logică.

Situația se complica prin faptul că, în unele țări, rebelii se aflau în strânsă legătură cu crima organizată, așa cum se petrecuse în Războaiele Drogurilor, ce zguduiseră începutul de secol. Existau state în care nu rămăsese *decât* crima, organizată sau nu, însă generalizată, de la o graniță la alta. În câteva dintre aceste locuri, forțele Alianței constituiau unicele vestigii ale legii – adesea neapreciate, când nu exista un comerț legal, iar populația trebuia să aleagă între o piață neagră bine aprovizionată și ajutoarele Alianței, limitate la produsele de strictă necesitate.

Costa Rica, în care acționa Julian, reprezenta o anomalie. Inițial, țara izbutise să nu intre în război, menținându-și neutralitatea care o ferise de cataclismele secolului XX. Totuși, poziția ei geografică între Panama – singurul cap de pod al Alianței în America Centrală – și Nicaragua, cea mai puternică națiune ngumi din emisfera respectivă, o târâse finalmente în război. La început, majoritatea rebelilor vorbiseră cu un accent nicaraguan suspect. Apoi apăruse un conducător charismatic și se petrecuse un asasinat – ambele

evenimente puse la cale de ngumi, susținea Alianța – și în scurt timp pădurile și câmpurile se umpluseră cu tineri și cu câteva femei, gata să-și riște viețile pentru a-și apăra țara împotriva capitaliștilor cinici și a marionetelor lor. Împotriva giganților invulnerabili care se furișau prin junglă, neauziți ca niște feline, și care în câteva minute puteau rade o așezare de pe fața pământului.

Julian se considera realist din punct de vedere politic. Nu înghițea propaganda ieftină a taberei sale, totuși ceilalți erau pur și simplu sortiți pieirii; conducătorii lor ar fi trebuit să negocieze cu Alianța, nu s-o întărâte. Când detonaseră bomba nucleară în Atlanta, își bătuseră ultimul cui în propriul coșciug.

Dacă, într-adevăr, ngumii detonaseră bomba. Acțiunea criminală nu fusese revendicată de niciun grup rebel, iar Nairobi declarase că se găsea pe punctul de a reuși să dovedească faptul că bomba provenise din vechile arsenale nucleare ale Alianței; aceasta sacrificase cinci milioane de americani pentru a deschide calea spre războiul total, spre anihilarea totală.

Julian se întrebase care putea fi natura dovezii, de ce erau „aproape" de ea și totuși nu puteau preciza nimic. El nu elimina posibilitatea ca în tabăra lui să existe indivizi suficient de nebuni pentru a arunca în aer unul dintre propriile orașe. Nu știa însă cum putea fi păstrat atâta timp un asemenea secret. Trebuiau să fie implicate multe persoane.

Evident, nu era un aspect insolvabil. Cei care uciseseră cinci milioane de necunoscuți puteau sacrifica și câteva zeci de prieteni, câteva sute de copărtași.

Întrebările și răspunsurile se învârteau în cerc, așa cum făcuseră în mintea tuturor în lunile scurse după Atlanta, Sao Paulo și Mandelaville. Va apărea o dovadă reală? Mâine va fi vaporizat alt oraș; apoi altul, ca represalii?

Momentul era favorabil pentru cei care dețineau proprietăți imobiliare în zonele rurale. Oamenii care se puteau muta din orașe găseau viața la țară extrem de ispititoare.

Primele zile, după întoarcerea acasă, sunt de obicei plăcute și intense. Buna dispoziție, specifică revenirii, conferă energie vieții noastre sexuale, iar atunci când nu sunt cu Amelia mă pot afunda în Proiectul Jupiter, actualizându-mi cunoștințele. Foarte multe depind însă de ziua în care mă întorc, deoarece vinerea reprezintă întotdeauna o singularitate. Atunci mă duc la Saturday Night Special.

Acesta este numele unui club din cartierul Hidalgo, mult mai scump decât cele pe care le-aș frecventa de obicei și mult mai ostentativ; tema localului este o viziune romantică asupra Epocii Găștilor Californiene gel, graffiti și jeg, toate ținute la o distanță sigură de fețele de masă. După părerea mea, tipii ăia nu difereau cu nimic de trosnitorii și crestătorii de azi – ba chiar erau mai răi, fiindcă nu trebuiau să-și facă griji în privința pedepsei federale cu moartea, instituită pentru utilizarea armelor. Chelnerii au haine de piele și tricouri meticulos pătate cu gel, blugi negri și bocanci înalți. Ei susțin că vinoteca de acolo este cea mai bună din Houston.

Sunt cu cel puțin zece ani mai tânăr decât oricare alt client din Saturday Night Special; singurul a cărui ocupație nu este exclusiv de

natură intelectuală. Sunt „băiatul lui Blaze“; vin aici ca prieten și coleg de serviciu al ei și toți par să accepte această postură.

Principala mea valoare pentru grup a fost calitatea de mecanic. Eram cu atât mai interesant cu cât unul dintre cei mai bătrâni membri ai grupului, Marty Larrin, făcuse parte din colectivul care realizase cyberlinkul, ce permisese apariția conectării – și astfel, a soldier-boy-ilor.

Marty se ocupase de conceperea securității sistemului. Odată instalată, mufa devenea inaccesibilă la nivel molecular, fiind realmente imposibil de modificat, chiar și de fabricanți, chiar și de proiectanți. Nanocircuitul din interior s-ar bloca aproape instantaneu, dacă s-ar interveni asupra oricărei părți din dispozitivul complex. După aceea, ar fi necesară altă operație, cu zece la sută șanse de deces ori de incapacitare, pentru extragerea mufei defecte și instalarea alteia noi.

Marty avea în jur de șaizeci de ani; jumătatea din față a țestei o avea rasă într-un stil vechi de o generație, iar restul părului său alb îl purta lung, exceptând cercul epilat din jurul mufei. Rămăsese arătos într-un mod clasic, cu trăsături regulate și ferme; din modul cum o trata pe Amelia era evident că avuseseră o relație în trecut. Odată, o întrebasem cât durase relația aceea; fusese singura întrebare de acest gen pe care i-o pusesem. Ea căzuse pe gânduri, apoi îmi spusese: „Cred că tu terminaseși școala elementară.“

Clienții din Saturday Night Special diferă de la o săptămână la alta. Marty este aproape întotdeauna acolo, alături de tradiționalul lui adversar, Franklin Asher, un matematician care face parte din catedra de filosofie. Tachinările lor ironice durează de pe vremea

când erau colegi de facultate; Amelia îl cunoaște cam tot de pe atunci.

În majoritatea cazurilor, este prezentă și Belda Magyar, o tipă ciudată, dar aparținând evident cercului de inițiați. Stă și ascultă cu o uitătură încruntată și dezaprobatoare, sorbind la răstimpuri din același singur pahar de vin. O dată sau de două ori pe seară, face câte o remarcă absolut ilară, fără să-și modifice expresia feței. Este cea mai bătrână, are peste nouăzeci de ani, și e profesor emerit la catedra de arte. Pretinde că-și amintește că în copilărie l-a întâlnit pe Richard Nixon. Președintele fusese înalt și intimidant și-i dăruise o cutie de chibrituri, fără îndoială un suvenir gen Casa Albă, pe care maică-sa i-o luase imediat.

Mie îmi plăcea Reza Pak, un chimist timid, abia trecut de patruzeci de ani, singurul, exceptând-o pe Amelia, cu care mă întâlneam în afara lui Saturday Night Special. Uneori, jucam biliard sau tenis. Nu-mi punea niciodată întrebări despre Amelia și nici eu nu mă interesam de prietenul lui care venea, exact la ora stabilită, să-l ia cu mașina.

De obicei, Reza, care locuia tot în campus, ne lua pe mine și pe Amelia cu mașina lui, dar în vinerea asta se afla deja în oraș, motiv pentru care am comandat un taxi. (Ca majoritatea oamenilor, Amelia nu are automobil, iar eu n-am șofat niciodată, decât în Instrucția Elementară, și atunci conectat cu cineva care se pricepea.) Am fi putut merge cu bicicletele până în Hidalgo, cât încă mai era lumină, dar întoarcerea pe timp de noapte însemna sinucidere curată.

Oricum, pe la apusul soarelui a început să plouă și până am ajuns la restaurant se dezlănțuise o furtună cu fulgere și tunete în toată

puterea cuvântului. Saturday Night Special avea o tendă, însă ploaia bătea aproape orizontal; între taxi și ușă, ne-am udat leoarcă.

Reza și Belda sosiseră deja și ocupaseră masa noastră obișnuită, din sectorul gel. I-am convins să ne mutăm în salon, unde se afla un șemineu fals care, cât de cât, degaja căldură.

Un alt client cvasipermanent, Ray Booker, a apărut pe când ne mutam; și el fusese udat până la piele. Ray era inginer și lucrase cu Marty la tehnologia soldier-boy – în plus, era un muzician serios de bluegrass, ce-și petrecea verile cântând la banjo prin tot statul.

– Julian, să-i fi văzut pe cei din Zece azi! (Ray avea o ușoară predilecție pentru war-boy.) S-a retransmis, în sfârșit, atacul amfibiilor asupra lui Punta Patuca. Am venit, am văzut, am dat la gioale!

Și-a întins trenciul și pălăria ude robotului care-l urmase.

– Nu s-a înregistrat aproape niciun rănit.

– Ce-nseamnă „aproape“? a întrebat Amelia.

– Păi, de fapt, au nimerit peste un câmp disruptor, a continuat el, așezându-se greoi în scaun. Trei unități și-au pierdut ambele picioare, însă l-am evacuat înainte s-ajungă hienele la ei. Un psiho, o fată în a doua sau a treia ei misiune.

– Stai așa! l-am oprit. Au folosit un câmp disruptor în interiorul unui oraș?

– I-a durut în pix! Au distrus un cvartal întreg de maghernițe, incluse în planul edilitar. Bineînțeles, au zis că noi am făcut-o.

– Câți morți?

– Probabil, câteva sute.

Ray a clătinat din cap.

– Poate c-asta a dat-o pe fată peste cap. Era în mijlocul lor, imobilizată, cu ambele picioare scoase din funcțiune. S-a opus echipei de salvare, voia să-i evacueze pe civili. Au trebuit s-o deconecteze ca s-o scoată de-acolo.

A cerut mesei un scotch cu sifon și am comandat și noi. În secțiunea asta, nu existau chelneri cu părul dat cu gel.

– Poate că n-o să pățească nimic. Este una din chestiile alea cu care trebuie să te-nveți să trăiești.

– N-am făcut-o noi, a zis Reza.

– De ce-am fi făcut-o? N-am fi căpătat niciun avantaj strategic și ne-am fi ales doar cu comentarii nefavorabile. Într-un oraș, câmpurile disruptoare sunt niște arme groaznice.

– Mă mir c-a mai supraviețuit cineva, am comentat eu.

– N-a scăpat niciunul dintre cei de la sol – i-a făcut chiseliță într-o clipă. Erau însă blocuri de trei și patru etaje. Cei de sus trebuie să fi supraviețuit colapsului. După ce ne-am scos toți soldier-boy-ii, plutonul Zece a stabilit un perimetru de interdicție cu markere ONU și l-a declarat zonă noncombatantă cu răniți colaterali. Au parașutat o medișeniletă de Crucea Roșie și au trecut mai departe. Câmpul disruptor a fost singura șmecherie tehnică. În rest, tactici vechi de izolare și concentrare, care nu merg la un grup atât de bine integrat

ca Zece. A fost o coordonare de pluton excelentă. Julian, tu ai fi apreciat-o cu siguranță. Din văzduh, părea un balet.

– Poate c-o să ți-l cer și eu.

Nici vorbă; n-o făceam niciodată, dacă nu cunoșteam pe cineva implicat direct.

– Oricând, a încuviințat Ray. Am două cristale, dintre care unul conectat prin Emily Vail, șeful companiei. Celălalt este versiunea comercială.

Bineînțeles, luptele nu se transmiteau în direct, fiindcă inamicul s-ar fi putut conecta. Versiunea comercială era remontată pentru a se obține un dramatism maxim și pentru a se face dezvăluiri minime. Oamenii obișnuiți nu puteau obține versiuni necenzurate ale mecanicilor; o mulțime de war-boy ar fi fost gata să ucidă pentru așa ceva. Ray deținea o autorizație de maximă securitate și un jac fără filtru. Dacă un civil sau un spion ar fi pus mâna pe cristalul lui Emily Vail, ar fi văzut și simțit multe detalii inexistente în versiunea comercială, totuși anumite percepții și gânduri ar fi fost filtrate dacă respectivul nu ar fi avut un jac ca al lui Ray.

Un chelner într-un smoching curat ne-a adus băuturile. Eu și Reza împărțeam o carafă de vin roșu, specialitatea casei.

Ray a ridicat paharul.

– Pentru pace, a toastat el fără ironie. Bine ai venit, Julian!

Amelia m-a atins cu genunchiul pe sub masă. Vinul era destul de bun, acrișor doar cât să te facă să te gândești data viitoare la unul puțin mai scump.

–Săptămâna asta a fost una ușoară, i-am spus lui Ray.

El a încuviințat din cap. Îmi urmărea întotdeauna acțiunile. Au apărut alți doi amici și am început obișnuitele conversații pe grupulețe, ce uneori se întrepătrundeau. Amelia a plecat de lângă mine, ca să discute despre cărți cu Belda și cu un bărbat de la catedra de arte. Aveam obiceiul să ne separăm când părea firesc.

Eu am rămas cu Reza și cu Ray; când a apărut Marty, a sărutat-o pe Amelia pe obraz și a venit la grupul nostru. Între el și Belda focul pasiunii nu se stinsese de tot.

Marty era ud până la piele, iar părul lung și alb îi atârna în șuvițe subțiri.

–A trebuit să parchez la mama naibii de-aici, a zis el trântindu-și pardesiul ud în brațele robotului.

–Crezusem că lucrezi până mai târziu, a spus Ray.

–Nu-i deja târziu?

A comandat cafea și un sandvici.

–Mă-ntorc dup-aia și te poftesc să vii și tu. Poți să mai bei vreo două scotch-uri.

–Ce s-a-ntâmplat?

În mod simbolic, și-a împins paharul cu doi centimetri mai departe.

–Hai să nu discutăm probleme de muncă. O s-avem toată noaptea la dispoziție. E vorba despre fata aia pe care ziceai c-ai văzut-o pe cristalul Vail.

–Cea care a cedat? am întrebat.

–M-m-mda. *Tu* de ce nu cedezi, Julian? Cere-te la vatră. Ne place compania ta.

–Și plutonul tău, a glumit Ray. Sunt niște tipi de treabă.

–Ce legătură are ea cu studiile voastre despre conexiunile încrucișate? am insistat. Probabil că de-abia începuse să se conecteze ca lumea.

–Este un contract nou, pe care l-am demarat cât ai lipsit tu, a explicat Ray. Trebuie să studiem eșecurile de empatie. Indivizi care cedează, fiindcă-i simpatizează pe inamici.

–Îl puteți *angaja* pe Julian, a chicotit Reza. El îi iubește pe *pedro*.

–Nu se corelează cu aspectul politic, a precizat Marty. În plus, de obicei este vorba despre persoane aflate în primul sau în al doilea an. Majoritatea sunt femei. Julian nu-i un candidat bun.

A sosit cafeaua; a luat ceașca și a suflat în ea.

–Cum vă place vremea asta? Ziceau c-o să fie senin și rece.

–Mă topesc după Knicks, am spus.

Reza a încuviințat din cap.

–Rădăcina pătrată din minus unu.

În seara aceea, n-avea să se mai discute despre eșecurile de empatie.

Julian nu știa cât de selectivă fusese recrutarea, găsind oameni pentru anumite posturi de mecanici. Plutoanele de vânători/ucigași erau puține, dar de obicei dificil de controlat la două niveluri. Ca plutoane, nu îndeplineau adecvat ordinele și nu se integrau prea bine „orizontal“ cu celelalte plutoane din companie. Mecanicii dintr-un pluton vânătoare/ucidere tindeau să nu se conecteze prea strâns între ei.

Desigur, asta nu reprezenta o surpriză. Plutoanele respective erau alcătuite din același gen de indivizi pe care armatele anterioare îi alegeau pentru „operațiuni murdare“. Era de așteptat să fie independenți și, cumva, sonați.

După cum observase Julian, în majoritatea plutoanelor exista cel puțin o persoană care părea o alegere cu adevărat nefericită. În echipa lui, aceasta era Candi, care se arăta oripilată de război și nu dorea să facă rău dușmanilor. Asemenea persoane erau numite stabilizatori.

Julian bănuia că stabilizatorul acționa ca un fel de conștiință a plutonului; totuși, mai corect ar fi fost să-l denumească regulator, prin analogie cu regulatoarele motoarelor. Plutoanele fără stabilizatori dovedeau predilecția de a scăpa de sub control, de a „o lua razna“. Așa se întâmpla uneori cu vânătorii/ucigași, ai căror stabilizatori nu puteau fi prea pacifiști și, din punct de vedere tactic, acest lucru constituia un dezastru. Conform lui von Clausewitz, războiul este utilizarea controlată a forței în vederea atingerii obiectivelor politice. Forța necontrolată poate să facă rău ori să ajute, în aceeași măsură.

(Existase un mit, o observație de bun-simț, potrivit căreia episoadele de nebunie aveau efect pozitiv pe termen lung, deoarece, datorită lor,

ngumii se temeau și mai mult de soldier-boy. În realitate, contrariul era de asemenea valabil, conform celor care studiaseră psihologia inamicului. Soldier-boy-ii stârneau cea mai mare teamă atunci când se comportau ca niște mașini controlate de la depărtare. Când se înfuriau sau o luau razna – comportându-se aidoma unor oameni în costume de roboți – păreau posibil de înfrânt.)

Peste jumătate dintre stabilizatori cedau într-adevăr înainte de a li se termina stagiul militar. În majoritatea cazurilor, nu era un proces brusc, ci îl preceda o perioadă de neatenție și indecizie. Marty și Ray urmau să examineze comportamentul stabilizatorilor înainte de criză, pentru a vedea dacă nu exista un indicator invariabil care i-ar fi putut avertiza pe comandanți că sosise momentul unei înlocuiri sau al unei modificări.

Se presupunea că inaccesibilitatea mufei i-ar fi oprit pe oameni să-și facă rău în mod voit ori să-i vatăme pe alții, deși toți știau că mufa avea doar rolul de a menține monopolul guvernului. Precum multe alte lucruri general cunoscute, nu era adevărat. Nu era tocmai adevărat nici faptul că nu puteai modifica o mufă instalată; totuși, modificările se limitau la memorie – de obicei, când armata dorea ca un soldat să uite ceva ce văzuse. Doar două persoane din grupul de la Saturday Night Special cunoșteau detaliul acesta.

Uneori, un eveniment era șters din memoria unui soldat din considerente de securitate; ceva mai rar, din motive umanitare.

În prezent, toate cercetările lui Marty se desfășurau pentru armată, ceea ce-l stingherea. Când începuse să lucreze în domeniu, cu treizeci de ani în urmă, mufele erau rudimentare, scumpe și rare, fiind folosite numai în cercetările medicale și științifice.

Pe atunci, majoritatea oamenilor continuau să muncească pentru a-și câștiga existența. Peste un deceniu, cel puțin în „Lumea Întâi“, majoritatea slujbelor asociate producerii și distribuției bunurilor deveniseră anacronice. Nanotehnologia oferise nanoforja – cere-i o casă, apoi amplasează-o lângă nisip și apă. Vino mâine cu mobilierul. Cere-i un automobil, o carte, o forfecuță pentru unghii. Desigur, după nu prea mult timp, nu mai trebuia să-i ceri; ea știa deja ce doreau oamenii și câți oameni existau.

Bineînțeles, putea construi și alte nanoforje. Dar nu pentru oricine. Numai pentru guvern. Nu puteai nici măcar să-ți sufleci mânecile și să-ți construiești singur una, deoarece tot guvernul deținea secretul fuziunii la cald, iar nanoforja n-ar fi putut exista fără abundența de energie gratuită obținută din procesul respectiv.

Realizarea ei costase mii de vieți și săpase un crater gigantic în North Dakota, dar până ce Julian intrase la școală, guvernul ajunsese în poziția de a putea da oricui orice obiect material. Evident, nu-ți putea oferi orice *doreai*; alcoolul și alte droguri erau supuse unui control strict, ca și lucrurile potențial periculoase, de felul armelor și automobilelor. Însă dacă erai un bun cetățean, puteai duce o viață de confort și securitate fără să miști un deget și fără să muncești, în afară de cazul când doreai s-o faci. Cu excepția celor trei ani de stagiu militar.

Majoritatea indivizilor petreceau cei trei ani în uniformă lucrând câteva ore pe zi la Resurse Umane și Management, care avea rolul de a se asigura că nanoforjele aveau acces la toate elementele necesare. Cam cinci la sută dintre recruți îmbrăcau uniformele albastre ale infirmierilor – cei despre care testele afirmau că vor avea rezultate bune în lucrul cu bolnavii și bătrânii. Alți cinci la sută îmbrăcau

uniforme verzi și deveneau șoșonari. O mică fracțiune din rândul acestora se dovedeau inteligenți și rapizi și ajungeau mecanici.

Mecanicii aveau dreptul să se reînroleze, și mulți o făceau. Unii nu doreau să se confrunte cu o viață de libertate totală și, poate, de inutilitate. Pe alții îi atrăgeau avantajele ce însoțeau uniforma: banii pentru hobby-uri sau diverse deprinderi, un anume prestigiu, comoditatea de a-i avea pe alții care să-ți spună ce să faci, cardul de rații ce-ți oferea alcool nelimitat în timpul liber.

Unora le plăcea chiar faptul că li se permitea să dețină o armă.

Soldații care nu erau implicați în soldier-boy, water-boy sau fly-boy – cei cărora mecanicii le spuneau „șoșonari" – se bucurau de aceleași avantaje, dar se confruntau permanent cu posibilitatea de a li se ordona să se deplaseze și să ocupe un sector disputat. De obicei, ei nu trebuiau să lupte, fiindcă soldier-boy-ii erau mai pricepuți în această privință și nu puteau fi uciși, însă nu încăpea îndoială că șoșonarii îndeplineau un valoros rol militar: cel de ostatici. Puteau deveni chiar momeli pentru armele ngumi cu bătaie lungă. Asta nu-i făcea să-i iubească pe mecanici, în aceeași măsură în care le datorau viețile. Dacă un soldier-boy era făcut bucățele, mecanicul căpăta altul nou. Cel puțin, așa credeau ei. Habar n-aveau ce simțea mecanicul.

Îmi plăcea să dorm în soldier-boy. Unii considerau că era grotesc – o desprindere atât de totală de simțuri, încât aducea cu moartea. Jumătate de pluton stă de pază, în vreme ce jumătatea cealaltă este decuplată pentru două ore. Adormi la fel de instantaneu cum se răsucește un comutator și te trezești la fel de brusc, dezorientat, însă

odihnit, ca după opt ore de somn normal. Asta dacă ai noroc să beneficiezi în totalitate de cele două ore.

Ne adăpostiserăm într-o școală arsă dintr-un sătuc abandonat. Eu urma să dorm în schimbul doi, așa că mai întâi petrecusem două ore stând lângă o fereastră spartă, simțind izul de junglă și de tăciuni stinși, în bezna neschimbătoare. Bineînțeles, din punctul meu de vedere, nu era nici beznă, nici neschimbătoare. Lumina stelelor scălda scena aidoma unor raze de soare monocrome și la fiecare zece secunde comutam pentru o clipă pe infraroșii. Infraroșiile mă ajutaseră să urmăresc o felină mare și neagră care ne cerceta, furișându-se printre rămășițele contorsionate ale instalațiilor de pe terenul de joacă. Era un ocelot sau alt animal similar, care simțise mișcarea din școală și căuta o pradă. Când ajunsese la numai zece metri, încremenise timp îndelungat, fără să adulmece nimic, sau poate doar lubrifiantul, apoi dispăruse ca un fulger.

Nu se întâmplase nimic altceva. După două ore, se trezise schimbul întâi. Îi lăsasem în pace câteva minute, ca să se orienteze, apoi le transmisesem „RapSit"-ul – raportul de situație: negativ.

Adormisem și instantaneu mă trezisem într-o explozie de durere. Senzorii nu-mi comunicaseră nimic, decât lumină orbitoare, un vuiet de zgomot alb, căldură pârjolitoare – și izolare completă! Tot plutonul meu fusese deconectat sau distrus.

Știam că nu era adevărat; știam că mă găseam în siguranță într-o cușcă din Portobello. Cu toate acestea, mă durea ca o arsură de gradul trei pe fiecare centimetru pătrat de piele dezgolită, ca și cum globii oculari mi-ar fi fost fierți în orbite, ca și cum aș fi murit inhalând vapori de plumb, ca și cum mi s-ar fi făcut o clismă cu plumb topit: o totală supraîncărcare de feedback.

Această senzație păruse că durează mult timp… îndeajuns ca să cred că de data asta chiar se întâmplase: inamicul distrusese Portobello, poate cu o bombă atomică, și eu eram cel care murea, nu mașina mea. De fapt, fuseserăm decuplați după 3,03 secunde. Putea să fi fost și mai rapid, însă mecanicul din plutonul D, care era legătura noastră orizontală și legătura noastră cu coordonatorul de companie, dacă eu muream – fusese dezorientat de intensitatea neașteptată a evenimentului, chiar dacă o resimțea indirect.

Analizele ulterioare ale imaginilor din satelit arătaseră două aparate de zbor catapultate dintr-un punct situat la cinci kilometri. Erau de tip stealth și, neavând combustibil, nu lăsau semnătură termică. Unul dintre piloți se catapultase înainte ca aparatul lui să fi lovit școala. Celălalt avion fie era dirijat automat, fie pilotul lui murise în explozie kamikaze, sau ca urmare a defectării sistemului de catapultare.

Ambele avioane fuseseră ticsite cu bombe incendiare. La aproximativ o sutime de secundă după ce Candi simțise ceva în neregulă, toți soldier-boy-ii noștri încercau să răzbată printr-un potop de metal topit.

Inamicul știa că noi trebuia să dormim și cunoștea felul în care procedam. De aceea concepuse asemenea instalații: catapulte camuflate, reglate asupra unor clădiri pe care, mai devreme sau mai târziu, aveam să le utilizăm, cu echipajul de doi piloți așteptând luni sau poate chiar ani de zile.

Nu se putuseră limita la instalarea de capcane autodeclanșatoare în școală, deoarece am fi simțit existența unor asemenea cantități de materiale incendiare sau explozibile.

În Portobello, trei mecanici suferiseră stopuri cardiace; Ralph murise. Fuseseră întrebuințate tărgi cu pernă de aer, pentru a ne deplasa în aripa-spital; cu toate acestea, orice mișcare ne provoca dureri îngrozitoare; de-abia puteam să respirăm.

Tratamentul fizic nu putea ajunge la locul acelei dureri-fantomă, care era amintirea morții violente a sistemului nervos. Împotriva durerii imaginare trebuia luptat cu imaginația.

M-au conectat în fantezia unei insule caraibiene, înotând în apa caldă alături de negrese superbe. M-am delectat cu o mulțime de cocteiluri virtuale pe bază de rom și fructe, apoi cu sex virtual, somn virtual.

Când m-am deșteptat, tot în dureri, au încercat scenariul opus – o stațiune de sporturi de iarnă, bântuită de geruri, cu aer rarefiat. Existau acolo pârtii rapide, femei iuți, precum și aceeași secvență de voluptăți virtuale. Apoi m-am plimbat cu canoea pe un lac liniștit de munte. Apoi m-am trezit pe un pat de spital în Portobello.

Medicul era un tip scund, mai negru decât mine.

– Te-ai trezit, sergent?

Mi-am pipăit ceafa.

– Evident.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am prins de saltea, până mi-a trecut amețeala.

– Ce fac Candi și Karen?

– Nu vor păți nimic. Îți amintești…

– Ralph a murit, știu.

Îmi aminteam vag că încetaseră să-i mai acorde atenție și-i aduseseră pe ceilalți doi de la cardiologie.

– În ce zi suntem?

– Miercuri. (Schimbul începuse luni.) Cum te simți? Ești liber să pleci de îndată ce vei fi în stare să te ții pe picioare.

– Permisie medicală? A încuviințat din cap. Durerea din piele a încetat. Totuși, încă mă simt ciudat. E drept însă că până acum n-am mai petrecut două zile conectat la fantezii.

Mi-am coborât tălpile pe podeaua rece din gresie și m-am ridicat. Am traversat amețit încăperea, până la un dulap, l-am deschis și am găsit înăuntru o uniformă și o geantă cu hainele mele civile.

– Cred c-o să mai rămân pe-aici o vreme, să văd ce-mi face plutonul. După-aceea, o să merg acasă sau în altă parte…

– Bine. Dacă ai probleme, întreabă de dr. Tull de la Recuperarea UTI.

Mi-a strâns mâna și a plecat. Medicii trebuie salutați?

Am decis să port uniforma și m-am îmbrăcat încet, după care am rămas locului o vreme, sorbind apă cu gheață. Mai pierdusem un soldier-boy în două rânduri, dar în ambele ocazii fusese o simplă senzație de dezorientare, urmată de decuplare. Auzisem despre aceste feedback-uri totale și cunoșteam un caz în care toți membrii unui pluton muriseră înainte de a putea fi decuplați. Probabilistic, așa ceva nu se mai putea petrece.

În ce fel avea să ne afecteze randamentul? Plutonul lui Scoville cunoscuse o situație similară anul trecut. Toți fuseserăm nevoiți să petrecem un ciclu instruindu-ne cu soldier-boy-ii înlocuitori, totuși ei nu păruseră afectați, exceptând nerăbdarea cauzată de faptul că nu se luptau. Avuseseră însă parte numai de o fracțiune de secundă, nu de trei secunde de ardere pe viu.

M-am dus să le văd pe Candi și Karen. Ieșiseră de jumătate de zi din terapia de conectare, erau palide și slăbite, dar altfel nu aveau probleme. Mi-au arătat cele două semne identice, roșii, dintre sâni, unde li se aplicaseră electrozii pentru a fi readuse la viață.

Toți, cu excepția lor și a lui Mel, se externaseră și plecaseră acasă. Așteptându-l pe Mel, am coborât la Op și am vizionat atacul.

Nu cele trei secunde, bineînțeles; doar minutul dinaintea lor. Toți cei aflați de planton auziseră un pocnet înăbușit, care fusese catapultarea pilotului inamic. Candi zărise după aceea cu coada ochiului, pentru o sutime de secundă, un avion trecând peste copacii ce mărgineau parcajul și năpustindu-se spre ei. Începuse să se răsucească, pentru a-l ochi cu laserul, apoi înregistrarea lua sfârșit.

După ce a apărut Mel, ne-am dus la aeroport, unde am băut două beri și am mâncat o farfurie de plăcinte cu carne. El a plecat spre California, iar eu am revenit la spital pentru vreo două ore. Am mituit un teh să mă conecteze cu Candi și Karen pentru cinci minute – nu tocmai contrar regulamentelor; dintr-un punct de vedere, continuam să fim în timpul serviciului. Acest interval ne-a fost de ajuns ca să ne asigurăm reciproc că totul va fi bine și să-l plângem împreună pe Ralph. Pentru Candi, mai ales, era foarte greu. Am mai preluat o parte din durerea și teama ce le învăluise inimile. Nimănui nu-i place să se gândească la posibilitatea unei înlocuiri,

după ce a avut o mașină în centrul vieții. Brusc, ele deveniseră candidate la așa ceva.

Când ne-am deconectat, Candi m-a strâns cu putere de mână, de fapt numai de degetul arătător, și m-a fixat cu privirea.

–Îți ascunzi secretele mai bine decât oricare altul, mi-a șoptit.

–Nu vreau să discut despre asta.

–Știu că nu vrei.

–Despre ce? a întrebat Karen.

Candi a clătinat din cap.

–Mulțumesc, am spus și ea mi-a eliberat degetul.

Am ieșit cu spatele din rezerva lor micuță.

–Fii…, a spus Candi și n-a încheiat propoziția.

Poate că aceea *fusese* propoziția. Ea văzuse cât de profund nu dorisem să mă trezesc.

Am sunat-o pe Amelia de la aeroport și am anunțat-o că voi ajunge acasă peste câteva ore și că-i voi explica totul mai târziu. Avea să fie trecut de miezul nopții, însă îmi spuse să vin direct la apartamentul ei. Asta a însemnat o ușurare. Relația noastră nu cunoștea niciun fel de restricții, totuși sperasem întotdeauna că ea dormea singură, așteptând, pe durata celor zece zile de absență ale mele.

Bineînțeles, pricepuse că se întâmplase ceva foarte rău. Când am ieșit din aeroport, mă aștepta acolo cu un taxi.

Programul mașinii înțepenise într-o configurație de oră de vârf, așa că am avut nevoie de douăzeci de minute ca să ajungem acasă, pe străzi de suprafață pe care nu le văzusem decât de pe bicicletă. Am izbutit să-i relatez Ameliei esența celor petrecute, în vreme ce străbăteam labirintul care evita un trafic inexistent. Când am ajuns la campus, minunea minunilor – paznicul mi-a privit uniforma și ne-a făcut semn să trecem.

Am lăsat-o să mă convingă să-mi încălzească ceva de mâncare. De fapt, nu-mi era foame, dar știam că-i plăcea să mă hrănească.

– Îmi vine greu să vizualizez, mi-a zis căutând castronașe și bețișoare. Normal, de altfel. Eu mă limitez la cuvinte.

A venit înapoia mea și mi-a masat ceafa.

– Spune-mi că n-o să pățești nimic.

– Ți se pare că aș fi pățit ceva?

– Rahat! M-a frământat puternic cu degetele. Ești încordat ca o scândură. Nu te-ai desprins aproape deloc de… ceea ce a fost.

Încălzise și niște sake. După ce am băut prima ceașcă pe nerăsuflate, mi-am turnat-o pe a doua.

– Poate. Am… m-au lăsat să mă-ntorc și să mă conectez cu Candi și Karen în secția de reanimare. Candi are probleme destul de mari.

– Se teme că o să i se înmoaie inima?

– Asta-i mai degrabă problema lui Karen. Candi se-nvârte în cerc în jurul lui Ralph. Nu poate accepta pierderea lui.

Amelia s-a întins peste mine și și-a turnat și ea o ceașcă.

–Nu-i consilier de traume psihologice? Vreau să spun, când nu-i în uniformă…

–Da… în fine, de ce-or avea oamenii asemenea meserii? Și-a pierdut tatăl la vârsta de doisprezece ani, într-un accident de mașină. Candi se găsea în aceeași mașină. Chestia n-a fost niciodată îngropată definitiv. Tatăl continuă să fie acolo, pe fundal, în spatele fiecărui bărbat pe care ea îl… de care se simte apropiată.

–Pe care-l iubește? Ca pe tine?

–Nu-i vorba despre dragoste. Este ceva reflex. Am mai discutat asta.

A intrat în bucătărie ca să amestece în tigaie, rămânând cu spatele la mine.

–Poate c-ar mai trebui să discutăm o dată. Sau poate s-o facem la fiecare șase luni…

Am fost cât pe-aici să urlu la ea, totuși m-am abținut. Eram amândoi obosiți și șocați.

–Situația asta nu aduce deloc cu Carolyn. Crede-mă pe cuvânt. Candi îmi este mai degrabă ca o soră…

–Ah, cum să nu!

–Nu ca soră-*mea*, da? (Nu mai auzisem de ea de peste un an.) Sunt apropiat de ea, intim, și bănuiesc că ai putea numi asta ca fiind un fel de iubire. Totuși, nu seamănă cu relația dintre noi doi.

A încuviințat din cap și a împărțit conținutul tigăii în două castronașe.

–Iartă-mă! Ai trecut prin clipe groaznice, iar eu îți amărăsc și mai mult viața acum.

–Plus că-mi dai mâncare reîncălzită. Am luat castronașul. S-ar putea să se comporte așa din cauză că este la ciclu?

Amelia a așezat puțin cam brusc castronașul pe masă.

–Asta-i altă chestie care mă-nnebunește. Să împarți cu ele ciclul! Mi se pare mai mult decât „intim". E pur și simplu bizar!

–Norocul tău. Ai vreo doi ani de liniște.

Femeile din pluton își sincronizează destul de repede ciclurile menstruale, iar bărbații sunt, evident, afectați. O problemă este rotația de treizeci de zile a ciclului; în prima jumătate a anului trecut, veneam acasă lunar cu iritări post-menstruale, dovada faptului că întotdeauna creierul este mai puternic decât glanda.

–Ralph cum era? Niciodată n-ai spus multe despre el.

–Era de-abia în al treilea ciclu. Un neo. Nu văzuse o luptă adevărată.

–Suficient însă ca să-l ucidă.

–Mda. Era un tip agitat, poate hipersensibil. Acum două luni, când am fost conectați în paralel, plutonul lui Scoville s-a comportat mai dur decât de-obicei și el a fost deprimat zile în șir. A trebuit ca toți să ne ținem de capul lui, să-l ajutăm să meargă mai departe. Evident, Candi era cea mai pricepută în direcția asta.

Amelia își învârtea mâncarea prin castronaș fără s-o atingă.

– Deci, nu-i cunoșteai toate intimitățile.

– Îi cunoșteam unele intimități, însă nu la fel de profund ca în cazul celorlalți. A făcut pipi în pat până la pubertate și avea un teribil sindrom de vinovăție, datând din copilărie, cauzat de uciderea unei broaște-țestoase. Își cheltuia toți banii pe sex conectat cu mufistele din Portobello. Până când se însurase, nu avusese parte de sex adevărat – și n-a rămas mult timp căsătorit. Înainte de a i se monta mufa, se masturba violent privind fibre cu sex oral. Ți se par intimități?

– Care era mâncarea lui preferată?

– Plăcinte cu crabi. Așa cum le prepara maică-sa.

– Cartea preferată?

– Nu citea prea mult și deloc pentru plăcerea proprie. La școală, îi plăcuse *Comoara din insulă*. În clasa a unsprezecea, a scris un comentariu despre Jim, pe care l-a folosit și la colegiu.

– Era sociabil?

– Un tip destul de drăguț. N-am avut o relație socială cu el – niciunul dintre noi n-a avut. Când ieșea din cușcă, o ștergea direct în baruri, pregătit să se apuce de treabă cu mufistele.

– Candi n-a… niciuna dintre femei n-a vrut să-l… ajute în privința asta?

– Dumnezeule, nu! De ce s-o fi făcut?

– Asta nu-nțeleg eu. De ce *n-ar* fi făcut-o? Toate femeile știau că merge cu mufistele, nu?

– Păi, asta își dorea el. Nu cred că era nefericit în privința asta.

Am împins castronașul într-o parte și mi-am mai turnat sake.

– În plus, este o încălcare a intimității la o scară cosmică. Când eram cu Carolyn, de fiecare dată când ne întorceam la pluton existau opt persoane care aflau tot ce făcuserăm, din ambele puncte de vedere, imediat ce ne conectam. Știau ce simțise Carolyn față de ceea ce făcusem eu și invers, precum și toate stările de feedback generate de știința respectivă. Asemenea relații nu pornesc cu una, cu două.

– Tot nu înțeleg de ce nu, a insistat ea. Sunteți obișnuiți ca toți să știe totul. Vă cunoașteți *pe dinăuntru*, pentru numele lui Dumnezeu! O partidă de sex din prietenie n-ar zgudui pământul.

Știam că furia mea nu era rațională, că, de fapt, nu fusese declanșată de întrebările ei.

– Auzi, ție ți-ar plăcea să ai toată gașca de vineri seara în dormitor cu noi? Să simtă tot ce simți tu?

– Nu m-ar deranja, mi-a zâmbit. Să fie asta o diferență între bărbați și femei sau între tine și mine?

– Cred că-i o diferență între tine și oamenii întregi la minte. (Zâmbetul meu poate că nu fusese pe de-a întregul convingător.) De fapt, nu-i vorba despre senzațiile fizice. Detaliile variază, dar în general bărbații se simt ca bărbați și femeile ca femei. După surpriza inițială, participarea comună nu-i mare chestie. Intim este modul în care simte restul persoanei tale. Intim și stânjenitor.

A luat castronașele și le-a dus la chiuvetă.

–Dacă te iei după reclame, n-ai zice asta. A șoptit cu o voce ușor răgușită: „Simțiți ce simt *ele*".

–Știi și tu… Adesea, cei care plătesc ca să li se instaleze o mufă o fac din curiozitate sexuală. Sau sunt motivați de ceva mai profund– se simt întemnițați într-un corp care nu le aparține, totuși nu doresc să-și facă o operație de schimbare a sexului. M-am înfiorat. Îi înțeleg.

–Oamenii procedează permanent așa, m-a tachinat ea, cunoscându-mi sentimentele. Este mai puțin periculos decât mufa și, în plus, reversibil.

–Reversibil, cum să nu! Te alegi cu scula altuia.

–Bărbații și sculele lor… În principal, sunt propriile voastre țesuturi.

–De obicei, astea erau inseparabile.

Karen fusese bărbat până împlinise optsprezece ani și avusese voie să completeze un formular de schimbare a sexului. Fusese supusă câtorva teste și Sănătatea Publică fusese de acord că ar fi fost mai bine pentru ea.

Prima operație este gratuită. Dacă voia să redevină bărbat, trebuia să plătească. Două dintre mufistele care-i plăcuseră lui Ralph erau foști bărbați, care încercau să câștige îndeajuns ca să-și răscumpere sculele. Ce lume minunată!

Oamenii care nu erau angajați în armată aveau la dispoziție modalități legale de a câștiga bani, deși puțini dintre ei ajungeau să facă rost de sumele obținute de prostituate. Profesorii beneficiau de mici retribuții– mai însemnate în cazul celor care predau discipline practice și doar simbolice pentru cercetători. Marty era șeful catedrei sale și o autoritate mondială în interfețele creier/mașină și creier/creier, totuși câștiga mai puțin decât un asistent din învățământ, ca Julian. Câștiga mai puțin și decât puștii cu părul gelat care serveau în Saturday Night Special. Și, aidoma majorității celor aflați în poziția lui, Marty afișa o mândrie perversă față de faptul că era permanent falit– era prea ocupat ca să aibă timp să câștige bani. Oricum, avea rareori nevoie de lucrurile ce puteau fi cumpărate cu bani.

Cu bani puteau fi cumpărate obiecte artizanale și opere de artă originale sau servicii: maseuri, chelneri, prostituate. Cu toate acestea, cei mai mulți oameni își cheltuiau banii pe articole raționalizate– cele pe care guvernul îți îngăduia să le deții, dar nu-ți punea *suficiente* la dispoziție.

De exemplu, toți beneficiau zilnic de trei credite pentru divertisment. Cu un credit puteai să vizionezi un film, să faci un traseu de montagne-russe, să obții o oră de pilotaj manual pe o pistă auto sau să intri într-un local ca Saturday Night Special.

Odată intrat, puteai rămâne toată noaptea pe gratis, dacă nu doreai să mănânci sau să bei ceva. Meniurile restaurantelor afișau prețuri între unu și treizeci de credite, majoritatea depinzând de volumul de muncă investit; alături de prețul în credite, se afișa și cel în dolari, în cazul în care îți epuizaseși creditele de divertisment și aveai bani.

Pe de altă parte, cu bani nu puteai cumpăra băuturi alcoolice, în afară de cazul când purtai uniformă. Aveai rația de treizeci de grame pe zi, iar guvernul nu era interesat dacă ți-o consumai în fiecare seară sub forma a două păhărele de vin sau dacă te făceai praf o dată pe lună cu două sticle de votcă.

În felul acesta, abstinenții și indivizii în uniforme deveniseră companii foarte căutate în anumite cercuri mai nesigure pe picioare și, poate previzibil, numărul alcoolicilor nu se redusese deloc. Cei care nu se puteau lipsi de băutură trebuiau să facă rost de ea ori s-o prepare singuri.

Serviciile ilegale erau disponibile contra bani, ba chiar reprezentau partea cea mai activă a economiei bazate pe dolari. Activități mărunte, precum producerea băuturilor alcoolice în casă sau prostituția pe cont propriu, erau fie ignorate, fie rezolvate cu mici sume regulate oferite drept mită. Existau însă indivizi care operau pe scară mare, manipulând sume importante în schimbul unor droguri dure și al serviciilor de felul asasinatelor.

Teoretic, Sănătatea Publică asigura unele servicii medicale ca instalări de mufe, chirurgie estetică și operații de schimbare a sexului, însă puțini căpătau aprobare pentru ele. Înainte de război, Nicaragua și Costa Rica fuseseră țările unde te puteai duce ca să cumperi „medicină neagră". Acum locul lor fusese luat de Mexic, deși o sumedenie de medici aveau accente nicaraguane sau costaricane.

Medicina neagră a devenit subiectul de discuție la întrunirea din vinerea următoare. Ray se afla într-un scurt concediu în Mexic. Nu

era niciun secret că plecase acolo ca să-și înlăture vreo zece kilograme de grăsime.

– Bănuiesc că avantajele medicale compensează riscul, a spus Marty.

– A trebuit să-i aprobi concediul? a întrebat Julian.

– Teoretic. Păcat că n-a putut solicita concediu medical. Nu cred c-a folosit nici măcar o zi din el.

– Ei bine, asta-i vanitate, a rostit Belda cu glas tremurător. Narcisism masculin. Mie-mi plăcea foarte mult așa gras.

– Nu-l interesa să intre în patul *tău*, scumpo! a zis Marty.

– El pierde, a susurat bătrâna, aranjându-și părul.

Chelnerul era un tânăr încruntat și arătos, arătând de parcă ar fi coborât din posterul unui film.

– Ultima comandă.

– Este de-abia unsprezece, a observat Marty.

– Atunci mai comandați ceva?

– Încă un rând pentru toți? a întrebat Julian.

Au încuviințat, mai puțin Belda, care și-a privit ceasul și a plecat.

Era spre sfârșitul lunii, de aceea toți treceau băuturile în contul lui Julian, pentru a-și păstra creditele de pe rație, și-i dădeau bani în schimbul lor. El se oferise să procedeze așa permanent, însă din punct de vedere tehnic constituia o ilegalitate, așa că majoritatea

ezitau. Cu excepția lui Reza, care nu cheltuise niciodată nimic în local, exceptând plățile făcute lui Julian.

–Mă-ntreb cât de gras trebuie să fii ca să te adresezi Sănătății Publice? a vorbit Reza.

–Să nu te poți mișca decât cu un cărucior cu palete, a spus Julian. Masa ta trebuie să modifice orbitele planetelor apropiate.

–S-a adresat, a explicat Marty. Nici tensiunea și nici colesterolul nu-i erau destul de ridicate.

–Ești îngrijorat în privința lui…, a remarcat Amelia.

–Cum să nu fiu? Lăsând deoparte sentimentele personale, dacă pățește ceva rămân în aer în trei proiecte diferite. Mai ales cel nou– cel cu empatia. S-a afundat destul de mult în el.

–Cum merge? s-a interesat Julian. Marty a ridicat palmele și a clătinat din cap. Scuze! N-am vrut să…

–În sfârșit, o chestie ți-aș putea spune– l-am studiat pe unul dintre oamenii tăi. O să afli totul data viitoare, când te vei conecta cu el.

Reza s-a sculat și a plecat la toaletă, așa că nu rămăseseră decât ei trei: Julian, Amelia și Marty.

–Sunt foarte fericit pentru voi doi, a vorbit Marty pe un ton distant, de parcă s-ar fi referit la vremea de afară.

Amelia a holbat ochii.

–Ai… ai acces la conexiunea mea, a bolborosit Julian.

–Nu direct și nu în scopul violării intimității. L-am studiat pe unul dintre oamenii tăi. Evident, cunosc o mulțime de lucruri despre tine, în mod indirect, și același lucru este valabil și pentru Ray. Bineînțeles, vom păstra secretul atâta vreme cât veți dori să rămână secret.

–Drăguț din partea ta să ne-o spui! a comentat Amelia.

–Nu vreau să vă pun într-o situație jenantă, dar Julian va afla cu siguranță la prima conectare cu persoana. Mă bucur c-am reușit, în sfârșit, să rămânem singuri.

–Despre cine-i vorba?

–Soldat Defollette.

–Candi… Ei bine, are sens.

–Cea care a fost atât de afectată de moartea de luna trecută? a întrebat Amelia.

Julian a încuviințat din cap.

–Te aștepți să cedeze?

–Nu ne așteptăm la nimic. Pur și simplu, intervievăm câte o persoană din fiecare pluton.

–Aleasă la întâmplare, nu-i așa? a rânjit Julian.

Marty a râs și a înălțat o sprânceană.

–Vorbeam despre liposucțiune?

Nu mă așteptam să avem parte de cine știe ce acțiuni în noua săptămână de muncă, pentru că trebuia să introducem un set nou de soldier-boy și să ne adaptăm cu un alt mecanic. De fapt, erau doi mecanici, întrucât Rose, înlocuitoarea lui Arly, nu avea deloc experiență, exceptând dezastrul de luna trecută.

Noul mecanic nu era un neo. Dintr-un motiv sau altul, plutonul I fusese dezmembrat și membrii lui fuseseră redistribuiți. De aceea, într-un fel, îl cunoșteam pe noul mecanic grație legăturii difuze la nivel de plutoane asigurate de Ralph și, înaintea lui, de Richard.

Eu nu mă dădeam în vânt după Park. Plutonul fusese unul de vânătoare/ucidere. Park ucisese mai mulți oameni decât noi toți laolaltă și nu încercase nici cel mai mic regret. Colecționa cristalele cu misiunile sale și le rederula când nu era de serviciu.

Antrenasem noi soldier-boy în reprize de câte trei ore, urmate de o oră pauză, distrugând falsul oraș „Pedropolis“, construit în acest scop în baza Portobello.

Când avusesem timp, mă conectasem la Carolyn, coordonatoarea de companie, și o întrebasem ce se întâmpla – de ce căpătasem un individ ca Park? Niciodată n-avea să se înțeleagă cu ceilalți.

Răspunsul ei fusese amar și pârjolitor, confuz și furios. Ordinul de „dezintegrare“ al plutonului I venise de la un nivel superior brigăzii și cauzase peste tot probleme de organizare. Mecanicii din I erau niște individualiști incurabili. Nu se înțeleseseră nici măcar între ei.

Carolyn presupunea că ar fi vorba despre un experiment deliberat. Din câte știa, niciodată nu se mai făcuse ceva similar; unica dată când auzise despre dezintegrarea unui pluton, acest lucru se datorase morții simultane a patru dintre membrii acestuia – ceilalți șase nu mai putuseră colabora, împărtășind durerea comună. Pe de altă parte, din punctul de vedere al uciderilor, I fusese unul dintre cele mai bune plutoane existente vreodată. Realmente, era lipsit de sens să-l dezintegrezi.

Adăugase că avusesem noroc că-l căpătasem pe Park. El asigurase legătura orizontală și în ultimii trei ani fusese conectat direct cu mecanicii din afară plutonului său. Camarazii lui, exceptându-l pe șeful de pluton, nu avuseseră conexiuni cu alții și erau o ceată de zurbagii. Prin comparație cu ei, Scoville părea un iubitor de *pedro*.

Lui Park îi plăcea să ucidă și alte ființe, nu numai oameni. Pe durata antrenamentelor, mai trăsnea ocazional cu laserul câte o pasăre din zbor – o performanță notabilă. Samantha și Rose protestaseră amândouă când omorâse și un câine vagabond. În mod caustic, el își argumentase acțiunea, atrăgând atenția că javra nu aparținea de ZO și era posibil să fi fost echipată cu dispozitive de spionaj sau explozivi. Eram însă conectați cu toții și simțiserăm satisfacția lui de-a dreptul obscenă atunci când țintise câinele. Mărise imaginea la maximum ca să-l vadă explodând.

În ultimele trei zile, combinasem munca de supraveghere a perimetrului cu instrucția și mi-l închipuisem pe Park folosind copiii ca ținte de antrenament. Adesea, copiii îi urmăresc pe soldier-boy de la o distanță sigură și, fără îndoială, unii dintre ei le povestesc ce au văzut tăticilor, care raportează mai departe. Totuși, majoritatea sunt pur și simplu puști fascinați de mașinării și de război. Probabil că eu

însumi am cunoscut o fază similară. Amintirile mele de dinaintea vârstei de unsprezece-doisprezece ani sunt vagi, aproape inexistente, un subprodus al instalării mufei care afectează cam o treime dintre noi. Cine mai are nevoie de copilărie, când prezentul este atât de distractiv?

Cu o seară în urmă, avusesem parte de suficientă excitare pentru toate gusturile. Trei rachete veniseră simultan spre noi, două dinspre ocean și una, o momeală zburând la nivelul coroanelor copacilor, lansată din balconul unui bloc de la marginea orașului.

Cele dinspre ocean erau în sectorul nostru. Existau defensive automate împotriva unor astfel de atacuri, însă noi le dublam ca rezerve.

De îndată ce auziserăm explozia – plutonul A doborând racheta în cealaltă parte a bazei – ne înfrânaserăm impulsul firesc de a privi și ne întorseserăm cu spatele la bază, ca să supraveghem direcția opusă. Cele două rachete apăruseră imediat; deși dotate cu tehnologie stealth, străluceau în IR. Un zid de antiaeriană se înălțase în fața noastră și când ajunseseră la el le loviserăm cu proiectilele noastre de calibru mare, transformându-le în doi meteori stacojii. Mai străluceau încă impresionant pe cerul nopții, când o pereche de fly-boy țiuise spre ocean, în căutarea platformelor de lansare.

Timpul nostru de reacție fusese destul de rapid, fără să fi doborât vreun record. Desigur, Park trăsese primul, cu 0,02 secunde înaintea lui Claude, ceea ce-l făcuse să se înfoaie în pene. Cu toții aveam înlocuitori în locurile de încălzire, fiind ultima zi din ciclul nostru și prima din ciclul lor; prin intermediul secundului meu, recepționasem o întrebare derutată de la secundul lui Park: *Tipul ăsta are ceva la cap?*

E doar un soldat foarte destoinic, replicasem și știusem că subînțelesul fusese clar. Secundul meu, Wu, nu avea instincte mai ucigașe decât mine.

Lăsasem cinci soldier-boy să păzească perimetrul și-i luasem pe ceilalți cinci pe plajă, ca să adunăm rămășițele rachetelor. Nicio surpriză. Erau RPB-4 de producție taiwaneză. Urma să fie trimisă o notă de protest, iar răspunsul avea să deplângă, evident, furtul lor dintr-un arsenal oarecare.

Rachetele nu fuseseră însă decât o diversiune.

Atacul real fusese programat destul de bine. Începuse cu mai puțin de o oră înainte de încheierea schimbului.

Din câte am putut deduce, planul era o combinație de răbdare și de aplicare bruscă și disperată a forței. Cei doi rebeli care-l întreprinseseră lucrau de mulți ani la cantina din Portobello. Intraseră cu măsuțele rulante în salonul ce se învecina cu vestiarul, ca să pregătească bufetul la care cei mai mulți dintre noi se repezeau după schimb. Sub măsuțe aveau însă arme prinse cu benzi adezive – două automate de stradă. O a treia persoană, rămasă nedepistată, tăiase cablul ce transmitea la Comandă imaginile salonului și vestiarului.

În felul acesta, cei doi beneficiaseră de aproape treizeci de secunde de izolare totală, sub pretextul „cineva s-a împiedicat de cablu", timp în care scoseseră armele și trecuseră de ușile neîncuiate ce leagă salonul de vestiar și vestiarul de Operațiuni. Intraseră în Op și deschiseseră focul.

Benzile arătau că supraviețuiseră 2,02 secunde după deschiderea ușii, timp în care trăseseră șaptezeci și opt de gloanțe calibru de vânătoare. Nu ne răniseră pe noi, cei din cuști, fiindcă pentru așa ceva ar fi avut nevoie cel puțin de proiectile perforante, însă îi uciseseră pe toți cei zece mecanici de la încălzire și pe doi tehnicieni, aflați înapoia unui perete de sticlă presupus incasabilă. Santinela șoșonar, care moțăia într-un costum blindat, se deșteptase la auzul zgomotului și-i răsese. În cele din urmă, se dovedise că treaba fusese destul de groasă, deoarece el primise deja patru lovituri directe. Acestea nu-i pricinuiseră nicio defecțiune, dar dacă i-ar fi atins laserul, ar fi fost nevoit să coboare și să se lupte cu ei corp la corp. Asta le-ar fi putut oferi timp pentru a sparge cochiliile. Fiecare purta pe sub cămașă, lipite de piele, cinci încărcături de plastic exploziv.

Tot armamentul era de fabricație Alianță; pistoalele automate trăgeau cu muniție de uraniu sărăcit.

Mașinăria de propagandă avea să insiste asupra caracterului sinucigaș al acțiunii – *pedro* lunatici care nu puneau nicio valoare pe viața oamenilor. Ca și cum ei a fi înnebunit brusc și ar fi ucis doisprezece tineri. Realitatea era îngrijorătoare, nu numai din cauza faptului că ei reușiseră să se infiltreze și să ne atace din interior, ci și datorită îndrăznelii și disperării pe care le sugerau.

Cei doi indivizi nu fuseseră angajați chiar de pe stradă. Toți lucrătorii din bază trebuiau să treacă printr-o verificare exhaustivă a mediului de proveniență, urmată de teste psihologice menite să certifice dacă erau de încredere. Câte alte bombe cu ceas umblau prin Portobello?

Candi și cu mine avuseserăm noroc, într-un mod mai sumbru, deoarece ambii noștri secunzi muriseră pe loc. Wu nu avusese nici măcar timp să întoarcă ochii. Auzise clinchetul ușii deschizându-se,

după care un glonț îi zburase creștetul capului. Secunda lui Candi, Maria, murise în același fel. Unii dintre ei fuseseră ghinioniști. Secunda Rosei avusese timp să se scoale și să se întoarcă pe jumătate, apoi fusese împușcată în piept și în abdomen. Trăise îndeajuns ca să se înece în sânge. Secundul lui Claude fusese împușcat în testicule, ca recompensă pentru că stătea cu fața la inamici; trăise două secunde interminabile, chircit de durere, înainte ca a doua salvă să-i sfârtece șira spinării și rinichii.

Fusese o conectare superficială, totuși profund tulburătoare, mai ales pentru cei dintre noi ai căror secunzi muriseră în chinuri. În mod automat, am fost sedați înainte să fim scoși din cuști și transportați la Traume. Am prins o imagine a măcelului din jur, mașinăriile mari și albe ce încercau să pompeze viață în cei ale căror creiere rămăseseră intacte. A doua zi, am aflat că niciunul nu scăpase. Trupurile le fuseseră prea sfârtecate.

Așa încât nu mai exista un alt schimb. Soldier-boy-ii noștri rămăseseră încremeniți în pozițiile de pază, în vreme ce infanteriști șoșonari, brusc avansați la rang de santinele, roiau în jurul lor. Evident, se presupusese că atacul asupra secunzilor noștri avea să fie urmat de un asalt asupra bazei, înainte ca să poată fi adus alt pluton de soldier-boy. Poate că așa s-ar fi întâmplat, dacă una sau ambele rachete și-ar fi atins ținta. A fost însă liniște și în mai puțin de o oră a sosit plutonul F din Zonă.

Ne-au lăsat să plecăm din Traume după vreo două ore. Ne-au spus că nu trebuia să scăpăm niciun cuvânt despre cele petrecute. Firește însă că ngumii n-aveau să păstreze tăcerea.

Camerele automate înregistraseră măcelul și o copie a episodului ajunsese în mâinile trupelor ngumi. Era un material șocant de propagandă într-o lume care nu mai putea fi surprinsă de moarte sau de violență. Pentru obiectivul camerei, cei zece camarazi ai lui Julian nu erau tineri și tinere, dezbrăcați sub o ploaie de plumbi ucigași, ci simboluri ale slăbiciunii, dovezi triumfătoare ale vulnerabilității Alianței în fața hotărârii forțelor ngumi.

Alianța îl denumise un atac kamikaze dement săvârșit de doi fanatici ucigași. O situație care nu se mai putea repeta. Nu se făcuse public faptul că tot personalul băștinaș din Portobello fusese concediat în următoarea săptămână, fiind înlocuit de recruți americani. Lovitura era grea pentru Portobello, fiindcă baza constituia unica sursă importantă de venituri a așezării. Deși poseda statutul de „națiune foarte favorizată", Panama nu era membru plin al Alianței, ceea ce, în termeni practici, însemna că se putea folosi în mod limitat de nanoforjele americane, însă nu avea niciuna pe propriul teritoriu.

În această situație instabilă se găseau vreo douăzeci de alte țărișoare. Două nanoforje din Houston erau rezervate pentru Panama.

Consiliul Import-Export panamez decidea la ce să fie întrebuințate. Houston îi expedia un „catalog", o listă cu timpii necesari pentru a fabrica diverse lucruri și cu materiile prime ce trebuiau asigurate de Zona Canal. Houston putea furniza aer, apă și pământ. Dacă vreunul dintre articolele comandate necesita un gram de platină sau un grăunte de dysprosium, Panama trebuia să se zbată și să-l procure.

Mașina avea anumite limite. Îi puteai da o găleată de cărbuni și să-ți facă o copie perfectă a diamantului Hope, pe care s-o folosești ca un prespapier elegant. Evident, dacă doreai o tiară măiastră de aur, trebuia să asiguri aurul. Dacă voiai o bombă atomică, trebuia să-i dai

câteva kilograme de plutoniu. Bombele de fisiune nu figurau însă în catalog; de altfel, nici soldier-boy-ii sau alte produse ale tehnologiei militare avansate. Avioanele și tancurile nu erau interzise și figurau printre cele mai căutate produse.

A doua zi după ce baza Portobello fusese golită de lucrători băștinași, Consiliul Import-Export panamez prezentase Alianței o analiză detaliată a impactului acțiunii respective asupra reducerii veniturilor. (Era evident că o asemenea posibilitate fusese întrevăzută de cineva.) După două zile de negocieri, Alianța acceptase să le crească accesul la nanoforje de la 48 la 54 de ore, oferindu-le totodată și un credit de jumătate de miliard de dolari în materii rare. Acum, dacă prim-ministrul își dorea un Rolls-Royce cu caroseria din aur solid, l-ar fi putut comanda. Nu avea însă să fie blindat.

În mod oficial, Alianței nu-i păsa ce făceau națiunile cliente cu produsele comandate. În Panama, exista cel puțin o pretenție de democrație, Consiliul Import-Export fiind sfătuit de reprezentanți aleși, *compradores*, câte unul din fiecare provincie și teritoriu. Ca atare, existau importuri ocazionale cărora li se făcea o serioasă publicitate și de care beneficiau doar săracii.

Din punct de vedere tehnic, țara avea o economie semisocialistă, cu bani electronici, aidoma Statelor Unite. Guvernul trebuia să se ocupe de cerințele fundamentale, iar cetățenii lucrau ca să-și cumpere produsele de lux dorite, care erau achitate fie cu bani peșin, fie prin transfer de credit electronic.

Dar în Statele Unite, obiectele de lux erau divertismentele și rafinamentele, în Zona Canal, ele erau medicamentele și carnea, mai ades cumpărate cu bani peșin decât cu carduri.

Au urmat multe nemulțumiri, atât legate de propriul guvern, cât și de Tio Rico din nord, ce au determinat, ca ironie a sorții, apariția unui șablon comun majorității statelor-clienți: incidente precum masacrul din Portobello garanta faptul că Panama nu avea să capete multă vreme propriile nanoforje, însă în mod evident tulburările ce conduseseră la masacru erau direct legate de absența cutiei magice.

N-am avut deloc liniște în prima săptămână de după masacru. Gigantica mașinărie de publicitate care alimenta mania war-boy-ilor și de obicei se preocupa de plutoane mai interesante și-a focalizat energiile asupra noastră; nici mass-media generale nu ne lăsaseră în pace. Într-o societate care trăiește pe baza știrilor, reprezenta evenimentul anului; baze ca Portobello erau atacate tot timpul, însă acum fusese prima dată când se violase sanctuarul intim al mecanicilor. Faptul că mecanicii care fuseseră uciși nu dirijau mașinile reprezentase un detaliu accentuat în mod repetat de guvern și trecut sub tăcere de presă.

Fuseseră intervievați chiar și unii dintre studenții mei de la UT, ca să vadă cum mă „comportam" și, bineînțeles, ei îmi săriseră rapid în apărare, afirmând că în sala de seminarii lucrurile se desfășurau ca și înainte. Ceea ce, desigur, demonstra cât de insensibil eram, sau cât de puternic și flexibil, sau cât de traumatizat – în funcție de reporter.

De fapt, se poate să fi demonstrat toate cele menționate mai sus sau poate doar faptul că un curs practic de fizica particulelor nu-i locul cel mai potrivit pentru a-ți discuta sentimentele personale.

Când încercaseră să intre cu o cameră video în sala mea de seminarii, chemasem un șoșonar și-i evacuasem. Era prima dată în cariera mea

când calitatea de sergent însemna mai mult decât cea de cadru didactic.

În mod similar, fusesem capabil să solicit doi șoșonari care să-i țină pe reporteri la distanță ori de cât ori ieșeam. Însă aproape o săptămână, fusesem urmărit cu cel puțin o cameră, ceea ce mă ținuse departe de Amelia. Evident, ea putea intra în blocul meu de apartamente, ca și cum ar fi vizitat pe altcineva, dar posibilitatea ca vreo minte scotocitoare să facă o legătură – sau, din întâmplare, s-o vadă chiar intrând la mine era prea mare ca să riscăm. În Texas, mai existau oameni care ar fi fost nemulțumiți să afle că o albă avea un amant negru, care, culmea, mai era și cu cincisprezece ani mai tânăr. N-ar fi fost exclus ca asemenea indivizi să existe chiar în universitate.

Până vineri, reporterii părură să-și piardă interesul, dar n-am mers împreună cu Amelia la club, iar eu mi-am adus șoșonarii, ca să păzească afară.

Ne-am suprapus drumurile la toaletă și am izbutit să ne îmbrățișăm rapid, fără să fim observați. Astfel, majoritatea atenției mele aparente s-a îndreptat spre Marty și Franklin.

Marty mi-a confirmat bănuielile.

– Autopsia a demonstrat că mufa secundului tău a fost deconectată de aceeași salvă care l-a ucis. Ca atare, nu există niciun motiv să fi simțit altă senzație decât cea din momentul decuplării.

– La început, nici măcar nu mi-am dat seama că dispăruse. Inputul din restul plutonului era atât de puternic și de haotic… Erau cei ai căror secunzi nu muriseră, dar erau grav răniți.

– Totuși, pentru ei n-a fost atât de rău ca în cazul în care ar fi fost conectați complet cu cineva care murea, a intervenit Franklin. Cei mai mulți dintre voi ați trecut prin asta.

– Nu știu. Când cineva moare în cușcă, asta se-ntâmplă din cauza unui accident cerebral sau a unui infarct, iar nu pentru că a fost secerat de o salvă de carabină. O conectare superficială poate transmite numai, să zicem, zece la sută din senzația respectivă, dar durerea este extremă. Când a murit Carolyn… Am fost nevoit să-mi dreg glasul. Cu Carolyn, n-a fost decât o durere bruscă de cap, apoi ea a dispărut. Ca și cum m-aș fi deconectat…

– Îmi pare rău! a spus Franklin și a umplut paharul lui și al meu.

Vinul era o copie după Lafite Rothschild ’28 – deocamdată, vinul secolului.

– Mulțumesc. Au trecut niște ani de atunci.

Am sorbit din vin; era bun, dar probabil că depășea capacitățile papilelor mele gustative.

– Partea proastă, *una* dintre părțile proaste, a fost că nu m-am gândit că murise. Nimeni din pluton nu s-a gândit la asta. Stăteam pur și simplu pe un deal, așteptând să fim preluați. Crezusem că era o defecțiune în sistemul de comunicații.

– La nivelul companiei se știa, a zis Marty.

– Bineînțeles că se știa. Și bineînțeles că nu ne-au spus, că nu voiau să riște o manevră greșita la preluare. Dar când am ieșit, cușca ei era goală. Am găsit un medic, care mi-a spus că-i scanaseră creierul și că nu mai rămăsese suficient pentru a fi salvat – o duseseră deja la

autopsie. Scuză-mă, Marty, cred că ți-am povestit episodul ăsta de nu știu câte ori!

El a încuviințat din cap, în semn de compătimire.

– N-a existat nicio despărțire… niciun rămas-bun…

– Ar fi trebuit să vă scoată pe toți, odată ce erați pe poziție, a zis Franklin. Pot lua soldier-boy-ii reci la fel de ușor ca și pe cei calzi. Atunci măcar ai fi știut, înainte s-o ducă.

– Poate.

Amintirile mele despre cele întâmplate atunci sunt încețoșate. Evident, știau că suntem amanți și mă sedaseră înainte de a ieși. Mare parte din consilierea psihiatrică post-șoc fusese pur și simplu terapie medicamentoasă, însoțită de conversații; după o vreme, n-am mai luat medicamente și o aveam deja pe Amelia în locul lui Carolyn. Din anumite puncte de vedere.

Am simțit brusc un fior de frustrare și de dor, pe de o parte pentru Amelia, după săptămâna asta stupidă de izolare, și pe de altă parte pentru trecutul intangibil. Niciodată nu avea să mai existe altă Carolyn, și nu doar pentru că murise. Murise și partea respectivă din mine.

Conversația s-a mutat spre domenii mai lipsite de pericole; astfel, s-a discutat despre un film pe care toți, mai puțin Franklin, îl detestaseră. M-am prefăcut că-i ascultam cu atenție. Între timp, mintea mea se învârtea mereu în jurul sinuciderii.

Gândul ăsta nu pare niciodată să iasă la suprafață cât timp sunt conectat. Poate că armata știe totul despre el și are o modalitate de a-

l suprima; știu că eu însumi îl suprim. Nici chiar Candi n-a prins decât o aluzie.

Nu pot rezista însă la toate astea pentru alți cinci ani – la toate morțile, la toate omorurile. Iar războiul nu va lua sfârșit.

Când mă gândesc la sinucidere, nu sunt trist. Nu este o pierdere, ci o evadare – nu-i „dacă", ci „când" și „cum".

Cred că „dacă" va fi după ce o voi pierde pe Amelia. Singurul „cum" care mă atrage este s-o fac în timp ce sunt conectat. Poate chiar să omor și vreo doi generali odată cu mine. Deocamdată, nu-i nevoie să-mi fac planuri amănunțite. Știu însă unde locuiesc generalii în Portobello – în Blocul 31 – și, ținând cont de experiența acumulată în anii mei de conectare, este un fleac să strecor un mesaj soldier-boy-ilor care păzesc blocul. Există modalități în care le pot distrage atenția pentru o fracțiune de secundă. Voi încerca să nu omor niciun șoșonar în timpul pătrunderii.

– Alo, Julian! Este cineva acasă?

Era Reza, de la masa vecină.

– Scuză-mă! Mă gândeam.

– Vino-ncoace și gândește! Avem o întrebare din fizică, la care Blaze nu poate răspunde.

Mi-am luat paharul și am trecut la masa lor.

– Deci, nu-i vorba despre particule.

– Nu, e mult mai simplu. De ce apa care se scurge dintr-o cadă de baie se rotește într-un sens în emisfera nordică și în sens opus în cea sudică?

M-am uitat la Amelia și ea a încuviințat serios din cap. Știa răspunsul, ca și Reza, probabil. Mă salvau din conversația despre război.

– E simplu. Moleculele de apă sunt magnetizate. Ele indică întotdeauna nordul sau sudul.

– Prostii! a zis Belda. Până și eu știu că apa nu-i magnetizată.

– Adevărul este că-i o superstiție de pe când era bunica fată. Scuză-mi expresia!

– Am fost și eu fată și acum sunt bunică.

– Așadar, apa se rotește într-un sens sau altul în funcție de mărimea și de forma căzii, ca și de particularitățile suprafeței din preajma orificiului de scurgere. Oamenii trec prin viață crezând chestia cu emisferele, fără să observe că în unele căzi sau chiuvete din propriile case apa se rotește în direcția opusă.

– Trebuie să merg acasă și să verific, a spus Belda.

Și-a golit paharul și s-a ridicat lent, parcă depliindu-se, din scaun.

– Să fiți cuminți, copii!

Apoi s-a dus să-și ia rămas-bun de la ceilalți. Reza a zâmbit în urma ei.

– I s-a părut că ești însingurat acolo.

– Trist, a adăugat Amelia. Și mie mi s-a părut la fel. Ai trecut printr-o experiență oribilă, iar noi te facem acum s-o retrăiești.

– Nu-i ceva care să se învețe la instrucție. Deși, într-un fel, este. Te conectează la înregistrările unor oameni care mor, mai întâi superficial, dar apoi complet.

– Unii obsedați o fac de plăcere, a comentat Reza.

– Ei bine, atunci n-au decât să-mi ia locul!

– Am văzut și eu anunțul ăla, a rostit Amelia înfiorându-se. Înregistrări de decese produse în accidente de curse de mașini… Execuții…

– Cele cărora nu li se face reclamă sunt cele mai teribile. (Ralph încercase vreo două, așa că le cunoșteam indirect.) Este posibil ca înregistrările secunzilor noștri, cei care au murit, să fie de-acum pe piață.

– Guvernul n-ar putea…

– Ah, a intervenit Reza, dar guvernul se dă-n vânt după chestia asta. Probabil că au chiar o divizie specială care se ocupă ca magazinele să fie pline de porcării.

– Nu știu, am ridicat din umeri. Armata nu-i încântată de cei care au deja mufe.

– Ralph a fost așa, a spus Amelia.

– El avea alte virtuți. Se preferă să asociezi mufa cu calitatea de militar.

– Mi se pare totuși bizar, a insistat Reza. Cineva moare și tu să-i simți durerile? Aș prefera…

– N-ai înțeles, Rez. Când cineva moare, te extinzi cumva, te mărești… Este o experiență comună și… – Amintirea lui Carolyn m-a izbit brusc și puternic – ei bine, face ca propria moarte să fie mai puțin zguduitoare. Poate cândva o să-nțelegi. Este o chestie importantă.

– Continui să trăiești? Vreau să zic, ei continuă să trăiască în tine?

– Unii da, alții nu. Cunoști indivizi pe care nu ți-ai dori niciodată să-i porți în minte. Ăia dispar în ziua în care au murit.

– Dar pe Carolyn o vei avea veșnic, a zis Amelia.

Am făcut o pauză prea lungă.

– Bineînțeles. Iar după ce voi muri eu, cei care au fost conectați cu mine și-o vor aminti și ei și o vor transmite mai departe.

– Aș prefera să nu mai vorbești așa! a spus Amelia, iar Rez, care știa de ani buni că trăiam împreună a încuviințat din cap. Este ca o rană pe care-o zgândări mereu, ca și cum te-ai pregăti să mori în orice clipă.

Aproape că n-am auzit-o până la capăt. Literalmente, am numărat până la zece. Rez a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

– Ai prefera să mă uit cum mor oamenii, să-i *simt* cum mor și dup-aia să vin acasă întrebând: „Ce-i de mâncare“?

Mi-am coborât vocea la nivelul unei șoapte.

– Ce ai simți tu, dacă asta nu m-ar durea?

– Iartă-mă!

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Și mie-mi pare rău că ai pierdut un copil. Dar nu asta te definește pe tine. Cu toții trecem prin asemenea experiențe, le absorbim mai mult sau mai puțin și devenim ceea ce devenim.

– Julian, m-a întrerupt Reza, n-ar fi bine să te oprești aici?

– E o idee bună, s-a ridicat Amelia. Oricum, trebuie să plec spre casă.

I-a făcut semn robotului, care s-a dus să-i aducă haina și poșeta.

– Luăm un taxi împreună? am întrebat-o.

– Nu-i nevoie, a răspuns pe un ton neutru.

Era sfârșit de lună. Putea folosi punctele de divertisment rămase pentru un drum cu taxiul. Altora nu le mai rămăsese niciun punct, așa că am cumpărat mult vin, bere și whisky și am băut mai mult decât obișnuiam. Reza a făcut la fel; mașina lui n-avea să-l lase să șofeze. A venit împreună cu mine și cu cei doi șoșonari.

Le-am spus să mă lase la poarta campusului și am mers pe jos cei doi kilometri până la Amelia, printr-o perdea fină și răcoroasă de ploaie. Nu se zărea nici urmă de reporter.

Toate luminile erau stinse; era aproape două noaptea. Am intrat prin spate și cu întârziere m-am gândit că ar fi trebuit să sun. Dacă nu era singură?

Am aprins lumina în bucătărie și am scos din frigider niște brânză și suc de grepfrut. Amelia m-a auzit și a apărut, frecându-și ochii.

–Nu-i niciun reporter prin preajmă? am întrebat-o.

–S-au ascuns toți sub pat.

S-a oprit înapoia mea și și-a pus mâinile pe umerii mei.

–Le oferim ceva despre care să scrie?

M-am răsucit în scaun și mi-am îngropat fața între sânii ei. Pielea femeii avea mireasma caldă a somnului.

–Îmi pare rău de discuția aceea!

–Ai avut parte de prea multe. Haide!

Am lăsat-o să mă ducă în dormitor și să mă dezbrace ca pe un copil. Eram încă nițel beat, dar ea cunoștea mai multe căi prin care putea fi depășit un asemenea moment– în principal, multă răbdare, dar și alte chestii.

Am dormit ca împușcat și m-am trezit într-un apartament pustiu. Amelia îmi lăsase un bilet pe cuptorul cu microunde; avea o secvență programată la 8.45 și urma să ne vedem la întâlnirea de lucru de la prânz. Acum trecuse de zece.

O întâlnire de lucru sâmbăta! Știința nu cunoaște odihnă… Am găsit niște haine curate în sertarul „meu" și am făcut un duș rapid.

Cu o zi înainte de a reveni în Portobello, programasem o întâlnire cu Consiliul de Alocare Luxuri din Dallas, cei care se ocupă de solicitările speciale pentru nanoforjă. Am luat monoraiul Triunghi și

în felul ăsta am putut întrezări Fort Worth gonind pe lângă mine. Niciodată nu ajunsesem acolo.

Până la Dallas am făcut o jumătate de oră, dar apoi am avut nevoie de o oră întreagă să mă târăsc prin trafic până la CAL, care acoperea o suprafață imensă dincolo de marginea orașului. Existau acolo șaisprezece nanoforje, plus sute de rezervoare, cuve și containere în care se găseau materiile prime și diversele nano ce le asamblau în milioane de feluri. Nu aveam timp de plimbare, dar cu un an în urmă, împreună cu Reza și cu amicul lui, făcuserăm turul oficial al locului, însoțiți de un ghid. Atunci îmi venise ideea să comand ceva special pentru Amelia. Nu celebram aniversările sau sărbătorile religioase, însă săptămâna următoare se împlineau doi ani de la momentul când ne cunoscuserăm în mod intim. (Nu țin un jurnal, dar am putut depista data din rapoartele de laborator; amândoi lipsiserăm la secvența de a doua zi.)

Evaluatorul atribuit cererii mele era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu chip posomorât. Individul a citit formularul cu o expresie posacă, invariabilă.

–Nu dorești bijuteria asta pentru dumneata. Este pentru o femeie, pentru o iubită?

–Da, bineînțeles.

–În cazul acesta, am nevoie de numele ei.

Am șovăit.

–Nu-i tocmai so…

–Nu mă interesează relația dintre voi. Trebuie însă să știu cine va deține finalmente acest obiect. Dacă dorești să-l aprob.

Nu mă entuziasma să consemnez în documente relația noastră. Evident, oricine m-ar fi „interceptat“ cu o conectare profundă ar fi cunoscut-o, așa că era un secret numai în măsura în care ceva din viața mea putea fi secret.

–Este pentru Amelia Blaze Harding, am spus. Colegă de serviciu.

Și-a notat numele.

–Locuiește tot în campus?

–Da.

–La aceeași adresă?

–Nu… nu-i știu adresa exactă.

–O s-o aflăm.

A rânjit ca un om care a mușcat dintr-o lămâie și încearcă să zâmbească.

–Nu văd niciun motiv pentru care să-ți resping cererea.

Imprimanta din biroul lui a fâșâit și o foaie de hârtie a apărut în fața mea.

–Valoarea este de cincizeci și trei de credite utilitare, a urmat el. Dacă semnezi aici, obiectul va fi gata peste o jumătate de oră la Unitatea Șase.

Am semnat. Puteam considera că o cantitate de credite pentru mai mult de o lună se duceau pentru un pumn de nisip transformat. Sau că 53 de jetoane guvernamentale inutile se modificau într-un obiect de artă, care, cu o generație în urmă, ar fi fost literalmente neprețuit.

Am ieșit pe coridor și am urmat o linie purpurie care ducea spre Unitățile 1-8. La un moment dat, s-a ramificat și am mers după linia roșie spre Unitățile 5-8. Uși după uși, ascunzând oameni așezați înapoia unor birouri, care făceau încet treburi pe care mașinile le-ar fi putut face mai bine și mai repede. Însă mașinile nu foloseau credite extrautilitare și de divertisment.

Am trecut printr-o ușă rotativă și am pătruns într-o rotondă construită în jurul unei grădini japoneze. Un pârâiaș argintiu se strecura printre plante tropicale superbe ce creșteau dintr-un prundiș de rubine, diamante, smaralde și zeci de pietre scânteietoare fără denumiri comune.

M-am prezentat la recepția Unității 6; acolo mi s-a spus că aveam de așteptat o jumătate de oră. Exista însă un bar, cu măsuțe dispuse pe un semicerc al grădinii. Mi-am arătat cardul ID militar și am luat o bere rece. Pe masa la care m-am așezat cineva lăsase un exemplar împăturit din revista mexicană *Sexo*, așa că mi-am petrecut jumătatea de oră perfecționându-mi limba.

O tăbliță de pe masă preciza că nestematele erau specimene respinse pentru imperfecțiuni estetice sau structurale. Cu toate acestea, nu se putea ajunge la ele.

Recepția mi-a anunțat numele. M-am dus și am luat un pachețel mic și alb. L-am desfăcut cu grijă.

Era exact ceea ce comandasem, însă părea mult mai spectaculos decât în fotografie. Un colier de aur, terminat printr-o piatra-nopții verde-închis, aflată în interiorul unui halou de rubine micuțe. Piatra-nopții exista doar de câteva luni, iar aceasta semăna cu un oușor de onix în interiorul căruia se afla o luminiță verzuie. Când o răsuceai, verdele își schimba forma: din pătrat în romb și apoi în cruce.

Ar fi arătat bine pe pielea ei delicată– roșul și verdele s-ar fi asortat părului și ochilor. Speram că n-avea să-l considere prea excentric, ca să nu-l poarte.

Pe drumul spre casă, i l-am arătat femeii care stătea lângă mine. Mi-a spus că era frumos, dar că, în opinia ei, era prea întunecat pentru pielea unei negrese. I-am zis că va trebui să mai reflectez la aspectul acesta.

L-am lăsat pe măsuța de toaletă a Ameliei, însoțit de un bilet prin care îi reaminteam că se împlineau doi ani, apoi am plecat spre Portobello.

Julian se născuse într-un oraș universitar și crescuse într-o societate de albi care nu erau rasiști pe față. În localități de felul lui Detroit și Miami existau revolte rasiale, însă oamenii le tratau ca pe niște probleme urbane, foarte îndepărtate de realitatea lor confortabilă. Era un lucru destul de adevărat.

Totuși, războiul cu ngumii modifica sentimentele rasiale ale albilor americani sau, după cum afirmau cinicii, le permitea acestora să-și exprime adevăratele sentimente. Numai jumătate dintre inamici erau negri, dar majoritatea liderilor ce apăreau în emisiunile de știri

proveneau din rândul lor. În plus, erau prezentați cerând cu vehemență vărsare de sânge alb.

Julian conștientiza ironia sorții, care făcea ca el să fie parte activă a unui proces ce-i asmuțea pe albii americani împotriva negrilor. Totuși, genul acela de albi era străin lumii sale, vieții sale zilnice; femeia din tren provenea, literalmente, din altă țară. Majoritatea colegilor de la universitate erau albi, dar indiferenți la culoarea pielii, iar cei cu care se conecta poate că fuseseră inițial altfel, însă nu rămăseseră rasiști; nu puteai considera că negrii erau inferiori dacă timp de zece zile, în fiecare lună, trăiai în interiorul pielii lor.

Prima noastră misiune avea un potențial considerabil de a se transforma într-una cu probleme. Trebuia să „preluăm pentru anchetare" – adică, să răpim – o femeie suspectată a fi o lideră rebelă. De asemenea, era primar în San Ignacio, un orășel aflat sus în junglă.

Așezarea respectivă era atât de mică încât doi dintre noi ar fi putut s-o distrugă în câteva minute. I-am dat ocol într-un fly-boy silențios, studiind semnătura infraroșie și comparând-o cu hărțile și cu fotografiile făcute de pe orbite de joasă altitudine. Aparent, orășelul deținea o linie defensivă lipsită de pretenții: santinelele ascunse care păzeau șoseaua la intrare și la ieșire. Desigur, puteau exista apărări automate care să nu se trădeze prin căldura trupurilor. Nu era totuși un oraș atât de bogat.

– Să-ncercăm s-o facem fără gălăgie, am spus. Coborâm în plantația de cafea, *cam pe aici*. Am indicat mental un punct situat la doi kilometri mai jos de așezare. Candi și cu mine vom merge prin

plantație spre partea din spate a casei *señorei* Madero. Să vedem dacă reușim preluarea fără să iscăm scandal.

– Cred c-ar trebui să iei cu tine cel puțin încă doi, a comentat Claude. Mai mult ca sigur, locul este împânzit de capcane.

L-am contrat nonverbal: Știi că m-am gândit la asta. După care, am continuat cu glas tare:

– Voi să fiți gata să interveniți dacă se-ntâmplă ceva. Dacă se aude gălăgie, vreau să urcați imediat dealul în formațiune compactă și să faceți un cerc în jurul meu și al lui Candi. Noi o vom proteja pe Madero. Băgați fumigene și pornim imediat spre vale, aici, după care suim colina asta pentru preluare.

L-am simțit pe fly-boy transmițând lateral informația; peste o secundă, a confirmat că puteam beneficia de o preluare de corp-cald.

– Acum! am spus, și toți doisprezece am căzut rapid prin văzduhul rece al nopții.

Ne-am răsfirat la intervale de cincizeci de metri, și după un minut parașutele negre au fâșâit, iar noi am plutit invizibili spre pogoanele de arbuști de cafea – mai exact, niște tufișuri; o persoană de statură medie ar fi avut probleme să se ascundă acolo. Era un risc calculat. Dacă am fi aterizat mai aproape de oraș, chiar în junglă, am fi făcut mai mult zgomot.

Era ușor de țintit printre șirurile regulate. M-am afundat până la genunchi în solul moale și umed. Parașutele s-au detașat, s-au pliat și au rulat automat în cilindri subțiri, care s-au transformat silențios în

cărămizi solide. Probabil că aveau să sfârșească prin a fi înglobate într-un perete sau într-un gard.

Toți au pornit în liniște spre lizieră și s-au adăpostit, în vreme ce eu și Candi am suit dealul, strecurându-ne printre copaci și evitând crengile.

– Câine, a rostit ea și am încremenit.

De unde mă aflam (puțin în urma ei), nu-l puteam zări, însă prin senzorii ei i-am mirosit blana și răsuflarea, apoi am văzut pata IR. Câinele s-a trezit și am auzit începutul unui mârâit care s-a încheiat prin bufnetul unei săgeți tranchilizante. Era o doză pentru oameni; speram că n-avea să-l ucidă.

Imediat după câine începea peluza tunsă scurt din spatele casei lui Madero. În bucătărie, se zărea o lumină – ghinion. Când săriserăm, casa fusese cufundată în beznă.

Candi și cu mine de-abia puteam distinge două glasuri prin fereastra închisă. Conversația era prea rapidă și cu un accent prea pronunțat ca s-o putem urmări, însă tonul era clar – *señora* Madero și un bărbat șușoteau neliniștiți.

Așteaptă pe cineva, a gândit Candi.

Acum, am spus în gând. Din patru pași, Candi a ajuns la fereastră, iar eu la ușa din spate. Ea a spart geamul cu o mână și cu cealaltă a tras două săgeți. Am scos ușa din țâțâni și am pășit într-o furtună de gloanțe.

Doi bărbați cu pistoale-mitralieră. I-am anesteziat și m-am îndreptat spre bucătărie. O alarmă a vuit de trei ori până să-i pot descoperi

releul și să-l smulg din perete.

Două… trei persoane au coborât în fugă scara. *Fumigene și AV*, am gândit pentru mine și pentru Candi, după care am aruncat două grenade în hol. Folosirea agentului vomitiv era ușor riscantă, deoarece victima pe care o răpeam era inconștientă; n-o puteam lăsa să-l inhaleze și eventual să se înece cu propria vomă. Trebuia totuși să acționăm rapid.

Peste masa din bucătărie căzuseră două persoane. Pe perete exista un tablou de siguranțe electrice; l-am zdrobit și totul s-a cufundat în beznă, deși eu și Candi vedeam siluete de un roșu strălucitor într-o bucătărie colorată în roșu-închis.

I-am ridicat pe Madero și pe tovarășul ei și m-am întors spre hol. Printre icnete și zgomote de vomitare, am auzit clicul de metal lubrifiat al piedicii de siguranță a unei arme și clănțănitul zăvorului încărcătorului. Am expediat o imagine spre Candi și ea a scos un braț pe fereastră și a doborât jumătate de perete. Acoperișul s-a curbat scârțâind, apoi s-a prăbușit cu un bubuit, însă eu mă aflam deja în curtea din spate, purtându-i pe cei doi. I-am dat drumul bărbatului și am luat-o pe Madero ca pe un prunc în brațe.

–Îi așteptăm pe ceilalți, am subvocalizat în mod inutil.

Îi puteam auzi pe locuitorii orășelului alergând pe drumeagul pietruit spre casă, însă oamenii mei erau mai rapizi.

Zece giganți negri au explodat din jungla dinapoia noastră. *Fum acolo, acolo și acolo*, am gândit. *Proiectoarele*. Un fum alb s-a vălătucit într-un semicerc în jurul nostru și a devenit un perete opac și orbitor datorită proiectoarelor. I-am întors spatele, protejând-o pe Madero

de țăcăniturile aleatorii ale automatelor și de razele străpungătoare ale laserelor ce baleiau. *Toți – AV și răspândirea!* Unsprezece canistre de agent vomitiv s-au deschis aproape simultan. Eu fugeam deja prin junglă. Gloanțele îmi bâzâiau și trosneau inofensive pe deasupra capului. Alergând, am verificat pulsul și respirația femeii – erau normale, în circumstanțele respective – apoi m-am uitat la înțepătura săgeții de pe gât. Săgeata căzuse, iar Madero nici nu mai sângera.

Ai lăsat înștiințarea?

Candi a gândit: *Da, pe masă – undeva pe sub acoperiș acum*. Avusesem un mandat aparent legal pentru reținerea *señorei* Madero. Cu el și cu o sută de peso ți-ai fi putut cumpăra o ceașcă de cafea, dacă mai rămăsese așa ceva după exporturi.

Ieșind din junglă, am putut alerga mai repede. Era ațâțător să calc peste șirurile de tufișuri scunde de cafea, deși într-un colțișor al minții știam mereu că zăceam inert la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare, în interiorul unei cochilii de plastic armat. Îi puteam auzi pe ceilalți gonind înapoia mea și, apropiindu-mă de vârful colinei unde urma să fim preluați, am distins șuierul slab și țăcănitul elicopterului și al fly-boy-ilor.

Când nu-i vorba decât despre soldier-boy, suntem preluați din mers; ridicăm brațele și ne prindem de cablul care trece pe lângă noi. În cazul unei preluări de corp-cald, elicopterul trebuie să aterizeze; de aceea, era escortat de doi fly-boy.

Am ajuns în vârful colinei și am emis un semnal, iar elicopterul mi-a răspuns în același fel. Ceilalți membri ai plutonului veneau câte doi și trei. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să chem două elicoptere, unul

din ele preluându-i în mod normal pe ceilalți unsprezece. Era periculos să stăm toți acolo, în loc deschis, indiferent cât de puțin timp, cu zgomotul elicopterului atrăgând atenția.

Parcă răspunzând la grijile mele, un proiectil de mortier a detonat la cincizeci de metri în stânga, cu o fulgerare portocalie și un bubuit înfundat. M-am conectat la fly-boy-ul din elicopter și am simțit o scurtă discuție în contradictoriu pe care o avusese cu Comanda. Cineva dorea să abandonăm corpul-cald și să facem o preluare clasică. Când fly-boy-ul a apărut deasupra orizontului, un alt proiectil de mortier a explodat la numai zece metri în spatele meu și am primit modificarea de ordin: ne înșiruiam pentru o preluare clasică și o luam cu noi pe Madero, urmând să zburăm pe cât de încet era posibil.

Ne-am înșirat cu brațul stâng ridicat și am avut la dispoziție o secundă în care să mă întreb dacă s-o țin strâns sau mai lejer pe femeie. Am optat pentru strâns și majoritatea celorlalți au fost de acord, ceea ce putea fi o greșeală.

Cablul ne-a smuls cu un șoc al cărui impuls ajungea la 15-20 *g*. Nimic dificil pentru un soldier-boy; dar, după cum am aflat ulterior, șocul respectiv i-a fracturat patru coaste lui Madero. Femeia s-a deșteptat cu un urlet, în aceeași clipă în care două proiectile de mortier au detonat îndeajuns de aproape ca să lovească elicopterul și să-i avarieze pe Claude și Karen. Madero n-a fost atinsă de șrapnele, dar s-a trezit la zeci de metri deasupra solului, ridicându-se rapid, și s-a luptat cu disperare, lovindu-mă cu pumnii și zbierând, zbătându-se. Tot ce puteam face era s-o țin și mai strâns, însă brațul meu o cuprinsese imediat sub sâni și-mi era teamă să apăs prea tare.

Brusc, ea s-a înmuiat, leșinând sau murind. Aveam mâinile ocupate și nu-i puteam verifica pulsul sau respirația; oricum, nu puteam face mare lucru, câtă vreme nu doream să-i dau drumul.

După câteva minute, am aterizat pe un delușor sterp și am confirmat faptul că femeia respira. Am dus-o înăuntrul elicopterului și am legat-o pe o targă prinsă de perete. Comanda a întrebat dacă existau cătușe, întrebare care mi s-a părut de-a dreptul amuzantă; apoi am primit explicații – Madero era o drept-credincioasă. Dacă se trezea și descoperea că se afla în interiorul unui elicopter dușman, ar fi sărit în gol ori s-ar fi sinucis în alt fel.

Rebelii povesteau istorii teribile despre ceea ce le făceam prizonierilor pentru a-i determina să vorbească. Prostii de la un capăt la altul! De ce să te mai chinuiești să torturezi pe cineva, când ajungea să-l anesteziezi, să-i sfredelești o gaură în craniu și să-i instalezi o mufă? În felul acela nu mai putea minți.

Bineînțeles, legislația internațională nu-i foarte clară în privința acestei practici. Ngumii o denumesc violarea drepturilor fundamentale ale omului; noi o numim anchetare. Faptul că unul din zece sfârșește mort sau cu creierii distruși face ca moralitatea acțiunii să fie destul de limpede pentru mine. Totuși, procedăm așa numai cu prizonierii care refuză să coopereze.

Am găsit o rolă de bandă adezivă și i-am legat încheieturile, apoi am fixat-o de targă, petrecându-i fâșii de bandă în jurul pieptului și al genunchilor.

Madero s-a trezit pe când îi prindeam genunchii.

– Sunteți niște monștri! mi-a spus într-o engleză perfectă.

–Ne-am născut în mod natural, *señora* Madero. Din bărbat și femeie.

–Un monstru filosof!

Elicopterul a vuit și ne-am desprins de pe deal. Fusesem avertizat cu o fracțiune de secundă mai devreme și astfel avusesem timp să mă încordez. Era ceva neașteptat, dar perfect logic; ce conta dacă eram înăuntrul vehiculului sau dacă atârnam pe dinafară?

După un minut, ne-am stabilit la o înaintare mai liniștită, regulată.

–Dorești puțină apă?

–Te rog. Și un analgezic.

În partea din spate exista o toaletă, cu robinet de apă potabilă și păhărele de plastic. I-am adus două și i le-am ținut în dreptul buzelor.

–Mă tem că nu-ți pot da niciun analgezic până nu aterizăm.

Aș fi putut s-o adorm cu alt tranchilizant, dar asta i-ar fi complicat situația medicală.

–Unde te doare?

–Pieptul… Pieptul și gâtul. Poți scoate blestemata asta de bandă? Nu plec nicăieri.

Am cerut aprobarea Comenzii și în mâna mea s-a materializat o baionetă de treizeci de centimetri, cu tăișul ca briciul. Madero s-a chircit pe cât de mult i-o permiteau legăturile.

–Nu-i decât un cuțit.

I-am tăiat banda din jurul pieptului și al genunchilor și am ajutat-o să se ridice în capul oaselor. Am interogat fly-boy-ul, care mi-a confirmat că femeia nu părea înarmată, așa că i-am dezlegat și mâinile, și picioarele.

– Pot folosi toaleta?

– Sigur că da.

Când s-a sculat, s-a îndoit de durere, ținându-se strâns de o parte.

– Pe aici.

Nici eu nu puteam sta în poziție verticală în compartimentul înalt de doi metri douăzeci, așa că ne-am târât – un uriaș cocoșat sprijinind o piticuță cocoșată. Am ajutat-o să-și deschidă cureaua și să-și dea jos pantalonii.

– Te rog, mi-a spus, fii un gentleman!

M-am întors cu spatele la ea, dar bineînțeles continuam s-o văd.

– Nu pot fi un gentleman, i-am răspuns. Eu reprezint cinci femei și cinci bărbați ce lucrează laolaltă.

– Deci, este adevărat? Le siliți pe femei să lupte?

– Tu nu lupți, *señora*?

– Eu îmi apăr țara și poporul.

Dacă n-aș fi privit-o, i-aș fi putut interpreta în mod greșit fiorul puternic de emoție din voce. I-am văzut mâna ridicându-se spre

buzunarul de la piept și am prins-o de încheietură înainte să ajungă la gură.

I-am desfăcut degetele cu forța și am găsit o pilulă mică, albă. Avea un iz de migdale amare – tehnologie joasă.

– Nu te-ar fi ajutat cu nimic, i-am zis. Te-am fi resuscitat și ți-ar fi fost rău după aceea.

– Omorâți oamenii și, când aveți chef, îi înviați din morți. Totuși, nu vă considerați monștri.

Am strecurat pilula în buzunarul de pe picior, apoi am studiat-o pe Madera cu atenție.

– Dacă am fi fost monștri, i-am fi resuscitat pe oameni, am fi extras informațiile dorite și apoi i-am fi ucis din nou.

– Și nu faceți așa?

– În închisorile noastre, opt mii dintre concetățenii tăi așteaptă să se repatrieze după ce războiul se va fi terminat. N-ar fi fost mai simplu să-i ucidem?

– Lagăre de concentrare!

S-a sculat, și-a tras pantalonii la loc și s-a așezat din nou pe capacul toaletei.

– O sintagmă abundând în conotații nefavorabile, am contrazis-o eu. Există lagăre, în care sunt concentrați prizonierii de război costaricani. Cu observatori ai ONU și ai Crucii Roșii, care se asigură că nu sunt tratați necorespunzător. De fapt, vei vedea cu ochii tăi.

Nu obișnuiesc să iau apărarea politicii Alianței, dar mă interesau reacțiile unei fanatice.

– Ar trebui să trăiesc până voi ajunge acolo.

– Dacă vrei, o să trăiești. Nu știu câte pilule mai ai.

Prin fly-boy, am intrat în legătură cu Comanda și am adus online un analizor verbal.

– Asta a fost singura, mi-a răspuns, după cum mă așteptasem, și analizorul m-a anunțat că spunea adevărul. (M-am relaxat puțin.) Deci, voi fi unul dintre prizonierii voștri de război.

– Probabil. Dacă nu cumva am greșit persoana.

– N-am tras niciodată cu arma. N-am ucis niciodată pe nimeni.

– Nici șefa mea n-a ucis. Este licențiată în teoria militară și în comunicații cibernetice, dar n-a fost niciodată soldat.

– Dar, de fapt, a ucis oameni. I-a ucis pe mulți dintre noi.

– Iar tu ai ajutat la plănuirea atacului asupra bazei Portobello. Conform aceleiași logici, tu mi-ai ucis prietenii.

– Nu, n-am făcut asta! a protestat ea.

Repede, cu intensitate, mințind.

– I-ai ucis în timp ce eu eram intim conectat cu mințile lor. Unii dintre ei au murit în chinuri groaznice.

– Nu! Nu!

–Nu te mai deranja să mă minți. Pot reînvia oamenii, ai uitat? V-aș fi putut distruge sătucul cu un singur gând. Și pot spune când minți.

Ea a tăcut o clipă, căzând pe gânduri. Probabil că auzise despre analizoarele verbale.

–Sunt primar în San Ignacio. Vor urma proteste.

–În niciun caz oficiale. Avem un mandat pentru arestarea ta, semnat de guvernatorul provinciei.

–Pepe Ano, a scuipat ea.

Guvernatorul se numea Pellipianocio, însă spaniola ei îl preschimbase în „Joe Găoază".

–Înțeleg că nu-i prea popular printre rebeli, totuși a fost unul dintre voi.

–A moștenit o plantație de cafea de la unchiu-său și a fost un fermier atât de prost încât n-a putut cultiva nimic pe ea. Dacă i-ai cumpărat pământul, l-ai cumpărat și pe el.

Credea că acela era adevărul și probabil că avea dreptate.

–Noi nu l-am silit, am spus pe ghicite. (Nu știam multe despre orășel ori despre istoria provinciei.) N-a venit el la noi? Nu s-a declarat…

–Ce să-ți spun?! Ca un câine flămând, care vine la oricine îi întinde de mâncare. Nu cred că îți imaginezi că el ne reprezintă.

–De fapt, *señora*, noi n-am fost consultați. Soldații voștri sunt consultați înainte de a primi ordine?

–Noi… nu știu nimic despre chestiunile astea.

Sunase soneria de alarmă. După cum știa prea bine, soldații lor *erau* implicați în procesul luării deciziilor. Asta le reducea eficiența, dar conferea o oarecare logică denumirii pe care și-o atribuiseră: Armata Democratică Populară.

Elicopterul a virat brusc la dreapta și la stânga, accelerând. Am întins mâna, împiedicând-o să cadă.

–Un proiectil, am spus preluând informația din legătura cu fly-boy-ul.

–Păcat c-a dat greș!

–*Señora*, ești singura ființă vie de la bordul acestui vehicul. Noi toți ne aflăm în siguranță în Portobello.

A zâmbit pentru prima dată.

–Cred că nu-i o siguranță chiar așa mare. Altfel, de ce ați fi organizat răpirea asta?

Femeia a făcut parte dintre cei nouăzeci la sută de norocoși care supraviețuiau instalării mufei și a oferit Alianței numele celorlalți trei *tenientes* implicați în masacrul de la Portobello. Pentru rolul jucat de ea, a fost condamnată la moarte, însă sentința i-a fost comutată la închisoare pe viață. A fost trimisă în lagărul cel mare cu prizonieri de război din Zona Canal; mufa din craniul ei garanta că acolo n-avea să mai facă parte din vreo conspirație.

Fapt deloc surprinzător, în decursul celor patru ore cât a durat zborul până la Portobello și instalarea mufei, ceilalți trei *tenientes* și familiile lor au dispărut în clandestinitate – urmând probabil să apară mai târziu. Amprentele lor palmare și retinale îi etichetau ca rebeli, dar nu exista nicio garanție reală că datele din fișiere erau autentice. Avuseseră la dispoziție ani de zile în care să efectueze substituiri. Oricare dintre ei putea apărea la intrarea bazei Portobello, solicitând o slujbă.

Evident, Alianța îi concediase pe toți angajații hispanici din bază și putea face același lucru oriunde în Portobello, ba chiar în țară. Pe termen lung însă, aceasta s-ar fi putut dovedi o măsură contraproductivă. În Panama, Alianța asigura treizeci la sută din slujbe. Trecerea în șomaj a tuturor acelor oameni ar fi adăugat, probabil, încă o țară în tabăra ngumi.

Marx și ceilalți au crezut – și au răspândit ideea respectivă – că războiul avea o natură în esență economică. Cu toate acestea, în secolul al XIX-lea, nimeni n-ar fi putut anticipa lumea secolului XXI, în care jumătate din populația planetei trebuia să muncească pentru pâinea sau orezul zilnic, în vreme ce jumătatea cealaltă se prezenta, pur și simplu, în fața unor mașini generoase.

Plutonul revenise în oraș înainte de apariția zorilor, cu mandate pentru cei trei lideri rebeli. Soldier-boy-ii pătrunseseră în case simultan, în grupe de câte trei, spărgând ușile și lansând nori de fum și de gaze urât mirositoare, reducând valoarea imobilelor – fără să găsească însă pe nimeni. Nu li se opusese niciun fel de rezistență și plecară rapid, în zece direcții diferite.

Se regrupaseră într-un loc situat la douăzeci de kilometri mai jos, unde se aflau un magazin alimentar și un local. Localul fusese închis de multe ore, dar un client rămăsese, căzut sub o masă de afară, sforăind. Nu l-au trezit.

Restul misiunii era un exercițiu de răutate, imaginat de un geniu pe jumătate treaz, care se enervase că nu luase prizonieri în noaptea aceea. Trebuiau să urce dealul și să distrugă, sistematic, recoltele ce aparțineau celor trei rebeli fugiți.

Doi dintre aceștia erau plantatori de cafea, de aceea Julian le ordonase oamenilor săi să smulgă arbuștii și să-i lase pe loc; probabil că ar fi putut fi replantați a doua zi.

„Recolta“ celui de-al treilea era singura prăvălie din așezare. Dacă Julian ar fi pus întrebări, probabil că i s-ar fi ordonat s-o incendieze. Știind asta, nu pusese nicio întrebare; el și alți trei camarazi spărseseră doar ușile și aruncaseră toată marfa pe stradă. Localnicii urmau să decidă dacă era cazul să respecte bunurile concetățeanului lor.

De acum, oamenii obosiseră să aibă de-a face cu soldier-boy-ii și recepționaseră mesajul că mașinile nu vor ucide pe nimeni, dacă nu erau provocate. Totuși, doi franctirori ambițioși veniseră cu lasere și trebuiseră să fie împușcați, dar numai cu săgeți tranchilizante.

Park, noua achiziție ucigașă a plutonului, îi dăduse bătăi de cap lui Julian în această privință. El se împotrivise utilizării săgeților – ceea ce, tehnic vorbind, reprezenta nesubordonare în timpul unei misiuni de luptă, care l-ar fi dus direct la Curtea Marțială – apoi, când trăsese cu săgeata, țintise ochiul franctirorului, ceea ce i-ar fi fost fatal acestuia. Julian îl monitorizase la timp ca să trimită un apel mental:

„Opriți focul!", apoi făcuse o nouă repartizare, lăsând franctirorul în grija lui Claude, care-l lovise în umăr.

Așadar, ca demonstrație de forță, misiunea fusese rezonabil de încununată de succes, cu toate că Julian se întrebase ce sens avusese. Probabil că locuitorii orașului aveau s-o considere un vandalism în scopuri de intimidare. Poate că *ar fi trebuit* să fi incendiat prăvălia și să fi sterilizat pământurile celor doi fermieri. Sperase însă că varianta lui avea să aibă un efect mai bun; cu laserul, scrisese pe unul dintre pereții văruiți în alb ai prăvăliei un mesaj pe care PsihOp i-l tradusese în spaniolă: „Doisprezece dintre voi ar fi trebuit să piară pentru cei doisprezece dintre noi pe care i-ați ucis. Să nu se mai repete."

Marți seara, când am ajuns acasă, am găsit un bilet sub ușă:

> *Iubitule,*
>
> *Cadoul este minunat. Am fost aseară la un concert, numai ca să-l pot purta și să mă mândresc cu el. Două persoane m-au întrebat de la cine l-am primit și am fost misterioasă: de la un prieten.*
>
> *Ei bine, prietene, am luat o hotărâre importantă – parțial, presupun, un cadou pentru tine. Am plecat la Guadalajara să-mi instalez o mufă.*
>
> *N-am vrut să aștept și să discut cu tine despre asta, fiindcă nu doresc să împart responsabilitatea cu tine, dacă se întâmplă ceva rău. De fapt, m-am decis în urma unei știri pe*

care ți-am inserat-o în computer sub denumirea „lege. Mufă".

Pe scurt, un individ din Austin și-a instalat o mufă și a fost concediat din postul pe care-l ocupa în administrație, după care a dat în judecată clauza antimufă, pe baza legislației texane privind discriminarea la locul de muncă. Tribunalul i-a dat câștig de cauză, așa că, cel puțin deocamdată, nu voi avea probleme din punct de vedere profesional.

Cunosc toate pericolele implicate și mai știu cât de necorespunzător este pentru o femeie cu vârsta și poziția mea să-și asume riscul respectiv din motive ce se rezumă la un singur cuvânt – gelozie. Nu pot concura cu amintirile tale despre Carolyn și nici nu pot accesa viața ta așa cum o fac Candi și celelalte – femeile pe care juri că nu le iubești.

În felul acesta, nu mai există discuții contradictorii. Mă voi întoarce luni sau marți. Stabilim o întâlnire?

Te iubesc,

Amelia.

Am citit biletul de două ori, apoi m-am repezit la telefon. La ea acasă nu răspundea nimeni. Am derulat celelalte mesaje telefonice adresate mie și am dat peste cel de care mă temeam cel mai mult.

„*Señor* Class, numele și telefonul dumneavoastră ne-au fost date de Amelia Harding, ca fiind o persoană ce poate fi contactată în caz de necesitate. De asemenea, trebuie să contactăm și un anume profesor Hayes.

Profesora Harding a venit aici, la *Clínica de cirugía restorativa y aumentativa de Guadalajara*, pentru a-și instala o *puente mental*, ceea ce dumneavoastră numiți «mufă». Operația n-a decurs bine și ea este complet paralizată. Nu poate respira fără ajutor, răspunde la stimuli vizuali și auditivi, dar nu poate vorbi.

Dorim să discutăm cu dumneavoastră diversele opțiuni. *Señora* Harding ne-a oferit numele dumneavoastră în locul unei rude. Mă numesc Rodrigo Spencer și sunt șef al *divisíon quirúrgica para instalación y extracción de implantas craniales* – Colectivul Chirurgical pentru Instalarea și îndepărtarea Implanturilor Craniale." Adăuga numărul de telefon și adresa.

Mesajul fusese recepționat duminică seara. Următorul mesaj provenea de la Hayes și data de luni; el spunea că-mi verificase programul și n-avea să întreprindă nimic până nu reveneam acasă. Am întârziat doar cât să mă bărbieresc rapid și l-am sunat.

Deși era abia ora zece, mi-a răspuns fără imagine video. Când a auzit cine era, a activat și camera, frecându-se la ochi. În mod evident, îl trezisem.

– Julian… Scuză-mă, am avut un program cu totul aparte, fiindcă suntem în testări. Inginerii m-au ținut până la trei noaptea. Bun – uite care-i treaba cu Blaze. Nu mai constituie niciun secret faptul că voi doi sunteți împreună. Înțeleg de ce ea dorește să păstreze discreția și-i respect motivele, totuși ele nu sunt valabile între noi doi.

A zâmbit realmente chinuit.

– De acord?

– Sigur că da. Crezusem…

– Deci, ce-i cu Guadalajara?

– Sunt… sunt încă oarecum șocat. O să plec într-acolo cu primul tren, peste două ore, peste patru, depinde de legături… ba nu, o să sun mai întâi la bază, să văd dacă nu pot apela la o cursă militară.

– Și după ce o să ajungi acolo?

– Va trebui să stau de vorbă cu personalul medical. Eu am o mufă, dar nu știu multe despre instalare… am fost recrutat, nimeni nu mi-a oferit vreo opțiune. Să văd dacă pot vorbi cu ea.

– Fiule, au spus că ea nu poate vorbi. Este paralizată.

– Știu, știu. Asta însă nu-i decât funcția motorie. Dacă ne putem conecta, putem vorbi. Pot afla ce dorește ea.

– Bine.

A clătinat din cap.

– Bine. Spune-i însă și ce vreau eu. Vreau să se-ntoarcă la treabă azi. Ieri… Macro o s-o mănânce de vie.

Încerca să pară cât mai furios.

– A făcut o prostie fără margini, tipică pentru ea. Sună-mă din Mexic!

– Bine.

El a încuviințat din cap și a închis.

Am sunat la bază, dar nu aveau nicio cursă directă programată într-acolo. M-aș fi putut întoarce la Portobello și dimineață să fac autostopul spre Ciudad de Mexico. *Gracias, pero no gracias*. Am apelat mersul trenurilor și am chemat un taxi.

Până la Guadalajara am făcut numai trei ore, însă au fost groaznice. Am ajuns la spital pe la unu și jumătate, dar, evident, n-am putut trece de recepție. Mi s-a spus că nu puteam intra până la ora șapte; oricum, pe Amelia n-o puteam vedea până la sosirea doctorului Spencer, adică pe la opt, poate chiar la nouă.

Am închiriat o *mediocuarto* – o jumătate de cameră – la un motel de peste drum, având în dotare doar o saltea și o veioză. N-am putut adormi, așa că am găsit un magazin non-stop și am cumpărat o sticlă de tequila *almendrada* și o revistă de știri. Am sorbit aproape jumătate de sticlă, croindu-mi drum încetișor prin revistă, articol cu articol. Vorbesc destul de bine spaniola colocvială, totuși îmi vine greu să urmăresc o argumentație scrisă complicată, pentru că n-am studiat limba la școală. Exista un articol lung despre avantajele și dezavantajele unei loterii de eutanasie adresate vârstnicilor, care era îndeajuns de înspăimântător chiar dacă pricepeai numai jumătate din cuvinte.

În secțiunea știrilor de război, un paragraf menționa răpirea realizată de plutonul nostru, descrisă drept o acțiune de menținere a păcii, permanent tulburată de rebeli. Nu cred că revista se vindea prea bine în Costa Rica. Sau poate că, pur și simplu, acolo trimiteau altă versiune a ei.

Mi s-a părut o revistă amuzantă, cu anunțuri publicitare care ar fi fost considerate pornografie ilegală în unele state din SUA – caleidoscopuri din șase imagini, care se mișcau într-o sacadare

stroboscopică dacă scuturai pagina. Ca majoritatea cititorilor de sex masculin, presupun, am descoperit o modalitate interesantă de a scutura pagina, care m-a ajutat finalmente să adorm.

La șapte, am revenit în sala de așteptare și am parcurs reviste mai puțin interesante vreme de o oră și jumătate, când a apărut în sfârșit dr. Spencer. Era înalt și blond și vorbea engleza cu un accent mexican gros ca *guacamole*.

– Mai întâi, să mergem în cabinet la mine.

M-a luat de braț și m-a condus pe coridor. Cabinetul lui era o odăiță simplă, fără ferestre, cu un birou și două scaune; unul din ele era ocupat.

– Marty! am strigat, surprins.

El a încuviințat din cap.

– Hayes m-a sunat după convorbirea voastră. Blaze îi pomenise ceva despre mine.

– Onorat de prezență, dr. Larrin.

Spencer s-a așezat înapoia biroului, iar eu pe celălalt scaun tare.

– Așadar, care sunt opțiunile noastre?

– Nanochirurgie directă, a spus Spencer. E singura opțiune.

– Tehnic vorbind, a zis Marty, mai există una.

– Ilegală.

– Putem ocoli aspectul acesta.

– Îmi spune și mie cineva despre ce vorbiți?

– Legea mexicană este mai puțin tolerantă decât cea americană, a explicat Marty, în chestiunile de autodeterminare.

– În țara voastră, a intervenit Spencer, ea poate opta să rămână legumă.

– Bine zis, dr. Spencer. O altă formulare ar fi că ea ar beneficia de opțiunea de a nu-și risca viața și integritatea mentală.

– Este ceva ce-mi scapă, am spus.

– N-ar trebui. Ea are mufa instalată, Julian. Poate duce o viață cât se poate de plină, fără să clintească un mușchi.

– Mi se pare de-a dreptul abominabil.

– Este o opțiune. Nanochirurgia e riscantă.

– Nu foarte. Nu foarte riscantă. *Más o menos*, la fel ca mufa. Recuperarea este de 92 de procente.

– Vreți să spuneți că supraviețuirea are 92 la sută șanse, a precizat Marty. Care-i procentajul recuperării totale?

Spencer a înălțat din umeri o dată, apoi încă o dată.

– Procentajul… Numerele nu înseamnă nimic. Este sănătoasă, relativ tânără. Operația nu poate ucide.

– Este o fiziciană sclipitoare. Dacă sfârșește cu leziuni cerebrale, este același lucru cu nerecuperarea.

– I s-a explicat asta înainte de instalarea mufei. A ridicat un document, conținând cinci-șase pagini. Înainte de semnarea acordului.

– De ce nu vă conectați la ea, ca s-o întrebați direct? m-am interesat.

– Nu este simplu, a răspuns Spencer. Prima conectare formează căi neuronale noi. Rețeaua crește… a făcut un gest din mână. Crește mai mult decât repede.

– Crește cu o rată exponențială, a spus Marty. Cu cât Amelia este conectată mai mult timp, cu atât are mai multe experiențe și rețeaua devine mai greu de anulat.

– De asta n-o întrebăm direct pe ea?

– În America, am fi obligați s-o facem, a zis Marty. Este dreptul la cunoașterea tuturor aspectelor.

– America este o țară foarte ciudată… Nu vă supărați!

– Dacă m-aș conecta cu ea, am spus, aș putea intra și ieși *muy pronto*. Dr. Larrin are mai multă experiență cu mufele, totuși pentru el nu-i o experiență zilnică, așa cum este în cazul unui mecanic. Spencer s-a încruntat. În cazul unui soldat.

– Da… bănuiesc că-i adevărat. S-a lăsat pe spate în scaun și a tăcut preț de câteva clipe. Totuși, este ilegal.

Marty l-a fixat cu privirea.

–Legea asta nu-i niciodată încălcată?

–Cred că ați putea spune „ocolită“. Legea este ocolită, pentru străini. A făcut un gest cât se poate de clar cu degetul mare și alte două degete. Evident… nu o mită. O taxă și puțină birocrație. Aveți cumva o… a deschis un sertar al biroului și a rostit: *Poder*.

Sertarul a răspuns:

–Împuternicire legală.

–Aveți așa ceva în numele ei?

Ne-am privit și am clătinat din capete.

–A fost o surpriză pentru amândoi.

–N-a fost bine sfătuită… Este un lucru pe care trebuia să-l facă. Vreunul dintre dumneavoastră este logodnicul ei?

–Asta s-ar putea spune, am încuviințat.

–*Bueno*, perfect. A luat o carte de vizită din sertar și mi-a întins-o. Mergeți la adresa asta după ora nouă și veți căpăta o *designación de responsabilidad* temporară.

A repetat spre sertar.

–Autorizație de responsabilitate legală temporară a statului Jalisco, a tradus sertarul.

–Stați puțin! l-am oprit. Asta îi îngăduie logodnicului unei persoane să autorizeze o procedură chirurgicală cu un asemenea grad de risc?

–Unui frate și unei surori, de asemenea, a ridicat el din umeri. Unui unchi, unei mătuși, unui nepot. Numai atunci când persoana nu poate decide pentru sine. Oamenii ajung zilnic în situația *profesorei* Harding. Câțiva oameni zilnic, în Guadalajara, Ciudad de Mexico și Acapulco.

Părea logic; chirurgia opțională trebuia să fie una dintre cele mai importante surse de venituri externe pentru Guadalajara, poate pentru tot Mexicul. Am întors cartea de vizită; pe partea în engleză scria: „Adaptare la Sistemul Legislativ Mexican".

–Cât va costa?

–În jur de zece mii de peso.

Asta însemna cinci sute de dolari.

–Pot plăti, a spus Marty.

–Nu, lasă-mă pe mine! Eu sunt logodnicul.

În plus, câștigam de trei ori mai mult decât el.

–Nu contează cine plătește, a zis Spencer. Întoarceți-vă cu hârtia și eu pun la punct conectarea. Fiți însă cu mintea pregătită. Găsiți răspunsul, apoi deconectați-vă. Așa va fi mai simplu și mai ușor.

Dar cum ar fi trebuit să procedez, dacă ea îmi cerea să rămân?

Găsirea avocatei a durat la fel de mult ca drumul din Texas la Guadalajara. Își mutase sediul.

Noul local nu era impresionant– o masă și o canapea mâncată de molii–, dar acolo existau toate actele. Am obținut o procură limitată,

care-mi conferea autoritatea unei decizii medicale. M-am speriat puțin constatând cât de simplu fusese.

Când m-am întors, am fost îndrumat spre Blocul Operator B, o odăiță albă. Dr. Spencer o pregătise pe Amelia pentru conectare și chirurgie; se afla pe o targă cu rotile și avea perfuzii în ambele brațe. Un cablu subțire pleca de la ceafa ei până la o cutie cenușie de pe o masă. Un alt jac era bobinat deasupra. Marty moțăia într-un scaun, lângă ușă. S-a trezit când am intrat.

– Unde-i doctorul? am întrebat.

– *Aqui*.

Era chiar înapoia mea.

– Aveți actul?

I l-am întins; l-a examinat, l-a împăturit și l-a băgat în buzunar. A atins-o pe Amelia pe umăr, după care a pus dosul palmei pe obrazul ei, apoi pe frunte – un gest matern, straniu.

– Pentru dumneavoastră, să știți… nu va fi ușor.

– Ușor? Îmi petrec o treime din viață…

– Conectat, *sí*. Dar nu cu cineva care n-a mai fost niciodată conectat. Nu cu cineva pe care-l iubiți. A arătat cu un deget. Aduceți scaunul acela și luați loc.

Între timp, a scotocit prin niște sertare.

– Suflecați-vă o mânecă.

M-am conformat și mi-a îndepărtat părul de pe o porțiune a brațului cu un aparat electric de ras, apoi a scos o dermă și mi-a lipit-o acolo.

– Ce este, un tranchilizant?

– Nu tocmai. Într-un fel, amortizează lovitura, șocul primului contact.

– Am trecut de zeci de ori prin primul contact.

– Da, însă armata vă supraveghea… cum îi spune? Sistemul circulator. Erați sedat, și acum vă voi seda și eu.

Drogul m-a izbit ca o palmă ușoară. El m-a auzit inspirând brusc.

– *Listo*?

– Dați-i drumul!

A debobinat cablul și mi-a introdus jacul în mufă cu un clicăit metalic. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi a răsucit un comutator.

Amelia s-a întors brusc să mă vadă și am încercat senzația familiară a vederii duble, văzându-mă pe mine în timp ce mă uitam la ea. Bineînțeles, nu era ceva familiar pentru ea și am fost cuprins de confuzie și panică indirecte. *O să fie mai ușor, scumpo, ține-te bine!* Am încercat să-i arăt cum să separe cele două imagini, un artificiu mental cu nimic mai dificil decât defocalizarea ochilor. După un moment, a priceput, s-a calmat și a încercat să vorbească.

Nu trebuie să verbalizezi, am simțit spre ea. *Ajunge să te gândești la ceea ce vrei să spui*.

Mi-a cerut să-mi ating fața și să-mi cobor palmele încet spre poala mea, spre organele genitale.

– Nouăzeci de secunde, a anunțat doctorul. *Tenga prisa*.

M-am scăldat în uimirea descoperirii. Nu era tocmai ca deosebirea dintre vedere și orbire, dar parcă toată viața purtasem ochelari cu lentile groase și fumurii, dintre care una fusese complet opacă. Iar acum, brusc, ei dispăruseră. Descopeream o lume de strălucire, profunzime și culoare.

Mă tem că te obișnuiești cu asta, am simțit către Amelia. *Devine pur și simplu o altă modalitate de a vedea*. *De a fi*, răspunse ea.

Într-o rafală de gestalt, i-am spus care-i erau opțiunile și ce pericol reprezenta o conectare prea îndelungată. După o perioadă de tăcere, mi-a răspuns în cuvinte. Am transferat întrebările ei spre dr. Spencer, vorbind cu încetineala unui robot.

– Dacă mi se îndepărtează mufa, dar leziunile cerebrale mă vor împiedica să muncesc, va fi posibil să mi se reinstaleze mufa?

– Da, dacă operația este plătită de cineva. Totuși, percepțiile vă vor fi diminuate.

– O plătesc eu.

– Care dintre dumneavoastră a vorbit?

– Julian.

Tăcerea păru nesfârșită. Amelia a vorbit prin intermediul meu:

– Așa vom face, atunci. Dar cu o condiție. Mai întâi facem dragoste în felul ăsta. Conectați.

– În niciun caz! Fiecare secundă de conectare sporește riscul. Dacă o veți face, este posibil să nu mai reveniți niciodată la normal.

L-am văzut întinzându-se spre comutator și i-am prins brațul.

– O clipă.

M-am ridicat și am sărutat-o pe Amelia, punând o mână pe sânul ei. A urmat o furtună extrem de scurtă de fericire reciprocă, apoi ea a dispărut în clipa când am auzit clicăitul, iar eu m-am trezit sărutând un simulacru inert, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. M-am lăsat să cad ca un sac pe scaun. Spencer ne-a decuplat fără un cuvânt, dar m-a privit încruntat și a clătinat din cap.

O parte a acelui val de emoții fusese dominat de gândul „Oricare ar fi riscurile, merită pentru asta", dar nu puteam spune dacă provenise de la ea, de la mine sau de la amândoi.

Un bărbat și o femeie cu halate verzi au împins în odaie un cărucior cu echipamente.

– Dumneavoastră plecați acum. Reveniți peste zece-douăsprezece ore.

– Aș dori să mă dezinfectez și să asist la operație, a spus Marty.

– Perfect.

Spencer s-a adresat în spaniolă femeii să-i aducă un halat și să-l conducă la *limpiador*.

Am coborât la recepție și am ieșit din clinică. Cerul era roșu-portocaliu, din cauza poluării. Cu ultimii bani mexicani, am cumpărat o mască de la un automat de suvenire.

M-am gândit să pornesc pe jos și să caut o casă de schimb valutar și o hartă a orașului. Nu mai fusesem niciodată în Guadalajara și nu știam în ce direcție era centrul. Probabil că nici nu prea conta într-un oraș de două ori mai mare decât New Yorkul. Am pornit, îndepărtându-mă de soare.

Zona din jurul clinicii abunda în cerșetori care pretindeau că au nevoie de bani pentru medicamente sau tratamente; îți băgau în fața ochilor pruncii lor bolnavi ori îți arătau puroaie sau cioturi de membre. Unii bărbați erau agresivi. Am mârâit la ei într-o spaniolă stricată și m-am felicitat că-i dădusem grănicerului zece dolari ca să mă lase să intru cu șpaclul.

Copiii păreau străvezii, lipsiți de speranță. Nu știam despre Mexic atâtea cât ar fi trebuit, ținând seama că se învecina cu Texasul, totuși eram sigur că exista o formă de medicină socială. Nu pentru toți, desigur. Am bănuit că aducea cu bunurile fabricate de nanoforje, pe care le alocam cu eleganță: cei din primul rând nu ajungeau acolo din noroc.

Unii cerșetori mă ignorau în mod fățiș, ba chiar șopteau epitete rasiale într-o limbă pe care credeau că n-o înțeleg. Lucrurile se schimbaseră mult. Vizitasem Mexicul pe când eram în școala generală și tata, care crescuse în Sud, proslăvise indiferența celor de acolo față de culoarea pielii. Fuseserăm tratați ca oricare alți *gringo*. Îi învinuim pe ngumi pentru *prejuicio* a mexicanilor, dar pe de o parte este și vina Americii. Și a exemplului pe care-l oferă.

Am ajuns la un bulevard cu opt benzi, ticsit de un trafic lent, și am cotit la dreapta. Aici nu exista nici urmă de cerșetori. După ce am străbătut mai bine de un kilometru de praf și de hărmălaie specifice cartierelor cu venituri reduse, am ajuns la o parcare destul de mare, aflată deasupra unui mall subteran. Am trecut printr-un punct de securitate, care m-a taxat de cinci dolari pentru cuțit, și am luat scara rulantă în jos, spre nivelul principal.

Existau trei case de schimb, oferind rate puțin diferite, toate cu alte comisioane. Am calculat mintal și nu m-a surprins să constat că, pentru sume modice, afacerea cea mai bună se făcea, de fapt, cu cea care oferea rata de curs cea mai puțin favorabilă.

Mort de foame, am găsit un local de pescărie și am comandat un castron de caracatițe, din cele mici, cu tentacule de numai câțiva centimetri, plus două turte și un ibric de ceai. După aceea, am plecat în căutare de divertisment.

Vreo șase localuri de conectare erau înșiruite la rând, oferind aventuri cu puțin mai diferite de omoloagele lor americane. Să fii sfârtecat de un taur – *no gracias*. Să efectuezi sau să fii subiectul unei operații de schimbare de sex, în ambele direcții. Să mori în timp ce naști. Să retrăiești agonia lui Hristos. Exista și o recomandare pentru asta: trebuia să fie o sărbătoare religioasă. Poate că aici în fiecare zi este o asemenea sărbătoare.

Existau, de asemenea, obișnuitele atracții fete-băiat, iar printre ele una care oferea un tur accelerat al „propriului dumneavoastră" traiect digestiv! Cu greu m-am abținut.

Mai exista și o varietate amețitoare de prăvălii și de tarabe, ca un Portobello multiplicat de o sută de ori. Lucrurile de zi cu zi, căruia

unui american i se livrează automat, aici trebuiau cumpărate – și nici măcar la un preț fix.

Aspectul acesta îmi era familiar din promenada prin Portobello. Nevestele și câțiva bărbați veneau în fiecare dimineață în *mercado*, ca să se târguiască pentru ce aveau de cumpărat în ziua respectivă. Aici însă erau o mulțime chiar și la două după-amiaza. Un privitor din exterior are impresia că jumătate dintre tarabe sunt scenele unor discuții violente, cu glasuri ridicate și brațe fluturând. În realitate, nu-i decât o parte a unei rutine sociale, pentru cumpărător și vânzător în egală măsură. „Cum adică zece peso pentru fasolea asta stricată? Săptămâna trecută costa cinci peso și era excelentă!“ „Te-ai sclerozat, babo! Săptămâna trecută costa opt peso și erau atât de amărâte că nu le puteam da nici pe degeaba! Asta-i regina fasolei!“ „Îți dau șase peso, niciun bănuț mai mult. Vreau să gătesc fasole și maică-mea știe cum să-nmoaie pietroaiele tale cu sodă.“ „Maică-ta? Trimite-o pe maică-ta și ei i-o vând cu nouă peso.“ Și așa mai departe. Constituia o modalitate de a-ți trece timpul; adevărata bătălie se dădea între șapte și opt peso.

Piața de pește era spectaculoasă. Speciile erau mult mai numeroase decât în magazinele texane – cod mare și somon, proveniți din nordul rece al Atlanticului și Pacificului, pești de recife viu colorați, țipari vii, viermuind, și bazine cu creveți japonezi – toate produse în oraș, donate și crescute forțat în cuve. Puținii pești nativi proaspeți – îndeosebi hamsii din lacul Chapala – costau de zece ori mai mult decât majoritatea celor exotici.

Am cumpărat o farfurioară dintre aceia – crăpceni uscați la soare și marinați, serviți cu lămâie și chili iute – care m-ar fi desemnat ca turist, chiar dacă n-aș fi fost negru și îmbrăcat ca un american.

Mi-am numărat banii și am început să caut un cadou pentru Amelia. Îi luasem deja bijuterii, grație cărora ajunsesem în rahatul ăsta, iar ei nu-i plăceau costumele folclorice.

O șoaptă oribil de pragmatică mi-a spus să aștept până după operație. Am decis că, oricum, achiziționarea cadoului era importantă mai degrabă pentru mine decât pentru ea. Un fel de substituent comercial al unei rugăciuni.

Am zărit un perete uriaș acoperit cu cărți vechi, dintre cele de hârtie, precum și cu primele versiuni de videolectoare; majoritatea, având formate și surse energetice anacronice, de zeci de ani, nu se adresau cititorilor, ci colecționarilor de curiozități electronice.

Existau acolo și două rafturi de cărți în engleză – cele mai multe romane. Ameliei probabil că i-ar fi plăcut una, dar aveam o dilemă: dacă o carte era îndeajuns de cunoscută pentru ca eu să-i recunosc titlul, atunci probabil că Amelia o avea deja sau cel puțin o citise.

Am pierdut aproape o oră, citind primele câteva pagini ale fiecărei cărți de acolo de care nu auzisem. În cele din urmă, am revenit la *Adio pe vecie* de Raymond Chandler, care se citea ușor și avea o legătură de piele gravată cu „Clubul Misterelor Nocturne".

M-am așezat lângă o fântână arteziană și am citit o vreme. Era o carte fascinantă – o călătorie temporală – nu numai prin lucrurile pe care le descria și prin stilul în care era scrisă, ci prin însăși materialitatea ei: hârtia groasă și îngălbenită, senzația la pipăit și izul aparte al pielii. Pielea unui animal mort de mai bine de un secol… dacă era piele adevărată.

Totuși, treptele de marmură nu erau deloc confortabile – picioarele mi-au amorțit de la fese până la genunchi –, așa că m-am sculat și am mai hoinărit. Cu un nivel mai jos, se găseau magazine și mai scumpe, printre care două localuri de conectare aproape gratuite, sponsorizate de agenții turistice și de diverse țări. Pentru douăzeci de peso, am petrecut treizeci de minute în Franța.

A fost o experiență bizară. Indicațiile verbale erau într-o spaniolă mexicană rapidă, pe care îmi venea greu s-o urmăresc, dar, desigur, cele nerostite erau aceleași ca peste tot. M-am plimbat o vreme prin Montmartre, apoi am stat tolănit pe puntea unei barje lente care plutea prin regiunea Bordeaux, pentru ca să închei într-un han din Burgundia, ospătându-mă cu o mulțime de soiuri de brânză și vin. Când s-a terminat, mă simțeam din nou mort de foame.

Evident, chiar vizavi de local se găsea un restaurant franțuzesc, dar n-a fost nici măcar nevoie să privesc meniul ca să știu că-mi depășea posibilitățile. M-am întors la nivelul de deasupra și am găsit un locșor cu multe măsuțe și muzică nu prea puternică, unde am înfulecat o farfurie de *taquitos varios*. Apoi am rămas la masă, citind și sorbind pe rând dintr-o sticlă de bere și dintr-o ceașcă de cafea.

Când am terminat cartea, era de-abia ora opt; mai aveam încă două ore până urma să mă întorc la Amelia. Nu voiam să aștept prin clinică, totuși mall-ul devenise oprimant de gălăgios pe măsură ce intra în starea de noapte. Vreo șase formații de *mariachi* se luptau să atragă atenția, concurând cu vuietele și sonoritățile muzicii moderne din cluburile de noapte. În vitrinele unui serviciu de însoțitoare, am văzut câteva femei superbe; trei dintre ele purtau ecusoane PM, ceea ce însemna că aveau mufe. Ar fi fost o modalitate încântătoare de a-mi petrece următoarele două ore: sex prin conectare și vinovăție.

Am sfârșit rătăcind prin cartierul rezidențial, suficient de sigur pe mine grație șpaclului, deși zona era destul de dărăpănată și prea puțin amenințătoare.

De la magazinul clinicii am cumpărat un buchet de flori, la jumătate de preț fiindcă se pregăteau de închidere, și am intrat în sala de așteptare. Marty se afla acolo, conectat la un terminal portabil de lucru. A ridicat ochii când am intrat, a subvocalizat ceva într-un laringofon și s-a decuplat.

–Situația pare destul de bună, mi-a zis, oricum mai bună decât m-aș fi așteptat. Evident, n-o să știm precis până nu se va trezi, totuși EEG-urile multifază arată bine– normal pentru ea.

În ton i se simțea neliniștea. Am lăsat florile și cartea pe o masă joasă de plastic, acoperită cu reviste de hârtie.

–Cât durează până-și recapătă cunoștința?

Marty și-a privit ceasul.

–O jumătate de oră… Douăsprezece ore…

–Doctorul e pe-aici?

–Spencer? Nu, a plecat acasă imediat după procedură. Am numărul lui dacă… pentru orice eventualitate.

M-am așezat, prea aproape de el.

–Marty… ce anume îmi ascunzi?

–Ce vrei să știi? Nu mi-a evitat privirea, dar în glas i se simțea ceva straniu. Vrei să vezi înregistrarea dezinstalării? Îți pot promite c-o să

vomiți.

–Vreau doar să știu ce anume îmi ascunzi.

A ridicat din umeri și s-a uitat în altă parte.

–Nu sunt sigur cât de multe cunoști. Pornind de la chestiunile esențiale… n-o să moară. Va umbla și va vorbi. Dacă va fi tot femeia pe care ai iubit-o? Nu știu. EEG-urile nu ne spun dacă poate face aritmetică, cu atât mai puțin algebră, integrale… chestiile voastre.

–Isuse!

–Dar… nu uita! Ieri, la ora asta, era pe punctul de a muri. Dacă ar fi fost într-o stare fizică doar cu puțin mai proastă, telefonul pe care l-ai fi primit te-ar fi întrebat dacă era cazul să se oprească ori nu regulatorul de oxigen.

Am încuviințat din cap; o asistentă medicală de la recepția clinicii folosise aceleași cuvinte.

–Este posibil să nu știe nici măcar cine sunt.

–Sau poate să fie exact aceeași femeie.

–Cu o gaură în cap– din cauza mea.

–Nu o gaură, ci o mufă inutilă. După dezinstalare, am pus-o înapoi, ca să reducem stresul mecanic asupra țesutului cerebral înconjurător.

–Dar nu-i cuplată. N-am putea…?

–Îmi pare rău.

Pe coridor a apărut un infirmier neras, cu chipul marcat de oboseală.

– *Señor* Class? Am ridicat un braț. Pacienta din 201 vă cheamă.

Am pornit într-acolo.

– Nu stați mult. Are nevoie de somn.

– Bine.

Ușa rezervei era deschisă. În cameră se mai găseau alte două paturi, goale. Amelia avea capul bandajat, ținea ochii închiși, iar cearșaful îi era tras până la gât. N-am zărit tuburi sau sârme, ceea ce m-a surprins. Monitorul de deasupra patului afișa stalactitele zimțate ale bătăilor inimii ei.

A deschis ochii.

– Julian.

A scos încet o mână de sub cearșaf și a prins-o pe a mea. Ne-am sărutat cu blândețe.

– Îmi pare rău că n-a mers! a spus ea. Dar n-o să-mi pară niciodată rău că am încercat. Niciodată.

N-am putut spune nimic. Am rămas locului, mângâindu-i palma ce se odihnea între palmele mele.

– Cred că sunt… nevătămată. Întreabă-mă ceva, ceva din știință.

– Ăăă, ce-i numărul lui Avogadro?

– Haide, haide, asta întreabă-l pe un chimist! Numărul de molecule dintr-un mol. Dacă vrei numărul de molecule dintr-un avorton, ăla este numărul lui Avorton.

Bun, dacă putea face glume fără haz, înseamnă că pornise pe drumul spre normal.

– Care-i durata unui efect tranzitoriu de rezonanță delta? Pionii excită protonii.

– În jur de zece la puterea minus douăzeci și trei. Ai de gând să-mi bagi și una tare?

– Asta le spui tuturor bărbaților? A surâs slab. Uite ce-i, acum ar fi bine să dormi. Eu sunt afară.

– N-o să pățesc nimic. Întoarce-te la Houston!

– Nu.

– Mâine atunci. Ce-i azi, marți?

– Miercuri.

– Mâine-seară trebuie să fii înapoi, ca să-mi ții locul la seminar.

– Discutăm dimineață.

Existau destule persoane mai calificate.

– Îmi promiți?

– Promit c-o să mă ocup de problema asta. (Măcar prin intermediul unui telefon.) Culcă-te acum!

Marty și cu mine am coborât la cantina automată de la demisol. El a luat o ceașcă de Bustelo – ca să rămână treaz pentru trenul de 1.30 – iar eu mi-am cumpărat o bere. S-a dovedit a fi o marcă nealcoolizată, destinată în special spitalelor și școlilor. I-am povestit despre „numărul lui Avorton" și tot restul.

– Pare să-și fi revenit complet, a spus el. A gustat cafeaua și a mai pus două cuburi de zahăr. Uneori, oamenii pierd mici fragmente de memorie, cărora nu le simt lipsa o vreme. Evident, nu se pierde totul.

– Nu. (O sărutare, o atingere.) Își amintește că a fost conectată timp de… cât? Trei minute?

– Poate să mai fie și altceva, a continuat el precaut. A scos din buzunarul cămășii două benzi de date și le-a așezat pe masă. Astea sunt copiile complete ale înregistrărilor ei făcute aici. N-ar trebui să le dețin, costă mai mult decât operația în sine.

– Pot contribui cu…

– Nu, sunt bani din sponsorizarea proiectului. Ideea este că operația ei a eșuat dintr-un motiv. Nu neapărat din cauza nepriceperii sau neglijenței lui Spencer, ci dintr-un motiv anume, necunoscut.

– Ceva corijabil?

Marty a clătinat din cap, apoi a ridicat din umeri.

– Acum s-a terminat.

– Vrei să spui că s-ar putea reinstala? N-am mai auzit de un asemenea caz.

– Pentru că se face extrem de rar. De obicei, nu merită riscul. Se încearcă dacă după extracție pacientul este tot în stare vegetativă. Reprezintă o șansă de restabilire a contactului cu lumea. În cazul lui Blaze, ar fi prea periculos – la stadiul actual al tehnologiei. În plus, este mai degrabă o artă decât o știință. Totuși, tehnologia progresează și poate că, într-o bună zi, dacă aflăm ce s-a întâmplat…

A sorbit din cafea.

– Poate că va fi imposibil în următorii douăzeci de ani. Aproape toate sursele de finanțare a cercetărilor sunt militare și subiectul nu prezintă interes pentru armată. Dacă instalarea unei mufe la un mecanic eșuează, se recrutează pur și simplu altul.

Am gustat din nou berea și am hotărât că n-avea să se îmbunătățească.

– Ea este total decuplată acum? Dacă ne-am conecta cu ea, n-ar simți nimic?

– Poți încerca. A rămas o conectare cu câțiva ganglioni minori. Câțiva neuroni, ici-colo. Când introducem miezul metalic al jacului, unii dintre ei restabilesc contactul.

– Ar merita o încercare.

– Nu te aștepta la nimic. Persoanele aflate în starea ei pot merge la un local de conectare și închiria un cristal cu adevărat extrem – o moarte violentă –, însă nu vor percepe decât ceva vag halucinant, nimic concret. Dacă se conectează cu altă persoană, fără nimic intermediar, nu există un efect real. Poate doar un efect placebo, dacă ei se așteaptă să se întâmple ceva.

– Fă-ne o favoare, l-am rugat. Nu-i spune și ei chestia asta.

Acceptând un compromis, Julian a luat trenul până la Houston, a rămas acolo timp suficient ca să susțină seminarul de particule al Ameliei – studenții nu se arătaseră deloc încântați de faptul că erau preluați de un asistent tânăr, care o înlocuia pe neașteptate pe dr. Blaze –, apoi a prins un tren de noapte înapoi spre Guadalajara.

Amelia a fost externată chiar a doua zi; o ambulanță a transportat-o la o secție de recuperare din campus. Clinica nu dorea ca un pacient care nu făcea decât să se odihnească sub supraveghere medicală să ocupe un pat valoros într-o zi de vineri; majoritatea clienților bogați se internau vinerea.

Julian a căpătat permisiunea s-o însoțească în ambulanță, ceea ce însemna, în principal, s-o privească dormind. Când efectul sedativului a trecut – mai aveau cam o oră până la Houston –, au discutat în primul rând despre munca lor; Julian a izbutit să evite s-o mintă în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi conectat în starea ei aproape-cuplată. Știa că, în curând, femeia va citi tot ce avea vreo legătură cu subiectul și atunci amândoi aveau să se confrunte cu speranțe și cu dezamăgiri. Julian nu voia ca ea să-și construiască un scenariu transcendental, întemeiat pe acea clipită unică de frumusețe. În cel mai bun caz, adevărul ar fi fost cu mult mai puțin atrăgător și lipsit, probabil, de orice efect.

Secția de recuperare era strălucitoare la exterior și sărăcăcioasă pe dinăuntru. Amelia a căpătat singurul pat liber dintr-un salon în care se aflau trei femei având dublul vârstei ei – rezidente pe termen lung sau permanent. Julian a ajutat-o să se instaleze și, când a devenit

evident că el nu era doar un simplu ajutor sau o cunoștință, două dintre doamnele bătrâne au fost ostentativ înspăimântate de diferențele de culoare a pielii și de vârstă. A treia era oarbă.

Oricum, legătura lor nu mai putea fi ținută secretă. Asta fusese una dintre urmările bune ale dezastrului, pentru viețile lor personale, dacă nu pentru cele profesionale.

Amelia nu citise cartea lui Chandler și a fost încântată. Părea puțin probabil să facă multă conversație cu colegele de salon.

Julian s-a îndreptat spre club în seara aceea, fiind vineri. Decisese să apară acolo cu cel puțin o oră întârziere, astfel ca Marty să le poată povesti tuturor despre operație și să dezvăluie sordidul adevăr al legăturii sale cu Amelia. Dacă, într-adevăr, asta mai constituia un secret pentru cei de acolo. Puritanul Hayes știuse, dar nu scăpase niciodată nici cea mai mică aluzie.

Avea destule lucruri de care să se ocupe înainte de Saturday Night Special, fiindcă nici măcar nu aruncase o privire corespondenței, după ce citise biletul de sub ușă, la revenirea din Portobello. Unul dintre asistenții lui Hayes îi alcătuise un rezumat al rulărilor pierdute de el și Amelia; necesita un studiu de câteva ore. Existau apoi scrisori de încurajare, majoritatea din partea unor persoane pe care avea să le vadă în decursul serii. Fusese genul de veste care circulă rapid.

Ca să dea culoare vieții, exista și o notiță prin care tatăl său îl anunța că ar dori să-l viziteze la întoarcerea din Hawaii, pentru ca Julian s-o poată cunoaște mai bine pe „Suze“, noua lui soție. Fapt deloc surprinzător, mama lui îi lăsase un mesaj telefonic, interesându-se pe unde umblase și întrebându-l dacă l-ar fi deranjat să vină și să

locuiască o vreme la el, pentru a scăpa de vremea rea. Niciun deranj, mamă, tu și Suze vă veți înțelege perfect; gândește-te cât de multe aveți în comun!

În cazul acesta, adevărul rămânea soluția cea mai simplă. A sunat-o pe maică-sa și i-a spus că i-ar face plăcere să-l viziteze, dar că, în aceeași perioadă, se anunțaseră tatăl lui și Suze. După ce ea a reușit să se calmeze, Julian i-a făcut un rezumat rapid al evenimentelor din ultimele patru zile.

În timp ce-i vorbea, imaginea ei pe display-ul telefonului a căpătat un aspect straniu. Fusese obișnuită aproape toată viața cu legăturile audio și nu izbutise niciodată să stăpânească expresia neutră pe care și-o asumau majoritatea oamenilor.

– Așadar, te-ai ambalat destul de serios cu femeia asta bătrână.

– Bătrână și albă, mamă! a chicotit Julian în fața indignării ei. Cred că ți-am spus de peste un an și jumătate cât de serioși suntem.

– Albă, verde, purpurie, pentru mine nu contează! Băiete, are doar cu zece ani mai puțin decât mine!

– Doisprezece.

– Ah, slavă cerului, *doisprezece*! Nu-ți dai seama cât de ridicol le pari acum celor din jurul tău?

– Eu sunt pur și simplu mulțumit că nu mai este un secret. Iar dacă unora le părem caraghioși, asta-i problema lor, nu a noastră!

Femeia și-a desprins privirea de la obiectiv.

– Eu fac parte din categoria respectivă, chiar dacă sunt ipocrită. Mamele își fac griji…

– Dacă ai veni o dată și ai cunoaște-o, nu ți-ai mai face.

– Ar trebui… Bine. Sună-mă când taică-tău și boarfa lui pleacă la Ak…

– La Columbus, mamă.

– Nu contează! Telefonează-mi și stabilim o dată.

Julian i-a privit imaginea topindu-se pe display și a clătinat din cap. Repeta același lucru de peste un an; de fiecare dată, intervenise ceva. De acord, ea avea un program încărcat; continua să predea cu normă întreagă la un colegiu din Pittsburgh. În mod evident însă, nu acela era motivul. În realitate, nu dorea să-și piardă băiețașul și i se părea grotesc să-i fie furat de o femeie care ar fi putut să fie sora ei.

Julian discutase cu Amelia despre o ipotetică vizită la Pittsburgh, dar ea îi răspunsese că nu dorea forțarea lucrurilor. Era limpede că și ea avea anumite opinii, deloc simple.

Cele două femei aveau păreri diferite despre îndeletnicirea lui de mecanic. Amelia era extrem de îngrijorată pe toată durata cât Julian se găsea în Portobello, iar după masacru devenise de-a dreptul alarmată. Maică-sa o considera un fel de slujbă de rutină, pe care el era silit s-o îndeplinească, deși îi îngreuna cumva adevărata activitate profesională. Niciodată nu se arătase măcar curioasă în privința celor ce se întâmplau acolo. Amelia urmărea acțiunile unității sale cu intensitatea obsedată a unui war-boy. (Nu recunoscuse asta vreodată – Julian bănuia că în scopul de a-l scuti de griji –, dar adesea

se trăda și se interesa de detalii pe care nu ar fi avut de unde să le cunoască, dacă n-ar fi urmărit cu atenție știrile.)

Cu întârziere, Julian s-a gândit că Hayes și probabil toți cei de la catedră știau sau suspectau că se întâmpla ceva, din cauza comportamentului Ameliei pe durata absențelor sale. Se străduiau din răsputeri (dar se și distrau) să joace rolul unor „simpli prieteni“, când aveau activități comune la catedră. Poate că spectatorii lor cunoșteau scenariul.

Toate astea aparțineau acum trecutului. Julian era nerăbdător să ajungă la club și să vadă cum reacționaseră cei de acolo la aflarea veștii. Mai avea totuși de omorât vreo două ore, dacă intenționa să-i lase lui Marty timp suficient ca să răspundă la toate întrebările. Nu avea chef nici să lucreze, nici chiar să răspundă la corespondență, așa că s-a trântit pe canapea și a cerut HV-ului o căutare.

HV-ul deținea o rutină de învățare care analiza toate selecțiile proprietarului și, din conținutul celor ce-l interesau pe acesta construia un profil de preferințe pe care-l utiliza în căutarea celor o mie opt sute de canale disponibile. O problemă era faptul că nu puteai să comunici cu rutina – alegerile pe care le făcuseși constituiau singurul ei input. Mai mult de un an, după ce fusese recrutat, Julian urmărise aproape obsedat filme vechi de un secol, poate pentru a evada într-o lume unde oamenii și evenimentele erau, pur și simplu, bune sau rele. Ca atare, acum rutina îi prezenta ascultătoare nenumărați Jimmy Stewart și John Wayne; prin observare obiectivă, Julian descoperise că răcnea zadarnic la ea.

Humphrey Bogart, în localul lui Rick. Reset. Jimmy Stewart pornind spre Washington. Reset. Un tur al polului sud lunar, prin ochii landerului automat. Julian vizionase majoritatea documentarului cu

doi ani în urmă, dar era îndeajuns de interesant ca să-l revadă. În plus, ajuta la deprogramarea mașinăriei.

Toți au ridicat ochii când am intrat în sală, dar bănuiesc că ar fi procedat așa indiferent de circumstanțe. Poate că mă priveau ceva mai insistent decât de obicei.

La masa lui Marty, Reza și Franklin era un scaun gol.

– Ai cazat-o bine? a întrebat Marty.

Am încuviințat din cap, apoi am adăugat:

– O s-o șteargă de acolo, de îndată ce o vor lăsa să umble. Are trei colege de salon care sunt desprinse direct din *Hamlet*.

– Din *Macbeth*, m-a corectat Reza, dacă te referi la hoaște. Sau sunt nebune tinere și frumoase, pe punctul de a se sinucide?

– Hoaște. Ea pare în regulă. Drumul de la Guadalajara n-a fost foarte greu.

Chelnerul cel încruntat, purtând un tricou pătat artistic, s-a apropiat fără chef.

– Cafea, am spus, apoi am zărit expresia de groază simulată a lui Reza. Și o carafă de Rioja.

Ne apropiam din nou de sfârșitul lunii. Individul a deschis gura ca să-mi ceară cardul de rații, apoi m-a recunoscut și s-a îndepărtat gârbovit.

– Sper că te reînrolezi, a zis Reza.

Mi-a luat numărul și a tastat prețul întregii carafe.

– Cum să nu – imediat!

– Au spus când va fi externată? s-a interesat Marty.

– Nu. Mâine-dimineață urmează s-o consulte neurologii. O să mă sune după aceea.

– Ar fi bine s-o rogi să-i telefoneze și lui Hayes. I-am spus că totul va fi-n regulă, dar este extrem de neliniștit.

– *El* este neliniștit?

– O cunoaște de mai multă vreme decât tine, a rostit încetișor Franklin.

Același lucru se putea spune despre el și Marty.

– Ia zi, a făcut Reza, ai vizitat ceva din Guadalajara? Localurile de lux?

– Nu. Am hoinărit pe ici, pe colo. N-am pătruns în orașul vechi și nici în T… cum naiba îi zic ei!

– Tlaquepaque, a precizat Reza. Cândva, am petrecut acolo o săptămână plină de evenimente.

– De cât timp trăiați împreună, tu și Blaze? a întrebat Franklin. Dacă nu te deranjează întrebarea asta…

Probabil că „trăiați" nu era tocmai cuvântul pe care-l căuta.

–Suntem apropiați de trei ani. Mai înainte, am fost prieteni timp de doi ani.

–Blaze i-a fost îndrumător, a zis Marty.

–La doctorat?

–La proiectul de diplomă, am răspuns.

–Așa-i, a surâs Franklin șters. Ai venit de la Harvard.

Doar cineva ca Eli ar fi putut spune asta cu un ton de compătimire.

–Acum ar trebui să mă-ntrebi dacă intențiile mele sunt onorabile. Răspunsul este că n-avem nicio intenție. În niciun caz câtă vreme sunt în serviciul militar.

–Și cât o să mai fii?

–Până la sfârșitul războiului… vreo cinci ani.

–Blaze va avea atunci cincizeci de ani.

–Mai precis, cincizeci și doi. Eu o să am treizeci și șapte. Poate că asta te deranjează pe tine mai mult decât pe noi.

–Nu, a clătinat el din cap. S-ar putea să-l deranjeze pe Marty.

Marty i-a aruncat o privire sfredelitoare.

–Ce-ai băut?

–Ca de obicei, i-a arătat Franklin ceașca de ceai golită. Cât a durat?

–Eu vă doresc ce-i mai bine pentru voi doi, mi s-a adresat Marty. Știi bine asta.

–Opt ani… nouă?

–Dumnezeule, Franklin! Ai fost cumva inchizitor într-o viață anterioară?

Marty a scuturat din cap, parcă pentru a și-l limpezi.

–Totul se terminase cu mult înainte ca Julian să vină la catedră.

Chelnerul s-a apropiat cu un mers pieziș, aducând vinul și trei pahare. Simțind încordarea de la masă, a turnat cât mai lent cu putință. L-am privit în tăcere.

–Deci, a rostit Reza, ce părere aveți de Oilers?

„Neurologul" care a venit s-o consulte pe Amelia în dimineața următoare era prea tânăr ca să dețină vreo calificare avansată indiferent în ce domeniu. Avea barbișon și un ten cu aspect nesănătos. Timp de o jumătate de oră, i-a repetat aceleași întrebări banale.

–Când și unde v-ați născut?

–12 august 1996, în Sturbridge, statul Massachusetts.

–Cum o chema pe mama dumneavoastră?

–Jane O'Banian Harding.

– Unde ați urmat școala elementară?

– La Nathan Hale, în Roxbury.

El a făcut o pauză.

– Data trecută ați zis Breezewood, în Sturbridge.

Ea a inspirat adânc, apoi a expirat.

– Ne-am mutat în Roxbury în ’04. Sau în ’05.

– Aha! Și liceul?

– Tot în O’Bryant. Liceul de matematică și științe John D. O’Bryant.

– Din Sturbridge?

– Nu, din Roxbury! Gimnaziul l-am făcut tot în Roxbury. N-ați…

– Care era numele de fată al mamei dumneavoastră?

– O’Banian.

El a scris pe îndelete în carnetul său.

– Bine. Ridicați-vă.

– Poftim?

– Coborâți, vă rog, din pat și stați în picioare.

Amelia s-a sculat în capul oaselor și și-a coborât, cu precauție, picioarele pe podea. S-a clătinat câțiva pași și și-a dus brațele la spate, ca să-și strângă cămașa de noapte.

–Sunteți amețită?

–Puțin. Normal, nu?

–Ridicați, vă rog, brațele.

Femeia s-a executat și cămașa s-a desfăcut la spate.

–Frumos funduleț, păpușo! a croncănit bătrâna din patul alăturat.

–Acum închideți ochii și atingeți lent vârfurile degetelor arătătoare.

Ea a încercat și a dat greș; a deschis ochii și a văzut că ratase cu aproape trei centimetri.

–Mai încercați o dată.

De data asta, cele două degete s-au atins. Bărbatul a scris două cuvinte în carnet.

–Perfect! Acum puteți pleca.

–Poftim?

–Sunteți liberă să plecați. La ieșire, prezentați cardul de rații la recepție.

–Dar… nu trebuie să mă vadă un *medic*?

El s-a împurpurat la chip.

–Nu credeți că eu sunt un medic?

–Nu.

–Sunt calificat să vă externez. Sunteți externată.

S-a întors și a plecat.

–Dar hainele mele? Unde-mi sunt *hainele*?

El a ridicat din umeri și a dispărut pe ușă.

–Încearcă în dulap, păpușo.

Amelia a deschis toate dulapurile, mișcându-se cu o încetineală obosită. A găsit teancuri ordonate de cearșafuri și cămăși de noapte, dar nici urmă de valiza de piele cu care plecase la Guadalajara.

–Probabil c-a luat-o cineva, a spus altă bătrână. Probabil că negrul ăla.

Bineînțeles, și-a amintit Amelia; ea îl rugase pe Julian să i-o ducă acasă. Era un obiect valoros, artizanal, și aici n-ar fi fost în siguranță.

Ce alte detalii mai uitase? Liceul de matematică și științe John D. O'Bryant se găsea pe strada New Dudley. Cabinetul ei de la laborator era 12-344. Care era numărul de telefon al lui Julian? Opt.

Și-a recuperat trusa de toaletă din baie și a scos din ea minifonul. Era mânjit cu pastă de dinți pe taste. L-a șters cu un colț al cearșafului, s-a așezat pe pat și a apăsat pe 08.

–Domnul Class este la ore, a răspuns telefonul. Aveți o urgență?

–Nu. Un mesaj. A făcut o pauză. Scumpule, adu-mi ceva de îmbrăcat. Am fost externată.

A lăsat telefonul jos, și-a dus brațul la ceafă și a pipăit discul rece de metal de acolo. Și-a șters lacrimile care-i podidiseră pe neașteptate ochii și a murmurat:

–Fir-ar a dracului!

O infirmieră voinică și cu umeri pătrați a apărut împingând o targă cu rotile pe care se găsea o chinezoaică micuță și smochinită.

–Care-i treaba? s-a răstit ea. Patul ăsta ar fi trebuit să fie gol!

Amelia a început să râdă. A vârât sub braț trusa și romanul lui Chandler, și-a ținut cămașa de noapte cu cealaltă mână și a ieșit pe coridor.

A durat o vreme până i-am dat de urmă Ameliei. Salonul ei era ticsit de bătrâne irascibile, care, fie că nu voiau să-mi răspundă, fie că-mi ofereau informații false. Evident, ea se găsea la Garderobă. Nu trebuia să plătească nimic pentru îngrijirea medicală sau pentru pat, totuși cele două mese, necomestibile, îi fuseseră scăzute din cont, întrucât nu solicitase altceva.

Aceea fusese probabil picătura care umpluse paharul. Când i-am adus hainele, și-a scos pur și simplu cămașa de noapte albastră primită de la spital, deși nu purta nimic pe dedesubt. În sala de așteptare se mai aflau aproape zece persoane.

Am fost șocat.

Amelia mea cea demnă?!

Recepționerul era un tânăr cârlionțat.

– Stați! s-a ridicat el brusc. Nu… nu puteți face așa ceva!

– N-ai decât să caști ochii. Și-a îmbrăcat mai întâi bluza, încheindu-i nasturii fără grabă. Am fost dată afară din salon. N-am unde să mă…

– Amelia…

M-a ignorat.

– Intrați în toaletă! Imediat!

– Mulțumesc, nu!

A încercat să stea într-un picior și să-și tragă o șosetă, dar s-a clătinat și a fost gata să cadă. Am prins-o de braț. „Spectatorii“ păstrau o

tăcere plină de respect.

–O să chem paza.

–Nu, n-o să chemi pe nimeni.

S-a apropiat de el, în șosete, dar goală de la glezne până la mijloc. Era cu trei-patru centimetri mai înaltă decât el și-l privea de sus. Tânărul se uita în jos, de parcă n-ar mai fi văzut până atunci un triunghi de păr pubian atingându-i tejgheaua.

–O să fac o scenă, a zis ea încetișor. Crede-mă pe cuvânt.

El s-a așezat, deschizând și închizând gura, dar fără să scoată un sunet. Amelia și-a tras pantalonii și a încălțat espadrilele, apoi a luat de jos cămașa de noapte și a aruncat-o în reciclator.

–Julian, nu-mi place locul ăsta! Mi-a oferit brațul. Haide să-i necăjim pe alții.

Cei din sală au rămas amuțiți, până ne-am îndepărtat binișor pe coridor, după care au izbucnit într-o explozie de comentarii. Amelia privea drept înainte și zâmbea.

–O zi rea?

–Un loc rău. S-a încruntat. Chiar am făcut ceea ce mi se pare c-am făcut?

Am privit în jur și am șoptit:

–Suntem în Texas. Nu știi că-i ilegal să-ți arăți fundul unui negru?

–Uit mereu chestia asta. A surâs nervos și mi-a strâns brațul. O să-ți scriu în fiecare zi din închisoare.

Un taxi aștepta afară. Am suit rapid și Amelia i-a dat adresa mea.

–Acolo mi-e geanta, nu?

–Da… dar ți-o puteam aduce. (La mine era o dezordine cumplită.) Nu sunt tocmai pregătit pentru o vizită protocolară.

–Eu nu sunt o vizitatoare oarecare, și-a frecat ea ochii. Și în niciun caz nu-s protocolară.

De fapt, dezordinea avea o vechime de peste două săptămâni, de când plecasem la Portobello; de atunci, nu avusesem vreme să aranjez nimic, ci doar să sporesc mizeria generală. Am intrat în zona de dezastru a unicei încăperi: cincizeci de metri pătrați de haos–teancuri de hârtii și lectoare pe orice suprafață orizontală, inclusiv pe pat; un maldăr de haine într-un colț, echilibrat estetic de maldărul de vase din chiuvetă. Uitasem să opresc filtrul de cafea când plecasem la școală și izul amărui de ars contribuia la sinestezie.

–Știi, a râs Amelia, e chiar mai rău decât m-așteptasem!

Venise aici numai de două ori, și de fiecare dată fusesem avertizat din timp.

–Știu. Îmi trebuie o femeie care să deretice.

–Nu. Îți trebuie trei litri de benzină și un chibrit. A privit în jur și a clătinat din cap. Uite ce-i, de acum legătura noastră este cunoscută. Hai să locuim împreună.

Încă nu trecusem peste șocul striptease-ului.

–Ă-ă-ă… nu-i prea mult loc…

–Nu *aici*, a râs ea. La mine. Putem solicita și un apartament cu două dormitoare.

Am degajat un scaun și am condus-o spre el. S-a așezat epuizată.

–Știi cât de mult mi-ar plăcea să mă mut la tine. Am discutat nu numai o dată despre asta.

–Și-atunci? Să trecem la fapte.

–Nu… eu zic să nu luăm nicio decizie deocamdată. Măcar două-trei zile.

A privit pe lângă mine, pe fereastra de deasupra chiuvetei.

–Crezi că-s nebună?

–Impulsivă.

M-am așezat pe podea și am mângâiat-o pe braț.

–Ciudat pentru mine, nu? A închis ochii și s-a încruntat. Poate că încă mă aflu sub efectul medicamentelor.

Speram ca ăsta să fie răspunsul.

–Sunt convins. Ai nevoie de alte două zile de odihnă.

–Și dacă au greșit operația?

–N-au greșit-o. Altfel, n-ai mai putea să umbli și să vorbești.

M-a bătut ușor pe palmă, părând tot preocupată.

– Mda, așa-i. Ai ceva de băut, vreun suc?

Am găsit suc de grepfrut în frigider și am turnat în două păhărele. Am auzit bâzâitul unui fermoar și m-am întors, însă fusese doar valiza ei de piele.

I-am adus paharul. Examina concentrată valiza, în vreme ce scotea fiecare obiect.

– Crezi că lipsește ceva?

A luat sucul și l-a pus jos.

– Ah, nu! Sau poate… De fapt, îmi verific memoria. Îmi amintesc când am făcut bagajul. Îmi amintesc călătoria. Discuția cu doctorul… ă-ă-ă… Spencer.

S-a retras doi pași, și-a pipăit ceafa cu mâna și s-a așezat încet pe pat.

– Apoi, ceață, știi, în timpul operației, am fost cumva trează. Puteam vedea o mulțime de lumini. Bărbia și fața îmi erau sprijinite de un suport capitonat.

M-am așezat lângă ea.

– Asta îmi amintesc și eu… de la operația mea. Plus sunetul burghiului.

– Și mirosul! Știi că-i fumul din craniul tău, care e sfredelit, totuși nu-ți pasă.

– Ăsta-i efectul tranchilizantelor.

– Pe de o parte. Plus dorința de a face o dată chestia asta. (În cazul meu, dorința nu existase.) Îi puteam auzi vorbind – pe doctor și pe o femeie.

– Despre ce vorbeau?

– Era în spaniolă. Discutau despre prietenul ei și… despre pantofi, sau așa ceva. După-aceea, totul s-a făcut negru. Mai exact, la început a fost alb, apoi negru.

– Mă întreb dacă asta s-a întâmplat înainte ori după ce au pus mufa.

– După – clar după. Ei îi spun punte, nu?

– Din franceză, da, *pont mental*.

– L-am auzit pe el spunând *ahora el puente*, după care au apăsat realmente puternic. Am simțit apăsarea în bărbie.

– Îți amintești mai multe decât mine.

– Cam asta a fost totul. Prietenul, pantofii, apoi clic. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că zăceam în pat și nu mă puteam mișca sau vorbi.

– Trebuie să fi fost îngrozitor.

S-a încruntat.

– Nu tocmai. Părea o imensă… letargie, amorțire. Aveam senzația că, dacă ar fi trebuit realmente, mi-aș fi putut mișca mâinile, picioarele, aș fi putut vorbi, însă efortul ar fi fost prea mare. Probabil că erau medicamente speciale, care să mă împiedice să intru în panică. Ei mă

trăgeau de mâini și de picioare și-mi strigau lucruri de neînțeles. Vorbeau probabil în engleză, dar în starea mea nu-i puteam înțelege.

A făcut un gest și i-am întins sucul de grepfrut. A sorbit.

– Dacă țin bine minte… eram realmente iritată că nu pleacă și nu mă lasă-n pace. Totuși, n-am spus nimic, fiindcă nu le-aș fi oferit satisfacția să mă audă plângându-mă. Ciudată amintire. Eram cu adevărat infantilă.

– N-au încercat să se conecteze?

Amelia privea în gol.

– Nu… Dr. Spencer mi-a povestit asta mai târziu. În starea mea, era preferabil să aștept, pentru ca prima dată să fie cu o persoană cunoscută. Și secundele contau – ți-a explicat?

Am încuviințat din cap.

– Creșterea exponențială a numărului de conexiuni neuronale.

– Am zăcut apoi multă vreme într-o cameră întunecată. Cred că am pierdut noțiunea timpului. După care, cele întâmplate înainte ca noi să… să ne conectăm mi s-au părut doar un vis. Brusc, totul a fost scăldat în lumină, doi oameni m-au ridicat, m-au înțepat în încheieturi cu perfuziile și m-au dus în altă încăpere.

– Pe o targă cu rotile.

A aprobat din cap.

– Mă simțeam ca și cum aș fi levitat. Îmi amintesc că gândeam: „Visez“ și eram decisă să mă simt cât mai bine. O imagine a lui

Marty, adormit într-un scaun, a plutit pe lângă mine și am acceptat-o ca făcând parte din vis. După care ați apărut tu și dr. Spencer… perfect, și tu făceai parte din vis. Apoi totul a devenit brusc real.

S-a legănat înainte și înapoi, amintindu-și clipa când ne conectaserăm.

– Nu, nu *real*. Intens… Confuz…

– Țin minte, am spus. Imaginea aceea dublă, când te-ai zărit pe tine însăți. La început, nu te-ai recunoscut.

– Iar tu mi-ai spus că majoritatea oamenilor nu se recunosc. Vreau să zic că mi-ai spus cumva într-un singur cuvânt sau fără cuvinte. Totul s-a focalizat brusc și noi… Încuviința ritmic din cap, mușcându-și buza inferioară. Formam un tot. Eram aceeași… ființă.

Mi-a prins mâna dreaptă între palmele ei.

– După aceea, a trebuit să vorbim cu doctorul. Iar el a spus că nu puteam, că n-o să ne lase…

A dus palma mea la sânul ei, așa cum se întâmplase în ultima clipă, și s-a aplecat înainte. Dar nu m-a sărutat. Și-a lăsat bărbia pe umărul meu și a șoptit, cu glas nesigur:

– N-o să mai avem niciodată parte de asta?

În mod reflex, am încercat să-i trimit un gestalt (așa cum faci când ești conectat) despre faptul că am fi putut încerca peste câțiva ani, despre Marty care deținea datele ei, despre restabilirea parțială a conexiunilor neuronale, așa că puteam s-o facem; iar peste o

fracțiune de secundă mi-am dat seama – *nu, nu suntem conectați, ea mă poate auzi doar dacă vorbesc*.

– Cei mai mulți oameni n-au avut parte de asta nici măcar o dată.

– Poate că-i mai bine pentru ei, a rostit Amelia pe un ton înfundat și a suspinat încet.

Și-a prelins mâna în sus, masându-mi gâtul și mângâind mufa. Trebuia să spun ceva.

– Să știi… este posibil să nu fi pierdut chiar totul. Este posibil ca o părticică a acelei capacități să mai dăinuie acolo.

– Ce vrei să spui?

I-am explicat că unii neuroni reveneau în zonele receptoare ale jacului.

– Cât de mult crezi că-i posibil?

– Habar n-am. Acum două zile, am auzit prima dată despre posibilitatea asta.

Cu toate acestea, am știut, cu o bruscă siguranță, că așa trebuiau să fie unele mufiste, incapabile de o conectare cu adevărat profundă. Ralph adusese amintiri despre unele care abia păreau conectate.

– Trebuie să-ncercăm. Unde am putea… n-ai putea aduce niște echipamente din Portobello?

– Nu, nu le-aș putea scoate din bază. Aș fi fost trimis înaintea Curții Marțiale, dacă aș fi încercat s-o fac.

– Hm-m-m… Poate că reușim să ne furișăm în clinică…

– Nu trebuie să te furișezi nicăieri, am izbucnit în râs. Ajunge să apelezi la un local de conectare.

– Dar nu vreau asta. Vreau s-o fac cu tine.

– La asta mă și refeream! Acolo există și unități duble – universuri pentru două persoane. Doi indivizi se conectează și merg undeva împreună.

Acolo-și duceau mufistele clienții. Puteai face dragoste pe străzile Parisului, plutind în spațiul cosmic, într-o canoe ce coboară cataracte vijelioase. Ralph ne adusese amintiri dintre cele mai bizare.

– Hai să mergem și s-o facem.

– Eu cred că ești încă obosită. Odihnește-te o zi-două, apoi…

– Nu! S-a sculat în picioare. Din câte știm, conexiunile se pot pierde chiar în timp ce noi flecărim aici.

A luat telefonul de pe masă și a tastat două cifre; cunoștea codul meu pentru taxiuri.

– Mergem?

M-am ridicat și am urmat-o spre ușă, temându-mă că fac o mare greșeală.

– Uite ce-i, să nu te aștepți la cine știe ce…

– Ah, nu m-aștept la nimic. Totuși, trebuie să-ncerc, să aflu!

Pentru cineva care nu se aștepta la nimic, era extrem de nerăbdătoare. O nerăbdare molipsitoare. Așteptând taxiul, am progresat de la gândul: *Ei bine, cel puțin vom afla, într-un fel sau altul* la siguranța că trebuia să fi rămas ceva, cât de cât. Marty spusese că, în cel mai rău caz, ar fi existat un efect placebo.

N-am putut da taxiului adresa precisă, deoarece fusesem acolo doar o dată. L-am întrebat dacă știa unde era strada localurilor de conectare, imediat lângă campus, iar el mi-a răspuns afirmativ.

Am fi putut merge cu bicicletele până acolo, însă era cartierul unde fusesem amenințat cu cuțitul – începuse rău și o ținuse tot la vale; în plus, m-am gândit că se putea face noapte până terminam experimentul.

A fost bine că taxiul și-a decuplat aparatul de taxare când am trecut prin punctul de securitate. Șoșonarul de acolo ne-a văzut destinația și ne-a frecat vreo zece minute, bănuiesc pentru a se bucura de stânjeneala Ameliei. Sau pentru a încerca să mă enerveze pe mine. Nu i-aș fi oferit satisfacția.

Am cerut taxiului să ne lase la capătul străzii, ca s-o putem parcurge pe jos și să examinăm ofertele fiecărui local. Prețul era important; amândoi primeam leafa abia peste două zile. Eu câștigam de trei ori mai mult decât Amelia, însă excursia mexicană mă lăsase cu mai puțin de o sută de dolari. Amelia nu avea nici măcar un cent.

Mufistele erau mai numeroase decât pietonii. Unele s-au oferit pentru o conectare în trei. Nu știusem că așa ceva era posibil. Părea mai degrabă confuz decât tentant, chiar în condiții excelente. Iar dacă s-ar fi întâmplat să fiu mai intim legat de mufistă decât de Amelia, rezultatul ar fi fost un dezastru.

Localul cu oferta cea mai avantajoasă pentru o conectare dublă era, de asemenea, unul dintre cele mai drăguțe– sau mai puțin mizerabile. Se numea „Lumea Ta“ și, în loc de accidente de automobile și execuții, oferea un meniu de explorări de genul excursiei franceze pe care o întreprinsesem în Mexic, dar ceva mai exotice.

Am propus turul subacvatic al Marii Bariere de Corali.

–Nu sunt o înotătoare bună, a spus Amelia. Asta contează?

–Nici eu nu sunt și nu trebuie să-ți faci griji. Este ca și cum ai fi un pește. (Făcusem deja turul respectiv.) Nici măcar nu te gândești la înot.

Prețul era de un dolar minutul, bani peșin, sau două minute pentru trei dolari cu bani electronici. Se achita un avans pentru zece minute. Am plătit cu banii jos, păstrând cardul pentru situații neașteptate.

O negresă grăsuță, cu privire sobră și având pe cap o junglă de păr alb vibrând elastic, ne-a condus la cabină. Era o cămăruță, puțin mai înaltă de un metru, având podeaua din saltea albastră; din plafonul scund atârnau două cabluri cu jacuri.

–Timpu’ se cronometrează din clipa primei conectări. Probabil că mai întâi vreți să vă dezbrăcați. Locu’ a fost sterilizat. Distracție plăcută!

S-a răsucit brusc pe călcâie și s-a îndepărtat.

–Crede că ești o mufistă, i-am spus Ameliei.

–Mi-ar fi de folos un venit suplimentar.

Am intrat în cabină mergând în patru labe și, când am închis ușa, sistemul de climatizare a început să bâzâie. Apoi un generator de zgomot alb a contribuit la fundalul sonor cu un șuierat constant.

– Contează dacă lumina e aprinsă?

– Se stinge automat.

Ne-am ajutat reciproc să ne dezbrăcăm și Amelia s-a întins corect, pe burtă, cu fața spre ușă.

Era încordată și tremura ușor.

– Relaxează-te! i-am spus, masându-i umerii.

– Mă tem că nu se va-ntâmpla nimic.

– Dacă nu se-ntâmplă nimic, vom încerca din nou.

Mi-am amintit cuvintele lui Marty – ar fi trebuit să înceapă cu ceva puternic, cu un salt în gol de la înălțime. I-o puteam spune ulterior.

– Ține asta. I-am împins perna romboidală care sprijinea fruntea, pomeții și bărbia. O să te ajute la relaxarea gâtului.

Am masat-o aproape un minut și, când a părut mai relaxată, am venit cu interfața jac peste mufa metalică din craniul ei. S-a auzit un clic slab și luminile s-au stins.

Evident, după mii de ore, nu mai aveam nevoie de pernă; mă puteam conecta în picioare sau atârnat cu capul în jos. Am bâjbâit după cablu, apoi m-am întins, ca să ne atingem un braț și un șold. După aceea, m-am conectat.

Apa avea temperatura corpului și, inspirând, i-am simțit pe buze gustul plăcut – sare și alge. Adâncimea nu depășea doi metri; mă înconjurau formațiuni strălucitoare de corali și peștișori în culori scânteietoare, care mă ignorau dacă nu mă apropiam într-atât încât să devin potențial periculos. Dintr-o gaură a unui coral, mă fixa un țipar micuț și verde, arătând exact ca un personaj negativ din desenele animate.

Când ești conectat în felul ăsta, liberul arbitru este straniu. Am „decis“ să merg spre stânga, deși acolo nu se zărea nimic interesant, doar o întindere de nisip alb. În realitate, cel care înregistrase scufundarea avusese un motiv cât se poate de întemeiat să cerceteze locul cu pricina, însă consumatorul nu era în contact cu el la nivelul respectiv, ci doar cu sistemul senzorial – mult amplificat.

Razele soarelui, refractate prin încrețiturile suprafeței, proiectau pe nisip o configurație tremurătoare plăcută; totuși, nu acesta era motivul pentru care venisem aici. Am plutit peste două proeminențe înzestrate cu ochi, care răsăreau din nisip, zvâcnind agitate. Brusc, fundul a explodat sub mine, în stânga și în dreapta, iar un calcanul-dracului vrâstat ca un tigru a ieșit din locul unde se pitise, sub câțiva centimetri de nisip. Era imens, având lățimea de cel puțin trei metri. M-am repezit și l-am înhățat de o aripă, înainte să fi avut timp să capete viteză.

O lovitură puternică din aripi și ne-am năpustit înainte; încă una și ne deplasam mai rapid decât orice înotător uman, cu apa lunecând în jurul trupului meu…

Și în jurul trupului ei. Amelia se afla acolo, limpede și totuși vag, aidoma unei umbre în interiorul meu. Turbulența curentului de apă

îmi legăna organele genitale, însă o parte din mine nu deținea așa ceva; pentru acea parte, apa curgea lin, gâdilându-mă între picioare.

Din punct de vedere rațional, știam că pentru crearea senzației respective trebuiseră contopite două înregistrări și m-am întrebat cât de dificil fusese să găsească un calcan mare, atât pentru bărbat, cât și pentru femeie, sau cum anume rezolvaseră problema respectivă. M-am concentrat în principal asupra senzației duble și, prin intermediul ei, am încercat s-o contactez pe Amelia.

N-am prea reușit. Nu existau cuvinte, nici specificitate, doar un gestalt vag, „Ce grozav!“, pe care l-am simțit reflectând cu o întorsătură aparte personalitatea Ameliei. Se simțea, de asemenea, o surescitare ușor diferită, care trebuie să fi fost perceperea de către ea a faptului că ne aflam în contact.

Suprafața nisipoasă s-a îndepărtat brusc, transformându-se într-un platou stâncos submarin și calcanul se afundă; apa s-a răcit și presiunea a crescut. Ne-am pierdut priza și ne-am rostogolit, singuri, în apa întunecată.

Lunecând lent spre suprafață, am simțit pe piele atingeri ca aripile de fluturi, despre care am știut că erau mâinile Ameliei în cabină și erecția mi-a fost învăluită de o umezeală care nu mai era oceanul imaginar din jur, pentru ca apoi să simt strângerea fantomatică a picioarelor ei și o îndepărtată pulsare în sus și-n jos.

Nu era senzația trăită cu Carolyn, când eu fusesem ea și invers. Aducea mai degrabă cu un irezistibil vis sexual care te posedă când ești pe jumătate treaz.

Apa de deasupra semăna cu argintul bătut și trei rechini se învârteau pe acolo, când am urcat către suprafață. A urmat un fior scurt de teamă, deși știam că erau inofensivi, deoarece înregistrarea nu era etichetată M sau R– „moarte sau rănire“. M-am străduit să-i transmit Ameliei să nu fie speriată, dar n-am simțit nici urmă de teamă dinspre ea. Era preocupată. Prezența i-a crescut mai puternic în mine și nu mai înota.

Orgasmul ei era abia sesizabil, însă prelung, radiind și pulsând în felul acela ciudat-dar-familiar pe care nu-l mai simțisem în cei trei ani de când o pierdusem pe Carolyn. Spectrele brațelor și picioarelor ei mă legănau la stânga și la dreapta, în vreme ce ne ridicam spre rechini.

Au apărut un rechin-vulpe și doi câini-de-mare– niciun pericol. Dar când am trecut pe lângă ei, am simțit că-mi pierd erecția și lunec afară din Amelia. Nu avea să fie o reușită; nu de data asta, nu pentru amândoi.

Mâinile ei pe mine erau aidoma unor pene, dezmierdându-mă, trezindu-mi plăcerea, totuși nu de ajuns. Am încercat vag pierderea unei dimensiuni, ceea ce însemna că ea se deconectase; apoi s-a folosit de gură, rece, după aceea caldă, dar fără succes. Cea mai mare parte a ființei mele rămăsese în recif.

Am bâjbâit după cablu și m-am deconectat. Luminile s-au aprins și am început imediat să reacționez la tratamentul Ameliei. Mi-am plimbat brațele peste trupul ei lunecos, mi-am oprit capul pe șoldul ei și nu m-am mai gândit la Carolyn; i-am strecurat două degete între picioare și, peste un minut, amândoi am avut orgasm.

Ni s-a permis un răgaz de vreo cinci secunde, după care negresa a bătut la ușă, spunând că trebuia să ieșim sau să plătim în continuare; trebuia să sterilizeze încăperea pentru următorii clienți.

–Ceasul se oprește când se deconectează amândoi, a presupus Amelia, frecându-se de mine. Totuși, pentru așa ceva, aș fi gata să plătesc un dolar pe minut. Vrei s-o anunți?

–Nu. M-am întins spre haine. Haide acasă, s-o facem pe gratis!

–La tine sau la mine?

–Acasă, i-am răspuns. La tine.

Julian și Amelia au petrecut ziua următoare cu mutatul și curățenia. Deoarece era duminică, nu puteau obține niciun act oficial, dar nu se așteptau să întâmpine probleme. Exista o listă lungă de persoane care îndeplineau cerințele pentru a ocupa garsoniera lui Julian, iar apartamentul Ameliei era evaluat pentru două persoane sau chiar pentru doi adulți și un copil.

(Copilul n-avea să apară niciodată. Cu douăzeci și patru de ani în urmă, după un avort, Amelia optase pentru sterilizare voluntară, care-i oferea un bonus lunar până la vârsta de cincizeci de ani. Iar părerea lui Julian asupra lumii era suficient de sumbră ca să nu fie dornic să aducă încă un suflet în ea.)

După ce au împachetat totul, iar garsoniera arăta îndeajuns de curată ca să-l mulțumească pe administrator, l-au sunat pe Reza și l-au rugat să-i transporte cu mașina. Reza l-a mustrat pe Julian fiindcă

nu-i telefonase mai devreme, ca să le dea o mână de ajutor, iar tânărul a recunoscut deschis că nu-i trecuse așa ceva prin minte.

Amelia a ascultat cu interes discuția, iar peste o săptămână avea să spună că ei doi avuseseră un motiv cât se poate de întemeiat pentru a face totul singuri; fusese un soi de activitate sacră sau ceva chiar mai fundamental – înjghebarea cuibului. Acum însă, după ce Julian a închis, i-a spus: „N-o s-ajungă mai repede de zece minute" și l-a zorit spre canapea pentru un ultim număr, scurt, în garsonieră.

În două drumuri, au mutat toate lucrurile. La al doilea transport, Reza și Julian au mers singuri, iar când Reza s-a oferit să-i ajute la despachetat, Julian i-a spus că poate Blaze voia să se culce.

De fapt, se și culcase. S-au prăbușit epuizați și au dormit până în zori.

O dată sau de două ori pe an, soldier-boy-ii nu mai sunt aduși între schimburi; ne imobilizează unul câte unul și secundul mecanicului trece de pe locul de încălzire direct în cușcă – un „transfer la cald". De obicei, asta înseamnă că se petrece ceva interesant, mai ales pentru că, în mod normal, nu avem aceeași ZO ca plutonul lui Scoville.

Scoville era iritat tocmai fiindcă nu se petrecuse nimic. În nouă zile, el și oamenii lui merseseră în trei locuri de ambuscadă diferite, fără să se ivească decât gândaci și păsări. Evident, fusese o misiune de umplere a timpului.

S-a târât afară din cușcă și aceasta s-a etanșat automat pentru ciclul de curățare de nouăzeci de secunde.

– Distrează-te! a mârâit el. Ia-ți ceva de citit.

– Cred c-o să ne găsească ei vreo corvoadă.

A încuviințat morocănos și s-a îndepărtat șchiopătând. Dacă exista alternativă, nu se recurgea la un transfer la cald. Înseamnă că era vorba despre ceva important, un lucru pe care vânătorii/ucigași nu trebuiau să-l cunoască.

Cușca s-a deschis și m-am strecurat înăuntru, instalând rapid senzorii musculari și cuplând ortopedicele și șuntul sangvin. Am închis după aceea cochilia și m-am conectat.

Întotdeauna există un moment inițial de dezorientare, care se amplifică în cazul unui transfer la cald, deoarece, fiind șef de pluton, plecam primul și eram brusc conectat cu niște necunoscuți. Îi cunoșteam vag pe membrii plutonului lui Scoville, întrucât petreceam o zi pe lună conectat superficial cu el. Nu le știam însă toate detaliile intime și, de fapt, nici nu mă interesau. Eram azvârlit în mijlocul unei telenovele complexe; străinul care, deodată, află toate secretele familiei.

Doi câte doi, oamenii mei i-au înlocuit pe ceilalți. Am încercat să mă concentrez asupra problemei imediate – păzirea perechilor de soldier-boy pe durata celor două minute de vulnerabilitate imobilă – ceea ce nu era greu. De asemenea, am încercat să deschid o legătură verticală spre coordonatoarea de companie, ca să mă interesez ce se întâmpla de fapt. De ce misiunea noastră era atât de secretă încât Scoville fusese ținut în beznă?

Nu mi s-a răspuns până nu mi-au venit toți oamenii. După aceea, a început un firicel gestalt, în vreme ce, în mod reflex, scanam jungla dimineții, căutând semne de alarmă – în plutonul lui Scoville exista un spion. Nu un spion conștient, ci unul al cărui jac era interceptat în timp real.

Putea fi chiar Scoville, de aceea nu-i spuseseră nimic. Brigada pusese la punct un scenariu complex, în care fiecare membru al plutonului fusese dezinformat cu privire la locul ambuscadei. Când inamicii aveau să apară brusc în una dintre locațiile respective, avea să se știe cine fusese interceptat.

Întrebările mele erau mai numeroase decât răspunsurile coordonatoarei. Cum puteau controla toate stările de feedback? Dacă nouă persoane credeau că se găseau în punctul A, iar una credea că se găseau în B, n-ar fi urmat o confuzie evidentă? Și, în primul rând, cum putea fi interceptat un jac? Ce avea să se întâmple cu mecanicul afectat?

La ultima întrebare mi-a putut răspunde. Aveau să-l examineze și să-i dezinstaleze mufa, individul urmând să-și încheie serviciul militar în calitate de tehnician sau de șoșonar… depindea. Probabil că depindea dacă el mai era în stare să numere până la douăzeci fără să-și scoată pantofii și șosetele. Neurochirurgii militari câștigau mult mai puțin decât dr. Spencer.

Am întrerupt legătura cu coordonatoarea, ceea ce nu însemna că ea nu putea trage cu ochiul la ce anume făceam, dacă dorea. Aici existau implicații majore și n-aveai nevoie de o diplomă în cybercom ca să le vezi. Fiecare membru al plutonului lui Scoville petrecuse ultimele nouă zile într-o ficțiune de realitate virtuală complexă și strict menținută. Tot ce vedea și simțea era monitorizat de Comandă

și reintrodus instantaneu într-o stare modificată. Starea respectivă includea alte nouă ficțiuni particularizate pentru fiecare. Un total de o sută de ficțiuni diferite, constant create și menținute.

Jungla din jurul meu nu era nici mai mult, nici mai puțin reală decât reciful de corali pe care-l vizitasem cu Amelia. Ce conta faptul că ea nu avea absolut nicio legătură cu locul unde se găsea în realitate soldier-boy-ul meu?

Toți mecanicii nutriseră fantezia conform căreia, de fapt, nu exista niciun război; totul nu era decât o simulare cibernetică pe care guvernul o menținea din considerente știute numai de el. Poți porni HV-ul când ajungi acasă și să rederulezi știrile, privindu-te în acțiune – dar asta se poate falsifica mai ușor chiar decât starea input/feedback ce conectează soldier-boy-ul de mecanic. *În realitate*, fusese cineva, vreun mecanic, în Costa Rica? Din punct de vedere legal, niciun militar nu putea vizita teritorii ngumi.

Evident, aceasta nu era decât o fantezie. Trupurile sfârtecate din camera de comandă fuseseră însă reale. Raderea nucleară a trei orașe nu putuse fi falsificată.

Era, pur și simplu, un loc în care aveai posibilitatea să te ascunzi de propria responsabilitate pentru măcel. M-am simțit deodată excelent și mi-am dat seama că mi se modificaseră componentele chimice ale sângelui. Am încercat să mă agăț de ultimul gând: cum puteai, cum puteai justifica… de fapt, *ei* o ceruseră. Sigur că da, era trist că atâția ngumi trebuiau să moară din cauza demenței liderilor lor. Dar nu ăsta fusese gândul; nu ăsta fusese… „Julian“, a gândit coordonatoarea, „deplasează-ți plutonul trei kilometri spre nord-vest, pentru preluare. Când vă apropiați de ZP, te orientezi după o baliză de 24 MHz.“

Am confirmat recepția.

„Încotro ne îndreptăm?“

„Spre oraș. Vă alăturați lui F și C, pentru o acțiune pe timp de zi. Detaliile vor veni pe parcurs.“

Aveam la dispoziție nouăzeci de minute pentru a ajunge în zona de preluare, iar jungla nu era deasă, așa că ne-am desfășurat în linie, păstrând o distanță de aproximativ douăzeci de metri între soldier-boy, și am pornit spre nord-vest.

Tulburarea mea s-a risipit în rutina menținerii liniei și a marșului. Îmi dădeam seama că șirul gândurilor îmi fusese întrerupt, totuși nu eram sigur dacă fusese ceva important. Pentru a suta oară, am realizat că nu-mi puteam autoadresa un bilet. Iar când ieși din cușcă, toate astea se topesc.

Karen a zărit ceva și i-am oprit pe toți. După o clipă, ea a anunțat alarmă falsă; era o maimuță urlătoare, cu puiul ei. „Pe sol?“ am întrebat și am căpătat o încuviințare mută. Am proiectat neliniște spre toți, de parcă acest lucru ar mai fi fost necesar, și i-am împărțit în două grupe, avansând în șir indian, la două sute de metri depărtare. Cât mai silențios.

„Comportamentul animalelor“ este un capitol interesant. Atunci când un animal se comportă anormal, există un motiv. Maimuțele urlătoare sunt mai vulnerabile pe sol.

Park a zărit un lunetist.

– Am un *pedro* la ora zece, distanța o sută zece metri, într-un arbore, altitudine zece metri. Permisiune de foc.

– Nu se acordă. Toată lumea: oprire și cercetarea terenului.

Claude și Sara l-au văzut și ei pe lunetist, care părea singur. Am combinat cele trei imagini.

– Doarme.

Din receptorii olfactivi ai lui Park, am aflat că era o femeie. Tiparul IR nu-mi oferise mare lucru, însă respirația ei era regulată și sonoră.

– Ne-ntoarcem o sută de metri și o ocolim.

Am căpătat o confirmare din partea coordonatoarei și un „?“ furios dinspre Park.

Mă așteptam să se ivească și alții; oamenii nu se plimbă pur și simplu prin pădure și se cațără în copaci – femeia apăra pe cineva.

– Să știe oare că venim? a întrebat Karen. Am tăcut o clipă. Altfel de ce ar fi fost aici?

– Atunci este destul de nepăsătoare, dacă poate să doarmă. Nu, este o coincidență. Păzește ceva. N-avem însă timp să aflăm despre ce-i vorba.

– Avem coordonatele voastre, a spus coordonatoarea. Un fly-boy sosește în… în aproximativ două minute. Este preferabil să fiți cât mai departe.

Am transmis plutonului ordinul de deplasare rapidă. N-am făcut mult zgomot, totuși lunetista s-a trezit și a tras o rafală spre Lou, aflat în ariergardă pe flancul stâng.

Arma fusese una antisoldier-boy destul de sofisticată – avea încărcătură explozivă, probabil cu uraniu sărăcit. Două sau trei lovituri l-au nimerit pe Lou la nivelul taliei și i-au distrus controlul piciorului. El a căzut pe spate, în timp ce alt proiectil îi smulgea brațul drept.

A izbit solul cu un bubuit cutremurător și, pentru o clipă, totul a încremenit; frunzele de deasupra foșneau în briza dimineții. Altă încărcătură a explodat în sol, umplându-i ochii cu pământ. A scuturat din cap, ca să-i curețe.

– Lou, nu te putem prelua. Retrage-te, cu excepția ochilor și urechilor.

– Mulțumesc, Julian.

Lou s-a deconectat și semnalele dureroase de avertisment din spinare și braț au încetat. Rămăsese un simplu obiectiv video ațintit către cer.

Ne aflam la peste un kilometru depărtare, când fly-boy-ul a țiuit peste capetele noastre. M-am legat la el prin intermediul Comenzii și am obținut o stranie imagine dublă. De deasupra coroanelor arborilor o floare de napalm s-a deschis, străbătută de firișoare de scântei strălucitoare, sute de mii de săgeți. De pe sol o perdea de foc a coborât brusc printre ramuri și pârâiturile seci ale săgeților au brăzdat jungla. Boom sonic, apoi tăcere.

După aceea, s-a auzit un bărbat urlând și un altul vorbindu-i pe ton scăzut, iar în final o împușcătură a curmat urletele. Cineva a trecut în fugă aproape, dar în afara razei vizuale, și a aruncat o grenadă spre soldier-boy. I-a ricoșat din piept și a explodat inofensiv.

Napalmul picura și flăcările tufelor se ridicau spre el. Maimuțele țipau. Ochii lui Lou au pâlpâit de două ori, apoi s-au stins. În vreme ce ne îndepărtam de infern, alți doi fly-boy au coborât la rasul copacilor și au aruncat inhibitorul de foc. La urma urmelor, era o rezervație ecologică și napalmul făcuse tot ceea ce doriserăm.

Pe când ne apropiam de ZP, Comanda ne-a anunțat că se calculase un total de patru corpuri – lunetista și cei doi bărbați auziți, plus un altul; trei fuseseră atribuite fly-boy-ului, iar al patrulea ne revenea nouă. Park a fost de-a dreptul nemulțumit, pentru că n-ar fi existat niciun raid dacă el n-ar fi zărit lunetista, pe care, de altfel, ar fi ucis-o cu ușurință, dacă nu i s-ar fi ordonat să n-o facă. L-am sfătuit să-și țină părerile pentru el; era pe punctul de a declanșa o nemulțumire colectivă, care avea să se resimtă la Comandă, violând Articolul 15 – ceea ce ar fi atras după sine sancțiunea pro forma la nivel de companie pentru nesubordonări minore.

Trimițând avertismentul spre el, m-am gândit cât de ușor trebuia să fie pentru un șoșonar. Îți poți detesta sergentul și în același timp să-i zâmbești.

În mod vădit, ZP nu avea baliză radio; era vârful pârjolit al unui deal recent supus unei explozii controlate.

În timp ce mergeam prin cenușa noroioasă de la baza dealului, au apărut doi fly-boy, care au rămas deasupra noastră. Nu avea să fie o preluare normală, rapidă.

Elicopterul de marfă s-a ivit și a aterizat – de fapt, s-a oprit la mai puțin de jumătate de metru deasupra solului –, iar trapa posterioară a basculat, transformându-se într-o rampă nesigură. Am suit la bord, alăturându-ne altor douăzeci de soldier-boy.

Omologul meu din plutonul F era Barboo Seaves; mai colaboraserăm în trecut. Aveam cu ea o legătură dublă slabă, prin intermediul Comenzii și al lui Rose, înlocuitoarea lui Ralph, ce asigura legătura orizontală. Ca să mă salute, Barboo a proiectat o imagine multisenzorială de carne *asada*, un preparat pe care-l consumaserăm împreună, cu câteva luni în urmă, la aeroport.

– Ți-a spus cineva ceva? am întrebat-o.

– Nu-s decât o ciupercă.

Gluma asta cazonă era veche și pe timpul lui taică-meu: *Sunt ținută în beznă și hrănită cu rahat*.

Elicopterul s-a ridicat, înclinându-se, imediat ce ultimul soldier-boy a sărit de pe rampă. Am făcut cunoștință între noi.

Nu-l mai întâlnisem până acum pe David Grant, șeful plutonului C. Jumătate dintre oamenii lui fuseseră înlocuiți anul trecut – două accidente cerebrale, și ceilalți „Temporar redistribuiți pentru adaptare psihologică". David se găsea la comandă de numai două cicluri. L-am salutat, dar era ocupat cu plutonul, încercând să calmeze doi neo care se temeau că ne îndreptăm spre o situație „ucidere".

Cu noroc, aveam să evităm așa ceva. Când trapa s-a izbit, închizându-se, am căpătat planul general de acțiune; în esență, era vorba despre o paradă sau o demonstrație de forță într-o zonă urbană, menită să reamintească faptul că noi Vedem Tot, Știm Tot. Eram transportați în cartierul El Norte al orașului Liberia, unde, în mod straniu, exista atât activitate de gherilă, cât și o concentrare mare de anglo – un amestec de americani mai bătrâni, retrași în

Costa Rica, copii și nepoți ai vechilor pensionari. *Pedro* considerau că prezența multor *gringo* avea să-i apere. Noi trebuia să demonstrăm contrariul.

Dacă inamicul nu-și făcea apariția, n-ar fi fost niciun fel de probleme. Ordinele noastre erau să utilizăm forța „numai în scop defensiv".

Așadar, urma să fim atât momeală, cât și cârlig. Situația nu părea dintre cele mai grozave. Rebelii din provincia Guanacaste înregistraseră eșecuri și aveau nevoie de propria demonstrație. Presupuneam că indivizii din Comandă nu uitaseră asta.

Am încărcat o serie de accesorii antidemonstranți – grenade lacrimogene și două proiectoare de „piedici", care pulverizează gheme de fire lipicioase ce fac imposibil mersul; după zece minute, firele se dizolvă brusc și definitiv. De asemenea, am căpătat un supliment de grenade de șoc, deși nu sunt convins că ar fi soluția ideală împotriva civililor. Dacă spargi timpanele cuiva, te mai aștepți din partea lui să-ți fie recunoscător că nu i-ai făcut mai mult rău? Niciuna dintre armele antidemonstranți nu este plăcută, dar grenadele sunt singurele ce cauzează leziuni permanente. Exceptând, desigur, cazul când te împleticești de colo-colo orbit de gaze lacrimogene și te calcă un camion. Sau când inhalezi AV și te îneci cu propria vomă.

Am sosit deasupra orașului zburând la rasul copacilor, sub nivelul multor clădiri – elicopterul și doi fly-boy în formație strânsă făcând hărmălaie cât trei tânguitoare profesioniste. Cred că a fost un truc psihologic bun; le-am arătat că nu ne era teamă și în același timp le-am zornăit serios ferestrele. M-am întrebat însă, din nou, dacă nu cumva urma să jucăm rolul unei momeli ispititoare. Nu mă îndoiam

că, dacă s-ar fi tras în noi, văzduhul avea să roiască de fly-boy în doar câteva secunde. Probabil că și inamicul se gândise la asta.

După ce coborau din elicopter, cei douăzeci și nouă de soldier-boy puteau distruge orașul cu ușurință, singuri, fără sprijin aerian. O parte a spectacolului nostru avea să fie o demonstrație de „servicii publice“: demolarea unor blocuri. Astfel, îi ajutam pe edilii locali să economisească o mulțime de bani în privința construirilor sau demolărilor. Era suficient să tragem de pereți.

Am coborât lin în piața centrală, cu fly-boy-ii plutind mereu deasupra noastră, și ne-am dispus în formație de defilare – zece rânduri de câte trei, minus unul. Doar o mână de oameni se aflau acolo ca să ne privească, ceea ce n-a surprins pe nimeni: câțiva puști curioși, adolescenți sfidători și bătrâni care locuiau în parc. Și polițiștii erau puțini; după cum s-a dovedit, cei mai mulți așteptau în zona demonstrației.

Clădirile ce înconjurau piața aparțineau stilului arhitectural colonial recent – erau grațioase sub umbrele formelor geometrice din sticlă și metal ce se înălțau deasupra lor. Geamurile-oglinzi ale blocurilor moderne puteau ascunde o mulțime de privitori, poate chiar lunetiști. Mărșăluind în pas de defilare robotic, nu puteam să nu fiu conștient de faptul că eram un păpușar aflat în siguranță la vreo trei sute de kilometri depărtare; dacă la fiecare fereastră ar fi apărut arme care ar fi deschis focul asupra noastră, n-ar fi murit nimeni. Decât dacă replicam noi.

Am traversat un pod vechi și am transformat pasul de defilare într-unul de voie, atent rulat, pentru a nu păți rușinea de-a intra în rezonanță cu podul și a ne prăbuși în pârâiașul toxic de dedesubt, apoi am revenit la răpăituri care trebuiau să fie intimidante. Într-

adevăr, am zărit un câine îndepărtându-se în goană. Dacă pe traseul nostru existau și oameni terorizați, probabil că ei rămăseseră în case.

Depășind postmodernismul anonim al centrului orașului, am străbătut câteva cvartale ale unui cartier rezidențial, aparent locuit de clasa avută – vile ascunse înapoia unor ziduri înalte și albe. Din spatele lor, câinii urlau auzindu-ne răpăitul, și în câteva locuri am fost urmăriți de camere video antiefracție.

Apoi am ajuns în *barrio*. Dintotdeauna am simțit un soi de simpatie față de oamenii care trăiau în condițiile respective, aici, dar și în Texas, atât de asemănătoare celor din ghetourile negrilor americani, pe care le evitasem prin simplul noroc al nașterii. Știam, de asemenea, că uneori existau compensații – legături de familie sau cu vecinii – pe care eu nu le cunoscusem niciodată. Nu puteam fi totuși îndeajuns de sentimental ca să consider asta un schimb echitabil pentru speranța mea mai lungă de viață; speranțe de viață mai bune.

Am redus cu o gradație nivelul receptorilor olfactivi. Duhoare de zoaie și urină ce se evaporau în soarele dimineții, alături de care se simțea un miros plăcut de porumb copt, piper și pui la rotisor; probabil că undeva se desfășura vreo celebrare. Puiul nu făcea parte din meniul zilnic al celor din cartier.

Vuietul mulțimii adunate la locul demonstrației se auzea de la câteva străzi depărtare. Ne-au întâmpinat douăzeci de polițiști călări, care au format în jurul nostru un soi de V sau U protector.

Te puteai întreba, pe bună dreptate, cine și ce demonstra. Nimeni nu pretindea că partidul aflat la putere reprezenta voința reală a poporului. Era un stat polițienesc și nimeni nu avea îndoieli de ce

parte a baricadei ne situam noi. Bănuiesc că nu era rău ca acest amănunt să fie reiterat din când în când.

În jurul blocului ce urma să fie demolat se strânseseră aproape două mii de oameni. Era evident că ne băgam într-o situație delicată din punct de vedere politic. Se zăreau pancarte ce proclamau AICI TRĂIESC OAMENI sau ROBOȚII – MARIONETELE BOGĂTAȘILOR și altele de același fel; cele în engleză le întreceau ca număr pe cele în spaniolă, evident în beneficiul posturilor ce transmiteau acțiunea. În mulțime existau însă și mulți anglo, îndeosebi pensionari, ce protestau alături de localnici. Anglo care *erau* localnici.

Le-am cerut lui Barboo și lui David să-și oprească plutoanele pentru un minut și am expediat un mesaj către Comandă.

– Situația prezintă risc potențial și am impresia că suntem manipulați.

– De aceea ați căpătat toate dotările suplimentare antidemonstranți, mi s-a răspuns. Mulțimea a început să se strângă de ieri.

– Dar asta nu-i misiunea *noastră*. Se folosește un baros pentru uciderea unei muște.

– Există motive clare, iar voi ați primit un ordin. Fiți precauți.

Le-am reprodus conversația și celorlalți.

– Să fim precauți? a repetat David. Adică, noi să nu-i rănim pe ei sau invers?

– Încearcă să nu calci peste nimeni, a răspuns Barboo.

–Mai mult chiar, am spus, nu răniți sau ucideți pe nimeni, doar ca să salvați mașinile.

Barboo a fost de acord.

–Este o fundătură spre care rebelii s-ar putea să-ncerce să ne-mpingă. Nu scăpați situația din mână.

Comanda ne ascultase.

–Nu exagerați în reținere. Este vorba despre o demonstrație de forță.

Începutul a fost grozav. Un expirator tânăr care stătuse pe o ladă, adresându-se mulțimii, a sărit brusc jos și a alergat să se posteze în calea noastră. Unul dintre polițiștii călări l-a atins cu un baston electric pe spinarea dezgolită și băiatul a căzut pe jos, zvârcolindu-se într-o criză de epilepsie la picioarele lui David. David a încremenit și soldier-boy-ul dinapoia lui, distras de altceva, s-a izbit de ei cu un bubuit puternic. Ar fi fost perfect dacă David s-ar fi dezechilibrat și l-ar fi strivit pe fanatic, dar cel puțin de asta am scăpat. Unii spectatori au început să râdă și să glumească sarcastic, apoi l-au îndepărtat rapid pe expirator. Asta l-ar fi protejat doar o zi-două; sunt sigur că poliția îi cunoștea numele, adresa și grupa sangvină.

–Strângeți rândurile și șirurile! a ordonat Barboo. Să-i dăm drumul și să terminăm treaba!

Zona care trebuia demolată fusese identificată prin linii trasate cu vopsea portocalie. Oricum, era imposibil să n-o distingem, deoarece mase compacte de polițiști și numeroase capre din fier țineau mulțimea la o sută de metri de laturile perimetrului.

Nu intenționam să utilizăm explozive mai puternice decât grenadele de cinci centimetri; dacă am fi întrebuințat rachete, fragmentele de cărămizi ar fi putut zbura la peste o sută de metri, cu forța unui glonț. Am solicitat totuși un calcul și am căpătat permisiunea de a folosi grenadele pentru a șubrezi fundațiile.

Erau blocuri cu șase niveluri, din prefabricate de beton și cu fațade din cărămidă care începuseră să se macine. Nu aveau cincizeci de ani vechime, dar se folosise beton de slabă calitate – probabil conținea prea mult nisip – și un bloc se prăbușise deja, ucigând zeci de locatari.

Prin urmare, demolarea lor nu părea o sarcină prea complicată. Detonam grenade pentru a slăbi temeliile, apoi câte un soldier-boy împingea și trăgea de un colț al clădirii, supunând structura de rezistență la torsiune, după care sărea îndărăt când aceasta se prăbușea – sau nu sărea; demonstra invulnerabilitatea noastră, stând locului, neafectat de cascada de beton și oțel.

La primul bloc, treaba a mers perfect – o demonstrație ca la carte, dacă existau manuale despre tehnici stranii de demolare. Mulțimea tăcea.

Al doilea ne-a făcut necazuri – fațada s-a prăbușit, însă structura de oțel nu s-a torsionat suficient ca să se rupă. Am întrebuințat laserele ca să tăiem câteva grinzi cu profil I, după care structura a căzut cu un bubuit satisfăcător. Următorul bloc a fost dezastru. S-a năruit la fel de ușor ca primul, dar odată cu el s-au prăbușit o mulțime de copii.

Peste două sute de copii fuseseră înghesuiți într-o odaie de la ultimul etaj, legați, cu călușuri și drogați. Ulterior, s-a aflat că proveneau

dintr-o școală particulară din suburbii. La opt dimineața, o formațiune de gherilă ucisese profesorii, îi răpise pe toți copiii și-i transportase în clădirea condamnată, folosind lăzi cu însemnele ONU; asta se întâmplase cu o oră înainte ca noi să fi ajuns acolo.

Bineînțeles, niciunul dintre copii n-a supraviețuit căderii de la douăzeci de metri înălțime și îngropării sub sfărâmături. Nu fusese genul de demonstrație politică pe care s-o fi conceput o minte rațională, întrucât demonstrase brutalitatea lor, nu pe a noastră, dar se adresase direct gloatei, care, colectiv privită, nu excela în rațiune.

Evident, când am văzut copiii am încetat orice acțiune și am solicitat un medevac. Am început să îndepărtăm ruinele parcă în transă, căutând vreun supraviețuitor, iar o echipă locală *brigada de urgencia* a venit să ne ajute.

Barboo și cu mine ne-am organizat plutoanele în echipe de căutare, acoperind două treimi din „urma“ clădirii, iar plutonul lui David ar fi trebuit să acopere cealaltă treime, dar șocul îi dezorganizase evident. Cei mai mulți dintre ei nu văzuseră niciodată un mort. Priveliștea macabră a copiilor striviți, pulverizați – cu praful de beton preschimbându-le sângele în noroi și transformându-le trupușoarele în mormane albe, anonime – îi dăduse peste cap. Doi soldier-boy rămăseseră încremeniți, paralizați, fiindcă mecanicii lor leșinaseră. Aproape toți ceilalți rătăceau fără țintă, ignorând ordinele lui David, care și-așa de-abia erau coerente.

Chiar și eu mă mișcăm încet, stupefiat de enormitatea incidentului. Soldații morți pe un câmp de luptă constituie un spectacol teribil – unul singur este suficient de teribil –, dar cele întâmplate acum depășeau orice imaginație. Iar măcelul abia începuse.

Zgomotul produs de un elicopter pare agresiv, indiferent de intențiile reale ale acestuia. Când medevacul a apărut țăcănind din elice, cineva din mulțime a tras în el. Ulterior, am aflat că fuseseră gloanțe obișnuite, de plumb, care ricoșaseră; pe moment însă, apărările elicopterului au localizat automat sursa – un bărbat dinapoia unui panou publicitar – și au distrus-o cu un laser greu.

A fost nițel prea impresionant: individul a explodat aidoma unui fruct răscopt, resturile sale fiind împrăștiate peste capetele manifestanților. Au început zbieretele „Ucigașii! Ucigașii!“ și, în mai puțin de un minut, mulțimea a rupt cordoanele de polițiști și ne-a atacat.

Barboo și cu mine ne-am trimis oamenii să acopere rapid perimetrul, răspândind piedici, fire fluorescente care se dilatau rapid, atingând grosimea unui deget, apoi pe cea a unui odgon. La început, s-au dovedit eficiente, lipicioase ca Superglue. Au imobilizat primele rânduri de atacatori, prăbușindu-i în genunchi sau chiar întinzându-i cât erau de lungi. Asta nu i-a oprit însă pe cei dinapoia lor, care au trecut fără ezitare peste spinările tovarășilor lor pentru a ajunge la noi.

În câteva secunde, eroarea a fost evidentă – sute de indivizi imobilizați au murit striviți sub greutatea gloatei urlătoare care se năpustise asupra noastră. Am detonat recipiente de AV și de gaz lacrimogen în toate direcțiile, dar de-abia i-am încetinit. Au căzut și mai mulți, care au fost din nou călcați în picioare.

Un cocteil Molotov a explodat pe cineva din plutonul lui Barboo, transformându-l într-un simbol arzător de bâjbâială neputincioasă – în realitate, acesta fusese orbit doar pe moment –, apoi armele s-au declanșat peste tot; pistoalele-mitralieră au țăcănit și două lasere au

răzbătut prin praf și fum. Am văzut un rând de localnici prăbușindu-se aproape simultan, măturați de o rafală greșit trasă de propriii lor țintași, după care am retransmis ordinul de la Comandă:

– Împușcați-i pe cei cu arme!

Laserele erau ușor de depistat și purtătorii lor au fost reduși primii la tăcere, dar alții le ridicau și continuau să tragă. Atunci am ucis pentru prima oară în viața mea. Era un băiat, care luase un laser și trăgea la întâmplare, stând în picioare. Am țintit spre genunchii lui, însă cineva l-a împins și glonțul l-a lovit în mijlocul pieptului, scoțându-i inima prin spinare. Pentru mine, incidentul a umplut paharul – am rămas paralizat.

Paharul s-a umplut și pentru Park, dar cu un efect contrar – l-au apucat pandaliile. Un bărbat înarmat cu un cuțit îl atacase, încercând să se cațăre pe el și să-i scoată ochii, ca și cum așa ceva ar fi fost posibil. Park l-a prins de o gleznă și l-a rotit ca pe o păpușă, împroșcându-i creierii pe un planșeu de beton, apoi a azvârlit în mulțime trupul care zvâcnea. Imediat după aceea, a dat buzna în gloată, aidoma unui monstru mecanic dement, lovind cu picioarele și cu brațele, ucigând în stânga și în dreapta. Asta m-a smuls din starea de șoc. Când n-a mai răspuns la ordinele pe care i le strigam, le-am cerut celor de la Comandă să-l dezactiveze. Park a omorât peste zece persoane, înainte ca ei să se conformeze, apoi soldier-boy-ul său rămas inert a fost acoperit de un val de oameni care-l loveau cu pietre.

Era o scenă cu adevărat dantescă: peste tot corpuri însângerate și strivite, mii de oameni împleticindu-se sau chircindu-se, orbiți, icnind și vomitând, în vreme ce gazul se învolbura în jurul lor. O părticică din mine, amețită de oroare, dorea să părăsească locul prin

simpla pierdere a cunoștinței, lăsând gloata să se răzbune pe mașină. Dar nici plutonul meu nu se găsea într-o stare mai bună; nu-l puteam abandona.

Piedicile s-au dizolvat brusc într-un norișor de fum colorat, însă de acum acest lucru era lipsit de importanță. Toți cei care fuseseră imobilizați de el zăceau morți sau schilodiți.

Comanda ne-a anunțat că trebuia să părăsim locul și să revenim cât mai repede în piață. Puteam fi preluați chiar acolo, în vreme ce mulțimea era paralizată, dar nu doream să riscăm s-o ațâțăm și mai mult prin apariția altor elicoptere și fly-boy. De aceea, i-am luat pe cei patru soldier-boy imobilizați și am șters-o victorioși.

În timpul deplasării, am informat Comanda că intenționam să înaintez un raport, recomandând trecerea în rezervă a lui Park, în cel mai bun caz din considerente psihologice. Evident, coordonatoarea îmi putuse citi adevăratele sentimente.

– De fapt, dorești să fie judecat pentru crime de război. Așa ceva nu-i posibil.

Știam și eu asta, dar am anunțat-o că nu-l mai acceptam ca parte a plutonului meu, chiar dacă refuzul acesta ar fi determinat o sancțiune administrativă. Și restul plutonului se săturase de el. Indiferent ce intenționaseră atunci când îl introduseseră în familia noastră, acțiunea de azi dovedise că fusese o eroare.

Comanda mi-a spus că trebuiau corelați toți factorii, inclusiv starea mea emoțională confuză. După deconectare, urma să mă prezint direct la psihiatru. „Confuză”? *Cum* ar trebui să te simți, când provoci un măcel în masă?

Puteam să-mi înlătur, în mod rațional, sentimentul de vinovăție în privința masacrului. Pentru a reduce dimensiunile pierderilor, încercaserăm să punem în practică tot ceea ce fuseserăm învățați la instruire. Cu toate acestea, nu izbuteam să nu revăd întruna o moarte – a celui pe care-l împușcasem eu. Privirea decisă a băiatului în vreme ce ochea și trăgea, ochea și trăgea; cerculețul meu de țintire coborându-i de pe frunte pe genunchi, iar apoi, tocmai când apăsasem pe trăgaci, încruntătura lui nemulțumită pentru că fusese îmbrâncit. Genunchii îi loviseră pavajul exact când glonțul meu îi smulsese inima din corp. Pentru o clipă, păstrase expresia de nemulțumire, apoi se prăbușise în față, mort înainte să atingă solul.

Ceva din mine murise în același moment. Sentimentul persistă chiar și prin melasa ulterioară a sedativelor, menită să mă stabilizeze. Știam că exista un singur mod de a scăpa de amintirea aceea.

Julian greșea în privința respectivă. Psihiatrul i-a spus de la început:

– Este posibil să ștergem anumite amintiri. Te putem face să uiți că l-ai ucis pe băiatul acela.

Dr. Jefferson era un negru cu vreo douăzeci de ani mai vârstnic decât Julian. Și-a frecat tuleiele bărbii sure.

– Totuși, nu-i nici simplu și nici definitiv. Nu putem șterge anumite asociații emoționale, fiindcă este imposibil să depistăm toți neuronii afectați de experiență.

– Nu cred că vreau să uit, a replicat Julian. Bine sau rău, este o parte din ființa mea.

–Nu-i mai bine, și o știi și tu. Dacă ai fi fost genul de individ care poate ucide fără mustrări de conștiință, te-am fi repartizat într-un pluton de vânători/ucigași.

Se aflau în Portobello, într-un cabinet ornat cu lambriuri de lemn; pe pereți atârnau tablouri în culori vii, pictate de băștinași, și covorașe împletite manual. Ascultând de un impuls obscur, Julian a întins mâna și a pipăit lâna aspră a unei scoarțe.

–Chiar dacă aș uita, el ar rămâne mort. Nu mi se pare corect.

–Ce vrei să spui?

–Îi datorez durerea mea, sentimentul de vinovăție. A fost un puști prins în…

–Julian, el avea o armă cu care trăgea în stânga și-n dreapta. Omorându-l, ai salvat probabil niște vieți.

–Nu viețile noastre. Pe noi nu ne amenința nimic.

–Viețile civililor. Nu te ajută cu nimic să te gândești la el ca la un băiețaș neajutorat. Avea o armă foarte periculoasă și-și pierduse controlul.

–Eu aveam o armă foarte periculoasă și eram stăpân pe mine. Am țintit ca să-l rănesc.

–Un motiv suplimentar ca să nu te mai învinovățești.

–Ai ucis vreodată un om? Jefferson a scuturat din cap cu un gest scurt, smucit. Atunci, nu știi cum este. Este ca și cum n-ai mai fi virgin. De acord, poți șterge amintirea evenimentului, dar asta nu-

nseamnă că eu voi redeveni virgin. Așa cum ai spus – „asociații emoționale“. N-aș fi și *mai* dat peste cap? N-aș deveni incapabil să urmăresc sentimentele respective până la factorul declanșator?

– Tot ce-ți pot spune este că a dat rezultate cu alții.

– Ah-ha! Dar nu cu toți.

– Nu. Nu este o știință exactă.

– Atunci, nu, mulțumesc!

Jefferson a răsfoit dosarul de pe biroul său.

– Este posibil să nu ți se permită asta.

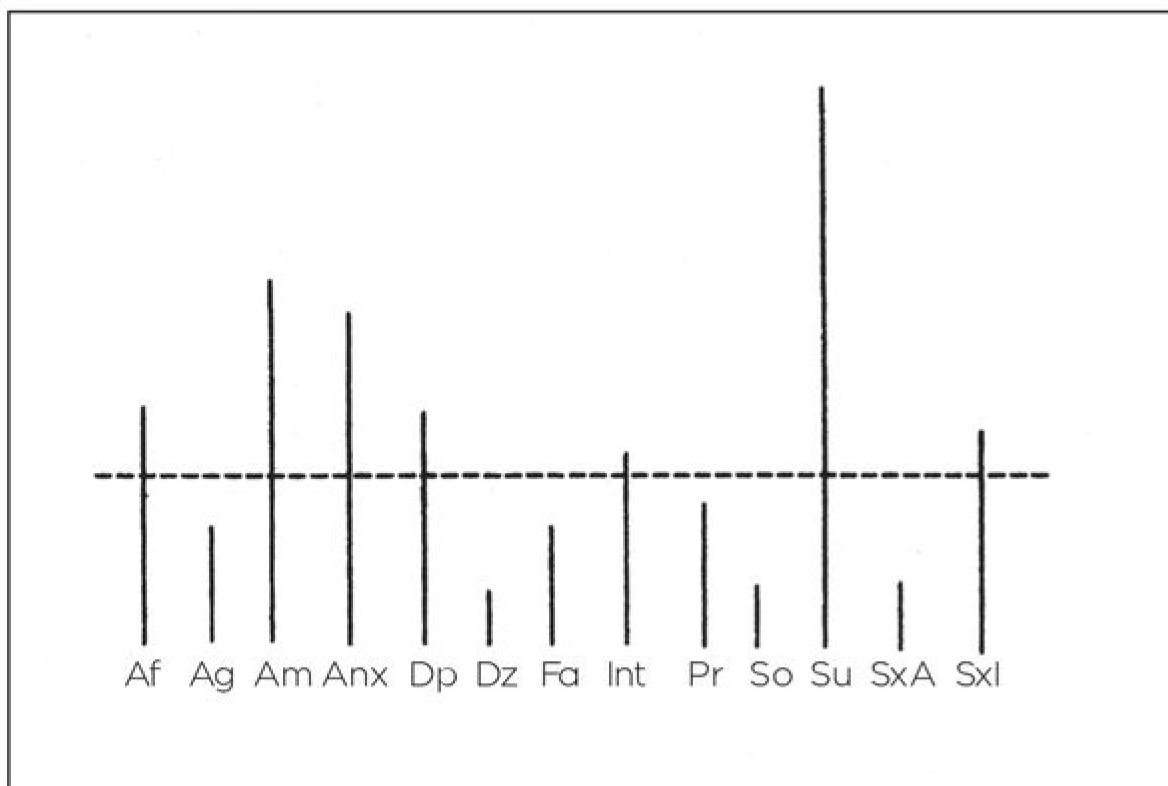
– Pot să nu ascult de un ordin. Nu mă găsesc într-o situație de luptă. N-o să mor de pe urma câtorva luni de închisoare.

– Nu-i chiar atât de simplu. A început să numere pe degete: Unul – se poate ca închisoarea să te ucidă *cu adevărat*. Gardienii șoșonari sunt selectați pe criteriul agresivității și nu-i iubesc pe mecanici. Doi – o condamnare la închisoare ar însemna un dezastru pentru activitatea ta profesională. Crezi că Universitatea Texas a acordat vreodată burse de cercetare negrilor foști pușcăriași? Trei – este realmente posibil să n-ai de ales. În mod limpede, manifești tendințe sinucigașe. Prin urmare, eu pot…

– Am spus vreodată ceva despre sinucidere?

– Probabil că nu. Doctorul a luat prima filă a dosarului și i-a întins-o lui Julian. Acesta este profilul general al personalității tale. Linia

punctată reprezintă valoarea medie pentru bărbații de vârsta ta, în momentul înrolării. Uită-te la linia de deasupra lui „Su“.

–Profilul se bazează pe formularul pe care l-am completat acum cinci ani?

–Nu, integrează mai mulți factori– atât teste ale armatei, cât și alte observații clinice și evaluări făcute încă din copilărie.

–Și pe baza lor mă puteți sili să accept o procedură medicală?

–Nu. Pe baza lui: „Eu sunt locotenent-colonel, iar tu sergent.“

Julian s-a aplecat în față.

–Ești un locotenent-colonel care a depus jurământul lui Hipocrate, iar eu sunt un sergent cu doctoratul în fizică. Putem sta de vorbă

pentru două minute ca niște oameni care și-au petrecut majoritatea vieții în școli?

–Scuză-mă! Continuă.

–Mi-ai cerut să urmez un tratament medical care-mi va afecta drastic memoria. Ar trebui să cred că nu există niciun risc să-mi afecteze și capacitatea de a activa ca fizician?

Jefferson a tăcut câteva clipe.

–Există un risc, dar foarte mic. Și în niciun caz nu vei mai activa ca fizician dacă te sinucizi.

–Pentru numele lui Dumnezeu! N-am de gând să mă sinucid.

–Exact, ia spune, ce crezi că ar susține un potențial sinucigaș?

Julian s-a străduit să nu ridice glasul.

–Chiar vorbești serios? Adică, dacă aș spune: „Sigur că mă gândesc să mă sinucid", m-ai declara fără probleme și m-ai lăsa să plec?

–Bravo, a surâs psihiatrul, răspunsul n-a fost rău deloc! Totuși, trebuie să-mi dai dreptate că el putea fi pregătit din timp de potențialul sinucigaș.

–Evident! Orice spun poate constitui dovada unei boli mintale. Asta dacă ești convins deja că sunt bolnav.

Celălalt și-a examinat palma dreaptă.

–Uite ce-i, Julian. Știi că m-am conectat la cristalul care ți-a înregistrat sentimentele în clipa când l-ai ucis pe băiatul acela. Într-

un fel, poți spune că am fost acolo, că am fost tu însuți.

– Știu asta.

Psihiatrul a împins în lături dosarul lui Julian, apoi a scos din sertar un flaconaș alb.

– Acesta este un antidepresiv slab. Să-l încercăm timp de două săptămâni – câte o tabletă dimineață și la prânz, după mese. Nu-ți va afecta capacitățile intelectuale.

– Bine.

– Să ne reîntâlnim atunci – a privit calendarul de birou – în ziua de 9 iulie, la ora zece. Vreau să mă conectez cu tine și să-ți verific răspunsurile la diferite probleme. Va fi o conectare bidirecțională, nu voi ascunde nimic față de tine.

– Iar dacă mă vei considera nebun, mă vei trimite la ștergerea memoriei.

– O să vedem atunci. Mai multe nu pot spune.

Julian a încuviințat din cap, a luat flaconul alb și a ieșit.

Intenționam s-o mint pe Amelia, să-i spun că nu fusese decât o verificare de rutină. Am înghițit o tabletă și ea m-a ajutat să adorm fără vise. Poate că aveam să le iau în continuare, dacă nu-mi afectau acuitatea mintală.

Dimineața, m-am simțit mai puțin trist și m-am angajat într-o dezbatere interioară asupra sinuciderii, pregătindu-mă cumva

pentru invazia doctorului Jefferson. Dacă eram conectat, nu-l puteam minți. Dar poate că reușeam să obțin o „cură“ temporară. Era simplu să aduc argumente împotriva sinuciderii – n-ar fi fost vorba doar de efectul unui asemenea gest asupra Ameliei, părinților și prietenilor mei, ci chiar de inutilitatea sa, din punctul de vedere al afacerilor armatei. Militarii aveau să găsească pe altcineva cu dimensiunile mele și să trimită soldier-boy-ul la treabă dotat cu un creier nou. Dacă izbuteam să ucid câțiva generali odată cu mine, aveau să promoveze câțiva colonei. Trupuri se găsesc întotdeauna.

M-am întrebat însă dacă toate argumentele logice împotriva sinuciderii vor fi în stare să ascundă profunzimea hotărârii mele. Chiar înainte de moartea băiatului, știusem că voi trăi doar atâta vreme cât o aveam pe Amelia. Rămăseserăm împreună mai mult decât obișnuiesc majoritatea oamenilor.

Dar când am ajuns acasă, n-am găsit-o. Îmi lăsase un bilet prin care mă anunța că plecase să-și viziteze un prieten din Washington. Am telefonat la bază și am aflat că, dacă ajungeam acolo în nouăzeci de minute, mă puteau duce până la Edwards ca pasager suplimentar. Mă aflam în văzduh, deasupra fluviului Mississippi, înainte să-mi dau seama că nu anunțasem laboratorul ca să găsească pe cineva care să monitorizeze rulările programate. Să fi fost efectul tabletelor? Probabil că nu. Nu aveam însă cum telefona dintr-un avion militar, așa că, până să apuc să vorbesc cu laboratorul, în Texas se făcuse deja ora zece. Jean Gordie mă înlocuise, dar avusesem pur și simplu noroc; venise să corecteze niște lucrări, văzuse că nu eram acolo și controlase graficul rulărilor. Era destul de iritată, mai ales că nu i-am putut oferi o scuză cu adevărat plauzibilă. „Uite care-i treaba, a trebuit să iau primul avion spre Washington, ca să decid dacă să mă sinucid sau nu.“

Din Edwards, am luat monoraiul până la vechea gară Union. În vagon exista un automat de hărți care îmi arătă că urma să ajung la vreo trei kilometri de adresa prietenului Ameliei. Am fost ispitit să apar direct la ușa lor, totuși am decis să fiu civilizat și să dau un telefon. Îmi răspunse un bărbat.

– Aș dori să vorbesc cu Blaze.

El a scrutat ecranul o clipă, înainte de a-mi răspunde.

– Aha, tu ești Julian! O clipă, te rog.

Amelia a apărut cu o expresie întrebătoare.

– Julian? Am precizat că mă-ntorc până mâine.

– Trebuie să discutăm ceva. Sunt în Washington.

– Atunci, vino aici. Tocmai pregăteam prânzul. Ce casnic…

– Aș prefera… trebuie să discutăm între patru ochi.

Ea a aruncat o privire în afara ecranului, după care s-a uitat la mine îngrijorată.

– Unde ești?

– În gara Union.

Bărbatul a spus ceva neinteligibil.

– Pete spune că la nivelul doi se află un bar numit Rotonda. Ne-ntâlnim acolo în treizeci-patruzeci de minute.

– Terminați-vă prânzul, i-am zis. Pot…

– Nu, nu. Vin cât pot de repede.

– Mulțumesc.

Am închis și m-am examinat în oglinda ecranului. În ciuda faptului că mă odihnisem peste noapte, arătam destul de tras la față. Ar fi trebuit să mă bărbieresc și să-mi fi pus haine civile.

Am intrat într-o toaletă, ca să mă rad și să mă pieptăn, după care am mers la nivelul doi. Gara Union era un nod de transporturi, dar și un muzeu al tehnologiei căilor ferate. Am trecut pe lângă câteva metrouri din secolul trecut, cu blindajele antiglonț zgâriate și îndoite, apoi pe lângă o locomotivă din secolul al XIX-lea, care arăta mult mai bine.

Amelia mă aștepta la ușa barului.

– Am luat un taxi, mi-a explicat ea când ne-am îmbrățișat.

M-a condus în penumbra localului, accentuată de o muzică bizară.

– Cine-i Pete ăsta? Un prieten, ziceai…

– Peter *Blankenship*.

Am clătinat din cap. Numele îmi suna vag familiar.

– *Cosmologul*.

Un robot ospătar ne-a adus ceai cu gheață și ne-a anunțat că un separeu ne costa zece dolari. Am comandat un whisky.

– Deci, sunteți prieteni vechi.

– Nu, de-abia ne-am cunoscut. Voiam să păstrăm secretă întâlnirea asta.

Ne-am luat paharele și ne-am dus într-un separeu gol, unde ne-am așezat. Amelia m-a fixat cu atenție.

– Lasă-mă să…

– Am ucis un om.

– Ce?

– Am ucis un băiat, un civil. L-am împușcat cu soldier-boy-ul meu.

– Cum ai făcut una ca asta? Credeam că voi nu puteți ucide… nici chiar alți soldați.

– A fost un accident.

– Ce s-a-ntâmplat, ai călcat pe el?

– Nu, laserul…

– L-ai ucis „accidental“ cu un laser?

– Cu un glonț. Eu îi țintisem genunchii.

– Un civil *neînarmat*?

– Era înarmat – el avea laserul! Era o nebunie, o gloată scăpase de sub control. Ni s-a ordonat să tragem în orice individ înarmat.

– Dar nu te-ar fi putut răni *pe tine*. Doar mașina ta.

– Trăgea în stânga și-n dreapta, am mințit pe jumătate. Ar fi putut ucide zeci de civili nevinovați.

– Nu puteai trage în arma lui?

– Nu, era un Nipponex. Astea-s acoperite cu Ablar, un produs antiglonț special. Am țintit spre *genunchii* lui și, în aceeași clipă, cineva l-a îmbrâncit din spate. A căzut în față și glonțul l-a lovit în piept.

– Deci, a fost ca un fel de accident industrial. El n-ar fi trebuit să se joace cu jucăriile băieților mai mari.

– Dacă vrei s-o formulezi în felul ăsta…

– *Tu* cum ai formula-o? Tu ai apăsat pe trăgaci.

– Asta-i o nebunie! N-ai auzit ce s-a-ntâmplat ieri în Liberia?

– În Africa? Am fost prea ocupați…

– Este vorba despre orașul Liberia din Costa Rica.

– Aha, acolo a fost băiatul?

– El și încă o mie. Toți… la timpul trecut. Am tras o dușcă mare din whisky și am început să tușesc. Niște extremiști au ucis două sute de copii și au aranjat astfel încât noi să părem responsabili. Ăsta a fost începutul… îndeajuns de oribil. Apoi ne-a atacat gloata și… și… echipamentele antidemonstranți ne-au tras clapa. Ar fi trebuit să fie inofensive, dar au provocat moartea altor sute de persoane, ce au fost călcate în picioare. După aceea, localnicii au început să tragă, împușcându-și propriii concetățeni. De aceea, noi… noi…

– Dumnezeule, iartă-mă! a vorbit ea cu glas tremurat. Ai nevoie într-adevăr de ajutorul cuiva, iar eu m-am repezit la tine cu toate oboselile și preocupările mele. Bietul de tine… ai fost la un psihiatru?

– Mda. Mi-a fost de mare ajutor. Am scos un cub de gheață din ceai și i-am dat drumul în whisky. Mi-a zis c-o să depășesc momentul.

– Așa va fi?

– Sigur că da. Mi-a dat niște tablete.

– Atunci, fii atent, nu le combina cu băutura!

– Da, doamnă doctor.

Am sorbit ostentativ.

– Vorbesc serios. Sunt îngrijorată.

– Să fiu sincer, și eu sunt. (Îngrijorat și obosit.) Deci, ce faceți tu și Pete ăsta?

– Dar tu…

– Să schimbăm puțin subiectul. De ce voia să vă întâlniți?

– Este vorba despre Jupiter. Pete pune sub semnul întrebării unele ipoteze cosmologice esențiale.

– Atunci, de ce te-a solicitat tocmai pe tine? Probabil că toți, de la Macro în jos, știu despre cosmologie mai multe decât tine… Ce naiba, probabil că și eu știu mai multe!

–Sunt convinsă că știi. De altfel, tocmai ăsta-i motivul pentru care m-a ales pe mine– toți superiorii mei sunt implicați în etapele de planificare ale Proiectului și există un consens în legătură cu… anumite aspecte ale lui.

–Care aspecte?

–Nu-ți pot spune.

–Hai, fii serioasă!

Amelia și-a ridicat paharul cu ceai, dar n-a gustat; s-a mulțumit să-l privească.

–De fapt, tu *nu poți* ține un secret. De îndată ce te vei conecta, va afla tot plutonul tău.

–Va afla, pe naiba! În pluton, nimeni nu știe care-i deosebirea dintre un hamiltonian și un hamburger. Dacă-i ceva de natură tehnică, nu se pot bizui decât pe reacțiile mele emotive. N-au habar de detaliile tehnice… la fel de bine ar putea fi în greacă.

–Tocmai la reacțiile tale emotive mă refer. Mai multe nu pot spune. Nu mă-ntreba.

–Bine, bine. Am tras încă o dușcă de whisky și am apăsat tasta de comandă. Hai să mâncăm ceva!

Ea a comandat un sandvici cu somon, iar eu un hamburger și un whisky dublu.

–Deci, sunteți complet străini. Nu v-ați cunoscut până acum.

–Ce vrei să spui prin asta?

– Pur și simplu, am întrebat.

– L-am cunoscut acum vreo cincisprezece ani, la un colocviu în Denver. Dacă într-adevăr te interesează, află că pe atunci trăiam cu Marty. El a plecat la Denver și eu l-am însoțit.

– Aha!

Am terminat primul pahar de whisky.

– Julian, nu-ți mai face probleme! Nu există nicio relație între noi. Este bătrân, gras și chiar mai nevropat decât tine.

– Mulțumesc. Așadar, când ziceai că te-ntorci acasă?

– Mâine am ore de predat, așa c-o să mă-ntorc dimineață. Dacă nu terminăm treaba aici, vin miercuri.

– Înțeleg…

– Te rog să nu spui nimănui – mai ales lui Macro – că sunt aici.

– Peter e gelos?

– Ce-i chestia asta cu gelozia? Ți-am zis că nu există nimic…

Umerii i se gârboviră.

– Atât doar că el și Peter au avut o polemică în *Physics Review Letters*. Este posibil să mă găsesc într-o poziție în care să fiu nevoită să-l apăr pe Peter de propriul meu șef.

– Interesantă mutare în carieră!

– Este vorba despre ceva mai important decât cariera. Este… repet, nu-ți pot spune.

– Pentru că sunt atât de nevropat…

– Nu, nu-i vorba despre asta. Nu-i deloc vorba despre asta. Atât doar… Comanda noastră a fost adusă în separeu, iar Amelia și-a învelit sandviciul într-un șervețel și s-a ridicat. Uite ce-i, sunt sub o presiune mult mai mare decât bănuiești. Crezi c-o să ai probleme? Trebuie să mă-ntorc.

– Sigur că da. Înțeleg problemele legate de muncă.

– Asta-i mai mult decât muncă. Mai târziu, mă vei ierta.

A ieșit din separeu și m-a sărutat prelung. Ochii îi erau înlăcrimați.

– Va trebui să discutăm mai pe îndelete despre băiatul acela. Și despre toate celelalte. Până atunci, ia-ți tabletele și ai grijă de tine.

Am privit-o cum se îndepărta grăbită.

Hamburgerul mirosea bine, dar avea gust de carne moartă. Am mușcat din el, însă n-am putut înghiți. Am transferat discret îmbucătura pe șervețel și am băut whisky-ul dublu din trei guri. După aceea, am comandat altul, dar masa mă anunță că nu-mi putea servi alcool decât peste o oră.

Am luat metroul până la aeroport, iar acolo am mai băut în două locuri, așteptând cursa de întoarcere acasă. Încă o tărie în avion și o moțăială nesatisfăcătoare în taxi.

Acasă am găsit o jumătate de sticlă de votcă și am turnat-o într-un bol mare plin cu cuburi de gheață. Am amestecat băutura până ce bolul s-a aburit pe dinafară. Apoi am răsturnat flaconul pe masă și am înșiruit tabletele în șapte fișicuri de câte cinci bucăți.

Am izbutit să înghit șase fișicuri, fiecare cu câte o dușcă de votcă rece ca gheața. Înainte de a-l înghiți pe ultimul, mi-am dat seama că ar fi trebuit să las un bilet. Măcar atâta îi datoram Ameliei. Am încercat să mă scol și să caut niște hârtie, dar picioarele nu m-au ascultat; erau simpli butuci. M-am gândit o vreme la chestia asta, după care am hotărât să înghit pur și simplu restul tabletelor, însă n-am izbutit decât să-mi legăn brațul ca pe un pendul. Oricum, nu-mi puteam focaliza ochii asupra tabletelor. M-am lăsat pe spate și m-am simțit minunat, liber, ca și cum aș fi plutit în imponderabilitate. Mi-am dat seama că era ultimul lucru pe care aveam să-l mai simt și mi s-a părut perfect. Era mult mai bine decât să-i lichidez pe toți generalii ăia.

Opt ore mai târziu, când a descuiat ușa, Amelia a simțit mirosul de urină. A alergat din odaie în odaie și, în cele din urmă, l-a găsit pe Julian în nișa bibliotecii, căzut pe o parte în scaunul ei favorit, cu ultimul fișic de cinci tablete în față, alături de flaconul gol și de un bol mare plin cu votcă diluată în apă călduță.

Suspinând întruna, i-a pipăit gâtul în căutarea pulsului și a avut senzația că simte ceva slab. L-a pălmuit de două ori, cu forța isteriei, dar bărbatul n-a reacționat.

A telefonat la salvare și i s-a spus că toate disponibilitățile erau pe teren; nu puteau veni mai devreme de o oră. În consecință, a comutat

la camera de urgență a clinicii campusului, a descris situația și a anunțat că-l aducea pe Julian acolo. După aceea, a chemat un taxi.

L-a ridicat din scaun și a încercat să-l prindă de sub subsuori, apoi s-a căznit să iasă, împleticindu-se, din nișă. Nu era totuși îndeajuns de puternică pentru a-l purta așa, astfel că a sfârșit prin a-l târî, umilitor, de picioare, prin apartament. Ieșind pe ușă cu spatele, aproape că s-a izbit de un student voinic, care a ajutat-o să-l transporte pe Julian la taxi și a însoțit-o la spital, punând întrebări la care femeia a răspuns monosilabic.

Ajungând acolo, s-a dovedit că ajutorul lui nu mai era necesar; la intrarea clinicii o așteptau doi infirmieri și un medic. Ei l-au suit pe Julian pe o targă cu rotile și medicul i-a făcut două injecții, una în braț și cealaltă în piept. La cea de-a doua, Julian a gemut și s-a cutremurat, iar ochii i s-au deschis, dar li s-a văzut doar albul. Doctorul a spus că era o reacție pozitivă. Abia peste douăzeci și patru de ore aveau să știe dacă scăpa; Amelia putea să aștepte acolo sau să plece acasă.

Femeia le-a făcut pe amândouă. A luat un taxi, însoțită de studentul binevoitor, a revenit acasă, și-a strâns notițele și cursurile pentru orele de a doua zi și s-a întors la spital.

În sala de așteptare nu se mai afla nimeni. A luat o cafea de la automat și s-a așezat la capătul unei canapele.

Notițele erau clasificate după anii de studiu. Le-a privit, dar nu s-a putut concentra asupra lor. Ar fi fost dificil să parcurgă rutina firească a predării, chiar dacă acasă ar fi întâmpinat-o un Julian normal. Dacă Peter avusese dreptate, și ea era sigură că avusese, Proiectul Jupiter luase sfârșit. Trebuia contramandat. Unsprezece

ani, cea mai mare parte a carierei ei de fizician, se duceau pe apa sâmbetei.

Iar acum, această criză stranie prin reciprocitatea ei. Cu câteva luni în urmă, Julian veghease posibila moarte a creierului ei. Totuși, Amelia provocase ambele momente. Dacă ar fi fost capabilă să treacă pe planul doi activitatea cu Peter – să treacă pe planul doi însăși cariera ei și să-i ofere lui Julian sprijinul plin de iubire de care el avea nevoie pentru a-și depăși angoasa și sentimentul de vinovăție, bărbatul n-ar mai fi ajuns aici.

Sau poate c-ar fi ajuns. N-ar fi fost însă vina ei.

Lângă ea s-a așezat un negru în uniformă de locotenent-colonel. After-shave-ul lui cu aromă de lămâie acoperea izul specific spitalului. După un moment, a rostit:

– Dumneata ești Amelia.

– Mi se spune Blaze. Sau profesor Harding.

El a încuviințat din cap, fără să-i întindă mâna.

– Sunt consilierul psihiatric al lui Julian, Zamat Jefferson.

– Am noutăți pentru dumneata. Sfaturile n-au fost de folos.

Negrul a repetat gestul de încuviințare.

– Știam că avea tendințe sinucigașe. M-am conectat cu el. De aceea i-am dat tabletele.

– Cum? s-a holbat Amelia. Nu-nțeleg.

– Ar fi putut înghiți tot flaconul odată și ar fi supraviețuit. Ar fi intrat în comă, dar n-ar fi murit.

– Deci, nu-i în pericol?

Locotenent-colonelul a pus pe masa dintre ei un formular roz de laborator și l-a netezit cu ambele palme.

– Citește acolo unde scrie „ALC“. Concentrația de alcool în sânge a fost de 0,35%. În sine, asta înseamnă deja peste jumătate din drumul spre sinucidere.

– Știai că bea. Ai fost conectat cu el.

– De obicei, nu este un băutor de tării. Iar scenariul pe care-l gândise pentru sinucidere… ei bine, nu implica alcoolul sau tabletele.

– Serios? Dar ce implica?

– Nu pot spune. Ar însemna să încalc legea. A ridicat formularul și l-a împăturit cu precizie. Mai este ceva… un lucru pe care l-ai putea face, pentru a da o mână de ajutor…

– Lui sau armatei?

– Ambilor. Dacă va scăpa – și sunt aproape sigur că va scăpa –, nu va mai fi niciodată mecanic. L-ai putea ajuta să traverseze momentul.

Amelia s-a ascuțit la față.

– Ce vrei să spui? El detestă să fie soldat.

– Poate că da, însă nu detestă să fie conectat cu plutonul lui. Dimpotrivă, la fel ca majoritatea oamenilor, a devenit mai mult sau

mai puțin dependent de asta, în intimitate. Poate că vei reuși să-i abați atenția de la pierderea aceasta.

–Prin intimitate… Prin sex…

–Da. A mai împăturit de două ori hârtia, apăsând-o cu unghia. Amelia… Blaze, nu sunt sigur că știi cât de mult te iubește el– depinde de dumneata.

–Bineînțeles că-l iubesc. Sentimentul este reciproc.

–Ei bine, în mintea dumitale n-am pătruns niciodată. Din punctul de vedere al lui Julian, există un anume dezechilibru, o asimetrie.

Femeia s-a lăsat pe spate, rezemându-se de spătarul canapelei.

–Deci, ce vrea el de la mine? a întrebat încordată. Știe că timpul îmi este limitat. Avem o *singură* viață.

–El știe că ești măritată cu meseria dumitale. Ceea ce faci este mult mai important decât ceea ce ești.

–E o afirmație destul de dură.

Amândoi au tresărit când cineva dintr-o cameră alăturată scăpă pe jos o tăviță cu instrumente.

–Totuși, acest lucru este adevărat pentru majoritatea persoanelor pe care le cunoaștem. Lumea-i plină de proletari și de puturoși. Dacă Julian ar fi fost unul dintre ei, nici măcar nu l-aș fi întâlnit.

–Nu-i tocmai așa. Evident, și eu fac parte din clasa dumitale. Am lua-o razna, dacă n-am avea nimic de făcut, dacă ne-am limita la a consuma. A privit peretele, căutându-și cuvintele. Pe lângă slujba de

fizician, te rog să accepți o jumătate de normă și ca terapeut. Până se înzdrăvenește.

Amelia l-a privit în felul aparte în care-și fixa uneori câte un student.

–Mulțumesc pentru că n-ai subliniat că și el a procedat la fel cu mine.

S-a ridicat brusc și s-a apropiat de automatul de cafea.

–Vrei un pahar?

–Nu, mulțumesc.

Când s-a întors, s-a așezat pe alt scaun, astfel ca masa să se găsească între ei.

–Acum o săptămână, aș fi lăsat totul baltă ca să-i fiu terapeut. Îl iubesc mai mult decât crezi dumneata sau el și, desigur, îi datorez viața mea. A făcut o pauză și s-a aplecat înainte. Dar în ultimele zile, lumea a devenit mult mai complicată. Știai c-a fost la Washington?

–Nu. Pentru probleme guvernamentale?

–Nu tocmai. Acolo mă aflam eu… lucram acolo. A venit la mine– eu acum am înțeles-o–, un evident strigăt de ajutor.

–Pentru că-l ucisese pe băiat?

–Plus toate celelalte morți… călcatul în picioare… Evident, am fost oripilată chiar înainte de a vedea știrile. Însă eu… eu…

A ridicat paharul, pentru a sorbi din cafea, dar l-a lăsat jos și a oftat– un sunet neașteptat, sfâșietor. Și-a strivit lacrimile cu încheieturile

degetelor.

– Înțeleg.

– Nu-i nimic de înțeles. Din păcate însă, este ceva mai important decât el sau decât mine. Este chiar mai important decât dacă vom trăi sau vom muri.

– Cum… ia stai! Încetișor. E vorba despre ceea ce lucrezi dumneata?

– Am spus deja prea multe, însă răspunsul este da.

– Ce anume, o aplicație militară?

– I-ai putea spune și așa. Da.

Bărbatul s-a lăsat pe spătarul canapelei și și-a apăsat barba repetat, de parcă ar fi fost lipită.

– Militară… Blaze, dr. Harding… îmi petrec toată ziua privind diverse persoane care mă mint. Nu sunt expert în multe privințe, dar la asta mă pricep foarte bine.

– Și?

– Nimic. Treaba dumitale este treaba dumitale, iar interesul meu față de ea începe și se încheie cu modul în care-mi afectează pacientul. Nu mă interesează dacă acțiunile dumitale salvează țara sau chiar lumea. Te rog doar ca atunci când nu lucrezi la problema dumitale, să te ocupi de Julian.

– Voi face asta, sigur că da!

– Cu adevărat, îi ești datoare.

– Dr. Jefferson, am deja o mamă evreică. Nu mai am nevoie de alta, cu barbă și costum cu vestă.

– Bine spus. N-am dorit să te insult. S-a ridicat. În mod eronat, direcționez asupra dumitale propriul meu sentiment de responsabilitate. După ce ne-am conectat, n-ar fi trebuit să-l las să plece. Toate astea nu s-ar fi petrecut dacă l-aș fi internat, dacă l-aș fi pus sub observație.

Amelia i-a strâns mâna pe care i-o întinsese.

– Perfect. Dumneata bate-ți capul cu asta, eu o să-mi bat capul cu același lucru și pacientul nostru se va însănătoși vrând-nevrând, prin osmoză.

Locotenent-colonelul a zâmbit.

– Ai grijă! Ai grijă de dumneata. Chestiile astea pot constitui un stres teribil.

Chestiile astea! Amelia l-a privit plecând și a auzit ușa clinicii închizându-se. A simțit cum se înroșește la față și s-a împotrivit presiunii lacrimilor ce-i asaltau ochii, apoi a cedat și le-a îngăduit să învingă.

Când începusem să mor, avusesem o senzație stranie, de parcă aș fi plutit printr-un coridor de lumină albă. Apoi mă trezisem într-o cameră mare, unde se aflau Amelia, părinții mei și vreo duzină de prieteni și rude. Tata era așa cum mi-l reaminteam din școala primară, zvelt și fără barbă. Nan Li, prima fată la care ținusem cu

adevărat, stătea lângă mine; își vârâse mâna în buzunarul meu și mă mângâia. Amelia ne privea cu un surâs absurd.

Nimeni nu rostea un cuvânt. Ne uitam unii la alții. Apoi totul se încețoșase și m-am deșteptat în clinică, cu o mască de oxigen pe față și cu mirosul de vomă în nări. Maxilarul mă durea de parcă m-ar fi lovit cineva.

Aveam senzația că brațul meu aparținea altcuiva, totuși am reușit să ridic mâna și să îndepărtez masca. În cameră se mai afla cineva, o persoană pe care n-o puteam distinge. I-am cerut o batistă și mi-a întins una de hârtie. Am încercat să-mi suflu nasul, dar acțiunea a declanșat reflexul de regurgitare, iar persoana nevăzută m-a ridicat de spate și mi-a pus sub bărbie un recipient metalic, în vreme ce eu am tușit și mi-am scurs balele în modul cel mai atrăgător cu putință. După aceea, mi-a dat un pahar cu apă și mi-a spus să mă spăl; atunci mi-am dat seama că era Amelia, nu o infirmieră. Am rostit ceva romantic, de felul „băga-mi-aș", și am reînceput să-mi pierd cunoștința, iar ea m-a lăsat pe pernă și mi-a pus masca pe față. Am auzit-o chemând o asistentă, apoi n-am mai știut de mine.

Ciudat cât de multe detalii îți reamintești din asemenea experiențe și cât de puține din altele. Ulterior, mi s-a spus că după scurta ceremonie a vomitatului dormisem cincisprezece ore neîntrerupt. Mie nu mi se păruseră mai mult de cincisprezece secunde. M-am trezit brusc, ca și cum aș fi fost pălmuit, și l-am văzut pe doctorul Jefferson retrăgându-mi un ac din braț.

Nu mai aveam masca de oxigen.

– Nu-ncerca să te ridici, a zis Jefferson. Mai întâi, orientează-te.

– Bine. (De-abia reușeam să-l focalizez pe el.) Prima observație: nu sunt mort, așa-i? N-am înghițit suficiente tablete.

– Amelia te-a găsit și te-a salvat.

– Va trebui să-i mulțumesc.

– Vrei să spui c-o să-ncerci din nou?

– Câți n-o fac?

– Mulți. Mi-a întins un pahar de apă, cu un pai. Oamenii încearcă să se sinucidă dintr-o mulțime de motive.

Am supt lichidul rece.

– Doar nu crezi c-am vorbit serios.

– Eu însă am vorbit. Ești destul de competent în tot ceea ce faci. Ai fi fost mort, dacă Amelia nu revenea acasă.

– O să-i mulțumesc, am repetat.

– Acum doarme. A stat cu tine atâta vreme cât a putut ține ochii deschiși.

– Apoi ai venit tu.

– Ea m-a chemat. Nu voia să fii singur când te vei trezi. A cântărit injectorul în mână. Am decis să te ajut cu un stimulent superficial.

Am încuviințat și am schițat o mișcare de ridicare în capul oaselor.

– De fapt, nu-i rău deloc. A contracarat toxinele?

–Nu, împotriva lor te trataseră deja. Vrei să discutăm despre problema asta?

–Nu. M-am întins spre pahar și el m-a ajutat. Nu cu tine.

–Cu Amelia?

–Nu acum.

Am băut și am fost capabil să pun singur paharul pe noptieră.

–Cred că mai întâi vreau să mă conectez cu plutonul meu. Ei vor înțelege.

A urmat o tăcere prelungă.

–Nu vei putea face asta.

–Cum să nu pot? am întrebat nedumerit. Este automat.

–Ai ieșit din joc, Julian. Nu mai poți fi mecanic.

–Stai așa! Crezi că vreun soldat din plutonul meu va fi *surprins* de asta? Îi crezi atât de tâmpiți?

–Nu la asta mă referisem. Nu pot fi siliți să treacă printr-o astfel de experiență! Eu dețin o pregătire specială, tocmai pentru asemenea cazuri, și tot nu pot spune că de-abia aștept să mă conectez cu tine. Vrei să-ți ucizi prietenii?

–Să-i ucid?

–Da! Exact. Nu crezi că-i posibil să-l determini pe unul dintre ei să facă același lucru? Pe Candi, de exemplu. Oricum, în majoritatea

timpului, ea este foarte aproape de depresia clinică.

Începusem să-mi dau seama că avea dreptate în privința asta.

–Dar după ce mă voi vindeca?

–Nu. N-o să mai fii niciodată mecanic. Vei fi redistribuit la…

–*Șoșonar*? Voi fi *șoșonar*!

–Nu vei fi dorit nici în infanterie. Se va profita de educația pe care o deții și vei fi transferat într-un post tehnic.

–În Portobello?

–Probabil că nu. Acolo te-ai putea conecta, în afara orelor de serviciu, cu membrii plutonului tău, al fostului tău pluton. A clătinat încetișor din cap. Nu pricepi? N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru ei.

–Oho, pricep, cum să nu! Evident, din punctul tău de vedere.

–*Eu* sunt expertul, a rostit el calm. Nu vreau nici să te rănesc și nici să fiu trimis în fața Curții Marțiale pentru neglijență– asta s-ar întâmpla dacă te-aș lăsa să revii la plutonul tău. În plus, unii dintre ei n-ar putea rezista la șocul amintirilor tale.

–Noi am împărtășit sentimentele unor oameni chiar în timp ce mureau, uneori în chinuri teribile.

–Însă respectivii n-au mai înviat. În schimb, tu te-ai întors din lumea morților și vrei să discuți cât de atrăgătoare poate fi o asemenea acțiune.

– Este posibil să mă fi vindecat de asta.

Chiar în clipa când am vorbit, știam cât de fals sunau cuvintele mele.

– Într-o bună zi, sunt sigur că te vei vindeca.

Nici cuvintele lui nu păreau foarte convingătoare.

Julian a mai suportat încă o zi de repaus la pat, după care a fost transferat într-o „incintă de observație“, care aducea cu o cameră de hotel, atâta doar că avea broasca numai pe dinafară și era menținută permanent încuiată. Timp de o săptămână, dr. Jefferson a venit din două în două zile, iar o terapeută tânără și blândă, Mona Pierce, a discutat cu el zilnic. După o săptămână (deja Julian era convins că va înnebuni), Jefferson s-a conectat cu el.

Apartamentul în care locuiau era prea ordonat. Julian a trecut dintr-o cameră în alta, încercând să descopere ce anume era în neregulă, și a înțeles în mod brusc: probabil că Amelia angajase pe cineva să deretice. Niciunul din ei nu avea instincte sau aptitudini în direcția respectivă. Amelia aflase probabil când va fi externat și cheltuise niște dolari pentru asta. Patul fusese făcut cu o precizie cazonă – dovada cea mai clară –, iar pe el se găsea un bilețel cu data curentă scrisă în interiorul unei inimioare.

Julian a făcut un ibric de cafea și s-a așezat în fața consolei. Îl aștepta un maldăr de corespondență, majoritatea neplăcută. Era acolo și o înștiințare din partea armatei, din care află că i se acorda un concediu de o lună cu leafa redusă, după care urma să primească un post în campus, la vreun kilometru de casă. Funcția se numea

„asistent-șef Cercetare“; era o detașare, așa că putea locui acasă, „programul urmând a fi stabilit“. Dacă descifra corect printre rânduri, armata terminase definitiv cu el, dar, din principiu, nu-l trecea imediat în rezervă. Ar fi fost un precedent nedorit – să poți scăpa din armată pur și simplu sinucigându-te.

Mona Pierce fusese o ascultătoare atentă, care pusese întrebările cuvenite. Nu-l condamnase pe Julian pentru ceea ce făcuse – se înfuriase pe armată că nu-și dăduse seama și nu-l lăsase la vatră înainte de producerea inevitabilului – și, de fapt, nu dezaproba în mod absolut sinuciderea, dându-i bărbatului permisiunea tacită de a repeta tentativa. Însă nu pentru omorul din Liberia. O mulțime de factori îl determinaseră pe acesta, iar prezența lui Julian acolo fusese împotriva voinței sale; reacționase automat și corect.

Probabil că acelora care-i scriseseră nu le fusese ușor, dar pentru el fu de două ori mai greu să le răspundă. A sfârșit prin a alcătui două răspunsuri-tip. Primul era un simplu și sec: „Mulțumesc pentru grija dovedită. Acum mă simt perfect.“; al doilea, o explicație detaliată pentru cei care o meritau și n-ar fi fost foarte stânjeniți de ea. Nu terminase de parcurs totul, când a apărut Amelia, purtând o valiză.

Ea nu-l putuse vedea în săptămâna cât stătuse în incinta de observație. Julian îi telefonase imediat după externare, dar n-o găsise acasă. Robotul telefonic îl anunțase că lipsea din oraș.

S-au îmbrățișat și și-au spus lucrurile firești. El i-a umplut o ceașcă de cafea fără s-o mai întrebe.

– Niciodată nu te-am văzut așa de obosită. Continui să faci naveta la Washington?

Amelia a încuviințat și a luat cafeaua.

–Plus Geneva și Tokyo. A trebuit să discut cu persoane din CERN și din Kyoto. Și-a privit ceasul. La noapte, mă-ntorc la Washington.

–Isuse! Ce naiba este, ca să merite să te omori în halul ăsta?

Ea l-a privit o clipă, apoi amândoi au chicotit oarecum stânjeniți. Amelia a împins cafeaua într-o parte.

–Haide să punem alarma la zece jumătate și să ne odihnim nițel. Te simți în stare să vii la Washington?

–Să mă-ntâlnesc cu misteriosul Peter?

–Și să faci niște matematică. Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot căpăta, ca să-l conving pe Macro.

–Să-l convingi ce anume? Ce-i atât de-al dra…

Ea și-a scos rochia și a rămas așa cum era în fața lui.

–Mai întâi, mergem în pat, apoi dormim și abia după aceea urmează explicațiile.

În vreme ce Amelia și cu mine ne-am îmbrăcat somnoroși și am strâns câteva haine, ea mi-a oferit o imagine generală despre ceea ce mă aștepta în Washington. N-am rămas multă vreme somnoros.

Dacă aprecierile ei despre teoria lui Peter Blankenship se dovedeau corecte, Proiectul Jupiter trebuia stopat. Putea, literalmente, distruge

totul: Pământul, Sistemul Solar, eventual chiar Universul. Avea să se recreeze Diaspora, „Big Bang“- ul care începuse totul.

Jupiter și sateliții lui urmau să dispară într-o fracțiune de secundă; Pământul și Soarele peste câteva zeci de minute. După aceea, sfera de particule și energie avea să se extindă, înghițind toate stelele din galaxie, pentru ca, finalmente, să ajungă să cuprindă restul Universului.

Unul dintre aspectele cosmologice pe care Proiectul Jupiter ar fi trebuit să le testeze era ipoteza „universului accelerat“. Aceasta avea o vechime de aproape un secol și supraviețuise în ciuda lipsei de eleganță, precum și a unui scepticism dominant legat de circumstanțele ei, deoarece, în absolut toate modelele, ipoteza apăruse necesară pentru a aprecia ce se întâmplase în infima fracțiune de timp de după Creație– egală cu 10-35 dintr-o secundă.

În esență, în acel interval minuscul, trebuie fie ca viteza luminii să crească temporar, fie ca timpul să fie elastic. Din diverse motive, elasticitatea timpului fusese dintotdeauna explicația cea mai plauzibilă.

Toate acestea se petrecuseră când Universul era foarte mic, în vreme ce creștea până la dimensiunea unui bob de mazăre.

În taxiul pe care l-am luat până la aeroport și pe durata zborului Amelia a dormit, iar eu am parcurs ecuațiile de câmp și am încercat să le atac rezultatele, folosind teoria pseudooperatorilor. Respectiva teorie era atât de nouă încât n-o aplicasem până acum la nicio problemă practică; Amelia abia auzise de ea. Trebuia să discut cu anumite persoane despre modul ei de utilizare, iar reușita depindea

de existența unei puteri de calcul superioare celei pe care o avea notebook-ul meu.

(*Să presupunem* însă că aș fi demonstrat că ei greșeau, iar Proiectul Jupiter continua, dar se dovedea că eu – și noua mea tehnică – nu avusesem dreptate. Un individ care nu putea suporta ideea uciderii unui singur om avea să sfârșească prin a distruge toată viața din Univers.)

Pericolul consta în faptul că Proiectul Jupiter avea să focalizeze energii imense într-un volum mult mai mic decât un bob de mazăre. Peter și Amelia considerau că astfel se vor recrea, în sens invers, condițiile ce caracterizaseră Universul atunci când avusese dimensiunile respective, și o fracțiune infinitezimală de secundă mai târziu, se va forța apariția unui minuscul univers accelerat, ce avea să fie urmat de o nouă Diasporă. Părea straniu că o reacție petrecută într-un volum de dimensiunea unui parameci ar fi putut declanșa sfârșitul lumii. Al Universului.

Evident, singura modalitate de a verifica realmente ipoteza era efectuarea experimentului. Aducea întru câtva cu testarea funcționării unei arme prin încărcarea ei, introducerea țevii în gură și apăsarea pe trăgaci.

M-am gândit la metafora asta în vreme ce stabileam condițiile operatorilor, în avion, dar nu i-am împărtășit-o și Ameliei. Mă gândisem că un individ care încercase recent să se sinucidă n-ar fi fost tocmai tovarășul ideal pentru un asemenea risc.

Pentru că, desigur, Universul nu se sfârșește odată cu moartea ta. Indiferent care ar fi cauza ei.

Când am aterizat, Amelia continua să doarmă, cu capul rezemat de geam, iar modificarea vibrațiilor n-a trezit-o. Am deșteptat-o, apoi am luat cele două genți ale noastre. Era atât de obosită încât m-a lăsat s-o duc pe a ei fără nicio împotrivire.

În vreme ce ea suna la Peter, ca să se asigure că nu se culcase, am cumpărat un pachet de acceleratoare de la un stand din aeroport. După cum bănuise, bărbatul era treaz și în accelerație, așa că ne-am lipit respectivele derme înapoia urechii; până am ajuns la metrou, eram treji și în formă. Niște chestii excelente – dacă nu abuzai de ele. M-am interesat și Amelia mi-a confirmat că Peter le utiliza non-stop.

Ei bine, dacă ai misiunea de a salva Universul, ce mai contează o mică dereglare a somnului? Amelia folosea destule, totuși dormea (luând sedative) trei-patru ore pe zi. Dacă nu faci asta, mai devreme sau mai târziu te prăbușești ca un meteorit. Peter avea nevoie de o argumentație completă și inflexibilă înainte de a-și permite să se culce și știa că va plăti pentru asta.

Amelia îi spusese că eram „bolnav", dar nu dăduse amănunte. I-am sugerat să-i zicem că fusese vorba despre o toxiinfecție alimentară. Alcoolul este și el un aliment.

Peter n-a pus însă nicio întrebare. Interesul lui față de oameni începea și se încheia cu utilitatea lor pentru „Problemă". Atuurile mele erau că prezentam încredere că-mi voi ține gura și că studiasem noua tehnică de analiză.

Ne aștepta la ușă și mi-a întins o mână rece și umedă, privindu-mă cu pupilele cât vârful de ac, specifice acceleraților. Conducându-ne spre biroul său, ne-a indicat o tavă pe care zăceau mezeluri și brânză

ce păreau îndeajuns de vechi ca să te pricopsească *realmente* cu o toxiinfecție alimentară.

În birou domnea obișnuita dezordine, creată de maldărele de hârtii, lectoare și cărți. Peter avea o consolă cu un ecran mare, dublu; unul din ele afișa o analiză hamiltoniană tradițională, iar celălalt o matrice (de fapt, fața vizibilă a unei hipermatrice) plină de numere. Orice individ familiarizat cu cosmologia o putea decodifica; în esență, era un grafic al diverselor aspecte ale protouniversului între vârstele de zero și zece mii de secunde.

El a indicat ecranul respectiv.

– Identifică… poți identifica primele trei rânduri?

– Da, am încuviințat și am făcut o pauză îndeajuns de lungă ca să-i apreciez simțul umorului – nu avea așa ceva. Primul rând este vârsta Universului exprimată în puterile lui zece. Pe rândul doi sunt temperaturile, iar pe rândul trei, raza. Ai eliminat coloana zerourilor.

– Care este redundantă.

– Atât timp cât se știe că-i acolo. Peter… pot să-ți spun Peter?

– Sigur că da, Julian. Și-a frecat barba nerasă de două-trei zile. Blaze, lasă-mă să m-aranjez puțin înainte de a-mi povesti despre Kyoto. Julian, familiarizează-te cu matricea. Dacă ai nedumeriri despre variabile, atinge rândul în stânga.

– Ai dormit vreun pic? a întrebat Amelia.

El și-a privit ceasul.

– Când ai plecat? Acum trei zile? Am dormit puțin, atunci. N-am nevoie.

A ieșit din odaie.

– Chiar dacă doarme o oră, am comentat, tot va fi la pământ.

– E de-nțeles, a clătinat Amelia din cap. Tu ești pregătit pentru ce va urma? Tipul n-are milă cu sclavii.

I-am arătat un petic de piele neagră.

– Asta mi-e moștenirea.

Modul în care abordam eu Problema avea vechimea fizicii înseși, a fizicii postaristoteliene. Plecam de la condițiile inițiale ale lui Peter și, ignorându-i hamiltonienii, verificam dacă teoria pseudooperatorilor ajungea la aceeași concluzie. În caz afirmativ, următorul pas – probabil singurul – care trebuia să ne preocupe erau condițiile inițiale în sine. Nu existau date experimentale despre condiții apropiate de regimul „universului accelerat". Puteam verifica anumite aspecte ale Problemei, instruind acceleratorul de particule Jupiter să producă energii tot mai apropiate de punctul critic. Totuși, cât de mult poți împinge un robot spre marginea prăpastiei, când între comandă și răspuns se pot scurge patruzeci și opt de minute? Nu prea mult…

Următoarele două zile au însemnat un maraton matematic, lipsit complet de somn. Am făcut o pauză de o jumătate de oră când am auzit explozii afară și ne-am urcat pe acoperiș ca să admirăm focurile de artificii de 4 Iulie deasupra Monumentului Washington.

Privind exploziile și simțind izul de praf de pușcă, mi-am dat seama că spectacolul ăsta era un fel de avanpremieră diluată a atracțiilor ce urmau. Aveam la dispoziție ceva mai mult de nouă săptămâni. Dacă se desfășura conform graficului, Proiectul Jupiter avea să producă nivelul critic de energie la 14 septembrie.

Cred că toți făcuserăm legătura. Am privit finalul în tăcere, după care am revenit la muncă.

Peter știa câte ceva despre analiza cu pseudooperatori, iar eu cunoșteam puțină cosmologie; am petrecut mult timp asigurându-ne că eu înțelegeam întrebările și că el înțelegea răspunsurile. La sfârșitul celor două zile, eram la fel de convins ca ei. Proiectul Jupiter trebuia să înceteze.

Sau *noi toți* aveam să încetăm să mai existăm. Un gând teribil mi-a trecut prin minte, pe când vibram de acceleratoare și de cafea neagră: îi puteam ucide pe Peter și Amelia din două lovituri. După aceea, puteam să distrug toate datele și să mă sinucid.

Aș fi devenit Shiva, Distrugătorul Lumilor, ca să parafrazez un pionier al armelor nucleare. Printr-un simplu act de violență, aș fi putut nimici Universul.

Noroc că eram întreg la minte.

Inginerilor Proiectului nu le-ar fi fost greu să prevină dezastrul; orice modificare aleatorie a poziției câtorva componente ale inelului ar fi avut un asemenea efect. Ca să poată funcționa, sistemul trebuia aliniat: o colimare circulară cu circumferința de peste un milion de kilometri, care dura mai puțin de un minut, înainte ca forța de gravitație a sateliților lui Jupiter s-o facă bucăți pentru totdeauna.

Evident, minutul respectiv avea să fie practic infinit prin comparație cu intervalul minuscul care se simula. De asemenea, exista timp suficient pentru impulsul de accelerare necesar descrierii unei orbite și producerii firicelului superîncărcat ce urma să pună capăt tuturor lucrurilor.

Fără să vreau, începuse să-mi placă de Peter. Era *într-adevăr* un stăpân nemilos de sclavi, dar muncea enorm, comparativ cu ceea ce ne solicita Ameliei și mie. Era temperamental și sarcastic și izbucnea în erupții de furie cu regularitatea unui gheizer. Nu întâlnisem încă altă persoană atât de absolut dedicată științei. Aducea cu un pustnic nebun, pierdut în adorația divinității sale.

Sau așa mi se părea mie.

Cu acceleratoare sau nu, eu sunt binecuvântat și blestemat cu un corp de militar. În soldier-boy, fusesem stimulat permanent, pentru evitarea crampelor; la universitate, făcusem zilnic mișcare, alternând o oră de alergare cu o oră petrecută în sala de gimnastică. De aceea, mă puteam descurca fără somn, dar nu și fără sport. În fiecare dimineață, în zori, îmi ceream scuze și plecam să alerg.

Cu această ocazie, exploram sistematic centrul Washingtonului, luând metroul și mergând în fiecare zi în altă direcție. Văzusem majoritatea monumentelor (ceea ce poate însemna suficientă mișcare pentru cineva care, de fapt, *optase* pentru armată) și ajungeam chiar până la grădina zoologică sau la Alexandria, când simțeam că am chef de câțiva kilometri suplimentari.

Peter acceptase faptul că trebuia să fac exerciții fizice pentru a evita crampele. Eu susțineam că-mi limpezea și mintea, dar el îmi atrăsese atenția că avea mintea îndeajuns de limpede și că nu făcea alt sport decât trântele cu cosmologia.

Nu era întru totul adevărat. În cea de-a cincea zi, aproape că ajunsesem la metrou, când mi-am dat seama că-mi uitasem cardul acasă. M-am întors și am intrat în apartament.

Hainele mele de stradă se găseau în living, lângă patul pliant pe care-l împărțeam cu Amelia. Am scos cardul din portofel și mă pregăteam să ies, când am auzit un zgomot în dormitor. Ușa era întredeschisă; am privit înăuntru.

Pe marginea mesei, Amelia stătea goală de la mijloc în jos, cu picioarele petrecute în jurul capului pleșuv al lui Peter. Strângea muchia mesei cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră; chipul îi era ridicat spre tavan, fiind schimonosit de orgasm.

Am închis ușa cu un clic ușor și am ieșit.

Timp de câteva ore, am alergat cât de tare am putut, oprindu-mă de câteva ori ca să cumpăr apă și s-o vomit. Când am ajuns la frontiera dintre districtul Columbia și statul Maryland, n-am putut trece, întrucât nu aveam asupra mea permisul interstatal. De aceea, m-am oprit și am intrat într-o bombă numită „Grota Graniței", unde era rece și duhnea a fum de tutun, substanță legală în D. C. Am dat pe gât imediat un litru de bere, după care am sorbit alene din alt litru în care turnasem un whisky mic.

Combinația acceleratoarelor cu alcool nu-i întotdeauna plăcută. Mintea ți-o ia razna în toate direcțiile.

Când începusem să ies cu Amelia, discutaserăm despre fidelitate și gelozie. Era un fel de problemă a generației; în perioada adolescenței mele, existaseră o sumedenie de experimentări sexuale și de schimburi de parteneri, pornindu-se de la ideea că actul sexual nu însemna decât biologie, în vreme ce dragostea era cu totul altceva, iar orice cuplu putea negocia separat cele două subiecte. Cu cincisprezece ani mai înainte, când Amelia avusese aceeași vârstă, atitudinile fuseseră mult mai conservatoare – nu exista sex fără dragoste, după care urma monogamia.

Pe atunci, ea îmi acceptase principiile – sau lipsa lor, ar fi putut spune contemporanii ei –, deși amândoi crezuserăm că va fi prea puțin probabil să ne exercităm libertatea.

Prin urmare, Amelia și-o exercitase și, dintr-un anumit punct de vedere, acest lucru fusese devastator. Cu mai puțin de un an în urmă, aș fi profitat de prima ocazie de a face sex cu Sara, conectat sau nu. Așadar, ce drept aveam eu să mă simt jignit pentru că Amelia făcuse exact același lucru? De destulă vreme trăia alături de Peter, și între ei se crease o relație mult mai strânsă decât în cazul multor perechi căsătorite, în plus îl respecta enorm, așa că dacă el o solicitase pentru un act sexual, de ce să nu fi acceptat?

Cu toate acestea, aveam senzația că ea îl solicitase. Cu siguranță, fusese extrem de satisfăcută.

Am terminat băutura și am trecut pe cafea cu gheață, care avea gustul acidului rece de baterie, în ciuda celor trei lingurițe de zahăr.

Știa oare că-i văzusem? Închisesem ușa în mod reflex, dar poate că ei nu-și reaminteau c-o lăsaseră deschisă. Uneori, curentul produs de o

instalație de climatizare, care pornește și se oprește, poate trânti o ușă, închizând-o.

–Pari singur, soldat. (Alergam întotdeauna în salopeta militară, pentru eventualitatea în care aș fi dorit o bere fără cardul de rație.) Pari trist.

Era drăguță, blondă și avea în jur de douăzeci de ani.

–Mulțumesc, i-am spus, dar mă simt perfect.

S-a așezat pe taburetul de lângă mine și mi-a arătat cardul ei ID; numele profesional era Zoë și inspecția medicală purta data de ieri. De atunci, un singur client îi semnase carnetul.

–Nu sunt doar o târfă, ci și expert profesionist în probleme masculine, iar tu nu ești deloc „perfect“. Pari gata să sari de pe un pod.

–Atunci, lasă-mă s-o fac!

–Nu, nu! Bărbații sunt prea puțini ca să mai irosim unul. Și-a ridicat peruca. Oricum, cei conectați nu-s destui.

Rochia ei, de un alb-murdar, era din mătase naturală și atârna liber pe corpul grațios și atletic, dezvăluind totul și nimic: *Produsul acesta este atât de bun încât nu trebuie să-i fac reclamă*.

–Mi-am utilizat majoritatea punctelor de divertisment, am rostit. Nu-mi pot permite una ca tine.

–Hei, nu fac afaceri! Îți ofer un număr gratuit. Ai zece dolari pentru jac?

Aveam banii respectivi.

– Da, însă… uite ce-i… am băut cam mult…

– La mine nu contează asta. A zâmbit, dezvăluindu-și dinții perfecți și flămânzi. Dacă nu vei fi satisfăcut, îți garantez restituirea banilor. Îți dau înapoi cei zece dolari.

– Vrei să faci sex conectată…

– În plus, îmi plac soldații. Cândva, am fost și eu soldat.

– Haide, haide! Nu ești îndeajuns de bătrână.

– Sunt mai bătrână decât arăt. Și nici n-am fost mult timp.

– Ce s-a-ntâmplat?

S-a aplecat spre mine, astfel încât să-i pot vedea sânii.

– Există o singură modalitate de a afla, mi-a șoptit.

La o distanță de două clădiri, se afla un local de conectare. Peste numai câteva minute, mă aflam în cabina întunecoasă și umedă, alături de străina aceea intimă, cu amintirile și sentimentele noastre ciocnindu-se și întrepătrunzându-se. Am simțit degetul nostru lunecând cu ușurință în vaginul nostru, am gustat transpirația sărată și izul puternic al penisului nostru, sugându-l până la rigidizare. Sânii radiau. Ne-am rotit până am devenit două guri activând laolaltă. Exista o durere îndepărtată ce distrăgea, provenită de la doi molari ai ei care necesitau tratament. O îngrozeau dentiștii și frumoșii dinți frontali ai lui Zoë erau de plastic.

Se gândise la sinucidere, totuși n-o încercase niciodată, și ritmul nostru sexual s-a redus în vreme ce mi-a trăit amintirea – dar m-a înțeles! Petrecuse o zi ca mecanic într-un pluton vânător/ucigaș, din cauza unei erori birocratice. Asistase la moartea a doi oameni și suferise o criză nervoasă, iar soldier-boy-ul ei paralizase.

Nu știa nimic despre știință sau despre matematică; absolvise facultatea de educație fizică și, cu toate că simțea anxietatea mea legată de sfârșitul lumii, o asocia tentativei de sinucidere. Pentru câteva minute, am încetat orice act sexual și am rămas pur și simplu ținându-ne în brațe, împărțindu-ne durerile la un nivel greu de descris, independent de memoria curentă – bănuiesc că era o comunicare la nivelul chimiei corpurilor.

Soneria ne-a anunțat că mai rămăseseră două minute și ne-am recuplat, de-abia mișcându-ne; ușoarele contracții interne ne-au adus la un orgasm lin și curgător.

Apoi am rămas în căldura de lămâie a soarelui după-amiezii, încercând să ne gândim ce să spunem.

Ea m-a strâns de mână.

– N-ai să-ncerci din nou… să te sinucizi… nu-i așa?

– Nu cred.

– Știu ce gândești. Ești încă prea tulburat de ei doi.

– M-ai ajutat în privința asta. Te-am avut pe tine, am fost tu.

– Apropo…

Mi-a întins cardul și am semnat pe spatele lui.

–Chiar dacă nu taxezi? am întrebat-o.

–Soții constituie o excepție, mi-a răspuns.

Apoi s-a încruntat. Am perceput ceva fantomatic. Brusc, m-am simțit scăldat într-o sudoare neașteptată.

–Ce anume?

–Te-ai conectat cu ea. Numai o dată? O dată și… încă o dată, care… care n-a fost cea reală?

–Mda. Și-a instalat o mufă, dar n-a prins.

–Îmi pare rău! S-a apropiat și mi-a îndepărtat un fir de ață de pe cămașă, apoi a ridicat ochii spre mine și a murmurat: Chestiile pe care le gândeam despre tine că ești negru… știi că nu-s rasistă sau altceva…

–Știu.

Era totuși, dar lipsită de maliție și nu într-o modalitate pe care s-o poată controla.

–Ceilalți doi…

–Nu-ți face griji în legătură cu ei. (Avusese doar alți doi clienți de culoare, plini de furie și pasiune.) Oamenii sunt de mai multe feluri. Tu ești stăpân pe tine, atent… Nu rece, insensibil. Ar trebui să rămână în continuare cu tine.

–Pot să-i dau numărul tău de telefon? Ca sursă de referință?

Zoë a chicotit.

– Las-o pe ea să aducă vorba. Să vorbească ea prima.

– Nu-s sigur dacă știe că i-am văzut.

– Dacă nu știe, va ști. Trebuie să-i oferi timp să se gândească la ce va spune.

– Bine, o să aștept.

– Promiți?

– Promit.

S-a ridicat pe vârful picioarelor și m-a sărutat pe obraz.

– Dacă ai nevoie de mine, știi cum să mă găsești.

– Da. I-am repetat numărul. Sper c-ai avut o zi bună.

– Bărbații ăștia! Niciodată nu fac o treabă ca lumea înainte de apusul soarelui.

A fluturat două degete spre mine și s-a îndepărtat, mătasea dezvăluindu-i și acoperindu-i cu artă metronomul picioarelor. Am încercat pe neașteptate un fulger de flashback și, pentru o clipă, am fost din nou în trupul lui Zoë, încălzit postcoital și vânând altceva. O femeie căreia îi plăcea munca ei.

Era ora trei; lipsisem șase ore. Peter avea să se suie pe pereți. Am luat metroul înapoi și, de la magazinul din stație, am cumpărat o mulțime de alimente.

Peter n-a comentat nimic și nici Amelia. Fie că știau că-i văzusem și erau stânjeniți, fie fuseseră prea ocupați ca să fie deranjați de absența mea. Indiferent de variantă, dinspre Jupiter tocmai sosise volumul de date al săptămânii curente și asta însemna câteva ore de sortări monotone și de verificări redundante.

Le-am arătat ce cumpărasem și i-am anunțat că diseară aveam tocană de pui. Găteam pe rând – mai exact, eu și Amelia găteam; Peter comanda întotdeauna pizza sau mâncare thailandeză. Avea o sursă privată de bani și ocolea rațiile, deoarece obținuse un post în Paza Coastelor. În dulapul din vestibul ținea chiar o uniformă de căpitan, într-un sac de plastic, dar nu avea habar dacă i se potrivea.

Noile date mi-au oferit destule de făcut; analiza pseudooperatorie necesită o planificare amănunțită, înainte de a începe realmente să râșnești numere. Am încercat să las în urmă evenimentele tulburătoare ale zilei și să mă concentrez asupra fizicii, însă am reușit doar parțial. Ori de câte ori priveam spre Amelia, îi revedeam chipul pierdut în extaz și simțeam un fior de reacție sfidătoare și de vinovăție, din cauza aventurii cu Zoë.

La ora 19 am pus puiul într-o oală cu apă și am răsturnat deasupra legumele congelate; am tăiat o ceapă și am adăugat-o, împreună cu câțiva căței de usturoi. Am pus-o la fierbere rapidă, după care am lăsat-o patruzeci și cinci de minute la foc mic. În acest răstimp, mi-am pus căștile și am ascultat câteva dintre noile chestii etiopiene. Or fi ei inamici, dar muzica lor este mult mai interesantă decât a noastră.

Obiceiul nostru era să cinăm la ora 20 și să vizionăm cel puțin prima parte din *Ora Harold Burley*, o emisiune de sinteză a știrilor de la Washington, care se adresa celor ce puteau citi fără să miște buzele.

Costa Rica fusese pașnică azi; avuseseră loc lupte în Lagos, Ecuador, Rangoon, Magreb. Convorbirile de pace de la Geneva își continuau șarada elaborată.

În Texas plouase cu broaște. Exista chiar o înregistrare video realizată de un amator. După aceea, apăru un zoolog care explică faptul că nu era decât o iluzie cauzată de neașteptatele inundații locale. Aiurea! Arme ngumi secrete; țopăiau prin toată țara și apoi bum! Explodau brusc, eliberând gaze toxice broscărești. Sunt om de știință, ce naiba – mă pricep la chestiile astea!

În Ciudad de Mexico se desfășurase o „demonstrație“ a consumatorilor, care ar fi fost denumită revoltă dacă ar fi avut loc în teritoriul inamic. Cineva pusese mâna pe raportul de trei sute de pagini care detalia ce anume se produsese în ultima lună cu nanoforjele „națiunii celei mai favorizate“. Spre surpriza generală, în majoritate fusese vorba despre bunuri de lux destinate bogătașilor. În raportul public de activitate se consemnase cu totul altceva.

Mai aproape de casă, Amnesty International încerca să aducă în fața tribunalului cristalele ce conțineau înregistrările activităților plutonului vânător/ucigaș din Divizia 12, care fusese acuzat de torturi în cadrul unei operațiuni desfășurate în Bolivia rurală. Evident, totul era *pro forma*; solicitarea avea să fie amânată pe temeiul unor detalii tehnice până la moartea termică a Universului. Sau până ce cristalele puteau fi distruse și se sintetizau niște falsuri convingătoare. Toată lumea, inclusiv Amnesty International, știa că se derulau operațiuni „negre“, a căror existență nu era nici măcar consemnată la nivelul diviziei.

Un potențial terorist fusese identificat la punctul vamal de la podul Brooklyn și executat pe loc. Ca de obicei, nu se ofereau detalii.

Compania Disney anunțase planuri pentru un parc de distracții Disneyworld pe o orbită joasă a Pământului, prima lansare urmând a avea loc peste douăsprezece luni. Peter ne atrase atenția asupra semnificației informațiilor invizibile din comunicat. Zona din jurul spațioportului Chimborazo, doar pe jumătate construit, fusese „pacificată" de peste un an. Disney n-ar fi demarat construcția, dacă n-ar fi avut garanții privind transportul turiștilor acolo. Prin urmare, aveam să beneficiem din nou de curse civile regulate în spațiu.

În timpul cinei Amelia și cu mine am băut o sticlă de vin. Eu am declarat că doream să dorm câteva ore înainte de a trece la treabă, iar Amelia mi s-a alăturat.

Stăteam sub pătură, perfect treaz, când ea a ieșit din baie și s-a strecurat lângă mine. A rămas nemișcată o clipă, fără să mă atingă.

– Îmi pare rău că ne-ai văzut, a vorbit în cele din urmă.

– Așa am convenit dintotdeauna. Dreptul la libertate…

– N-am spus că-mi pare rău pentru ce am făcut. S-a întors pe o parte, cu fața spre mine în întuneric. Deși poate că-mi pare. Am spus că-mi pare rău că ne-ai văzut.

Asta era rezonabil.

– Dintotdeauna a fost așa? Te-ai culcat și cu alți bărbați?

– Chiar vrei să-ți răspund la întrebarea asta? Va trebui și tu să răspunzi la aceeași întrebare.

– Asta-i cel mai simplu. O femeie, o dată, azi.

Și-a pus palma pe pieptul meu.

–Îmi pare rău. Acum chiar că mă simt ca o nemernică. M-a atins cu degetul mare deasupra inimii. N-a fost decât Peter și numai de când tu… ai luat tabletele. Pur și simplu… nu știu. Pur și simplu, n-am putut suporta.

–Lui nu i-ai spus motivul.

–Nu, ți-am zis doar. El continuă să creadă că ai fost bolnav. Nu-i genul de bărbat care să insiste cerând detalii.

–Dar este genul de bărbat care insistă în alte… direcții.

–Hai, termină! S-a întins astfel încât mi-a atins corpul pe toată lungimea. Majoritatea bărbaților singuri își radiază permanent disponibilitatea. Nici măcar nu trebuia *să ceară*. Cred că n-am făcut altceva decât să-i pun mâna pe umăr.

–Și apoi te-ai predat inevitabilului.

–Cred că da. Dacă vrei să te rog să mă ierți, o s-o fac.

–Nu. Îl iubești?

–Cum? *Pe Peter*? Nu.

–Atunci am clasat cazul.

M-am întors pe o parte, ca s-o iau în brațe, după care am răsturnat-o pe spate, lipindu-mă ușor de ea.

–Hai să facem zgomot.

Am fost capabil să încep, dar nu și să termin; m-am înmuiat în ea. Când am încercat să continuu cu mâna, mi-a spus că ar fi fost mai bine să dormim puțin. N-am izbutit.

Evident, cazul nu se clasase. Întâlnirea cu Zoë a continuat să revină în mintea lui, rezonând cu toate sentimentele complexe pe care continua să le aibă față de Carolyn, moartă de mai bine de trei ani. Sexul cu Amelia era tot atât de diferit pe cât diferă o gustare de un ospăț. Dacă își dorea un ospăț zilnic, în Portobello și în Texas existau mii de mufiste mai mult decât doritoare. Nu era totuși chiar așa de flămând.

Deși aprecia stilul direct al Ameliei, nu era sigur că o credea cu adevărat. Dacă ea îl iubea pe Peter, și-ar fi putut justifica minciuna, în condițiile existente, prezentând-o ca pe o încercare de a-i menaja sentimentele. În niciun caz nu *păruse* indiferentă, cu fața fizicianului îngropată între picioarele ei.

Însă toate acestea puteau să mai aștepte. Julian a izbutit să adoarmă cu numai câteva secunde înainte ca alarma deșteptătorului să sune. A bâjbâit după o cutie de acceleratoare și le-au folosit amândoi. Până s-au îmbrăcat, păienjenișurile din ochi au început să se destrame și Julian era gata să se apuce de matematică după încă o ceașcă de cafea.

După ce au trecut noile date prin metoda modernă a lui Julian și prin cea veche-și-testată a lui Peter, toți trei au fost convinși. Amelia consemnase rezultatele în scris; au petrecut o jumătate de zi revăzându-le și șlefuindu-le, apoi le-au expediat la *Astrophysical Journal*, pentru evaluare.

–Mulți ne vor dori capul, a comentat Peter. Eu o să plec vreo zece zile în vacanță, fără să răspund la niciun telefon. O să dorm o săptămână.

–Unde mergi? s-a interesat Amelia.

–Undeva în Insulele Virgine. Vrei să vii și tu?

–Nu, n-aș avea ce căuta tocmai acolo.

Cu toții au râs, puțin crispat.

–Oricum, avem ore de ținut.

Au urmat câteva comentarii pe tema respectivă, optimiste din partea lui Peter și exasperate din partea Ameliei. Deja lipsise la unul sau două seminarii pe săptămână– ce mai contau alte câteva? *Tocmai* pentru că absentase la așa multe, insistă ea.

Julian și Amelia au luat avionul înapoi spre Texas, complet epuizați, continuând să recurgă la acceleratoare, fiindcă nu îndrăzneau să renunțe la ele înainte de weekend. Au executat în mod automat mișcările necesare susținerii cursurilor și seminarelor, așteptând ca lumea lor să se destrame. Niciunul dintre colegi nu făcea parte din colectivul de referenți al lui *Aph. J*. Și se părea că nici nu fuseseră consultați.

Vineri dimineața, Amelia a primit o înștiințare scurtă din partea lui Peter: „Evaluarea se încheie azi după-amiază. Optimist."

Julian se găsea la parter. L-a sunat și i-a arătat mesajul.

– Cred c-ar fi cazul să dispărem, a zis bărbatul. Dacă Macro află despre asta înainte să plece de la birou, o să ne apeleze. Ar fi bine să așteptăm până luni.

– Ești laș, a făcut ea. Și eu la fel. Ce-ar fi să ne ducem mai devreme la Saturday Night Special? Putem pierde timpul pe la Zoogenă.

Zoogena era Muzeul Experimentelor Genetice, un loc pe care grupurile ce apărau drepturile animalelor îl închideau cu regularitate, după care era redeschis la fel de regulat de către avocați. Aparent, muzeul etala tehnologiile de vârf în manipularea genetică. În realitate, era un spectacol de circ, unul dintre divertismentele cele mai populare din Texas.

Muzeul se afla la numai zece minute de mers pe jos de Saturday Night Special, însă Julian și Amelia nu mai fuseseră acolo de la ultima redeschidere. Apăruseră multe exponate noi.

Unele dintre specimenele conservate erau fascinante, totuși adevăratele atracții rămâneau cele vii – grădina zoologică. Cumva, se izbutise obținerea unui șarpe cu douăsprezece picioare, dar nu-l puteau învăța să meargă. Aceasta pășea cu toate cele șase perechi simultan și înainta printr-o succesiune de ridicări și coborâri; un progres destul de mic față de târâre. Amelia presupuse că între picioare și sistemul nervos al reptilei exista același tip de conexiuni ce fac legătura cu coastele unui șarpe obișnuit.

Valoarea unui șarpe mai mobil putea fi pusă sub semnul întrebării, iar biata creatură fusese, evident, realizată ca o simplă curiozitate; totuși, o altă noutate avea și o aplicație practică, pe lângă faptul că-i speria pe copii: un păianjen de mărimea unei perne, care țesea o

plasă din fire groase și puternice pe o ramă, aidoma unui război viu de țesut. Plasa rezultată avea aplicații în chirurgie.

Exista apoi o vacă pitică, mai scundă de un metru, descrisă ca fiind fără utilitate practică. Julian a sugerat că ar fi putut răspunde nevoilor unora ca ei, cărora le plăcea să pună lapte în cafea, dacă s-ar fi putut găsi o metodă de mulgere. Nu mergea însă ca o vacă; se legăna, umblând de colo-colo plină de curiozitate – probabil că fusese combinată genetic cu un cățel.

Ca să economisim credite și bani, am folosit automatele de la Zoo, mulțumindu-ne cu pâine și brânză. În partea din spate a muzeului, fuseseră instalate câteva mese sub un acoperiș – o noutate față de ultima noastră vizită aici. Ne-am așezat la una dintre mese, în arșița după-amiezii.

– Cât de mult le vom spune celorlalți? am întrebat, tăind cedarul în felii sfărâmicioase cu un cuțit de plastic.

Aveam la mine șpaclul, dar ar fi făcut din ea brânză topită. Sau o bombă.

– Despre tine? Sau despre Proiect?

– N-ai mai trecut pe acolo de când m-ai internat? Ea a clătinat din cap. Să nu menționăm atunci subiectul. Mă întrebam dacă e cazul să vorbim despre descoperirile lui Peter… ale noastre.

– N-am avea niciun motiv să n-o facem. Până mâine, vor afla toți.

Am așezat o grămăjoară neregulată de brânză pe o felie de pâine neagră, pe care apoi i-am întins-o, așezată pe un șervețel.

– Mai bine să vorbim despre asta decât despre mine.

– Unii vor ști. Marty în mod sigur.

– O să stau de vorbă cu Marty, dacă voi avea ocazia.

– Oricum, cred că sfârșitul Universului ar putea detrona cazul tău.

– Pune lucrurile într-o anumită perspectivă.

Drumul de aproape un kilometru până la Saturday Night Special era acoperit de un praf cretos. Deși soarele apunea, căldura era sufocantă. Am fost fericiți să pătrundem în atmosfera climatizată a localului. Marty și Belda se aflau deja acolo, împărțind un platou de aperitive.

– Salut, Julian, m-a întâmpinat Marty cu o neutralitate precaută. Ce mai faci?

– Acum sunt bine. Discutăm mai târziu despre asta?

El a încuviințat din cap, iar Belda n-a spus nimic, concentrându-se asupra disecției unui homar.

– Ceva nou în proiectul cu Ray? Chestia aia cu empatia…

– Da, au apărut destule date noi, deși Ray este mai la zi în privința lor. Teribilă treaba aia cu copiii! În Iberia, nu?

– Liberia, l-am corectat.

– Trei dintre persoanele pe care le-am studiat au participat la acțiune. Le-a fost extrem de greu.

– A fost greu pentru toți. Mai ales pentru copii.

– Sunt niște monștri, a ridicat privirea Belda. Știți că n-am treabă cu politica și nici n-am cine știe ce instincte materne. Totuși, nu-mi imaginez ce-a fost în capul lor. Cum au putut să creadă că o acțiune atât de teribilă le poate sluji cauza?

– Nu-i vorba doar despre o mentalitate de războinici, a intervenit Amelia. Și-au ucis propriii concetățeni.

– Cei mai mulți ngumi cred că noi suntem autorii, a spus Marty, și că am manipulat lucrurile astfel încât să pară că ei sunt autorii… După cum ai zis, nimeni n-ar face *așa ceva* propriilor concetățeni. Dovezile sunt evidente.

– Crezi că totul a fost un plan cinic? a întrebat Amelia. Nu-mi pot închipui una ca asta.

– Nu. Din câte am fost informat – e strict confidențial și lipsit de orice dovadă – este opera unui ofițer dement și a câtorva adepți. Au fost deja lichidați, iar PsihOp ngumi face un scandal, teribil în măsura în care poate, aranjând lucrurile de asemenea manieră încât să dovedească faptul că *noi* am fi avut un motiv oarecare să distrugem în mod deliberat o școală de copii inocenți. Asta pentru a demonstra cât de nemiloși sunt ngumi, deși, desigur, toți știu că ei sunt armata poporului, care luptă pentru popor.

– Și s-a crezut gogoașa asta? am pufnit.

– În aproape toate țările din America de Sud și Centrală. N-ați urmărit știrile?

– Nu permanent. Ce-a fost chestia aia cu Amnesty International?

– Aha – armata i-a permis unui avocat să se conecteze la orice cristal dorește, cu condiția păstrării confidențialității. El a depus mărturie că toți au fost realmente surprinși de atrocități, că majoritatea au fost oripilați. Asta ne-a scos basma curată în Europa, chiar și în Africa și Asia. În sud însă știrea n-a fost nici măcar menționată.

Asher și Reza au sosit împreună.

– Hei, bine-ați revenit! Ce-ați făcut, ați dat o fugă și v-ați căsătorit?

– Am dat o fugă, a răspuns iute Amelia, dar ca să lucrăm. Am fost în Washington.

– Afaceri guvernamentale? a întrebat Asher.

– Nu, deși vor deveni după weekendul ăsta.

– Ne puteți ciripi ceva? Sau este prea tehnic?

– Nu-i tehnic… cel puțin partea importantă. S-a întors către Marty. Ray vine?

– Nu, are o problemă în familie.

– Bine, atunci hai să comandăm ceva de băut! Julian și cu mine avem multe de povestit.

După ce chelnerul a adus vinul, cafeaua și whisky-ul și a dispărut, Amelia a început istoria – pericolul morții absolute a Universului. Eu

am contribuit cu câteva detalii suplimentare, la răstimpuri. Nimeni nu ne-a întrerupt.

Când am terminat, s-a lăsat o tăcere prelungă. Probabil că atâtea secunde consecutive de liniște nu existaseră în toți anii de când se reunea grupul.

Asher și-a dres glasul.

– Desigur, referenții încă nu s-au pronunțat.

– Așa-i, a încuviințat Amelia. Dar faptul că Julian și Peter au obținut aceleași rezultate – până la a opta zecimală!

– Folosind două puncte de plecare diferite și două metode diferite… ei bine, nu mă îngrijorează verdictul lor. Mai degrabă mă-ngrijorează politica de sistare a unui proiect de asemenea dimensiuni. În plus, nu știu unde voi mai lucra anul viitor. Săptămâna viitoare.

– Mda, a mormăit Belda. Ai făcut o treabă bună cu bârna. Bănuiesc că te-ai gândit și la paiul din ochiul tău.

– Că reprezintă o armă? am întrebat și Belda a încuviințat încetișor din cap. Da. Este arma finală, a Apocalipsei. Trebuie dezamorsată.

– Paiul este însă mai mare decât atât, a zis Belda și a sorbit din cafea. Să presupunem că faceți mai mult decât s-o dezamorsați, să presupunem c-o distrugeți fără să lăsați nicio urmă a ei. Că luați la mână întreaga literatură și anulați orice cuvințel asociat Proiectului Jupiter. Iar după aceea, asasinii guvernului îi omoară pe toți cei care au auzit despre el. Ce se-ntâmplă atunci?

– Spune-ne tu, am înălțat din umeri.

– Este foarte evident. Peste zece, o sută sau un milion de ani, altcineva va avea aceeași idee. Va fi desființat și el. Peste alți zece sau un milion de ani, va apărea altcineva cu ideea. Mai devreme sau mai târziu, cineva va amenința s-o utilizeze. Sau nici măcar nu va amenința. O va face direct. Cineva care urăște lumea îndeajuns de mult ca să dorească moartea tuturor.

S-a lăsat altă tăcere prelungă.

– Bine, am rostit, în felul ăsta se rezolvă un mister. Oamenii se-ntreabă mereu de unde vin legile fizicii. Vreau să spun că se presupune că toate legile ce guvernează materia și energia au trebuit să fie create odată cu grăuntele care a început Diaspora. Pare imposibil sau inutil.

– Dacă Belda are dreptate, a intervenit Amelia, legile fizicii au existat din capul locului. Acum douăzeci de miliarde de ani, cineva a apăsat butonul „reinițializare".

– Și cu alte miliarde de ani mai înainte, a continuat Belda, o mai făcuse altcineva. Universul durează doar până ce apar creaturi ca noi. A întins un V format din două degete osoase spre mine și Amelia. Oameni ca voi doi.

Cu toate acestea, nu se rezolvase misterul cauzei inițiale; cândva, mai devreme ori mai târziu, tot trebuise să existe un *prim* moment.

– Mă gândesc la următoarea chestie, a vorbit Reza. Cu siguranță, în toate milioanele de galaxii există și alte rase care au ajuns la descoperirea asta. De mii sau de milioane de ori. În mod vădit, toate au fost incapabile din punct de vedere psihologic s-o facă – să ne distrugă pe toți.

–Au evoluat dincolo de momentul respectiv, a observat Asher și și-a rotit cuburile de gheață din whisky. Dacă Hitler ar fi avut butonul în buncărul lui… sau Caligula, sau Gingis-Han…

–Hitler s-a născut doar cu un secol mai devreme, a spus Reza. Cred că noi n-am evoluat dincolo de posibilitatea de a mai produce unul.

–Și nu vom evolua, a clătinat din cap Belda. Agresiunea este o trăsătură a supraviețuirii. Datorită ei ne găsim în vârful lanțului trofic.

–Cooperarea ne-a adus acolo, a corectat-o Amelia. Agresiunea nu are succes împotriva unui *machairodus*.

–Combinația dintre ele, sunt de acord, a încuviințat Belda.

–Cooperare și agresiune, a repetat Marty. Așadar, un pluton de soldier-boy este expresia finală a superiorității omului față de animal.

–Dacă i-ai cunoaște pe unii, n-ai putea afirma asta, am spus. Unii dintre ei par să fi involuat.

–Dă-mi voie să continui în direcția asta. Marty și-a alipit vârfurile degetelor de la cele două palme. Gândiți-vă așa: A început cursa contracronometru. La un moment dat, în următorii zece sau un milion de ani, va trebui să direcționăm evoluția umană astfel încât să se îndepărteze de comportamentul agresiv. Teoretic, nu-i imposibil. Am direcționat evoluția multor altor specii.

–Unele, chiar pe parcursul unei singure generații, a aprobat Amelia. Ceva mai încolo este o grădină zoologică plină cu ele.

– Un loc încântător, a comentat Belda.

– Am putea s-o facem într-o singură generație, a urmat încet Marty. Ba chiar mai rapid.

Toți l-au privit.

– Julian, a zis el, de ce mecanicii nu rămân mai mult de nouă zile în soldier-boy?

– Din cauza oboselii. Dacă rămâi prea mult, nu mai ești bun de nimic.

– Asta v-au spus ei. Asta le spun tuturor. Ei chiar cred că-i adevărat.

A privit în jur, neliniștit. Eram singuri în sală, totuși a coborât nivelul vocii.

– Asta-i ceva secret. Foarte secret. Dacă Julian s-ar fi întors la plutonul lui, n-aș fi putut vorbi, deoarece ar fi aflat prea mulți. Dar mă pot încrede în toți cei prezenți.

– E un secret militar? a întrebat Reza.

– Nici chiar armata nu-l știe. Ray și cu mine nu i-am suflat un cuvințel… și n-a fost deloc ușor. În North Dakota există un sanatoriu cu șaisprezece pacienți. De fapt, pacienții n-au absolut nimic. Stau acolo, fiindcă știu că așa trebuie să facă.

– Cei cu care ai lucrat tu și Ray? am întrebat.

– Exact. Cei cu care am lucrat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Ei sunt acum de vârstă mijlocie și știu că vor trebui probabil să-și petreacă restul vieții în singurătate.

– Ce dracu' le-ați *făcut*? a pufnit Reza.

– Opt dintre ei au stat conectați în soldier-boy timp de trei săptămâni. Ceilalți opt timp de șaisprezece zile.

– Atâta tot? m-am mirat.

– Atâta tot.

– Au înnebunit? a întrebat Amelia.

Belda a râs – un sunet lipsit de veselie.

– Fac prinsoare că nu. Fac prinsoare că s-au făcut sănătoși.

– Belda este pe aproape, a aprobat Marty. Are stilul ăsta enervant de a fi capabilă să-ți citească gândurile fără ajutorul electricității. Chestia este că, în mod paradoxal, după două săptămâni petrecute în soldier-boy, nu mai poți fi un soldat.

– Nu poți ucide? m-am încruntat.

– Nu poți nici măcar răni pe altcineva în mod deliberat, decât pentru a-ți apăra viața. Sau viața altcuiva. Îți modifică pentru totdeauna modul de gândire, de simțire, chiar și după ce te deconectezi. Ai fost prea multă vreme în interiorul altora, având aceeași identitate cu ei. Rănirea altei persoane ar fi la fel de dureroasă ca automutilarea.

– Nu sunt totuși pacifiști puri, a comentat Reza. Pot ucide pentru a se apăra.

– Depinde de la individ la individ. Unii preferă să moară decât să ucidă, chiar și când e vorba de autoapărare.

– Asta se-ntâmplă cu cei precum Candi? am întrebat.

– Nu tocmai. Cei ca ea sunt selectați pentru empatie, pentru blândețe. Este de așteptat ca, prin conectare, calitățile respective să le fie amplificate.

– În experiențe ați folosit persoane alese în mod aleatoriu? s-a interesat Reza.

Marty a încuviințat din cap.

– Primul grup a fost format din voluntari plătiți, aleși în mod aleatoriu dintre soldați trecuți în rezervă. Dar nu și cel de-al doilea grup. S-a aplecat peste masă. Jumătate dintre membrii lui erau asasini din Forțele Speciale. Restul erau civili care fuseseră condamnați pentru crime.

– Și toți au devenit… civilizați? a întrebat Amelia.

– Noi folosim termenul „umanizați“.

– Adică, am intervenit eu, dacă un pluton vânător/ucigaș stă conectat timp de două săptămâni, toți membrii lui se transformă în pisicuțe?

– Așa presupunem. Experimentele s-au desfășurat înainte ca soldier-boy-ii să fie utilizați în luptă.

Asher tăcuse până atunci, ascultând cu atenție.

– Mi se pare absurd, a vorbit el, să presupunem că armata n-a duplicat experiențele voastre, pentru ca apoi să găsească o

modalitate de a ocoli această aberație neplăcută – pacifismul. Umanizarea…

– Nu-i imposibil, însă este improbabil. Mă conectez, unidirecțional, cu sute de militari, de la soldați la generali. Dacă ar fi fost cineva implicat într-un experiment sau dacă ar fi auzit măcar un zvon despre așa ceva, aș fi aflat.

– Nu și dacă toate cadrele de conducere au fost, de asemenea, conectate unidirecțional. Și dacă subiecții experimentelor au fost izolați, precum ai voștri, sau eliminați.

Ideea merita un moment de tăcere. Oare savanții militari ar fi acceptat să fie uciși subiecții incomozi?

– Voi admite o asemenea posibilitate, a încuviințat Marty, deși este foarte puțin probabilă. Ray și cu mine coordonăm toate cercetările militare asupra soldier-boy-ilor. Desigur, este posibil ca o persoană să obțină aprobarea, finanțarea și implementarea unui proiect, fără știința noastră. La urma urmelor, este la fel de posibil ca, aruncând o monedă în aer, să cadă de o sută de ori cu aceeași față în sus.

– Pentru că tot veni vorba de mulțimi, a intervenit Reza, care mâzgălise ceva pe un șervețel, să luăm scenariul cel mai favorabil: toată omenirea este de acord să fie umanizată și se înșiruie pentru conectare. În primul rând, unul din zece, ori din doisprezece, moare sau înnebunește. Eu mă și gândesc de pe acum în ce fel să evit operația.

– Ei bine, nu știm…

–Lasă-mă numai puțin! Dacă ar fi unul din doisprezece, ar însemna să ucizi șase sute de milioane de oameni ca să te asiguri că restul nu vor mai ucide niciodată. Deja Hitler pare un amator – cu vreo două ordine de mărime.

–Înțeleg că asta nu-i totul, a suspinat Marty.

–Bineînțeles că nu. Câți soldier-boy avem actualmente – șase mii? Să presupunem că vom construi o sută de mii. Fiecare om trebuie să stea conectat timp de două săptămâni, iar asta după ce a pierdut cinci zile cu operația de sfredelire a craniului și cu recuperarea. Să zicem, în medie, douăzeci de zile pentru o persoană. Presupunând că în urma operației supraviețuiesc șapte miliarde, asta înseamnă șapte sute de mii de indivizi la o mașină. Altfel spus, o sută patruzeci de mii de zile. Adică aproape patru sute de ani. După aceea, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți… cei care mai apucă să trăiască.

–Ia să văd și eu. Reza i-a întins șervețelul lui Marty, care a urmărit calculele cu degetul. În primul rând, se omite faptul că n-ai nevoie de un soldier-boy întreg, ci doar de conexiunile esențiale între creiere și de perfuzii. Putem realiza un milion de stații, nu o sută de mii. Zece milioane. În felul ăsta, scara temporală se reduce la patru ani.

–Dar nu dispare jumătatea de miliard de morți, a rostit Belda. Pentru mine, este o chestiune pur teoretică, fiindcă nu intenționez să trăiesc mai mult de câțiva ani. Totuși, mi se pare un preț destul de mare.

Asher a apăsat butonul de apelare a chelnerului.

–Ideea asta nu ți-a venit acum, dintr-odată, Marty. De câtă vreme te gândești la ea, de douăzeci de ani?

–Cam așa ceva, a admis el, ridicând din umeri. De fapt, n-ai nevoie de moartea Universului. De la Hiroshima încoace, suntem pe un gradient descrescător. Mai exact, de la Primul Război Mondial încoace.

–Ești oare un pacifist secret care lucrează pentru armată? a întrebat Belda.

–Nu secret. Armata tolerează pacifismul teoretic– uită-te la Julian atâta vreme cât nu interferează cu munca. Cei mai mulți generali pe care-i cunosc s-ar autodenumi pacifiști.

Chelnerul a apărut târșâindu-și picioarele și a luat comanda. După ce a plecat, am spus:

–Marty are dreptate. Nu-i vorba numai despre Proiectul Jupiter. Există multe direcții de cercetare care, finalmente, pot duce la sterilizarea ori la distrugerea planetei. Chiar dacă restul Universului nu este afectat…

–Tu te-ai conectat deja, a observat Reza, terminându-și vinul. N-ai dreptul să votezi.

–Dar ce se întâmplă cu cei ca mine? a întrebat Amelia. Cei care au încercat să-și instaleze o mufă și au dat greș? Ne-ați putea pune într-un lagăr de concentrare, unde să nu facem rău nimănui…

–Haide, Blaze! a izbucnit în râs Asher. Astea nu-s decât speculații! Marty nu propune în mod serios…

–La dracu', Asher! a izbit Marty cu palma în masă. N-am fost mai serios în toată viața mea.

– Atunci ești nebun! N-o să se întâmple niciodată.

Marty s-a răsucit către Amelia.

– În trecut, n-a fost niciodată imperios necesar ca o persoană oarecare să fie conectată. Dacă acest lucru s-a transformat într-un efort de ordinul Proiectului vostru Jupiter – Proiectul Manhattan –, tot ceea ce practic insistă să fie făcut *va fi făcut*! Același lucru este valabil și în privința jumătății de miliard de morți ai tăi, s-a întors el spre Reza. Asta nu-i ceva care trebuie implementat peste noapte. E nevoie de multă cercetare atentă, bine ținută sub control, de rafinarea tehnicilor – și rata deceselor va scădea, poate chiar spre zero.

– Atunci, ca să ne exprimăm în termeni mai direcți, a zis Asher, tu acuzi armata de crimă. De acord, asta-i meseria lor, dar ar trebui să-i omoare pe cei aflați de cealaltă parte a baricadei. Marty l-a privit întrebător. Vreau să spun că dacă te-ai gândit de la bun început că instalarea mufei poate fi realizată în condiții mult mai sigure, de ce n-a amânat armata realizarea de noi mecanici până ce avea să devină un procedeu *cu adevărat sigur*?

– Vrei să spui că nu armata este criminală, ci eu. Cercetătorii ca mine și ca Ray.

– Lasă dramatismele! Sunt sigur că ai făcut tot ce era posibil. Totuși, dintotdeauna, am considerat că prețul în oameni al programului era mult prea mare.

– De acord, a spus Marty, și nu-i vorba aici numai despre cazurile mortale de unu din doisprezece. Mecanicii au o rată a deceselor inadmisibil de mare, din cauza accidentelor cardiovasculare și

cerebrale. Își feri privirea de ochii mei. Plus sinuciderile, în timpul stagiului sau ulterior.

– Rata deceselor soldaților este ridicată, am încuviințat. Nu-i o noutate. Dar asta face parte din argument: eliminați profesiunea de soldat. Să presupunem că am *putea* pune la punct o modalitate prin care instalarea mufei ar reuși în proporție de sută la sută, fără absolut nicio problemă. Chiar și atunci, nu i-ai putea convinge pe toți s-o facă. Parcă-i văd pe ngumi înșirându-se ca să li se perforeze țestele de către o mână de savanți-demoni ai Alianței! Ce dracu', nu i-ai putea converti nici măcar pe militarii noștri. Odată ce generalii ar afla ce faci, ai trece direct în istorie. Ai fi *îngrășământ de flori*!

– Poate, poate…

Chelnerul se îndrepta spre noi cu băuturile comandate. Marty m-a privit și și-a mângâiat bărbia.

– Te simți în stare să te conectezi?

– Cred că da.

– Ești liber mâine la zece?

– Da, până pe la două.

– Vino la mine. Am nevoie de inputul tău.

– O să vă conectați și-o să schimbați lumea? a întrebat Amelia. O să salvați Universul?

Marty a chicotit.

– Nu mă gândeam exact la asta.

Dar la asta se gândea – exact la asta!

Ca să ajungă la Marty, Julian a fost nevoit să pedaleze un kilometru și jumătate prin ploaia atât de necesară, așa că n-a sosit într-o dispoziție tocmai festivă.

Marty i-a găsit un prosop și un halat de laborator, absolut necesare pentru a contracara efectele aerului condiționat aproape tăios de rece. S-au așezat pe două scaune cu spătar drept de lângă patul de testare care, în realitate, era compus din două paturi, echipate cu căști integrale. De la înălțimea etajului zece, se vedea o panoramă superbă a campusului îmbibat de ploaie.

– Le-am dat sâmbătă liberă asistentelor, a explicat Marty, și am redirijat toate apelurile telefonice spre biroul de acasă. Nu vom fi deranjați.

– De la ce? a întrebat Julian. Ce intenționezi să faci?

– Nu știu sigur până nu suntem conectați. Aș dori însă ca totul să rămână deocamdată numai între noi.

A arătat spre consola din capătul opus al încăperii. Dacă vreo asistentă ar fi fost aici, ar fi putut să se conecteze unidirecțional și să tragă cu ochiul.

Julian s-a sculat și a inspectat patul.

– Unde-i butonul de întrerupere?

– N-ai nevoie de așa ceva. Dacă dorești să ieși, gândește „abandon“ și legătura se întrerupe. Julian s-a încruntat, neîncrezător. Este o chestie nouă. Nu mă surprinde că n-o știi.

– Astfel, tu deții controlul.

– Convențional. Eu controlez aparatul senzorial, dar acest lucru nu are importanță pentru conversație. Pot schimba aspectul ăsta după cum dorești.

– Unidirecțional?

– Putem să începem unidirecțional și să continuăm bidirecțional în mod limitat, „flux conversațional“, în consens reciproc.

După cum Julian știa, Marty nu se putea conecta profund cu nimeni; din motive de securitate, capacitatea respectivă i se înlăturase.

– Nu seamănă cu legătura dintre tine și plutonul tău. De fapt, nu vom putea să ne citim mințile, ci doar să comunicăm mai repede și mai clar.

– Bine. Julian s-a trântit pe pat și a suspinat prelung. Să-i dăm drumul!

S-au întins amândoi, și-au așezat gâturile în gulerele moi, au glisat învelitorile de plastic de pe tuburile de apă și au mișcat din capete până ce jacurile au clicăit. Apoi jumătatea frontală a căștilor li s-a închis peste față.

După o oră, vizierele au fâsâit, deschizându-se. Chipul lui Julian era acoperit de broboane de transpirație.

Marty s-a sculat în capul oaselor, părând înviorat.

– Greșesc?

– Nu cred. Oricum, aș prefera să merg în North Dakota.

– Este frumos acolo în anotimpul ăsta. E uscat.

Nu ploua când am părăsit laboratorul lui Marty, dar s-a dovedit că era doar o scurtă pauză. Am văzut un front de furtună năpustindu-se spre mine, însă din fericire mă găseam chiar lângă Centrul Studențesc. Am încuiat bicicleta și am intrat pe ușă chiar când a început potopul.

Sub cupola de la ultimul nivel al clădirii, exista o cafenea luminoasă și gălăgioasă. Îmi plăcea acolo. Petrecusem prea mult timp închis în două cranii, contemplând posibilitatea înșelărilor.

În cafenea era aglomerat pentru o zi de duminică, probabil din cauza vremii. Am avut nevoie de zece minute ca să ajung în capătul cozii și să cer o cafea și un pateu, apoi am constatat că nu aveam unde să mă așez. Interiorul cupolei avea însă un pervaz la înălțimea cuvenită pentru a te rezema de el.

Am rederulat cele preluate din creierul lui Marty.

Cifra de zece procente de decese înregistrate în urma operației de instalare a mufei nu era tocmai exactă. Cifrele brute erau: 7,5% decese, 2,3% paralizii cerebrale, 2,5% afecțiuni mintale ușoare și 2% cazuri care sfârșiseră precum Amelia, indivizii scăpând nevătămați, dar fără mufe.

Secretul era că peste jumătate dintre cei morți erau recruți desemnați să fie mecanici, care fuseseră uciși de complexitatea interfeței soldier-boy. Multe dintre celelalte cazuri se datorau chirurgilor subinstruiți și condițiilor de operare precare din Mexic și din America Centrală. La scara mare prefigurată de Marty, chirurgii oameni n-ar fi fost folosiți decât pentru supraveghere. Chirurgie pe creier efectuată de roboți – pentru Dumnezeu! Însă Marty pretindea că acest lucru era cu vreo două ordine de magnitudine mai simplu atunci când nu trebuia să te cablezi într-un soldier-boy.

Și chiar dacă ar fi existat zece procente de decese, alternativa era de sută la sută, alungând viața complet până la Zidul lui Hubble.

Cu toate acestea, cum reușeai să-i silești pe oamenii normali s-o facă? Civilii care-și instalau mufe se potriveau unor profiluri destul de înguste: empatie, căutare de senzații tari, singurătate cronică și sexualitate ambiguă. Mulți indivizi se aflau în situația Ameliei: o persoană pe care ei o iubeau avea mufă și doreau să fie alături de ea.

Strategia fundamentală era următoarea: în primul rând, nu dădeai nimic pe gratis. Un lucru pe care l-am învățat de la Statul Universal al Bunăstării este că oamenii subevaluează lucrurile pentru care nu plătesc. Vă va costa o lună de credite de divertisment – dar, de fapt, oricum veți petrece majoritatea timpului respectiv în stare de inconștiență.

Iar după foarte puțini ani, factorul de autoritate va deveni atrăgător; persoanele care nu sunt umanizate vor înregistra mai puțin succes. Poate vor fi chiar și mai puțin fericite, deși asta-i mai greu de demonstrat.

O altă problemă: ce trebuia făcut cu cei ca Amelia? Lor nu li se putea instala mufă, așadar nu puteau fi umanizați. Aveau să fie handicapați și furioși… și capabili de violență. Două procente din șase miliarde însemna 120 de milioane de oameni. Se putea spune că la fiecare patruzeci și nouă de oi va exista un lup. Marty propunea să-i mutăm pe toți pe insule, cerându-le tuturor insularilor umanizați să emigreze.

Oricine putea trăi confortabil oriunde, odată ce foloseam nanoforjele ca să construim alte nanoforje și să le oferim gratuit tuturor, atât ngumi-lor, cât și popoarelor Alianței.

Însă prima fază trebuia să fie umanizarea soldier-boy-ilor și a șefilor lor. Asta însemna infiltrarea în Blocul 31 și izolarea comandanților superiori timp de două săptămâni. Marty avea un plan și în această privință; Colegiul de Război din Washington ordona un exercițiu de simulare care necesita izolare.

Eu urma să fiu „cârtița", agentul din interior. Marty îmi modificase dosarul, astfel încât, în noua versiune, suferisem o epuizare nervoasă lesne de înțeles. „Sergentul Class este apt pentru serviciu, dar se recomandă ca Portobello să profite de instruirea și experiența lui, detașându-l la Comandă." Anterior, avea să efectueze un transfer și o stocare selectivă de memorie; temporar, urma să uit tentativa de sinucidere, complotul de preluare și rezultatele apocaliptice ale Proiectului Jupiter. Aveam să pătrund acolo și să fiu eu însumi.

Ca parte a altui „experiment", vechiul meu pluton avea să rămână conectat timp suficient pentru a se umaniza, iar eu urma să mă aflu în interiorul Blocului 31, ca să le deschid ușa când veneau să înlocuiască plutonul de gardă.

Generalii urmau să fie bine tratați. Marty avea să obțină ordine de detașare temporară pentru un neurochirurg și anestezistul său de la o bază din Panama; împreună, înregistraseră fenomenala rată de succes de 98% în instalările de mufe.

Azi, Blocul 31; mâine, lumea întreagă. Ne puteam lărgi spre exterior din Portobello și în jos, de la contactul din Pentagon al lui Marty, pentru ca, rapid, să umanizăm toate forțele armate. Desigur, războiul avea să ia sfârșit, dar bătălia cea mare de-abia începea.

Am privit afară, spre campus, prin perdelele de apă ce încețoșau geamurile, în vreme ce mâncam pateul cu mere. După aceea, m-am rezemat cu spatele de fereastră și am cercetat cu privirea cafeneaua, revenind cu picioarele pe pământ.

Majoritatea clienților erau cu numai zece-doisprezece ani mai tineri decât mine. Și totuși, între mine și ei părea că se întinde o prăpastie de netrecut. Însă poate că nu aparținusem niciodată cu adevărat lumii aceleia – flecăreli, chicoteli, flirturi – nici chiar când avusesem vârsta lor. Permanent stăteam cu ochii la o consolă sau într-o carte. Fetele cu care mă culcasem pe atunci făceau parte din aceeași minoritate de singuratici, fiind fericite să împartă o ușurare rapidă și să revină la cărțile lor. Înaintea colegiului, trecusem prin niște idile zguduitoare, ca toată lumea, dar după ce împlinisem optsprezece sau nouăsprezece ani, mă stabilisem la sex, iar în epoca aceea exista suficient. Acum, pendulul se legăna înapoi, spre conservatorismul generației Ameliei.

Toate astea aveau să se schimbe, dacă Marty reușea să-și pună în practică intenția – dacă *noi* ne puneam în practică intenția? Nu există intimitate comparabilă cu conectarea și mare parte din intensitatea sexului adolescentin era alimentată de o curiozitate pe care

conectarea o satisfăcea din primul minut. Era în continuare interesant să împarți experiențe și gânduri cu sexul opus, dar gestalt-ul general de a fi bărbat sau femeie exista și devenea familiar la câteva minute după contact. Eu aveam amintiri fizice de dureri ale facerii, de avorturi, de menstruație și de sâni care mă deranjau. Pe Amelia n-o încânta faptul că aveam crampe și simptome postmenstruale odată cu plutonul meu; că toate femeile fuseseră stânjenite de erecțiile involuntare, că ejaculaseră, că știuseră felul în care scrotul limitează modul cum stai, umbli și-ți încrucișezi picioarele.

Amelia simțise gustul vag al tuturor acestor lucruri – un murmur – în cele două minute sau mai puțin de care beneficiaserăm în Mexic. Poate că o parte a problemei noastre actuale se găsea înrădăcinată în frustrarea ei de a nu se fi bucurat decât de o întrezărire. Făcuserăm dragoste numai de două ori, după încercarea ratată din noaptea ce urmase episodului cu Peter. Sau, ca să fiu corect, din noaptea de după ce mă conect-culcasem cu Zoë. Se petrecuseră atât de multe – sfârșitul Universului și toate celelalte –, încât nu avuseserăm nici timpul și nici dispoziția de a ne rezolva propriile probleme.

Locul mirosea ca un fel de sală de gimnastică, răspândind o combinație de iz de câine ud, peste care se râșnise cafea, totuși băieții și fetele păreau indiferenți. Căutare, înfoiere, etalare – manifestau un comportament mult mai similar primatelor decât dovedeau la seminariile de fizică.

Privind cum fierbea la foc mic tot ritualul acela relaxat de împerechere, m-am simțit puțin trist și bătrân și m-am întrebat dacă Amelia și cu mine aveam să redevenim vreodată pe de-a întregul așa cum fuseserăm. Pe de o parte, imposibilitatea unei reconcilieri se

datora faptului că nu-mi puteam alunga din minte imaginea ei cu Peter. Pe de altă parte, trebuia să recunosc, ea se datora lui Zoë, și celor asemenea ei. Tuturor ne păruse cumva rău pentru Ralph, pentru nesfârșitele lui tulburări cauzate de mufiste. Dar în același timp, îi simțiserăm și extazul, care nu se diminuase niciodată.

M-am șocat pe mine însumi întrebându-mă dacă eu aș fi putut trăi în felul acela și, simultan, m-am șocat din nou, recunoscând că o puteam face. Relații limitate emoțional și temporal pasionale. Apoi reveneam la viața reală, până la următorul episod.

În inima mea, ridicasem un zid în jurul atracției de netăgăduit a acelei dimensiuni suplimentare – simțind-o pe ea cum te simte pe tine, gândurile și senzațiile împletindu-se laolaltă –, îl etichetasem „Carolyn" și zăvorâsem ușa. Acum însă trebuia să admit că totul fusese destul de impresionant cu o simplă necunoscută; oricât de iscusită și de compătimitoare s-ar fi arătat, rămânea tot o necunoscută, fără nicio pretenție de dragoste.

Fără pretenții; lucrul acesta era adevărat în mai multe feluri. Marty avea dreptate. Cele de felul iubirii existau acolo în mod automat. Lăsând deoparte sexul, în termenii cunoașterii, ea și cu mine fuseserăm, pentru câteva minute, mai apropiați decât unele cupluri normale care trăiau împreună de cincizeci de ani. Totul începe să se topească de îndată ce te deconectezi, iar peste câteva zile nu mai reprezintă decât amintirea unei amintiri. Până când te conectezi din nou și te izbește încă o dată. Și atunci, dacă ai fi ținut-o întruna așa timp de două săptămâni, te-ar fi schimbat pentru totdeauna? Eu puteam s-o cred.

Plecaserăm de la Marty fără să discutăm un program de lucru, ceea ce ar fi însemnat literalmente un acord nerostit. Amândoi doream un

răgaz ca să examinăm gândurile celuilalt.

De asemenea, nu discutaserăm modul în care el putea să modifice dosarele medicale militare și să transfere de colo-colo, după chef, ofițeri superiori. Nu fuseserăm conectați îndeajuns de profund ca să accesez informația respectivă. Existase totuși imaginea unui bărbat – un prieten vechi. Mi-am dorit să nu fi știut nici măcar detaliul acela.

Oricum, voiam să amân orice acțiune până după ce mă conectam cu indivizii umanizați din North Dakota. Nu puneam nicio clipă la îndoială afirmațiile lui Marty, dar aveam niște dubii legate de judecățile formulate de el. Când ești conectat cu cineva, „dorințele nerostite“ au un nou înțeles. Dorește-ți ceva suficient de tare și poți trage pe alții după tine.

Julian a privit ploaia timp de aproape douăzeci de minute, a decis că n-avea să se oprească prea curând și de aceea a pornit spre casă prin băltoace. Bineînțeles, ploaia a încetat când avea de parcurs mai puțin de jumătate de stradă până acasă.

A dus bicicleta în subsol și a uns lanțul și pinioanele cu vaselină. Bicicleta Ameliei se afla deja acolo, dar asta nu-nsemna că femeia era acasă.

Ea dormea adânc. Scoțându-și valiza, Julian a făcut destul zgomot ca s-o trezească.

– Julian? S-a sculat în capul oaselor, frecându-se la ochi. Cum a mers cu… A zărit valiza. Pleci undeva?

– În North Dakota, pentru câteva zile.

Ea a clătinat din cap.

–De ce naiba… aha, anormalii lui Marty!

–Vreau să mă conectez cu ei și să verific direct. Este posibil să fie anormali, dar este posibil să ne alăturăm lor cu toții.

–Nu chiar toți, a replicat ea încetișor.

Julian a deschis gura, apoi a închis-o și a ales trei perechi de șosete.

–O să mă-ntorc la timp pentru seminarul de marți.

–O să primim o mulțime de mesaje luni. *Journal* nu apare decât miercuri, însă cei din redacție le vor telefona tuturor.

–Pune-le în poșta mea și-o să le accesez din North Dakota.

Ca să ajungă în statul acela avea să fie mai dificil decât crezuse. A găsit trei curse militare care, descriind un zigzag, aveau să-l ducă până la craterul Seaside, plin cu apă, dar când a încercat să-și facă o rezervare a fost informat de computer că nu mai deținea clasificarea de „combatant“ și de aceea trebuia să aștepte eliberarea vreunui loc. Probabilitatea de a reuși acest lucru la toate trei cursele era estimată la cincisprezece la sută. Întoarcerea până marți avea să fie chiar mai dificilă.

Julian l-a sunat pe Marty, care i-a promis că se va interesa și a revenit după numai un minut.

–Mai încearcă o dată.

De data asta, a obținut loc la toate cele șase curse, fără cel mai mic comentariu. În numărul lui de înmatriculare reapăruse „C“- ul de la

„Combatant“.

Julian și-a dus valiza și teancul de haine în living, ca să împacheteze. Amelia l-a urmat, îmbrăcând un capot.

–S-ar putea să plec la Washington, i-a spus. Peter se întoarce din Caraibe, ca să poată susține mâine o conferință de presă.

–Și-a schimbat intențiile? Crezusem că plecase din țară tocmai pentru a evita publicitatea.

Bărbatul a ridicat ochii.

–Sau se întoarce în special ca să te vadă pe tine?

–N-a precizat.

–Dar *îți plătește* biletul, nu? Pe luna asta nu ți-au mai rămas suficiente credite.

–Bineînțeles că-l plătește. Amelia și-a încrucișat brațele peste piept. Sunt colaboratoarea lui. Și tu ai fi bine-venit.

–Sunt sigur. Prefer totuși să investighez latura asta a problemei.

A terminat de umplut valijoara și a privit în jurul odăii. S-a apropiat de o măsuță și a luat două reviste.

–Dacă ți-aș cere să nu te duci, ai rămâne aici? a întrebat el.

–Nu mi-ai cere niciodată așa ceva, a replicat femeia.

–Ăsta nu-i un răspuns.

Ea s-a așezat pe canapea.

– Bine. Dacă mi-ai cere să nu mă duc, ne-am certa. Iar eu mi-aș impune punctul de vedere.

– De asta nu-ți cer?

– Nu știu, Julian. A ridicat puțin tonul vocii. Spre deosebire de alții, eu *nu pot citi gândurile*!

Bărbatul a pus revistele în valiză și a închis-o cu atenție, sigilând încuietoarea cu amprenta degetului mare.

– De fapt, îmi este indiferent dacă te duci, a vorbit el încet. Este o chestiune pe care trebuie s-o soluționăm, într-un fel sau altul.

S-a așezat lângă ea, fără s-o atingă.

– Într-un fel sau altul, a repetat Amelia.

– Promite-mi doar că nu vei rămâne permanent acolo.

– Ce?

– Aceia dintre noi care pot citi gândurile, a zis Julian, pot prevesti și viitorul. Până săptămâna viitoare, jumătate dintre persoanele implicate în Proiectul Jupiter își vor căuta de lucru. Eu te rog doar ca, dacă el îți oferă un post, să nu-l accepți imediat.

– Bine, îi voi spune că trebuie să discut cu tine. Cinstit?

– Nu-ți cer altceva. I-a luat mâna și i-a atins degetele cu buzele. Să nu te repezi să faci ceva.

– Ce-ai zice de… Eu n-o să mă reped, dar nici tu să n-o faci.

– Cum adică?

– Ia telefonul și obține o rezervare pentru North Dakota la altă cursă. I-a mângâiat partea de sus a coapsei. N-o să ieși pe ușa aia până n-o să te conving că tu ești singurul pe care-l iubesc.

El a șovăit, apoi a ridicat receptorul. Femeia a îngenuncheat pe podea și a început să-i descheie cureaua.

– Vorbește mai repede.

Ultima etapă a zborului meu a pornit din Chicago, dar a trecut la câțiva kilometri de Seaside, așa că am putut întrezări Marea Interioară. „Mare" este puțin cam exagerat; nu-i decât pe jumătate cât Great Salt Lake. Este însă impresionantă – un cerc albastru perfect, brăzdat la interior de liniile albe ale siajelor ambarcațiunilor de agrement.

Locul căutat de mine se afla la numai zece kilometri de aeroport. Taxiurile sunt plătite cu credite de divertisment, însă bicicletele sunt gratuite, așa că am luat una și am pedalat până la destinație. Era cald și praf, dar gustam din plin exercițiul fizic, după ce stătusem toată dimineața în avioane și aeroporturi.

Stilul arhitectonic al clădirii avea o vechime de cincizeci de ani oțel și oglinzi. Pancarta de pe peluza arsă de soare anunța: CĂMINUL ST. BARTHOLOMEW.

Un bărbat de vreo șaizeci de ani, purtând haine obișnuite, dar un guler preoțesc, mi-a deschis ușa și m-a poftit înăuntru.

Recepția era un cub alb, lipsit de orice ornamente, cu excepția unui crucifix, pe un perete, și a unei holograme cu Isus, pe peretele opus. O canapea sobră, de instituție publică, și scaune așijderea; pe măsuța dintre ele, broșuri cu literatură inspirațională. Am trecut dincolo de o ușă dublă, într-un coridor la fel de banal.

Părintele Mendez era hispanic, cu părul încă negru și două cicatrice lungi și vechi pe chipul său smead și ridat. Părea amenințător, însă glasul calm și surâsul deschis alungau impresia respectivă.

– Scuză-ne că nu te-am așteptat la aeroport. Nu avem o mașină și nici nu ieșim prea des de aici. Asta ajută la menținerea reputației noastre de țăcăniți bătrâni și inofensivi.

– Dr. Larrin spunea că acoperirea voastră oficială ar conține un sâmbure de adevăr.

– Da, suntem bieții supraviețuitori afectați mintal ai primelor experimente cu soldier-boy. Când ieșim, oamenii tind să ne evite.

– Așadar, nu ești un preot adevărat.

– De fapt, sunt – sau, mai exact, am fost. M-au răspopit după ce am fost condamnat pentru crimă. S-a oprit în fața unei uși simple, pe care exista un cartonaș cu numele meu, și a împins-o, deschizând-o. Viol și crimă. Asta e camera ta. După ce te faci comod, vino în curtea de la capătul coridorului.

Camera în sine nu era una de călugăr – exista un covoraș oriental, un pat cu suspensii moderne, dar și un birou vechi, cu capac-rulou, și

un scaun. În frigiderul micuț se găseau cutii de băuturi răcoritoare și bere; pe ușa interioară se aflau sticle de vin și de apă. Am băut un pahar de apă, apoi unul de vin, în vreme ce mi-am scos uniforma și am împăturit-o atent, pentru drumul de întoarcere. În continuare am făcut un duș rapid și mi-am pus alte haine, mai confortabile, după care am pornit în căutarea curții.

Peretele stâng al coridorului era neted; pe cel din dreapta existau uși ca a mea, dar purtând plăcuțe cu nume, nu cartonașe. În capăt, o ușă cu geam jivrat se deschise automat când am întins mâna spre ea.

Am încremenit în prag. Curtea era o pădure răcoroasă de pini. Mirosea a rășină și, de undeva, din apropiere, se auzea clipocitul unui pârâiaș. Am ridicat ochii și am zărit luminatorul; era o realitate, nu mă conectasem, cine-știe-cum, transferându-mă în amintirile altcuiva.

Am pășit pe o potecă acoperită cu prundiș și am rămas câteva clipe pe podețul din scânduri de peste pârâul iute și puțin adânc. Am auzit râsete în față și am urmat aroma de cafea, cotind pe potecă și pătrunzând într-un luminiș.

Acolo se aflau cam o duzină de persoane, așezate sau în picioare; de asemenea, existau piese de mobilier rustic, realizate în diverse stiluri și dispuse aleatoriu. Mendez s-a desprins dintr-un grup și a venit spre mine.

– De obicei, mi-a explicat el, ne strângem aici cu o oră înaintea prânzului. Bei ceva?

– Am simțit miros de cafea.

M-a condus la o masă încărcată cu samovare de cafea și ceai precum și cu diverse sticle. Într-o frapieră cu gheață exista vin și bere. Nimic nu era făcut în casă și nici ieftin; majoritatea proveneau din import.

Am arătat butelcile de Armagnac, votcă de malț și *añejo*.

– Aveți vreo tipografie de carduri pentru rații?

Mendez a surâs și a clătinat din cap, umplând două cești.

– Nimic atât de legal. A pus ceașca mea lângă zahăr și lapte. Marty a spus că ne putem încrede în tine îndeajuns ca să ne conectăm, așa că tot vei afla în cele din urmă. Mi-a studiat atent chipul. Avem propria nanoforjă.

– Cum să nu!

– Casa Domnului are multe odăi, a urmat el, inclusiv un subsol imens, în cazul de față. Ulterior, putem coborî, ca să te uiți la ea.

– Nu glumești?

A clătinat din cap și a sorbit din cafea.

– Nu. Este o mașină veche, mică, lentă și ineficientă. Unul dintre primele prototipuri. Oficial, a fost demontată, pentru piese.

– Nu vă este teamă că ați putea face alt crater mare?

– Câtuși de puțin. Vino să ne așezăm.

Una dintre mese era dotată cu două perechi de jacuri.

– Să economisim timp, a spus și mi-a întins un jac verde; el a luat unul roșu. Transfer unidirecțional.

M-am conectat, apoi el m-a urmat și a comutat un întrerupător deschis, închis.

M-am deconectat și l-am privit, fără să scot un cuvânt. Într-o singură secundă, întreaga mea viziune asupra lumii se modificase.

Explozia din Dakota fusese o înscenare. Nanoforja fusese testată intens și era cât se poate de sigură, însă coaliția Alianței dorea să stopeze orice direcții de cercetare potențial promițătoare. De aceea, după câteva documente redactate cu atenție – strict secrete, dar compromise –, evacuase North Dakota și Montana și afirmase că încerca să obțină un diamant uriaș din câteva kilograme de carbon.

Nanoforja nici măcar nu se afla acolo; exista doar o uriașă cantitate de deuteriu și tritiu, plus un focos. Imensa bombă cu hidrogen fusese îngropată în sol și astfel modelată încât poluarea să fie redusă la minimum, dar în același timp ea să poată topi un fund de lac rotund și sticlos, suficient de mare ca să reprezinte un argument serios împotriva tuturor celor care ar fi încercat să-și construiască o nanoforjă artizanală.

– De unde știi? Poți fi sigur că-i adevărat?

– Poate, s-a încruntat el, sau poate că nu-i decât o poveste. Este imposibil să se verifice, întrebând în stânga și-n dreapta. Julio Negroni, cel care a adus-o în lanț, a murit la două săptămâni după începerea experimentelor, iar cel de la care aflase – colegul de celulă din închisoarea Raiford – fusese executat cu mult timp în urmă.

– Colegul de celulă era savant?

– Așa susținea el. Își ucisese soția și copiii cu sânge-rece. Cred că ar fi destul de simplu de verificat arhivele mass-media din anii ’22-’23.

– Mda, pot face asta diseară.

M-am dus până la bufet și mi-am turnat în cafea o doză de rom. Era un rom prea bun ca să fie folosit în felul ăsta, dar momentele de criză necesită măsuri disperate – îmi amintesc că mă gândisem la maxima asta. Încă nu cunoșteam amplitudinea momentelor de criză.

– Noroc! a rostit Mendez, ridicându-și ceașca, după ce am revenit la masa lui.

I-am atins-o cu a mea.

O femeie scundă, cu păr lung și sur, s-a apropiat, ținând în mână un telefon portabil.

– Dr. Class? Am încuviințat din cap și am luat telefonul. Vă caută o anume dr. Harding.

– E prietena mea, i-am explicat lui Mendez. Vrea să vadă dacă am ajuns cu bine.

Pe displayul aparatului, fața Ameliei avea mărimea unei unghii, dar mi-am dat seama imediat că era tulburată.

– Julian… se-ntâmplă ceva.

– Ceva *nou*?

Am încercat să folosesc un ton cât mai glumeț, dar mi-am simțit tremurul glasului.

– Referenții de la *Journal* au respins articolul.

– Isuse! Pe ce temeiuri?

– Redactorul spune că „refuză să discute“ cu orice persoană, în afară de Peter.

– Și Peter ce…

– Nu-i *acasă*! O palmă minusculă s-a ridicat și i-a frecat fruntea. Nu figurează printre pasagerii cursei aeriene. Cei din St. Thomas mi-au spus c-a achitat nota și a plecat de aseară. Dar undeva, între hotel și aeroport, s-a… Nu știu…

– Te-ai interesat la poliția de pe insulă?

– Nu… nu. Sigur că da, ăsta trebuia să fie următorul pas. Am intrat în panică. Pur și simplu, am sperat că a vorbit cu tine.

– Vrei să sun eu acolo? Ai putea…

– Nu, o să sun eu. O să mai verific o dată și companiile aeriene. Îți telefonez după aceea.

– Bine. Te iubesc.

– Și eu.

A închis.

Mendez fusese plecat să-și umple ceașca.

– Ce-i cu referenții ăștia? Are probleme?

– Amândoi avem. Este însă vorba despre un juriu academic, care decide publicarea unui articol.

– Se pare că-i un articol destul de important pentru tine… pentru amândoi, de fapt.

– Pentru noi doi și pentru toată lumea. Am ridicat jacul roșu. Este unidirecțional în mod automat?

– Da.

S-a conectat, apoi m-am conectat și eu.

Nu eram la fel de bun la transmisii ca el, deși mă conectam zece zile pe lună. La fel se petrecuse și cu Marty, cu o zi în urmă; dacă ești obișnuit cu conectarea bidirecțională, aștepți indicii feedback care nu mai vin. De aceea, după multe fundături și reluări, am avut nevoie de zece minute ca să arăt totul.

O vreme, el a rămas privindu-mă, sau poate că se gândea la ceva și se uita în gol.

– În mintea ta nu există dubii. Este sfârșitul lumii.

– Exact.

– Evident, n-am cum să-ți evaluez logica – teoria asta a pseudooperatorilor. Înțeleg că ea nu-i universal acceptată.

– Așa-i, însă Peter a obținut aceleași rezultate, lucrând independent.

El a încuviințat încetișor din cap.

– De aceea, Marty a fost atât de ciudat când m-a anunțat că vii. A folosit niște expresii de-a dreptul scorțoase, cum ar fi „de-o importanță vitală“. N-a vrut să spună prea multe, ci numai să mă avertizeze. Se aplecă spre mine. Vom recurge atunci la briciul lui Occam. Explicația cea mai simplă a acestor evenimente este că tu, Peter și Amelia ați greșit. Lumea, Universul, nu va lua sfârșit din cauza Proiectului Jupiter.

– Perfect adevărat, însă…

– Lasă-mă să-mi duc raționamentul până la capăt. Din punctul *vostru* de vedere, explicația cea mai simplă este că o persoană aflată într-o poziție de autoritate dorește ca avertismentul vostru să nu fie cunoscut.

– Exact.

– Îngăduie-mi să avansez presupunerea că niciun membru al acelui juriu n-ar profita de pe urma distrugerii Universului. Atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar dori o persoană convinsă de argumentele voastre să-l treacă sub tăcere?

– Ai fost iezuit?

– Franciscan. Ne situăm pe locul al doilea ca despicători ai firului în patru.

– Ei bine… nu cunosc pe nimeni din juriu, de aceea pot doar specula în privința motivațiilor. Evident, referenții nu doresc ca Universul să-și dea duhul. La fel de bine însă, pot dori să mușamalizeze totul timp suficient ca să-și vadă de propriile cariere – presupunând că toți ar fi

implicați în Proiectul Jupiter. Dacă ne sunt acceptate concluziile, atunci o mulțime de savanți și de ingineri vor rămâne fără slujbe.

–Savanții pot fi atât de lipsiți de scrupule? Sunt șocat.

–Evident. Sau poate fi o răzbunare personală îndreptată împotriva lui Peter. Probabil că are mai mulți dușmani decât prieteni.

–Poți afla cine a făcut parte din juriu?

–Imposibil, componența rămâne secretă. Poate doar Peter să afle indirect.

–Ce crezi despre dispariția lui? Nu s-ar putea să fi descoperit o eroare esențială în demonstrație și, ca atare, să fi decis să dispară?

–Nu-i imposibil…

–Speri că i s-a întâmplat ceva rău.

–Oho! Parcă mi-ai fi citit gândurile. Am sorbit din cafeaua care devenise neplăcut de rece. Cât am scăpat?

–Nu prea multe, a ridicat el din umeri.

–Vei afla totul după ce ne vom conecta bidirecțional. Ia spune, sunt curios!

–Nu te camuflezi foarte bine, dar nici n-ai avut parte de o practică îndelungată.

–Deci, ce-ai prins?

–Monstrul cu ochi verzi. Gelozia sexuală. O imagine edificatoare, una stânjenitoare.

–Stânjenitoare pentru tine?

A înclinat ușor capul și a arborat un zâmbet ironic.

–Bineînțeles că nu. Mă refeream la criteriile standard. A râs și a continuat: Iartă-mă, n-am vrut să par superior. Bănuiesc că nici pe tine nu te poate stânjeni nimic de natură fizică.

–Nu, dar cealaltă parte continuă să fie acolo. Nerezolvată.

–Ea nu-i conectată, nu-i așa?

–Nu. A încercat și operația n-a reușit.

–De mult?

–Acum două luni. Pe 20 mai.

–Iar acest… m-m-m, episod s-a petrecut ulterior?

–Da. E cam complicat…

–Să revenim atunci la nivelul zero. Ceea ce am căpătat de la tine, presupunând că ai dreptate în privința Proiectului Jupiter, este că tu și Marty, dar Marty mai mult decât tine, considerați că trebuie să scăpăm lumea de războaie și de agresiuni *imediat*. Altfel, totul se va sfârși.

–Cam așa ar fi spus Marty. M-am ridicat. Mă duc să-mi iau o cafea caldă. Dorești ceva?

– Un strop din romul acela. Tu n-ai aceeași siguranță?

– Nu… da și nu. M-am concentrat asupra băuturilor. Să schimbăm puțin rolurile și să încerc să ghicesc gândurile tale. Crezi că nu va exista motiv de grabă, după întreruperea Proiectului Jupiter.

– Ai altă părere?

– Nu știu. Am pus paharele pe masă, iar Mendez a gustat din al lui și a încuviințat. Când m-am conectat cu Marty, am căpătat un sentiment de grabă absolut personal. El dorește să vadă acțiunea pornită serios, intrată pe făgaș, înainte de a muri.

– Nu-i chiar atât de bătrân.

– Nu, are șaizeci și ceva de ani. Dar ideea îl obsedează de când ați fost voi creați… poate chiar dinainte, și știe că va mai dura până va fi pusă pe roate. Am căutat cuvintele cele mai potrivite pentru un logician. Lăsând deoparte sentimentele lui Marty, graba asta – una dintre cele două valori ale sistemului lui binar – are o logică obiectivă. Dacă există cea mai infimă probabilitate să se îndeplinească, este lipsit de importanță orice altceva am face sau nu.

El și-a adulmecat romul.

– Distrugerea generală.

– Exact.

– Pe de altă parte, poate că tu ești prea aproape… Vreau să spun că-i vorba despre un proiect de proporții… nu-i o chestie pe care un Hitler sau un Borgia ar putea-o încropi în curtea din spate.

– În epoca lor, nu. Acum însă ar putea. Tu, mai ales, ar trebui să știi cum anume.

– Eu, mai ales?

– Ai o nanoforjă în subsol. Cum procedați când vreți să faceți ceva?

– Îi cerem, pur și simplu. Îi spunem ce dorim, iar ea își examinează catalogul și ne anunță ce materii prime sunt necesare.

– Nu-i puteți însă cere să-și facă propriul duplicat.

– Se spune că nu, că s-ar autodistruge, dacă i-am cere asta. Nu sunt dispus să-ncerc.

– Dar autodistrugerea face parte din programare, nu? Teoretic, poate fi șuntată.

– Aha, a încuviințat el dând lent din cap. Pricep unde bați.

– Exact. Dacă poți ocoli comanda respectivă, poți spune: „Recreează Proiectul Jupiter", și dacă ar avea acces la materii prime și la informații, ar reuși s-o facă.

– Ca extindere a voinței unei singure persoane.

– Corect.

– Dumnezeule! Și-a băut romul și a trântit paharul pe masă. Dumnezeule!

– Totul s-ar sfârși, am spus. Un trilion de galaxii ar putea dispărea, dacă un nebun ar enunța înșiruirea corectă de cuvinte.

– Marty crede prea mult în monștrii pe care-i realizează, a zis Mendez, ca să ne lase să ne bucurăm de cunoașterea respectivă.

– E vorba de credință sau disperare. Cred că am simțit la el o combinație din amândouă.

– Ești flămând?

– Poftim?

– Vrei să prânzești acum sau mai întâi să ne conectăm cu toții?

– Pentru asta sunt flămând. Hai s-o facem!

S-a sculat și a bătut de două ori puternic din palme.

– În sala mare, a anunțat el. Marc, rămâi de pază.

Cu toții am pornit spre o ușă dublă, aflată de cealaltă parte a curții. M-am întrebat în ce naiba mă băgam.

Julian se obișnuise să fie zece persoane simultan; totuși, uneori acest lucru era stresant și confuz, chiar și cu cei care-i deveniseră apropiați. Nu știa la ce să se aștepte prin conectarea cu cincisprezece persoane necunoscute și care se conectau laolaltă de douăzeci de ani. Urma să se afle într-un teritoriu străin, chiar și fără transformarea pacifistă a lui Marty. Julian își folosise legătura orizontală pentru a se conecta superficial cu alte plutoane și întotdeauna avusese o senzație stânjenitoare, de parcă ar fi căzut ca musca-n lapte în problemele altora.

Opt dintre cei de față fuseseră mecanici sau protomecanici. Îl nelinișteau mai mult ceilalți– asasinii, criminalii. Totodată însă, ei îl interesau mai mult.

Poate că l-ar fi putut învăța ceva despre conviețuirea cu amintirile.

„Sala mare“ avea o masă circulară în jurul unei depresiuni pentru holograme.

–De obicei, ne adunăm aici pentru aflarea noutăților, a spus Mendez. Filme, concerte, piese de teatru… E plăcut să dispui de toate punctele de vedere diferite.

Julian nu era la fel de sigur în această privință. Mediase prea multe dispute în plutonul lui, când o persoană venise cu un punct de vedere puternic, ce-i divizase pe cei zece în două tabere opuse și îndârjite. Situația se amorsa într-o secundă și uneori dura aproape o oră să se limpezească lucrurile.

Pereții erau din mahon întunecat, iar masa și scaunele fuseseră lucrate din molid cu granulație fină. Se folosise doar puțin ulei de in sau lac de mobilă. În depresiune se zărea imaginea unei poienițe, cu razele soarelui luminând florile sălbatice.

Existau douăzeci de fotolii. Mendez i-a oferit lui Julian un loc și s-a așezat lângă el.

–Poate c-ar fi mai bine să te conectezi tu primul și să ne lași să venim pe rând și să ne prezentăm.

–Sigur că da.

Julian și-a dat seama că totul fusese repetat de multe ori. A privit florile și s-a conectat.

Mendez a sosit primul, transmițând un salut tăcut. Legătura era stranie, puternică într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată. Îl surprindea, ca atunci când văzuse oceanul pentru prima oară, și chiar aducea cu oceanul într-un mod mult mai literal; conștiința lui Mendez plutea într-o întindere aparent nesfârșită de amintiri și gânduri comune. Iar Julian s-a simțit în largul său printre ele, tot așa cum un pește se simte în largul lui în ocean, deplasându-se prin invizibilitatea acestuia.

A încercat să-și comunice impresia către Mendez, însoțită de un sentiment de panică; nu era sigur că se va putea descurca nici măcar cu două universuri, darămite cu cincisprezece. Mendez i-a răspuns că, de fapt, situația se simplifica dacă erau mai mulți; apoi Cameron s-a conectat, pentru a-i dovedi acest lucru.

Cameron era un bărbat mai vârstnic, care, la momentul când se oferise voluntar pentru proiect, împlinise unsprezece ani de carieră militară. Urmase o școală de lunetiști din Georgia și fusese instruit să ucidă de la distanță cu o varietate de arme. În principal, se folosise de Mauser Fernschiesser, o armă ce putea ținti după colțuri și chiar dincolo de orizont. Ucisese cincizeci și doi de oameni; avea remușcări pentru toți și regreta profund umanitatea pe care și-o pierduse odată cu prima crimă. Își reamintea, de asemenea, încântarea pe care i-o oferiseră asasinatele, la momentul respectiv. Luptase în Columbia și în Guatemala și, automat, a făcut legătura cu zilele petrecute de Julian în junglă, absorbindu-le și integrându-le aproape instantaneu.

Mendez a continuat să fie acolo, iar Julian era conștient de legătura directă dintre el și Cameron, de felul în care cerceta ceea ce soldatul preluase în urma noului său contact. Partea respectivă nu-i era străină, cu excepția vitezei cu care se desfășurase și a caracterului ei complet. Julian a putut să înțeleagă motivul pentru care totalitatea aceea putea deveni mai limpede, pe măsură ce li se alăturau și alții: informațiile existau deja, însă părți din ele se focalizau mai bine acum, când punctul de vedere al lui Cameron se combinase cu al lui Mendez.

A urmat Tyler. Femeia făcea și ea parte din grupul ucigașilor; pe parcursul unui an, omorâse trei oameni, fără remușcări, pentru a-i jefui de bani și a-și satisface dependența de droguri. Asta se petrecuse înainte ca banii gheață să iasă din uz în Statele Unite; fusese capturată cu ocazia unei verificări de rutină, când încercase să emigreze într-o țară unde existau atât peso de hârtie, cât și droguri sintetice. Ucisese înainte ca Julian să se fi născut și, cu toate că ea nu nega responsabilitatea legală sau morală, crimele fuseseră comise literalmente de o cu totul altă persoană. Drogata care ademenise în patul ei trei dealeri de droguri și-i omorâse acolo, ca o favoare făcută șefului lor, nu mai era acum decât o amintire vie și melodramatică, aidoma unui film pe care l-ai văzut cu câteva ore în urmă. În partea pașnică a vieții ei, Tyler făcea parte din Cei Douăzeci, așa cum continuau aceștia să se autodenumească, deși patru dintre ei muriseră; alteori lucra în arbitraj, ocupându-se cu barterul și cumpărând produse în zeci de țări diferite, atât ngumi, cât și aparținând Alianței. Posedând propria nanoforjă, Cei Douăzeci puteau supraviețui fără lux– totuși, dacă mașina ar fi solicitat o ceașcă de praseodim, ar fi fost bine să aibă la îndemână câteva milioane de rupii, pentru ca Tyler să cumpere elementul fără să fie nevoită să completeze o mulțime de hârțoage birocratice.

Ceilalți au sosit mult mai rapid, sau cel puțin așa i s-a părut lui Julian, odată ce a trecut peste surpriza inițială.

Pe măsură ce ei s-au prezentat, s-a limpezit o altă parte a structurii vaste, acum finite. După ce s-au conectat toți, oceanul a adus mai degrabă cu o mare interioară, uriașă și complexă, însă complet cartată și navigabilă.

Au navigat apoi împreună, aparent ore întregi, într-o călătorie de explorare reciprocă. Singura persoană din exteriorul grupului cu care se conectaseră vreodată fusese Marty, care apărea ca un fel de figură patriarhală, îndepărtată, deoarece acum se conecta cu ei numai unidirecțional.

Julian reprezenta un imens tezaur de detalii cotidiene. Cei Douăzeci erau lacomi după impresiile lui despre New York, Washington, Dallas – de fapt, despre toate locurile din țară ce fuseseră transformate drastic în urma revoluției sociale și tehnologice a Statului Universal al Bunăstării, cel creat de nanoforje. Revoluția – plus interminabilul război ngumi.

Cei nouă foști soldați au fost fascinați de ceea ce devenise soldier-boy-ul. În programul-pilot din care fuseseră ei preluați, mașinăriile primitive nu erau decât niște simpli roboți cu un deget-laser. Puteau să umble, să se așeze sau să se întindă, ori chiar să deschidă o ușă, dacă aceasta avea o încuietoare simplă. De la știri aflaseră despre capacitățile noilor mașini și, de fapt, trei dintre ei erau war-boy… într-un fel. Nu puteau participa la convenții, dar urmăreau unitățile și se conectau la cristale de soldier-boy. Totuși, asta nu se compara nici pe departe cu conectarea bidirecțională cu un mecanic.

Julian a fost stânjenit de entuziasmul lor, dar le-a putut împărtăși feedback-ul amuzat față de stânjeneala sa. Era o senzație cu care se obișnuise din perioada când luptase alături de cei din pluton.

Pe măsură ce s-a obișnuit cu dimensiunile situației, tot mai multe lucruri i-au devenit familiare. Cei Douăzeci erau împreună de multă vreme; de asemenea, ei trăiau de foarte multă vreme. La cei treizeci și doi de ani ai săi, Julian fusese cel mai bătrân membru din pluton; laolaltă, toți cei zece soldier-boy deținuseră nici trei sute de ani de experiență. Vârsta totală a Celor Douăzeci depășea cu mult o mie de ani, iar o mare parte din acest timp fusese petrecut în contemplare reciprocă.

Ei nu alcătuiau tocmai o „minte colectivă", dar se aflau mult mai aproape de starea respectivă decât plutonul lui Julian. Nu se contraziceau niciodată, cu excepția cazurilor când doreau să se amuze. Erau blânzi și mulțumiți. Erau umani… dar oare atributul acesta mai avea vreun sens pentru ei?

Întrebarea aceasta apăruse în străfundul minții lui Julian din prima clipă când Marty îi descrisese pe Cei Douăzeci. Poate că războiul constituie un produs inevitabil al naturii umane. Poate că pentru a scăpa de război trebuie să devenim ceva cu totul diferit de Uman.

Ceilalți i-au simțit obsesia și i-au răspuns: Nu, continuăm să fim oameni în toate privințele esențiale. Natura umană se transformă, iar faptul că noi am creat instrumente prin care transformarea poate fi direcționată *are* în esență specific uman. Ea trebuie să existe, sub forma unui auxiliar al dezvoltării tehnologice, peste tot în Univers; altfel, nu ar mai exista niciun Univers. Doar dacă noi am fi unica inteligență tehnologică din Univers, le-a atras atenția Julian; deocamdată, nu există nicio dovadă care să demonstreze contrariul.

Poate că propria noastră existență este dovada că suntem primele creaturi ce au evoluat suficient de mult ca să apese butonul de reinițializare. Cineva trebuie să fie primul.

Dar poate că primii sunt întotdeauna ultimii.

Ei au sesizat speranța pe care Julian o proteja cu pesimism. Ești mult mai idealist decât noi, a observat Tyler. Cei mai mulți dintre noi am ucis, însă niciunul n-a fost împins spre sinucidere din cauza remușcărilor.

Evident, existau mulți alți factori pe care Julian n-a trebuit să-i explice. Era protejat de înțelepciune și de îngăduință… și brusc a simțit nevoia să iasă!

S-a deconectat și a rămas în mijlocul celorlalți, dar singur. Cincisprezece oameni priveau florile sălbatice, priveau în sufletul lor colectiv.

Și-a privit ceasul și a fost șocat. Deși i se păruse că se scurseseră ore întregi, în realitate nu trecuseră decât douăsprezece minute.

Unul câte unul, Cei Douăzeci s-au deconectat. Mendez și-a masat obrajii și a surâs.

– Te-ai simțit în inferioritate.

– Ăsta ar fi un aspect. Sunteți atât de experți în acest domeniu, încât pentru voi constituie un act reflex. M-am simțit… nu știu… lipsit de control.

– Nu te manipulam.

Julian a clătinat din cap.

–Știu. Erați foarte atenți în privința asta, dar oricum aveam senzația că eram absorbit. De… de propriul acord. Nu știu cât timp aș putea sta conectat cu voi înainte să *devin* unul dintre voi.

–Asta ar fi ceva rău? a întrebat Ellie Frazer.

Era cea mai tânără dintre ei– o femeie cam de aceeași vârstă cu Amelia, cu un păr superb, prematur încărunțit.

–Cred că pentru mine n-ar fi. Julian i-a privit frumusețea clasică și a știut, odată cu toți ceilalți, cu câtă disperare îl dorea femeia. Dar, deocamdată, n-o pot face. Următoarea etapă a planului implică revenirea în Portobello cu un set de amintiri false, pentru a mă infiltra printre cadrele de comandă. Nu pot fi atât de… evident diferit– cum sunteți voi.

–Știm asta, a spus ea. Ai mai putea însă petrece destul timp alături de noi…

–Ellie, a intervenit Mendez cu blândețe, stăpânește-ți blestemații ăia de feromoni. Julian știe care-i cel mai bun lucru pentru el.

–De fapt, habar n-am. Cine o poate ști? Până acum, nu s-a mai făcut așa ceva.

–Trebuie să fii prudent, a zis Ellie pe un ton simultan liniștitor și iritant, parcă afirmând: „Știm exact ce gândești și, cu toate că n-ai dreptate, acceptăm calea asta".

Marc Lobell, maestrul șahist și soțul ucigaș, care nu participase la conectare pentru a răspunde eventualelor apeluri exterioare, a venit

în fugă, tropăind peste puntea îngustă, și a pus capăt discuției lor.

– Un tip în uniformă, a gâfâit el. Vrea să discute cu sergentul Class.

– Cine-i? a întrebat Julian.

– Un medic. Colonelul Zamat Jefferson.

Mendez m-a însoțit, afișând autoritatea sutanei lui negre. Când a apărut în clădirea recepției, Jefferson s-a ridicat fără grabă, lăsând pe măsuță un exemplar din *Reader's Digest*, care avea jumătate din anii săi.

– Părintele Mendez, colonelul Jefferson, am făcut prezentările. Te-ai străduit nițeluș ca să-mi dai de urmă.

– Nu, a răspuns el, computerul te-a descoperit în câteva secunde. Strădania a fost să *ajung* până aici.

– În Fargo.

– Știam că vei lua o bicicletă. În aeroport, exista un singur loc pentru a face rost de așa ceva și le-ai lăsat o adresă.

– Te-ai folosit de rang.

– Nu în fața civililor. Le-am arătat cardul meu ID și le-am spus că sunt medicul tău. Ceea ce nu-i o minciună.

– Acum mă simt perfect. Poți pleca.

– Două afirmații greșite, a râs el. Putem discuta undeva?

– Avem un loc, a spus Mendez. Urmați-mă.

– Ce înseamnă „un loc”? a întrebat Jefferson.

– Un loc unde să putem discuta.

Cei doi bărbați s-au privit o clipă și Jefferson a încuviințat dând din cap.

A treia ușă de pe coridor nu purta nicio plăcuță. Am intrat într-o cameră cu o masă mare de mahon, cu fotolii capitonate și un autobar.

– Beți ceva?

Jefferson și cu mine doream apă și vin; Mendez a comandat un suc de mere. Robotul ne-a adus băuturile pe când ne așezam.

– Există vreo modalitate prin care ne-am putea ajuta reciproc? a întrebat Mendez, încrucișându-și degetele peste începutul de burtică.

– Este vorba despre niște aspecte asupra cărora sergentul Class ar putea face lumină. Jefferson m-a fixat cu privirea. Pe neașteptate, am fost promovat la gradul de colonel și am primit ordin de transfer în Fort Powell. Nimeni din brigadă habar n-avea despre ce ar putea fi vorba. Ordinul a sosit din Washington, de la un „Grup de Redistribuire a Personalului Medical”.

– Să înțeleg că transferul a fost un lucru rău? a spus Mendez.

– Nu, am fost chiar încântat. Niciodată nu mi-a plăcut postul din Texas și Portobello, iar transferul m-a readus în regiunea copilăriei mele. Chiar începusem să-mi strâng efectele, când, ieri,

parcurgându-mi graficul de programări, am întâlnit numele tău. Trebuia să mă conectez cu tine și să văd efectul antidepresivelor.

– Au un efect foarte bun. Vrei să spui că vei călători mii de kilometri, ca să-ți verifici toți pacienții?

– Bineînțeles că nu. Din curiozitate însă, aproape din reflex, am apelat dosarul tău și – surpriză! Nici urmă de tentativa ta de sinucidere. În plus, și tu ai primit un ordin de transfer, contrasemnat de același general-maior din Washington care a semnat transferul meu. Totuși, nu aparții „Grupului de Redistribuire a Personalului Medical", ci unui program de instruire pentru asimilarea în structura de comandă. Un soldat care a vrut să se sinucidă pentru că omorâse pe cineva asimilat în structura de comandă? Asta-i interesant! De aceea, ți-am luat urma până aici. Și aici ce avem? Un azil pentru soldați bătrâni, care nu sunt chiar atât de bătrâni, iar unii dintre ei nu sunt nici măcar soldați.

– Așadar, a vorbit Mendez, vreți să renunțați la gradul de colonel și să reveniți în Texas? În Portobello?

– Câtuși de puțin. Voi risca și vă voi spune adevărul: Nu m-am adresat niciunui superior. Nu vreau să fac valuri. M-a arătat cu degetul. Aici însă există un pacient al meu și un mister pe care aș dori să-l rezolv.

– Pacientul se simte minunat, am spus. Misterul este unul în care nu vei dori să fii implicat.

S-a lăsat o tăcere prelungă, stânjenitoare.

– Există oameni care știu unde am plecat.

–Nu dorim să vă amenințăm ori să vă intimidăm, a zis Mendez, dar pur și simplu nu dețineți autorizația pentru a afla despre ce-i vorba. Din acest motiv, Julian nu vă poate lăsa să vă conectați cu el.

–Dețin autorizație de nivel „strict secret".

–Știu.

Mendez s-a aplecat puțin înainte și a rostit încetișor:

–Numele fostei dumneavoastră soții este Eudora și aveți doi copii: Pash, care urmează medicina în Ohio, și Roger, care activează într-o trupă de dansatori din New Orleans. V-ați născut la 5 martie 1990 și aveți grupa sangvină O-negativ. Vreți să aflați numele câinelui dumneavoastră?

–Nu mă puteți speria cu așa ceva.

–Încerc să comunic cu dumneavoastră.

–Dar nici măcar nu faceți parte din armată. De fapt, cu excepția sergentului Class, nimeni dintre cei de aici nu este militar.

–Asta ar trebui să vă spună ceva. Dețineți autorizație de nivel „strict secret", totuși identitatea mea vă rămâne necunoscută.

Colonelul a clătinat din cap. S-a lăsat pe spate și a sorbit din vin.

–Ați beneficiat de timp suficient ca să aflați toate detaliile astea despre mine. Nu pot decide dacă sunteți un fel de superagent de contrainformații sau, pur și simplu, unul dintre cei mai capabili escroci pe care i-am întâlnit vreodată.

–Dacă ar fi fost doar o cacealma, v-aș fi amenințat acum. Dar știți acest lucru și de aceea ați spus ceea ce ați spus.

–Astfel, mă amenințați prin faptul că nu rostiți nicio amenințare.

Mendez a izbucnit în râs.

–Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești. Recunosc că am fost psihiatru.

–Totuși, nu figurați în baza de date a Asociației Medicilor Americani.

–Nu mai figurez.

–Combinația preot-psihiatru este stranie. Să presupun că nu figurați nici în dosarele Bisericii Catolice?

–Asta-i ceva mai dificil de verificat și v-aș fi recunoscător dacă n-ați încerca s-o faceți.

–N-am nici măcar un singur motiv pentru care să cooperez cu dumneavoastră. Evident, dacă nu intenționați să mă împușcați ori să mă închideți undeva.

–O detenție implică prea multă hârțogărie, a reflectat Mendez. Julian, tu te-ai conectat cu el. Ce crezi?

Mi-am amintit un amănunt din ședința mentală colectivă.

–Este cât se poate de sincer în privința confidențialității medic-pacient.

–Mulțumesc.

– Deci, dacă vei părăsi camera, aș putea discuta cu el de la medic la pacient. Dar mai este un clenci.

– Așa-i, a încuviințat Mendez.

Nu uitase nici el amănuntul respectiv.

– S-ar putea să nu fie de acord cu alternativa.

– Care anume?

– Chirurgia cerebrală.

– Ți-am putea spune cu ce ne ocupăm aici, i-am explicat, dar va trebui să ne asigurăm că nimeni n-o va afla de la tine.

– Ștergerea memoriei, a spus Jefferson.

– Nu doar atât, a precizat Mendez. Va trebui să vă ștergem nu numai amintirile despre această călătorie și tot ceea ce este asociat cu ea, ci și amintirile legate de îngrijirea lui Julian și a celor care-l cunosc pe el. Asta-i cam multișor.

– Altfel zis, am continuat eu, va trebui să-ți scoatem mufa și să distrugem toate conexiunile neuronale. Ești de acord cu așa ceva – să renunți pentru totdeauna la asta, numai ca să afli un secret?

– Mufa este esențială pentru profesia mea, a murmurat Jefferson, sunt obișnuit cu ea și m-aș simți incomplet în absența ei. Poate că aș fi în stare s-o fac pentru secretul fundamental al Universului. Nu însă și pentru secretul Căminului St. Bartholomew.

Cineva a bătut la ușă și Mendez l-a poftit să intre. Era Marc Lobell, ținând un clipboard peste piept.

– Părinte Mendez, putem discuta câteva clipe?

După ce Mendez a ieșit, Jefferson s-a aplecat spre mine.

– Te afli aici din proprie voință? m-a întrebat. Nu te-a silit nimeni?

– Nimeni.

– Ai gânduri de sinucidere?

– Nimic nu-i mai departe de mintea mea.

Posibilitatea continua să existe acolo, dar doream să văd ce urma să se întâmple. Oricum, dacă Universul ar fi încetat să mai existe, sfârșitul lui ar fi însemnat și sfârșitul meu.

Suspectam că exact aceea ar fi fost atitudinea cuiva resemnat în fața sinuciderii, iar bănuiala respectivă trebuie să mi se fi citit pe chip.

– Totuși, te neliniștește ceva, a spus Jefferson.

– Când ai cunoscut ultima oară pe cineva pe care să nu-l tulbure nimic?

Mendez a revenit singur, cu clipboardul. Înapoia sa, încuietoarea a țăcănit pe dinafară.

– Interesant… A comandat barului o cafea și s-a așezat. V-ați luat o lună de concediu, domnule doctor.

– Bineînțeles, doar mă mut.

– Când sunteți așteptat să vă întoarceți – peste o zi, două?

– În scurt timp.

– De fapt, cine vă așteaptă? Nu mai sunteți însurat și locuiți singur.

– Prietenii… colegii…

– Ah, da.

I-a întins clipboardul lui Jefferson, care a privit prima filă și pe cea de dedesubt.

– Nu puteți face așa ceva! Cum ați putut s-o faceți?

Nu puteam citi filele, dar în mod evident erau niște ordine militare.

– Este clar că pot s-o fac. Cât despre modalitate… a ridicat din umeri. Credința poate mișca munții din loc.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Sunt detașat aici pentru trei săptămâni. Concediul mi-a fost anulat. Ce dracu' se-ntâmplă?

– Am fost nevoiți să luăm o decizie, câtă vreme vă aflați în clădire. Vă facem propunerea să vă alăturați proiectului nostru.

– O refuz. A azvârlit clipboardul și s-a ridicat. Dați-mi drumul să plec!

– Vă promit că, după ce vom discuta, veți fi liber să procedați după cum credeți de cuviință. Mendez a deschis un capac încastrat în suprafața mesei și a scos un jac verde și unul roșu. Conectare unidirecțională.

–În *niciun* caz! Nu mă puteți sili să mă conectez cu dumneavoastră, dacă nu vreau.

–Să știți că asta-i extrem de adevărat. Mendez m-a privit cu subînțeles. Nu aș putea face așa ceva.

–Eu însă pot, am spus și am scos șpaclul din buzunar.

Am apăsat butonul și lama a țâșnit afară și a început să zumzăie și să strălucească.

–Mă amenințì cu o *armă*, sergent?

–Nu, nu te amenint, colonele. Mi-am apropiat lama de gât și mi-am privit ceasul. Dacă nu te conectezi în treizeci de secunde, vei vedea cum îmi retez beregata.

Jefferson a înghițit un nod.

–Încerci o cacealma.

–Nu. Mâna începuse să-mi tremure. Bănuiesc însă că ți-au mai murit pacienți și până acum.

–De ce-i atât de al dracu' de important proiectul ăsta?

–Conectează-te și vei afla. Nu l-am mai privit. Cincisprezece secunde…

–Să știi c-o s-o facă, a rostit Mendez. M-am conectat cu el. Moartea lui ți se va datora în totalitate.

Jefferson a clătinat din cap și a revenit la masă.

–Nu sunt tocmai sigur, dar se pare că m-ați pus la zid.

S-a așezat și a introdus jacul. Am dezactivat șpaclul. Cred că încercasem o cacealma.

A privi niște oameni conectați este cam la fel de interesant cu a privi niște oameni care dorm. În cameră nu exista nimic de citit, dar am găsit un notes și un stilus și i-am scris Ameliei, descriind cele întâmplate. După vreo zece minute, ei au început să încuviințeze cu regularitate din capete, așa că m-am grăbit să termin scrisoarea, am încriptat-o și am expediat-o.

Jefferson s-a deconectat și și-a îngropat fața în palme. Mendez s-a deconectat și a rămas privindu-l.

–Sunt multe informații ce trebuie asimilate, a spus el, dar n-am știut unde să mă opresc.

–Ai făcut bine, a rostit înăbușit Jefferson. Trebuia să le cunosc pe toate. S-a lăsat pe spate și a expirat. Acum, desigur, trebuie să mă conectez cu Cei Douăzeci.

–Ești de partea noastră? l-am întrebat.

–Parte… Cred că n-aveți nici cea mai mică șansă. Totuși, da, doresc să particip la treaba asta.

–Este mai dedicat decât tine, a observat Mendez.

–Dedicat, dar nu și convins?

–Julian, a zis Jefferson, cu tot respectul pentru anii tăi petrecuți ca mecanic și pentru toate suferințele prin care ai trecut datorită celor

văzute… din cauza uciderii băiatului aceluia… este posibil ca eu să știu mai multe decât tine despre război și despre relele lui. Recunosc, sunt cunoștințe dobândite indirect. Și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Totuși, cei paisprezece ani pe care i-am petrecut încercând să repar viețile soldaților fac din mine un recrut destul de valoros pentru armata asta.

Declarația lui nu m-a surprins. Un pacient nu recepționează prea mult feedback necenzurat din partea terapeutului său – ședința aduce mult cu o conectare unidirecțională, la care se adaugă câteva gânduri și sentimente bine controlate, ce se strecoară inevitabil –, dar știam cât de mult ura el crimele și cum îi afectau crimele pe asasini.

Amelia își închisese consola pentru ziua respectivă și începuse să-și strângă hârtiile, pregătindu-se să plece acasă, unde o așteptau o baie prelungită și un somn bine-venit, când la ușa biroului a ciocănit un bărbat scund și chel.

– Doamna profesor Harding?

– Cu ce vă pot ajuta?

– Mă numesc Harold Ingram. I-a întins un plic simplu, nesigilat. Maior Harold Ingram, avocat la departamentul Evaluări Tehnologice al armatei.

Ea a scos din plic trei file acoperite cu o tipăritură măruntă și le-a privit în grabă.

– Îmi puteți spune, pe scurt, despre ce-i vorba?

–Nimic complicat. S-a constatat că o lucrare, pe care ați semnat-o în calitate de coautor pentru *Astrophysical Journal*, conține materiale ce pot fi asociate cercetării în domeniul armamentului.

–Stați puțin! Lucrarea aceea n-a depășit nivelul referenților din redacție. A fost respinsă. Cum ați avut acces la ea?

–Vă spun cu toată sinceritatea că nu știu. Nu fac parte din colectivul tehnic.

Amelia a cercetat paginile.

–„Sistarea și predarea"? Ce-i asta, un mandat?

–Nu tocmai. Pe scurt, vă cerem să ne predați toată documentația referitoare la respectivele cercetări, însoțită de o declarație că ați distrus toate copiile și că veți sista proiectul cu pricina până la obținerea acordului nostru.

Femeia și-a mutat privirea de la el la document.

–Cred că-i o glumă, nu?

–Vă asigur că nu este cazul.

–Domnule maior… nu am proiectat o *pușcă*. Aici este vorba despre un aspect teoretic.

–Îmi pare rău, dar nu cunosc detaliile tehnice.

–Cum Dumnezeu credeți că mă puteți opri să *mă gândesc* la ceva?

–Mă tem că asta nu-i responsabilitatea mea. Eu am nevoie doar de documentație și de declarația dumneavoastră.

– Le-ați preluat de la coautorul meu? Eu n-am fost angajată decât pentru a verifica aspectele legate de fizica particulelor.

– Am înțeles că problema este în curs de rezolvare.

Amelia s-a așezat și a pus hârtiile pe masa din fața ei.

– Trebuie să studiez cererea și să mă consult cu șeful de catedră.

– Șeful catedrei ne-a acordat întregul lui sprijin.

– Nu cred așa ceva. Profesorul Hayes?

– Nu. Aprobarea a fost semnată de J. MacDonald Roman.

– *Macro*? Nu face parte dintre factorii de decizie.

– El angajează și concediază personalul – pe cei ca dumneavoastră. Vă poate concedia, dacă nu cooperați.

Ingram era complet nemișcat și nu clipea. Fusese replica lui de efect.

– Trebuie să discut cu Hayes. Vreau să văd ce are de spus șeful…

– Ar fi mai bine dacă ați semna acum documentele, a vorbit încetișor bărbatul. Voi reveni mâine după documentație.

– *Documentația* mea, a zis Amelia, acoperă întregul spectru de la inutil la redundant. Ce a avut de spus în această privință colaboratorul meu?

– Nu știu. De el s-a ocupat filiala din Caraibe.

–El a dispărut în Caraibe. Este posibil să-l fi omorât departamentul dumneavoastră?

–Poftim?

–Scuze! Armata nu ucide oameni. S-a ridicat. Puteți rămâne aici sau puteți veni cu mine. Vreau să fotocopiez actele acestea.

–Ar fi mai bine dacă n-ați face-o.

–Ar fi o tâmpenie să n-o fac.

Bărbatul a rămas în biroul ei, probabil ca să tragă cu ochiul. Amelia a trecut de încăperea copiatoarelor și a coborât cu liftul la parter. A vârât hârtiile în poșetă și a sărit în primul taxi.

–La aeroport, a cerut ea și a analizat puținele opțiuni pe care le avea la dispoziție.

Toate deplasările ei la Washington fuseseră acoperite din contul deschis al lui Peter, de aceea avea suficiente credite ca să ajungă în North Dakota. Era însă prudent să lase o urmă atât de clară spre Julian? Avea să-l sune de la un telefon public din aeroport.

Stai, stai, gândește-te bine! Nu putea să se urce pur și simplu într-un avion și să ajungă în North Dakota nebăgată în seamă. Numele ei avea să apară pe lista pasagerilor și cineva avea s-o aștepte la destinație.

–Modificare de traseu, a anunțat ea. Gara Amtrak.

Vocea taxiului a certificat modificarea și mașina a întors.

Puține persoane foloseau trenul pentru distanțe mari – în general, cele cu fobii legate de înălțime sau cele cărora le plăcea să facă lucrurile în modul cel mai dificil cu putință. Ori cele care doreau să ajungă undeva fără să lase în urmă o dâră de indicii. Tichetele de tren se cumpărau de la un automat, cu aceleași anonime jetoane de divertisment utilizate pentru taxiuri. (Birocrații și moraliștii ar fi dorit să înlocuiască sistemul acesta greoi cu ceva similar cardurilor, însă alegătorii preferau ca guvernul să nu știe chiar tot ceea ce făceau, când și cu cine. În plus, cupoanele individuale ușurau barterul și jaful.)

Amelia a avut noroc. A fugit să prindă cursa de ora optsprezece spre Dallas și de-abia se așezase, când trenul s-a pus în mișcare.

A activat ecranul de pe spătarul fotoliului din față și a solicitat o hartă. Dacă atingea două orașe, display-ul îi indica orele de sosire și de plecare. Și-a întocmit o listă; putea merge din Dallas la Oklahoma City, apoi la Kansas City, Omaha și Seaside, în vreo opt ore.

– De cine fugi, scumpo? Pe fotoliul de alături stătea o bătrână cu părul alb răsucit în cornițe scurte. De-un bărbat?

– Bineînțeles, a încuviințat ea. Un nemernic.

Bătrâna a aprobat din cap și și-a umezit buzele.

– În Dallas, ar fi bine să-ți cumperi niște mâncare ca lumea. N-o să poți rezista cu mizeria pe care ți-o servesc în vagonul-restaurant.

– Mulțumesc, așa voi face.

Bătrâna a revenit cu ochii la telenovela pe care-o urmărea, iar Amelia a răsfoit *Vedeți America!*, revista companiei feroviare. Nu existau prea

multe articole care s-o intereseze.

S-a prefăcut că moțăie pe durata drumului de o jumătate de oră până în Dallas. Acolo și-a luat rămas-bun de la doamna cu cornițe și s-a pierdut în mulțime. Avea la dispoziție mai mult de o oră până la plecarea trenului spre Kansas City, așa că și-a cumpărat un rând de haine de schimb – un tricou Cowboys și pantaloni negri de trening – câteva sandviciuri preambalate și niște vin. După aceea, a sunat la numărul din North Dakota pe care i-l lăsase Julian.

– S-a răzgândit juriul? a întrebat bărbatul.

– A apărut altceva, mult mai interesant.

I-a povestit despre Harold Ingram și despre mandat.

– N-ai nicio veste de la Peter?

– Nimic. Însă Ingram știa că-i în Caraibe. Atunci am decis s-o șterg de acolo.

– Ei bine, și armata mi-a dat de urmă. O clipă!

A dispărut din fața ecranului, dar a revenit foarte repede.

– De fapt, este vorba numai de dr. Jefferson și nimeni nu știe că se află aici. Deja a trecut aproape complet de partea noastră. Individul ăla, Ingram, a amintit de mine?

– Nu, numele tău nu figurează în articol.

– Asta-i însă numai o chestiune de timp. Chiar dacă nu mă asociază lucrării, ei știu că trăim împreună și vor afla că sunt mecanic. Vor fi aici în câteva ore. Trebuie să schimbi trenul undeva?

– Da. Femeia a privit hârtia pe care-și notase traseul. Ultima dată în Omaha. Ar trebui să ajung acolo înainte de miezul nopții… la 23.46.

– Perfect. Pot ajunge acolo până atunci.

– Și după aceea?

– Nu știu. O să vorbesc cu Cei Douăzeci.

– Care douăzeci?

– Tipii lui Marty. O să-ți explic mai târziu.

Amelia a mers la automat și, după o clipă de ezitare, a cumpărat un tichet numai până la Omaha. Dacă o urmăreau, nu era nevoie să-i atragă mai departe.

Un alt risc calculat: două telefoane aveau prize pentru modeme. Cu două minute înainte de plecarea garniturii, și-a apelat propria bază de date și a copiat articolul pentru *Astrophysical Journal* în notebookul poșetei. După aceea, a instruit baza de date să expedieze articolul tuturor persoanelor din agenda ei telefonică ale căror nume erau urmate de *FIZ sau *ASTR. Erau peste cincizeci de indivizi, iar mai mult de jumătate erau implicați într-un fel sau altul în Proiectul Jupiter. Câți dintre ei aveau oare să citească o ciornă de douăzeci de pagini, conținând în majoritate matematică pseudooperatorie, lipsită de introducere și context?

Și-a dat seama că ea însăși ar fi privit primul rând, apoi ar fi șters documentul.

Lecturile Ameliei din tren au fost mai puțin tehnice, dar strict limitate, deoarece nu se putea identifica pentru a obține acces la

materiale cu copyright. Trenul avea propria revistă on-screen, care prelua imagini din *USA Today* și din alte publicații turistice – de fapt, numai reclame. Femeia a petrecut multă vreme privind pe geam unele dintre cele mai puțin atrăgătoare zone urbane ale Americii. Spre amurg, ogoarele care au apărut între orașe au liniștit-o și a ațipit. Fotoliul a trezit-o când au intrat în Omaha. Dar n-o aștepta Julian.

Pe peron se afla Harold Ingram, abordând un aer plin de sine.

– Ne găsim în stare de război, doamnă profesor. Guvernul este peste tot.

– Dacă ați interceptat un telefon public fără mandat…

– N-a fost necesar. În toate gările și stațiile de autobuze există camere video. Dacă ești căutat de guvernul federal, camerele dau de tine.

– N-am comis niciun delict.

– Nu mă refer la „căutat" în sensul căutării unui infractor. Doar „dorit". Guvernul vă dorește. Ca atare, v-a găsit. Acum vă rog să mă însoțiți.

Amelia a privit în jur. Nu se punea problema fugii, deoarece gara era monitorizată de roboți și de cel puțin un polițist om.

Apoi l-a zărit pe Julian, în uniformă, pe jumătate ascuns înapoia unei coloane. Bărbatul a dus un deget la buze.

– Vă însoțesc, a încuviințat ea, dar o fac împotriva voinței mele și vă previn că vom ajunge la tribunal.

–Sper din toată inima, a comentat maiorul, conducând-o spre ieșire. Este mediul meu natural.

Au trecut pe lângă Julian și femeia l-a auzit pornind în urma lor. Ieșind din gară, s-au îndreptat spre șirul de taxiuri ce așteptau.

–Unde mergem?

–Să prindem primul zbor spre Houston.

A deschis portiera unui taxi și a împins-o înăuntru.

–Domnul maior Ingram? a întrebat Julian.

Cu un picior în taxi, bărbatul s-a întors pe jumătate.

–Da, sergent.

–Zborul v-a fost anulat.

Julian avea în mână un pistol mic, negru. Sunetul împușcăturii nici nu s-a auzit. Când Ingram s-a înmuiat, Julian l-a prins de subsuori, părând că-l ajută să urce în taxi.

–Grand Street, numărul 1236, a rostit el introducând în fantă un jeton oficial luat din portofelul lui Ingram. A vârât portofelul în buzunar, a închis portiera și a anunțat: Traseu de suprafață.

–Mă bucur să te văd, a spus Amelia căutând să imprime vocii ei un ton cât mai neutru. Cunoaștem pe cineva în Omaha?

–Cunoaștem pe cineva parcat pe Grand Street.

Taxiul a străbătut orașul în zigzag. Julian stătea pe jumătate răsucit, privind o eventuală mașină urmăritoare. Ar fi fost evidentă în traficul rarefiat. Când au intrat pe Grand Street, el s-a întors și a privit în față.

– Dincolo de următoarea intersecție este un Lincoln negru. Oprește lângă el. Acolo coborâm.

– Domnule maior Ingram, dacă sunt amendat pentru oprire interzisă, dumneavoastră suportați amenda.

– Am înțeles.

Au oprit lângă o limuzină mare, neagră, cu plăcuțe de înmatriculare din North Dakota și geamuri opace. Julian a coborât din taxi și l-a târât pe Ingram pe bancheta din spate a Lincoln-ului. Părea un soldat care-și ajuta camaradul amețit de băutură.

Amelia i-a urmat. Pe locurile din față se găseau șoferul, un individ grizonant cu chip sever și guler preoțesc, și Marty Larrin.

– Marty!

– Venit în salvare. El ți-a adus mandatul?

Femeia a încuviințat. Când limuzina a pornit, Marty a întins mâna spre Julian.

– Dă-mi, te rog, actele lui.

Julian i-a întins portofelul lunguieț.

– Blaze, el este părintele Mendez, fost membru al ordinului franciscan și al închisorii Raiford de maximă securitate.

În vreme ce vorbea, scotocea portofelul, ținându-l întors spre o luminiță de pe torpedo.

–Dr. Harding, presupun.

Mendez a ridicat o mână spre ea, păstrând-o pe cealaltă pe volan și șofând manual. După încă o intersecție, s-a auzit un bâzâit. Bărbatul a lăsat volanul și a spus:

–Acasă.

–Nu-mi place, a zis Marty aprinzând plafoniera. Caută-l prin buzunare și vezi dacă are ordinul de deplasare. A examinat fotografia unui bărbat cu un ciobănesc german. Frumos câine, totuși nicio poză a familiei.

–N-are nici verighetă, a zis Amelia. Este important?

–Simplifică lucrurile. Are mufă instalată?

Amelia a pipăit ceafa lui Ingram, în timp ce Julian i-a controlat buzunarele.

–Poartă perucă, a observat femeia și a tras de ea, scoțând un pârâit prelung. Da, are mufă.

–Perfect. N-ai găsit niciun ordin?

–Nu. Doar o autorizație de îmbarcare în avion, pentru el și alte două persoane, „doi prizonieri plus paznic".

–Când și unde?

–În orice avion spre Washington. Prioritate 00.

– Asta-nseamnă foarte mult sau foarte puțin? a întrebat Amelia.

– Cel mai înalt nivel. S-ar putea ca tu să nu fii singura noastră cârtiță, Julian. Am avea nevoie de una și în Washington.

– *El*? a făcut Julian.

– După ce va fi conectat vreo două săptămâni cu Cei Douăzeci. Va fi o testare interesantă a eficienței procesului.

Nu știau cât de extremă avea să se dovedească testarea respectivă.

Nu adusesem cătușe sau ceva similar, așa că i-am mai administrat o doză din pistolul cu tranchilizante, când a început să se miște, în drum spre St. Bart. Căutându-l de acte, găsisem un AK101, pistoletul rusesc cu săgeți, care este arma favorită a asasinilor de pretutindeni – nu are nicio parte metalică. De aceea, nu dorisem să flecăresc cu el pe bancheta din spate, chiar dacă arma i se afla în siguranța torpedoului. Cunoștea probabil moduri să mă lichideze folosindu-se de degetul mic.

S-a dovedit că nu mă înșelasem prea mult. Când l-am coborât la St. Bart – legându-l de un scaun înainte de a-i administra antidotul – și l-am conectat unidirecțional cu Marty, am aflat că era „operator special“ al Contrainformațiilor armatei, detașat pe lângă departamentul Evaluări Tehnologice. Nu mai exista însă nimic altceva, doar amintiri din copilărie și tinerețe, plus o cunoaștere enciclopedică a mijloacelor de distrugere. Nu fusese tratat cu transferul selectiv de memorie despre care Marty afirmase că urma să-l suport, în vederea infiltrării mele în structura de comandă.

Suferise doar o inhibare hipnotică extrem de puternică, ce n-avea să reziste multă vreme după conectarea bidirecțională cu Cei Douăzeci.

Până atunci, noi și el cunoșteam doar numărul camerei din Pentagon unde urma să-și prezinte raportul. Trebuia s-o găsească pe Amelia și s-o aducă – sau s-o omoare și să se sinucidă, dacă situația era disperată. Despre ea nu știa decât faptul că, împreună cu alt savant, descoperise o armă atât de puternică încât ar fi putut aduce victoria forțelor ngumi, dacă le-ar fi căzut în mâini.

Mi se părea o modalitate stranie de definire. Într-adevăr, noi folosiserăm metafora „apăsarea butonului", dar pentru ca Proiectul Jupiter să pornească spre ultima și distrugătoarea lui fază ar fi fost nevoie de o întreagă echipă de savanți, care să efectueze o succesiune de acțiuni complicate, într-un mod anume.

Teoretic, procesul *putea* fi automatizat, după o primă repetiție precaută. Însă odată ce repetiția respectivă s-ar fi încheiat, n-ar mai fi rămas nimeni care să-l automatizeze.

Așadar, cineva din redacția lui *Astrophysical Journal* avea legături cu armata – nimic surprinzător. Acum însă se punea întrebarea dacă respingerea articolului se datorase presiunilor venite de sus ori unor erori reale din lucrare.

O părticică din mine dorea să creadă că, dacă realmente nu fuseseră de acord cu teoria noastră, n-ar fi avut niciun motiv s-o rețină pe Amelia și, probabil, pe Peter. Sau poate că tipii de la Contrainformații apreciaseră că ar fi fost mai precaut să scape oricum de ei. Ne aflam în război.

În sala de conferințe eram patru persoane, exceptând cuplul conectat: Amelia, eu, Mendez și Megan Orr, doctorița care-l verificase pe Ingram și-i administrase antidotul. Deși era ora trei noaptea, niciunul dintre noi nu simțea vreo urmă de oboseală.

Marty s-a deconectat, apoi a scos jacul din mufa lui Ingram.

–Deci? a întrebat el.

–Sunt multe de asimilat, a rostit Ingram, apoi și-a privit brațele legate. Aș putea gândi mai relaxat, dacă m-ați dezlega.

–E sigur? l-am întrebat pe Marty.

–Mai ești înarmat?

Am ridicat pistolul cu tranchilizante.

–Mai mult sau mai puțin.

–L-am putea dezlega. În anumite circumstanțe, ar putea cauza probleme, dar nu într-o încăpere încuiată, ținut sub supraveghere și în prezența unui paznic înarmat.

–Nu știu…, a intervenit Amelia. Poate c-ar trebui să așteptați până i se aplică tratamentul de îmblânzire. Mi se pare un tip periculos.

–Îi putem face față, a zis Mendez.

–Este important să discutăm cu el imediat după contact, ne-a atras atenția Marty. El cunoaște faptele, dar n-a fost angajat la un nivel emoțional profund.

–Probabil că așa-i, a încuviințat Amelia.

Marty l-a dezlegat și s-a lăsat pe spate în scaun.

– Mulțumesc, a spus Ingram frecându-și antebrațele. În primul rând, aș dori să știu…

Ceea ce s-a petrecut în continuare a fost atât de rapid încât n-aș fi putut descrie faptele, dacă n-aș fi vizionat înregistrarea camerei din plafon.

Ingram se întorsese puțin în scaun, parcă răsucindu-se spre Marty, care îi punea întrebarea. În realitate, își asigurase spațiu de manevră și posibilitatea de catapultare.

Cu o mișcare bruscă, demnă de un gimnast câștigător al Olimpiadei, a țâșnit din scaun și l-a lovit pe Marty cu laba piciorului în bărbie, pentru ca după aceea să execute o rotație completă pe masa în fața căreia mă găseam, cu pistolul în mână, dar nu ațintit către el. Am tras un foc aiurea, apoi el m-a izbit cu ambele tălpi în piept, rupându-mi două coaste. A prins arma din aer și s-a rostogolit cu umerii peste masă, aterizând în picioare cu o piruetă de balerin și lovindu-mă în gât pe când mă prăbușeam. Intenționase probabil să-mi zboare capul de pe umeri, dar nimeni nu-i perfect.

Din poziția excepțională în care mă găseam, pe podea, n-am putut zări mare lucru, dar l-am auzit pe Marty zicând: „N-o să țină“, după care mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit în scaunul din care fusesem doborât și am văzut-o pe Megan Orr retrăgând un ac din antebrațul meu dezgolit. Un bărbat pe care l-am recunoscut, dar pe care nu-l puteam numi, îi făcea același lucru Ameliei – era Lobell, Marc Lobell, singurul dintre Cei Douăzeci cu care nu mă conectasem.

Parcă ne-am fi întors câteva minute în timp, căpătând posibilitatea de a relua scena. Toți se găseau în pozițiile inițiale, cu Ingram legat din nou de scaun. Însă pieptul mă durea la fiecare răsuflare și nu eram sigur dacă puteam vorbi.

– Meg, am croncănit. Dr. Orr? Ea s-a întors. Poți să mă consulți după ce terminăm aici? Cred că mi-a rupt o coastă sau două.

– Vrei să vii acum?

Am clătinat din cap și am simțit o durere în tot gâtul.

– Vreau să aud ce are de spus nemernicul.

Marc stătea lângă ușa deschisă.

– Lasă-mă o jumătate de minut, cât să ajung la post.

– Bine.

Meg s-a apropiat de Ingram, singurul rămas inconștient, și a așteptat.

– Alături este o cameră de observare, a explicat Mendez. Marc urmărește ce se-ntâmplă și, la nevoie, poate elibera în sală un gaz soporific. Este o precauție absolut necesară atunci când avem de-a face cu persoane din afară.

– Deci realmente sunteți incapabili de violență, a zis Amelia.

– *Eu* nu sunt, am rostit. Vă deranjează dacă-i dau câteva șuturi în gură, înainte de a-l trezi?

– De fapt, ne putem apăra și singuri. Nu m-aș putea însă imagina inițiind acte de violență. Mendez a făcut un gest spre mine. În schimb, Julian ne pune în fața unui paradox familiar – dacă el l-ar ataca pe omul acesta, n-aș putea face mare lucru.

– Dar dacă *ar ataca* pe unul dintre Cei Douăzeci? a întrebat Marty.

– Știi bine răspunsul la asta. Atunci ar fi autoapărare. M-ar ataca pe mine.

– Îi dau drumul? a întrebat Megan.

Mendez a aprobat din cap și ea i-a făcut injecția lui Ingram. Bărbatul s-a trezit, a tras instinctiv de legături, smucindu-le de două ori, după care s-a destins.

– Rapid anestezic, a comentat el. M-a privit și a adăugat: Te-aș fi putut ucide.

– Rahat! Ai făcut tot ce-ai putut.

– Mai bine speră să nu afli niciodată ce pot face.

– Domnilor, a intervenit Mendez, suntem de acord că voi doi sunteți oamenii cei mai periculoși din această încăpere…

– Nici vorbă, l-a contrazis Ingram. Voi sunteți cei mai periculoși oameni aflați sub același acoperiș din întreaga lume. Poate din întreaga istorie a lumii.

– Am analizat acest punct de vedere, a încuviințat Marty.

– Ei bine, poate că ar trebui să-l mai analizați. Veți duce la dispariția rasei umane în câteva generații. Sunteți niște monștri. Semănați cu

niște creaturi de pe alte planete, decise să-i distrugă pe pământeni.

Marty a surâs larg.

– Iată o metaforă la care nu mă gândisem. De fapt, suntem cu adevărat deciși să distrugem capacitatea rasei de a se autodistruge.

– Chiar dacă ați reuși – lucru de care nu sunt convins –, la ce ar folosi, dacă vom sfârși prin a fi altceva decât oameni?

– În primul rând, jumătate dintre noi nici măcar nu sunt oameni, a vorbit încetișor Megan.

– Știți la ce mă refer…

– Cred că te referi exact la ceea ce ai spus.

– Câte cunoaște despre motivele grabei noastre? am întrebat eu.

– Niciun fel de detaliu, a răspuns Marty.

– Arma finală, indiferent ce ar însemna ea. Din 1945, tot supraviețuim unor „arme finale".

– Chiar dinainte de 1945, a intervenit Mendez. Avionul, tancul, gazele paralizante… Asta însă e nițeluș mai periculoasă. Nițeluș mai finală.

– Iar tu ești cea care a creat-o, a zis Ingram privind-o pe Amelia cu o expresie stranie, lacomă. Însă și ceilalți, acești Douăzeci, știu despre ea.

– Habar n-am, a replicat Amelia. Nu m-am conectat cu ei.

– Dar *tu* o vei face, foarte curând, i s-a adresat Mendez lui Ingram. Atunci totul va deveni limpede.

– Conectarea cu o persoană împotriva voinței sale constituie un delict federal.

– Serios? Cred că același lucru s-ar putea afirma și despre drogarea și răpirea cuiva. Urmate de legarea pentru interogare.

– Mă puteți dezlega. Îmi dau seama că rezistența fizică este inutilă.

– Nu cred, a clătinat din cap Marty. Ești nițel prea rapid, nițel prea bun.

– Legat, nu voi răspunde la nicio întrebare.

– Ba cred c-o vei face, într-un fel sau altul. Megan?

Doctorița a ridicat injectorul hipodermic și a răsucit cu două poziții dozatorul lateral.

– Sunt pregătită, Marty.

– Tazlet F-3, a surâs el.

– Ăsta este *cu adevărat* ilegal.

– Vai de mine! Va trebui să ne despice trupurile și să ne mai spânzure o dată.

– Nu cred că gust gluma.

Încordarea din vocea lui Ingram devenise evidentă.

– Cred că a auzit de efectele lui secundare, a comentat Megan. Durează multă vreme. Sunt excelente pentru o cură de slăbire.

A pășit spre Ingram, care s-a chircit în legături.

– Bine, vorbesc.

– O să ne mintă, am spus.

– Poate că da, a încuviințat Marty, dar vom afla de îndată ce ne vom conecta. Spuneai că suntem oamenii cei mai periculoși din lume. Că vom distruge întreaga rasă umană. Vrei să dezvolți puțin afirmația?

– Asta dacă veți reuși, ceea ce nu prea cred. Veți converti o parte însemnată din *noi*, pornind de la structurile superioare de comandă în jos, iar apoi ngumii sau alții vor interveni și vor prelua conducerea. Sfârșitul experimentului.

– O să-i convertim și pe ngumi.

– Nu pe mulți, și nu îndeajuns de rapid. Conducerea lor este prea fragmentată. Dacă-i veți converti pe toți răii sud-americani, în locul lor vor apărea africanii, care îi vor înghiți pe nemestecate.

Era o imagine destul de rasistă, m-am gândit, însă mi-am păstrat remarca pentru sinele canibal.

– Dar dacă vom reuși, a vorbit Mendez, crezi că asta ar fi și mai rău?

– Bineînțeles! Dacă pierzi un război, te poți ridica și lupta din nou. Dacă pierzi capacitatea de a lupta…

– Dar nu va mai exista *nimeni* care să lupte, a intervenit Megan.

–Prostii! Chestia asta nu-i poate afecta pe toți. Dacă o zecime de procent din omenire rămâne neatinsă, respectivii se vor înarma și vor prelua conducerea. Iar voi le veți da cheile orașului și veți face tot ceea ce vă vor cere.

–Nu-i chiar atât de simplist, a spus Mendez. Ne putem apăra, fără să ucidem.

–Cum? Așa cum v-ați apărat împotriva mea? O să-i gazați pe toți și apoi o să-i legați?

–Sunt sigur că vom elabora strategiile cu destul timp înainte. La urma urmelor, vom dispune de suficiente minți ca a ta.

–Tu ești chiar un soldat, mi s-a adresat Ingram. Ești de acord cu nebunia asta?

–N-am cerut să fiu soldat și nu-mi pot imagina o pace mai proastă decât războiul în care ne aflăm acum.

–Se pare că te-au îndoctrinat, a clătinat el din cap. Opinia ta nici nu mai contează de-acum.

–De fapt, a precizat Marty, el ni s-a alăturat în mod firesc. N-a trecut prin procesul de umanizare. Nici eu, de altfel.

–Atunci sunteți cu atât mai proști. Dacă eliminați concurența, pur și simplu nu veți mai fi oameni.

–Concurența nu dispare, a spus Mendez. Nici chiar cea fizică. Ellie și Megan joacă handbalul cel mai murdar pe care ți-l poți închipui. Cei mai mulți dintre noi suntem bătrâni, dar ne înfruntăm mental în modalități pe care nici măcar nu le-ai putea pricepe.

– Am mufă și le cunosc – șahul-bliț și go-ul tridimensional. Chiar și voi trebuie să știți că nu-i același lucru.

– Nu, *nu-i* același lucru. Ai mufă, dar nu de suficient timp ca să înțelegi măcar regulile după care jucăm noi.

– Eu mă refer la *mize*, nu la reguli! Războiul este teribil și crud, dar și viața-i la fel. Alte jocuri nu sunt altceva decât jocuri. Războiul este ceva real.

– Ești un individ atavic, Ingram, i-am spus. Vrei să te mânjești cu vopsele pe obraji și să pleci ca să spargi țestele oamenilor.

– Eu sunt un bărbat. Nu știu ce dracu' ești tu, în afară de un laș și un trădător.

Nu pot pretinde că nu m-a scos din sărite. O parte din mine dorea cu sinceritate să rămân singur cu el și să-l stâlcesc în bătaie. Adică exact ce-și dorea el; sunt sigur că mi-ar fi putut îndesa propriul meu picior în fund, pentru ca apoi să mi-l scoată pe gură.

– Scuzați-mă, a zis Marty și și-a ciocănit cu vârful degetului cercelul din urechea dreaptă, ca să asculte un mesaj. După câteva clipe, a clătinat din cap și a rostit: Ordinele lui vin prea de sus. Nu pot afla când este așteptat să se întoarcă.

– Dacă nu mă-ntorc în două…

– Mai taci din gură! S-a răsucit spre Megan. Sedează-l. Cu cât îl conectăm mai repede, cu atât mai bine.

– Nu trebuie să mă sedați.

–Trebuie să te transportăm în altă parte a clădirii. Decât să mă încred în tine, prefer să te duc pe sus.

Megan a trecut injectorul pe altă doză și a apăsat trăgaciul. Ingram ne-a privit sfidător pentru câteva secunde, apoi s-a înmuiat în legături. Marty s-a întins să-l dezlege.

–Așteaptă treizeci de secunde, l-a oprit Megan. Este posibil să se prefacă.

–Nu-i același lucru ca ăsta?

Am arătat pistolul meu.

–Nu, a primit destule tranchilizante pentru o singură zi. Injecțiile astea nu acționează la fel de rapid, dar nici nu-ți afectează organismul.

S-a aplecat și l-a ciupit cu putere de lobul urechii. Ingram nici n-a tresărit.

–E-n regulă.

Marty i-a desfăcut brațul stâng, care a tresărit, ridicându-se spre beregata lui, apoi a căzut inert. Buzele i-au zvâcnit, dar ochii nu i s-au deschis.

–E tare tipul!

A șovăit, apoi a desfăcut și celelalte legături.

M-am sculat ca să-l ajut să-l care, dar m-am crispat simțind durerea din piept.

–Ia loc, a zis Megan. Nu ridici niciun creion, până nu te consult.

Toți ceilalți au plecat cu Ingram, lăsându-mă singur cu Amelia.

–Ia să văd ce-ai pățit, a zis ea și mi-a descheiat cămașa.

Sub cutia toracică se vedea o zonă roșie care începuse deja să se închidă la culoare, devenind vineție. Amelia n-a atins-o.

–Te-ar fi putut ucide.

–Ne-ar fi putut ucide pe amândoi. Cum te simți să fii dorită, vie sau moartă?

–Groaznic. Nu cred că el este singurul.

–Trebuia s-o fi prevăzut, am rostit. Trebuia să fi știut cum funcționează mintea militarilor. La urma urmelor, eu însumi fac parte din armată.

M-a mângâiat încetișor pe braț.

–Noi ne-am făcut griji doar în privința reacțiilor celorlalți oameni de știință. E ciudat într-un fel. Dacă m-am gândit puțin la reacția celor din exterior, am presupus că vor accepta autoritatea noastră și vor fi mulțumiți că am descoperit problema din timp.

–Cred că cei mai mulți așa ar fi făcut, chiar și militarii. Însă cei care au auzit primii despre ea aparțineau exact departamentului care nu trebuia.

–Spionii… S-a strâmbat. Spionii citesc reviste științifice?

– Acum, când știm că ei există, existența lor pare aproape inevitabilă. Tot ce au de făcut este să inițieze o rutină automată de căutare a unor cuvinte-cheie în rezumatele lucrărilor trimise pentru evaluare în domeniul științelor fizice și al ingineriei. Dacă orice pare să aibă o aplicație militară, ei investighează și trag sfori.

– Și-i *ucid* pe autori?

– Probabil că-i înrolează. Îi lasă să-și continue munca, purtând uniformă. În cazul nostru – în cazul tău adică – au fost necesare măsuri drastice, deoarece arma era atât de puternică, încât nu putea fi utilizată.

– Așa că au ridicat receptorul telefonului și au ordonat cuiva să mă ucidă pe mine, iar altcuiva să-l asasineze pe Peter?

A fluierat spre autobar și a comandat vin.

– Ei bine, Marty a aflat de la Ingram că prioritatea era să te aducă la Washington. Probabil că Peter se găsește deja acolo, îndopat cu Tazlet F-3 și verificând ceea ce ei știu deja.

– În cazul ăsta, știu și despre tine. O să-ți vină cam greu să te infiltrezi în Portobello…

Vinul a sosit. L-am gustat și ne-am privit, gândindu-ne la același lucru: aș fi fost în siguranță doar dacă Peter ar fi murit înainte de a le povesti despre mine.

Marty și Mendez au apărut și s-au așezat lângă noi. Marty s-a încruntat.

–Va trebui să acționăm rapid acum, să decalăm programul. În ce etapă a ciclului se află plutonul tău?

–Sunt conectați de două zile. De o zi sunt în soldier-boy. M-am gândit câteva clipe, apoi am continuat: Probabil că sunt tot în Portobello și se antrenează. Îl istovesc pe noul șef de pluton cu exerciții în Pedroville.

–Perfect, a spus Marty. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să văd dacă amicul meu general le poate prelungi perioada de antrenament. Cinci-șase zile ar trebui să fie îndeajuns. Ești sigur că linia telefonică este protejată corespunzător? s-a întors el spre Mendez.

–Absolut, a răspuns acesta. În caz contrar, am fi fost toți, inclusiv tu, în uniforme sau internați în sanatorii.

–Asta înseamnă că avem la dispoziție vreo două săptămâni. E suficient. În două-trei zile pot să-i fac lui Julian modificările de memorie și să asigur ordinele pe baza cărora va aștepta plutonul în Blocul 31.

–Nu suntem însă siguri dacă el ar trebui să meargă acolo, a intervenit Amelia. Dacă indivizii care l-au trimis pe Ingram după mine l-au prins deja pe Peter și l-au făcut să vorbească, atunci ei știu că Julian a colaborat la redactarea lucrării. Când își va face apariția, o să-l ia ca din oală.

Am strâns-o ușor de mână.

–Cred că-i un risc pe care trebuie să mi-l asum. Poți aranja astfel încât să nu se poată afla de la mine despre locul ăsta?

Marty a încuviințat din cap, gânditor.

–Să-ți aranjez memoria este o chestie de rutină. Asta ne pune însă într-o situație delicată… Ca să revii în Portobello, va trebui să-ți șterg amintirile lucrului la Problemă. Dar dacă te vor aresta din cauza lui Peter și îți vor descoperi o gaură în memorie, își vor da seama că ai fost aranjat.

–N-ai putea s-o asociezi tentativei de sinucidere? am întrebat. Jefferson propunea oricum să șteargă amintirile respective. N-ai putea face astfel încât să pară că ăsta-i motivul?

–Poate. Repet, poate. Îmi dați voie? A turnat vin într-un pahar de plastic și l-a întins spre Mendez, care a clătinat din cap. Din nefericire, nu-i un proces aditiv… pot îndepărta amintiri, dar nu le pot înlocui cu altele false. A sorbit din pahar. Totuși, este posibil, câtă vreme îl avem pe Jefferson de partea noastră. N-ar fi greu să zicem că, chipurile, el a șters prea mult, inclusiv săptămâna în care ai lucrat în Washington.

–Mi se pare o treabă din ce în ce mai delicată, a intervenit Amelia. De acord, nu știu mare lucru despre conectare, dar dacă tipii de la contraspionaj intră în mintea ta, a lui Jefferson sau a lui Mendez… n-ar ieși totul la iveală?

–Ne trebuie o pilulă de sinucidere, am rostit. Că tot veni vorba de sinucidere.

–Nu le pot cere așa ceva. Nu sunt sigur dacă eu însumi aș lua-o.

–Nici chiar pentru a salva Universul?

Dorisem ca tonul meu să sune sarcastic, dar întrebarea se auzi ca o afirmație. Marty păli.

– Ai dreptate, sigur că da. Trebuie prevăzut așa ceva, măcar ca o opțiune. Pentru toți.

– Situația nu-i chiar atât de dramatică, a spus Mendez. În plus, ignorăm o modalitate evidentă de a câștiga timp – ne putem muta de aici. Mergem trei sute de kilometri spre nord și ne aflăm într-o țară neutră. Se vor gândi de două ori înainte să trimită un asasin în Canada.

Am căzut cu toții pe gânduri.

– Nu știu, a mormăit Marty. Guvernul canadian n-ar avea niciun motiv ca să ne protejeze. Dacă se va solicita extrădarea noastră, vom fi trimiși imediat la Washington, în lanțuri.

– În Mexic e mai bine, am rostit. Problema cu Canada este că nu-i îndeajuns de coruptă. Duceți nanoforja în Mexic și vă puteți cumpăra intimitatea absolută.

– Așa-i! a exclamat Marty. În plus, în Mexic există suficiente clinici în care să putem instala mufe și să efectuăm modificări de memorie.

– Dar cum intenționați să ducem nanoforja până acolo? a făcut Mendez. Cântărește peste o tonă, fără să mai pun la socoteală toate cuvele, rezervoarele și containerele de materii prime cu care se alimentează.

– De ce n-o puneți să construiască un trailer? am întrebat.

–Imposibil. Nu poate construi ceva mai mare de șaptezeci și nouă de centimetri. Teoretic, am putea obține și un trailer– din sute de repere. Am avea însă nevoie de cel puțin doi ingineri pricepuți și de un atelier complet utilat, ca să asamblăm totul.

–De ce n-am fura unul? a șoptit Amelia. Armata are o mulțime de camioane. Generalul tău poate modifica documente oficiale, poate promova și transfera cadre militare. Cred că ne-ar putea trimite și un camion.

–Bănuiesc că obiectele fizice sunt mai dificil de manipulat decât informațiile, a mormăit Marty, totuși merită încercat. Se pricepe cineva la șofat?

Am schimbat priviri între noi.

–Patru dintre Cei Douăzeci știu să șofeze, a zis Mendez. Eu n-am condus niciodată un camion, dar nu pot exista diferențe chiar atât de mari.

–Maggie Cameron a fost șofer profesionist, mi-am amintit din conectarea cu ei. A lucrat în Mexic. Ricci a învățat să șofeze în armată, a condus chiar camioane militare.

Marty s-a sculat, mișcându-se cu gesturi lente.

–Du-mă la linia aceea protejată, Emilio. Să vedem ce poate face generalul.

La ușă s-a auzit o ciocănitură ușoară, apoi Unity Han a deschis-o, gâfâind.

– Trebuie să vă spun ceva… De îndată ce ne-am conectat cu el bidirecțional, am aflat că bărbatul acela… Peter… este mort. A fost ucis imediat, pentru ceea ce știa.

Amelia și-a mușcat încheieturile degetelor și m-a privit. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

– Dr. Harding… Unity a șovăit, înainte de a continua. Și dumneata trebuia să mori, de îndată ce Ingram se asigura de distrugerea întregii documentații.

Marty a clătinat din cap.

– Aici nu-i vorba despre departamentul Evaluare Tehnologică.

– Nu-i nici Contraspionajul, a zis Unity. Ingram face parte dintr-o celulă de expiratori. Sunt câteva mii în tot guvernul.

– Isuse, am bolborosit. Acum ei știu că-și pot duce la împlinire profeția.

Ingram cunoștea doar alți trei membri ai Mâniei Domnului. Doi dintre ei îi erau colegi la departamentul Evaluare Tehnologică: o secretară civilă, care lucrase în biroul lui din Chicago, și alt ofițer, care plecase la St. Thomas ca să-l ucidă pe Peter Blankenship. Al treilea era un bărbat pe care-l știa doar după numele de Ezechiel și care apărea o dată sau de două ori pe an, transmițând ordine. Ezechiel pretindea că Mânia Domnului avea mii de membri în guvern, majoritatea în armată și poliție.

Ingram asasinase patru bărbați și două femei; cinci dintre aceștia fuseseră militari (al șaselea era soțul cercetătoarei pe care fusese trimis s-o lichideze). Întotdeauna crimele se petrecuseră departe de Chicago și, în majoritate, fuseseră atribuite unor cauze naturale. În unul dintre cazuri, conform ordinelor primite, Ingram violase victima și-i mutilase trupul într-un anume fel, astfel ca moartea să fie considerată una dintr-un lanț de crime în serie.

În toate cazurile, Ingram se simțise bine. Toți cei șase fuseseră niște păcătoși pe care-i trimisese în iad. Îi plăcuse în mod aparte mutilarea, intensitatea clipelor respective, și continua să spere că Ezechiel îi va aduce ordine similare.

Mufa îi fusese instalată cu trei ani în urmă. Camarazii expiratori n-ar fi fost de acord cu asta și nici el nu aproba modalitățile hedoniste în care se utiliza, de obicei, conectarea. O folosea doar la capelele de conectare și uneori la spectacolele de prizare, care, de asemenea, reprezentau pentru el un fel de experiență religioasă.

Unul dintre cei pe care-i asasinase fusese un mecanic trecut în rezervă, un stabilizator de felul lui Candi. Asta l-a făcut pe Julian să-și pună întrebări despre indivizii, poate expiratori, care o violaseră

pe Arly și o abandonaseră, crezând-o moartă. S-a gândit și la expiratorul cu cuțit de lângă magazinul de spirtoase. Erau doar nebuni ori făceau parte dintr-un efort organizat? Sau amândouă variantele erau valabile?

A doua zi dimineață, m-am conectat cu nemernicul, timp de o oră, ceea ce a însemnat cu cincizeci și nouă de minute prea mult. Prin comparație cu el, Scoville era un îngeraș.

Trebuia să ies de acolo. Amelia și cu mine am găsit costume de baie și am pedalat până la plajă. În vestiarul bărbaților, doi indivizi m-au privit straniu, cu ostilitate. Am bănuit că negrii erau rari pe acolo. Sau poate bicicliștii…

N-am înotat mult; apa era prea sărată, cu gust metalic, unsuroasă și surprinzător de rece. Din cine știe ce motiv, mirosea a șuncă sărată. Am ieșit și ne-am șters, tremurând, apoi ne-am plimbat o vreme pe plaja ciudată.

În mod evident, nisipul de culoare albă nu provenea din partea locului. Când veniserăm, trecuserăm peste suprafața reală a craterului, care era un fel de sticlă chihlimbariu-închis. Nisipul se simțea prea prăfos sub tălpi și scârțâia.

Peisajul părea realmente straniu, prin comparație cu plajele din Texas, unde ne petreceam vacanțele– Padre Island și Matagorda. Nu existau pescăruși, scoici sau crabi. Doar o formă de relief artificială, mare, rotundă și umplută cu apă alcalină. Un lac creat de o divinitate idioată, spusese Amelia.

– Știu unde poate găsi câteva mii de discipoli, am rostit.

– L-am visat, a zis Amelia. Am visat că mă prinsese și mă căsăpea, ca pe femeia aceea despre care mi-ai povestit.

Am ezitat.

– Vrei să discutăm despre asta?

Ingram spintecase pântecul victimei de la ombilic până la uter, apoi îi crestase orizontal abdomenul, ca un fel de ornament, după ce-i retezase beregata.

Amelia a dat din mână a negație.

– Realitatea este mult mai înspăimântătoare decât visul. Dacă lucrurile stau într-adevăr așa cum le prezintă el…

– Mda.

Discutaserăm posibilitatea ca ei să nu fi fost decât câțiva; poate doar patru conspiratori care se autoamăgeau. Totuși, Ingram păruse capabil să recurgă la o mulțime de resurse – informații, bani și credite de rații, plus gadgeturi de felul AK 101. În această dimineață, Marty urma să stea de vorbă cu generalul amic.

– Mă sperie faptul că situația lor este exact invers decât a noastră. Putem localiza și interoga o mie dintre ei, fără să găsim vreodată pe cineva implicat în planificarea generală. Dar dacă ei s-ar conecta cu oricare dintre voi, ar afla totul.

Am încuviințat din cap.

– Prin urmare, trebuie să acționăm repede.

–Să acționăm, atât. Odată ce-l vor urmări pe el sau pe Jefferson până aici, vom fi morți. Amelia s-a oprit din mers. Hai să ne așezăm aici și să stăm liniștiți câteva minute. S-ar putea să fie ultima noastră ocazie.

Și-a încrucișat gleznele și a adoptat un fel de poziție lotus. Am imitat-o, cu mai puțină grație. Ne-am ținut de mâini și am privit cețurile dimineții destrămându-se deasupra apei cenușii ca moartea.

Marty i-a povestit generalului tot ceea ce Ingram le dezvăluise despre Mânia Domnului. Generalul a spus că i se părea o fabulație, dar că va întreprinde cercetări discrete.

Le-a găsit două vehicule casate, pe care le-au primit în aceeași după-amiază: un camion de marfă cu obloane laterale și un autobuz destinat transportului copiilor la școală. Au acoperit trădătorul kaki militar cu vopsea gri-albăstruie preoțească și au inscripționat „Căminul St. Bartholomew“ pe ambele vehicule.

Mutarea nanoforjei n-a însemnat o joacă de copii. Cei care o aduseseră aici, cu mult timp în urmă, folosiseră două platforme cu rotile, o rampă și o macara, ca s-o coboare în subsol. Ei au întrebuințat nanoforja pentru a improviza duplicate, au ridicat-o pe platforme și, după ce au lărgit trei uși, au izbutit s-o aducă în garaj, la capătul unei zile istovitoare. În timpul nopții, au scos-o pe furiș de acolo și au suit-o în camion.

Între timp, au modificat autobuzul, astfel ca Ingram și Jefferson să poată rămâne conectați permanent, ceea ce a însemnat demontarea scaunelor și instalarea de paturi și echipamente care să le asigure hrana, apa și golirea intestinelor. Ei aveau să fie conectați cu doi

dintre Cei Douăzeci sau cu Julian, în schimburi extenuante de câte patru ore.

Julian și Amelia lucrau ca muncitori necalificați, demontând ultimele patru șiruri de scaune și improvizând un cadru solid pentru paturi, transpirând și luptându-se cu țânțarii sub lumina pătrunzătoare, când Mendez a pătruns greoi în autobuz, suflecându-și mânecile.

– Julian, îți iau eu locul. Cei Douăzeci au nevoie să te conectezi cu ei.

– Cu plăcere. Bărbatul s-a ridicat și s-a întins, auzind cum îi trosneau încheieturile. Ce s-a-ntâmplat? Sper ca Ingram să fi avut un infarct.

– Nu, le trebuie niște informații directe despre Portobello. Pentru siguranță, conectarea va fi unidirecțională.

Amelia l-a privit pe Julian ieșind, apoi a spus:

– Mă tem pentru el.

– Eu mă tem pentru noi toți.

A scos din buzunarul pantalonilor un flacon, l-a deschis și a scuturat afară o capsulă. I-a întins-o femeii, cu mâna ușor tremurătoare. Ea a privit ovalul argintiu.

– Otrava.

– Marty spune că are un efect instantaneu și ireversibil. E o enzimă care merge direct la creier.

– Parc-ar fi din sticlă.

– Este un fel de plastic. Trebuie s-o mușcăm.

–Și dacă o înghiți?

–Durează mai mult. Ideea este să…

–Știu care-i ideea. A vârât-o în buzunarul bluzei, apoi l-a închis cu nasturele. Ce vor să știe Cei Douăzeci despre Portobello?

–De fapt, îi interesează Panama City. Lagărul de prizonieri de război și eventualele legături cu Portobello.

–Ce vor face cu câteva mii de prizonieri ostili?

–Îi vor preschimba în aliați. Intenționează să-i conecteze pe toți, vreme de două săptămâni, și să-i umanizeze.

–Și să-i elibereze?

–Ah, nu! Mendez a zâmbit și a privit spre casă. Dar chiar dacă se vor afla înapoia gratiilor, ei nu vor mai fi prizonieri.

M-am deconectat și am rămas aproape un minut privind florile sălbatice; pe de o parte, îmi doream să fi fost o legătură bidirecțională, pe de altă parte, nu. După aceea, m-am sculat în picioare, împleticindu-mă, și m-am apropiat de masa la care stătea Marty. Acesta tăia lămâi, părând descins din altă lume. Umpluse o pungă mare de plastic; pe masă se mai găseau trei carafe și un storcător manual de fructe.

–Ce crezi?

–Faci limonadă.

–Specialitatea mea.

Fiecare carafă avea pe fund o anumită cantitate de zahăr. Marty tăia lămâia în două, lua o felie subțire de la mijloc și o arunca pe zahăr, după care storcea cele două jumătăți. Folosea cam șase lămâi de carafă.

–Nu știu, am spus. Este un plan foarte îndrăzneț. Am vreo două îndoieli.

–Bine.

–Vrei să te conectezi?

Am arătat spre masa cu jacuri unidirecționale.

–Nu. Mai întâi, fă-mi rezumatul. În cuvintele tale, ca să zic așa.

M-am așezat vizavi de el și am început să mă joc cu o lămâie.

–Este vorba despre mii de oameni, toți provenind din altă cultură. Procesul funcționează, dar l-ai testat doar pe douăzeci de americani *albi*.

–Nu există niciun motiv pentru care să crezi că el poate fi limitat la anumite culturi.

–Asta spun și ei, dar nu există nici dovezi contrarii. Dacă ne alegem cu trei mii de nebuni irecuperabili?

–Puțin probabil. Asta-i buna cercetare conservatoare– ar trebui să facem mai întâi o testare la scară redusă, dar nu ne putem permite. Acum, nu mai facem cercetare științifică, ci politică.

– Depășește politica, am murmurat. Nu există un termen pentru ceea ce facem.

– Inginerie socială?

Fără să vreau, am pufnit în râs.

– N-aș spune asta în prezența unui inginer. Este ca și cum ai face inginerie mecanică folosindu-te de o rangă și de un baros.

Marty s-a concentrat asupra unei lămâi.

– Ești însă de acord că trebuie făcut, a murmurat el.

– Ceva trebuie făcut, am recunoscut. Acum două zile încă examinam opțiunile. Acum am ajuns pe un fel de tobogan foarte lunecos – nu putem nici încetini, nici da înapoi.

– Este adevărat, totuși nu uita că n-am făcut-o de bunăvoie. Jefferson ne-a pus pe marginea toboganului și Ingram ne-a dat brânci.

– Mda. Maică-mii îi place să spună: „Fă ceva, chiar dacă-i greșit". Cred că-n situația asta ne aflăm acum.

A pus cuțitul pe masă și m-a privit.

– De fapt, nu. Nu-i tocmai așa. Avem opțiunea de a face totul public.

– Povestea cu Proiectul Jupiter?

– Toate poveștile. Este foarte posibil ca guvernul să descopere ce facem și să ne strivească. I-am putea răpi posibilitatea respectivă, informând pe toată lumea despre ceea ce se întâmplă.

Părea ciudat că nici măcar nu mă gândisem la asta.

–Oricum, nu vom ajunge la un accept de sută la sută. Tu ai apreciat că va fi mai puțin de jumătate. Așa ajungem în coșmarul lui Ingram– o minoritate de oițe înconjurate de lupi.

–Mai rău, a făcut el, aproape cu încântare. Cine controlează mass-media? Înainte de a apărea primul voluntar, guvernul ne va descrie drept niște căpcăuni porniți să înfulece lumea. Manipulatori ai minților. Vom fi vânați și linșați.

A terminat de tăiat lămâile și a turnat cantități egale de suc în carafe.

–Înțelege că eu mă gândesc la asta de douăzeci de ani. Nu se poate ocoli problema centrală– pentru a umaniza pe cineva, trebuie să-i instalăm o mufă, iar dacă are mufă și este conectat bidirecțional, nu mai poate păstra secretul. Dacă am fi dispus de timp nelimitat, am fi putut proceda ca sistemul de celule al expiratorilor. Am fi pregătit modificări complexe de memorie pentru toți cei care nu sunt chiar în vârf, astfel încât nimeni să nu poată dezvălui identitatea mea sau a ta. Însă modificările de memorie necesită instruire, echipament și timp. Ideea asta de umanizare a prizonierilor de război este, în parte, o modalitate de subminare a acțiunii guvernului împotriva noastră, făcută preventiv. Inițial, va fi prezentată ca o modalitate de disciplinare a prizonierilor… pentru ca apoi să îngăduim mass-mediei să „descopere“ că li s-a întâmplat ceva mult mai profund. Niște ucigași fără inimă s-au transformat în sfinți…

–Între timp, le vom face același lucru tuturor mecanicilor. Pe rând, câte un ciclu.

–Exact, a încuviințat el. Patruzeci și cinci de zile. Dacă merge…

Calculul era cât se poate de clar. Existau șase mii de soldier-boy, fiecare deservit de trei cicluri. Cincisprezece zile fiecare, și după patruzeci și cinci de zile aveai de partea ta optsprezece mii de oameni, plus o mie sau două de piloți ai fly-boy-ilor și water-boy-ilor, care aveau să fie integrați în proces.

Sarcina generalului lui Marty era să încerce să anunțe o operațiune PsihOp generală, care ar fi impus ca anumite plutoane să rămână în misiune câteva săptămâni suplimentare.

Ne trebuiau numai cinci zile pentru a „converti" un mecanic, însă după aceea nu-l puteam trimite pur și simplu acasă. Modificarea de comportament avea să fie evidentă și secretul s-ar fi aflat la prima conectare. Din fericire, odată ce mecanicii *erau* conectați, ei ar fi înțeles necesitatea izolării, așa că reținerea lor în bază n-ar fi fost o problemă. (Mai greu s-ar fi asigurat hrănirea și cazarea atâtor persoane – acțiuni pe care generalul lui Marty urma să le încorporeze în cadrul manevrelor militare. Nu strică niciodată ca un soldat să doarmă în cort o săptămână-două.)

Între timp, publicitatea făcută miraculoasei „convertiri" a prizonierilor de război avea să pregătească publicul pentru acceptarea următoarei etape.

Lovitura de stat fără vărsare de sânge: pacifiștii preluau controlul armatei și armata prelua controlul guvernului. Pentru ca apoi poporul… radicală idee!

– Să preia el însuși controlul guvernului.

– Totul atârnă însă de această persoană misterioasă, am atras eu atenția. Bun, se pot falsifica niște dosare medicale, se pot transfera

unele cadre militare. Ba chiar se pot obține un camion și un autobuz. Dar acum este vorba despre anunțarea unui exercițiu PsihOp la scară planetară. Unul care să se transforme, de fapt, în preluarea controlului armatei.

Marty a încuviințat din cap tăcut.

– Nu pui apă în limonadă?

– Abia dimineață. Ăsta-i secretul. Și-a încrucișat brațele pe piept. Cât despre marele secret, despre identitatea persoanei misterioase, ești periculos de aproape de a-l rezolva.

– Președintele? Marty a izbucnit în râs. Ministrul Apărării? Șeful de stat-major inter-arme?

– Din câte cunoști, ți-ai putea da seama repede, dacă ai beneficia de organigrama de comandă. Iar asta reprezintă o problemă. Suntem extrem de vulnerabili în perioada dintre momentul ăsta și cel în care îți va fi modificată memoria.

Am ridicat din umeri.

– Cei Douăzeci mi-au spus despre pilulele de sinucidere.

El a deșurubat cu grijă capacul unui flacon maroniu și mi-a scuturat în palmă trei capsule.

– Mușcă una și creierul ți se va distruge în câteva secunde. Pentru noi doi, ar fi trebuit să fie înglobată într-un dinte fals.

– Într-un dinte?

–E un vechi truc al spionilor. Dacă unul dintre noi doi este prins viu și conectat, generalul este ca și mort, iar toată acțiunea ia sfârșit.

–Tu ești însă unidirecțional.

–În cazul meu, va fi necesară și nițică tortură, a aprobat Marty. În cazul tău… ei bine, poți să-i cunoști numele.

–Senatorul Dietz? Papa?

M-a apucat de braț și a început să mă tragă înapoi spre autobuz.

–Este generalul-maior Stanton Roser, șeful-adjunct de la Resurse Umane și Management. El a fost unul dintre Cei Douăzeci declarați morți, dar a căpătat altă față și un nume nou. Acum mufa lui este decuplată, însă altfel are conexiuni excelente.

–Nu știe niciunul dintre Cei Douăzeci?

Marty a clătinat din cap, apoi a adăugat:

–De la mine nu vor afla, în niciun caz. Acum, nici de la tine. Nu te mai conectezi cu nimeni până n-ajungem în Mexic și-ți aranjăm memoria.

Călătoria spre Mexic a fost cel puțin interesantă. Bateriile solare ale camionului se descărcau atât de repede încât trebuiau reîncărcate la fiecare două ore. Înainte de a ieși din South Dakota, au hotărât să se oprească pentru o jumătate de zi și să recableze vehiculul, ca să fie alimentat direct de generatorul cu fuziune la cald al nanoforjei.

Apoi transmisia autobuzului s-a făcut praf. În esență, ea era un cilindru etanș de pulbere de fier, rigidizat de un câmp magnetic. Doi dintre Cei Douăzeci, Hanover și Lamb, lucraseră în ateliere auto și, laolaltă, au descoperit că problema se datora programului de schimbare a vitezelor, când cuplul de torsiune necesar atingea o anumită valoare, câmpul se decupla o secundă, pentru a trece la o treaptă inferioară de viteză; când cobora sub altă valoare, trecea la o treaptă superioară. Programul o luase însă razna și încerca să schimbe vitezele de o sută de ori pe secundă, iar cilindrul de pulbere de fier nu rămânea rigid timp suficient ca să transmită prea multă putere. După ce au descoperit natura problemei, au reușit s-o rezolve destul de rapid, întrucât parametrii de schimbare a vitezelor puteau fi setați manual. Resetarea trebuia însă făcută la fiecare zece-cincisprezece minute, fiindcă autobuzul nu fusese proiectat pentru o sarcină atât de mare și supracompensa permanent. S-au deplasat totuși spre sud, clătinându-se și hurducându-se, parcurgând zilnic o mie cinci sute de kilometri și făcând planuri.

Înainte de a intra în Texas, Marty stabilise niște aranjamente dubioase cu dr. Spencer, proprietarul clinicii din Guadalajara în care fusese operată Amelia. Nu-i dezvăluise că deținea o nanoforjă, ci doar că avea acces limitat, însă nesupravegheat, la una și că ar fi fost capabil să obțină pentru el practic orice obiect – în limite rezonabile, firește – care putea fi executat în șase ore. Drept dovadă – o dovadă în valoare de 2000 de carate – îi expediase un prespapier din diamant, greu de o jumătate de kilogram, pe a cărui fațetă superioară fusese înscris cu laserul numele lui Spencer.

În schimbul celor șase ore de nanoforjă, dr. Spencer urma să-și redistribuie personalul și operațiile astfel încât oamenii lui Marty să dispună de o întreagă aripă a clinicii și de serviciile câtorva

specialiști, timp de o săptămână. Eventuala prelungire a contractului rămânea să fie discutată.

Marty nu avea nevoie de mai mult de o săptămână ca să-i aranjeze memoria lui Julian și să termine umanizarea celor doi prizonieri ai lor.

Trecerea graniței mexicane a fost ușoară, o simplă tranzacție financiară. Întoarcerea pe aceeași cale ar fi fost aproape imposibilă; grănicerii americani erau lenți, eficienți și dificil de mituit, fiind roboți. Nu intenționau însă să revină pe șosea, în afară de cazul când situația ar fi fost de-a dreptul dezastruoasă. Plănuiseră să ajungă la Washington la bordul unui avion militar… preferabil nu ca prizonieri.

Au avut nevoie de o zi ca să ajungă la Guadalajara și de alte două ore ca să se târască prin oraș. Toate străzile care nu erau închise pentru reparații păreau să *nu fi fost reparate* din secolul XX. În cele din urmă, au sosit la clinică și au lăsat camionul și autobuzul în parcarea subterană, în paza unui bătrân cu un pistol-mitralieră. Mendez a rămas în camion și nu l-a scăpat din ochi pe paznic.

Spencer pregătise totul; închiriase inclusiv o vilă din apropiere, „La Florida". N-a pus nicio întrebare, decât ca să se intereseze ce anume mai doreau. Marty i-a instalat pe Ingram și Jefferson în clinică, împreună cu doi dintre Cei Douăzeci.

În „La Florida" au început să pună la punct etapa Portobello. Presupunând că legăturile telefonice locale nu erau sigure, au instalat o linie militară codificată, via satelit și redirijată prin generalul Roser.

A fost destul de simplu ca Julian să fie repartizat în Blocul 31, în calitate de participant la un curs de management militar, fiindcă nu mai era un factor în planurile strategice ale companiei. Cealaltă parte însă – solicitarea de prelungire cu o săptămână a timpului petrecut de plutonul său în soldier-boy – fusese respinsă la nivelul batalionului, însoțită de succinta explicație că „băieții" fuseseră prea stresați în ultimele două cicluri.

Era destul de adevărat. Ei avuseseră la dispoziție trei săptămâni, ca să se gândească la dezastrul din Liberia, și unii nu fuseseră în cea mai bună formă la întoarcere. La asta se adăuga tensiunea suplimentară a reinstruirii cu Eileen Zakim, noul șef de pluton, care-l înlocuise pe Julian. Timp de nouă zile, aveau să rămână închiși în Portobello „Pedroville" – repetând iar și iar aceleași manevre, până când performanțele lor sub conducerea lui Eileen s-ar fi apropiat de cele anterioare.

(Eileen beneficiase de o surpriză plăcută. Ea se așteptase să fie tratată cu ranchiună, pentru că fusese adusă din exterior și nu fusese promovată dintre ei. Realitatea fusese taman pe dos; toți cunoscuseră în detaliu îndatoririle lui Julian și niciunul nu le dorise.)

Din fericire – deși acest lucru nu era ceva neobișnuit –, colonelul care refuzase solicitarea de prelungire ceruse el însuși un transfer în altă unitate. Mulți dintre ofițerii din Blocul 31 ar fi preferat un post care să implice fie mai multă, fie mai puțină acțiune; colonelul primise brusc ordinul de transfer la o unitate din Botswana, o țară total pacificată, unde prezența Alianței era considerată un dar ceresc.

Înlocuitorul său a venit din Washington, de la biroul de Resurse Umane și Management al generalului-maior Stanton Roser. După câteva zile de la sosire, timp în care a examinat cu atenție politica și

acțiunile predecesorului său, el a anulat decizia referitoare la vechiul pluton al lui Julian. Acesta urma să rămână conectat până la 25 iulie, ca parte a unui studiu mai vechi al RUM. La 25 iulie, membrii plutonului urmau să fie aduși pentru testare și evaluare.

Aduși în Blocul 31.

RUM nu putea afecta în mod direct evenimentele din uriașul lagăr cu prizonieri de război din Zona Canal; acesta era administrat de o companie aparținând departamentului Contrainformații, care dispunea și de un pluton de soldier-boy.

Problema era de a-i conecta pe toți prizonierii laolaltă vreme de două săptămâni, fără ca vreun soldier-boy sau ofițer – dintre care unul era deja conectat – să afle ceva.

În acest scop, a fost creat un fals rang de colonel pentru Harold McLaughlin, singurul dintre Cei Douăzeci care avea experiență militară și vorbea fluent spaniola. El a primit ordin de deplasare în Zonă, pentru monitorizarea unui experiment privind „pacificarea" la scară extinsă a prizonierilor de război. Uniforma și documentele îl așteptau în Guadalajara.

Într-o seară, pe când se aflau în Texas, Marty îi sunase pe amicii lor din Saturday Night Special și-i întrebase, enigmatic și pe ocolite, dacă ar fi fost de acord să vină în Guadalajara, ca să petreacă niște zile de vacanță alături de el, Julian și Blaze. „Toți am avut parte de atâta stres…" Pe de o parte, o făcuse pentru a beneficia de punctele lor de vedere obiective, dar pe de altă parte pentru a-i trece granița înainte să apară feluriți indivizi care să le pună întrebări indiscrete. Cu toții, mai puțin Belda, acceptaseră – chiar și Ray, care de-abia

revenise după două săptămâni petrecute chiar în Guadalajara, unde își îndepărtase grăsimea acumulată în câteva decenii.

Așa încât, cine avea să apară prima în Florida, dacă nu chiar Belda, bălăngănind un baston și însoțită de un hamal cocoșat de bagaje. Marty se găsea în holul de la intrare și, pentru o clipă, a rămas cu gura căscată.

–M-am gândit mai bine și am decis să iau trenul. Am reușit să mă autoconving că nu-i o greșeală prea mare. A dat din cap spre hamal. Arătați-i băiatului ăstuia drăguț unde să-mi pună lucrurile.

–Ă-ă-ă… *habitación dieciocho*. Camera 18. La etaj. Vorbești engleza, băiete?

–Puțin, a răspuns el și a pornit pe scări, împleticindu-se sub greutatea celor patru valize.

–Știu că Asher vine după-amiază, a zis Belda. (Nu era încă ora douăsprezece.) Ce-i cu ceilalți? Cred că m-aș putea odihni puțintel până începe petrecerea.

–Perfect. E o idee bună. Cel târziu la șapte ar trebui să ajungă toți. Pentru ora opt am pregătit un bufet.

–E-n regulă. Odihnește-te și tu. Arăți groaznic.

A pornit pe scară, sprijinindu-se de baston și de balustradă.

Marty arăta într-adevăr rău; de-abia ieșise dintr-o conectare de câteva ore cu McLaughlin, în cursul căreia analizaseră toate argumentele pro și contra, toate eventualele probleme ce ar fi putut apărea în „aventura“ cu prizonierii de război, cum o denumea

McLaughlin. În majoritatea timpului, acesta trebuia să acționeze pe cont propriu.

Practic, atâta vreme cât ordinele aveau să fie respectate, n-ar fi trebuit să apară probleme, deoarece ordinele solicitau izolarea prizonierilor timp de două săptămâni. Oricum, majoritatea americanilor nu erau încântați să se conecteze cu ei.

După două săptămâni, de îndată ce plutonul lui Julian intra în Blocul 31, McLaughlin avea să dispară, în urma sa rămânând umanizarea prizonierilor ca fapt împlinit. După aceea, prizonierii aveau să fie conectați cu Portobello și pregătiți pentru următoarea etapă.

Marty s-a trântit pe patul nefăcut din odăița sa și a privit tavanul. Era stucatură, și volutele lui în relief alcătuiau configurații fantastice în lumina schimbătoare care pătrundea în cameră prin partea superioară a storurilor ce blocau imaginea străzii– raze reflectate din parbrize și din caroseriile mașinilor ce se târau zgomotoase pe stradă, neștiind că vechea lor lume se apropia de sfârșit. Dacă totul mergea bine. Marty a privit umbrele mișcătoare și a enumerat toate lucrurile rele ce se puteau întâmpla. După aceea, vechea lor lume avea să moară literalmente.

Cum puteau menține secretul planului, în ciuda tuturor probabilităților? Dacă umanizarea n-ar fi durat atât de mult… Nu exista însă nicio modalitate prin care să grăbească lucrurile.

Cel puțin așa credea el.

Așteptasem cu nerăbdare să-i revăd pe amicii din Saturday Night Special și nu cred că reîntâlnirea putuse fi pregătită mai bine, oricât am fi fost de sătui de hrana rece din timpul călătoriei. Bufetul din „La Florida“ era o scenă ticsită de minunății: un platou cu cârnați asortați și un altul cu jumătăți de pui la rotisor, încă aburind; un somon imens, zăcând desfăcut pe o tavă; trei feluri de orez și castroane cu cartofi, fulgi de porumb și fasole; stive de pâine și de lipii. Existau și diverse castronașe pline cu sos picant salsa, ardei iuți și *guacamole*. Când am intrat, Reza tocmai își umplea o farfurie; am schimbat saluturi într-o spaniolă *gringo* stâlcită și i-am urmat exemplul.

De-abia ne prăbușiserăm în fotoliile confortabile, ținându-ne farfuriile în poală, când ceilalți au coborât scara în grup, conduși de Marty. Eram deja o mulțime – o duzină din Cei Douăzeci, plus cinci ai noștri. I-am oferit locul meu Beldei și i-am umplut o farfurioară, conform specificațiilor, salutându-i pe toți; în cele din urmă, am găsit un locșor pe jos, într-un colț, alături de Amelia și Reza, care își cedase scaunul unei femei cu părul alb, Ellie.

Reza ne-a turnat fiecăruia o cană de vin roșu dintr-o sticlă fără etichetă.

– Ia să-ți văd ID-ul, soldat, a chicotit el. A clătinat din cap, a golit jumătate de cană și a umplut-o din nou. Emigrez.

– Nu uita să iei bani cu tine.

În Mexic, nu existau slujbe pentru *nortes*.

– Chiar aveți propria nanoforjă?

–Măi băiete, ce bine se păstrează secretele pe aici! am pufnit.

Reza a înălțat din umeri.

–L-am auzit pe Marty povestindu-i lui Ray. E furată?

–Nu, e un prototip.

I-am povestit cât am putut de mult. Era frustrant; tot ceea ce știam despre istoria nanoforjei provenea din conectarea cu Cei Douăzeci și nu aveam nicio posibilitate să-i comunic toate nuanțele și complexitățile. Era ca și cum aș fi citit doar nivelul inițial al unui hipertext.

–Așadar, legal vorbind, nu-i furată. Vă aparține.

–De fapt, nu-i legal ca un cetățean să dețină generatoare de fuziune la cald, cu atât mai puțin module de nanogeneză… dar armata integrase St. Bartholomew într-un proiect care pitea tot felul de prototipuri strict secrete. Cred că arhivele s-au pierdut, iar noi ținem cumva în custodie mașina până ne-o va cere cineva… cum ar fi, de pildă, Muzeul Tehnic.

–Bravo vouă! a zis Reza, atacând un sfert de pui. Aș greși presupunând că Marty nu ne-a chemat aici pentru a ne solicita sfaturile înțelepte?

–Ba o să vi le solicite, a intervenit Amelia, dându-și ochii peste cap. Pe mine mă-ntreabă tot timpul.

Reza a înmuiat un copan în sosul de ardei iute *jalapeño*.

–Dar, în principiu, își acoperă fundul, a mormăit el cu gura plină.

–Și te protejează și pe tine, am adăugat. Din câte știm, deocamdată nimeni nu-l caută pe Marty. Cu siguranță însă, o caută pe Blaze, pentru arma finală despre care ea știe totul.

–L-au ucis pe Peter, a murmurat Amelia.

Reza s-a uitat la ea nedumerit, apoi a scuturat brusc din cap.

–Ah, da, colaboratorul tău… Cine a făcut-o?

–Cel care a venit la mine spunea că era din „departamentul Evaluare Tehnologică" al armatei. Clătină din cap. Era… și nu era.

–Spioni?

–Mai rău, am răspuns și i-am explicat despre Mânia Domnului.

–Atunci, de ce nu faceți totul public? Oricum nu intenționați să păstrați secretul.

–Ai dreptate, dar cu cât mai târziu se întâmplă asta, cu atât este mai bine. Ideal ar fi ca mai întâi să-i convertim pe toți mecanicii. Nu numai pe cei din Portobello, ci de peste tot.

–Ceea ce va dura o lună și jumătate, a zis Amelia, dacă totul se va desfășura conform planului. Îmi pot imagina cât de probabil este *așa ceva*.

–Nu veți ajunge nici măcar la etapa respectivă, a pufnit Reza. Cu atâtea persoane capabile să citească mințile? Pun prinsoare pe rația de alcool pe o lună că totul se va afla încă înainte de a converti primul pluton.

–Nu fac niciun pariu, am replicat. Oricum, n-am nevoie de rația ta. Singura noastră șansă reală este să fim măcar cu un pas înaintea tuturor. Să încercăm să fim pregătiți pentru dezastru, atunci când se va petrece.

Un străin s-a așezat lângă noi și mi-am dat seama că era Ray – cele trei sferturi rămase din el după operația estetică.

–M-am conectat cu Marty. A izbucnit în râs. Dumnezeule, ce mai plan năstrușnic! Cum lipsesc două săptămâni, cum o luați razna!

–Unii așa se nasc, a comentat Amelia. Alții înnebunesc pe parcurs. În cazul nostru, nebunia ne-a fost vârâtă pe gât.

–Fac prinsoare că ăsta-i un citat, a observat Ray și a mușcat dintr-un morcov. Avea în mână o farfurie plină cu legume crude. Totuși, ai dreptate. Un mort – și câți dintre noi îi vor urma? Am pornit în misiunea imposibilă de îmbunătățire a naturii umane.

–Dacă vrei să pleci, e mai bine s-o faci acum, am rostit eu.

Ray a pus farfuria jos și și-a turnat vin.

–Nici gând! Am lucrat cu jacurile la fel de mult ca Marty. Noi ne-am jucat cu ideea asta cu mult înainte ca tu să te joci cu fetițele.

A privit spre Amelia, a zâmbit și și-a coborât ochii în farfurie. Marty l-a salvat, ciocănind cu o linguriță într-un pahar.

–S-au adunat aici o mulțime de specialiști și un volum impresionant de experiență, și nu știu cât de frecvent ne vom mai reîntâlni cu toții în aceeași cameră. Pentru prima reuniune, cred totuși că ar fi bine să ne limităm la stabilirea termenelor și la simpla transmitere de

informații și aspecte pe care cei cu mufe le cunosc în detaliu, dar despre care restul știu doar fragmente.

–Să pornim invers, a intervenit Ray. Am cucerit lumea. Care-i etapa imediat anterioară?

Marty și-a frecat bărbia.

–Întâi septembrie.

–Ziua Muncii?

–Și, în același timp, Ziua Forțelor Armate. Singura zi din an când putem avea o mie de soldier-boy mărșăluind pașnic pe străzile Washingtonului.

–Una dintre puținele zile, am adăugat, când în Washington se găsesc majoritatea politicienilor. Și, mai mult sau mai puțin, în același loc– la paradă.

–Multe din cele ce urmează să se întâmple înainte, în etapa imediat anterioară, se referă la controlul mass-media. „Manipularea Opiniei publice“, cum i se spunea cândva. Cu două săptămâni mai devreme, vom fi încheiat umanizarea tuturor prizonierilor de război din Panama City. Va fi un miracol– toți captivii ostili și nedisciplinați vor fi transformați într-un grup cooperant, lipsit de ranchiună, doritor să utilizeze nou descoperita armonie pentru a pune capăt războiului.

–Înțeleg încotro se-ndreaptă lucrurile, a spus Reza. N-o să reușim.

–Bine, a zis Marty. Încotro se-ndreaptă lucrurile?

– Vreți să-i faceți pe toți să fie încântați de transformarea soldaților celor răi în îngerași, pentru ca apoi să trageți cortina magică și să spuneți: „Atenție, atenție! Am procedat la fel cu toți soldații *noștri*. Apropo, vom prelua conducerea în Washington.“

– N-o să fim chiar atât de subtili. Marty și-a rulat o *tortilla*, umplând-o cu un amestec bizar de fasole, brânză rasă și măsline. Până când va afla publicul, va fi mai degrabă: „Ah, și am uitat să vă spunem, am preluat controlul Congresului și al Pentagonului. Nu stați în calea noastră, până terminăm treaba.“

A mușcat din *tortilla* și a ridicat din umeri spre Reza.

– Peste șase săptămâni? a întrebat acesta.

– Vor fi șase săptămâni foarte pline, a rostit Amelia. Înainte de a pleca din Texas, am expediat baza de calcul pentru scenariul sfârșitului lumii la vreo cincizeci de savanți – toți cei care în agenda mea telefonică figurează ca fizicieni sau astronomi.

– Curios, a intervenit Asher. Eu nu l-aș fi primit oricum, fiindcă în agenda ta figuram probabil ca „matematician“ sau „bășinos bătrân“, totuși m-aș fi așteptat ca vreun coleg să-mi fi pomenit de chestia asta. Când ai făcut-o?

– Luni.

– Deci, acum patru zile… Asher și-a umplut o cană cu cafea și lapte fierbinte. L-ai contactat pe vreunul dintre ei?

– Bineînțeles că nu. N-am avut curaj să pun mâna pe un telefon sau să intru într-o rețea de computere.

–Știrile n-au consemnat nimic, a spus Reza. Să nu fie dornic de publicitate niciunul dintre cei cincizeci?

–Poate c-a fost interceptat, am presupus eu.

Amelia a clătinat din cap.

–Transmisia s-a făcut de la un telefon public din gara Dallas. Nu cred că descărcarea mesajului a durat mai mult de o microsecundă.

–Atunci, de ce n-a reacționat nimeni? a întrebat Reza.

Ea a continuat să clatine din cap.

–Am fost atât de… de ocupată. Ar fi trebuit să…

A pus jos farfuria și a scotocit în poșetă, în căutarea unui telefon.

–Nu, a oprit-o Marty.

–Nu telefonez nimănui. A tastat o serie de cifre. N-am verificat însă rezultatul transmisiei! Am presupus, pur și simplu, că toți vor… Rahat!

A întors telefonul spre noi. Pe display se zărea un vălmășag de litere și cifre lipsit de sens.

–Blestematul a intrat în baza mea de date și mi-a făcut-o praf. În alea patruzeci și cinci de minute cât am făcut până la Dallas.

–Mă tem că-i mai rău decât atât, a spus Mendez. Am fost conectat cu el multe ore. N-a făcut-o el, nici măcar nu s-a gândit la așa ceva.

– Isuse, am vorbit în tăcerea bruscă. Să fi fost cineva din departamentul nostru? Cineva care-ți putea decripta fișierele, pentru ca apoi să le distrugă?

Amelia tasta, parcurgând textul.

– Priviți!

Nimic nu era inteligibil, cu excepția ultimelor cuvinte: „V|O|I|N|Ț|A|D|O|M|N|U|L|U|I".

Într-un sistem celular durează până când informația penetrează la nivelurile superioare. În momentul când Amelia descoperise că Mânia Domnului îi distrusese fișierele, mai rămăsese o zi până când eșalonul suprem avea să afle că Dumnezeu le oferise o modalitate de a declanșa Apocalipsa – nu trebuia decât să-i oprească pe toți cei care doreau să interfereze cu Proiectul Jupiter.

Indivizii nu erau lipsiți de inteligență și cunoșteau câte ceva despre manipularea opiniei publice. Răspândiră „știrea" că existau conservatori extremiști și nebuni care doreau să-i convingă pe oameni că Proiectul Jupiter era un instrument al Satanei, că derularea acestuia ar fi putut precipita sfârșitul lumii. Sfârșitul Universului! Vă puteți închipui ceva mai ridicol? Un proiect inofensiv care acum, după ce fusese pus în mișcare, nu mai costa absolut nimic și care ne-ar fi putut oferi informații reale despre modul cum luase ființă Universul. Nu era de mirare că fanaticii aceia religioși doreau să-l stopeze! Ar fi putut dovedi că Dumnezeu nu exista!

Desigur, ceea ce dovedea că Dumnezeu exista și ne chema pe toți în Casa Lui.

Expiratorul care decriptase și distrusese fișierele Ameliei nu fusese altul decât Macro, șeful ei direct; el era mai mult decât fericit să vadă că partea lui din plan se cristaliza.

Implicarea lui Macro venea în ajutorul celuilalt Plan– al lui Marty, nu al lui Dumnezeu– deoarece abătea atenția de la dispariția Ameliei și a lui Julian. El îl trimisese pe Ingram să se descotorosească de Amelia și presupunea că acesta avusese grijă și de amicul ei negrișor. Plăsmuise scrisori prin care cei doi își anunțau demisiile, pentru cazul când cineva ar fi pus întrebări. Le transferase cursurile și seminariile unor persoane prea recunoscătoare ca să mai fie și curioase, iar zvonurile colportate pe seama celor doi erau atât de numeroase, încât nu se mai sinchisi să inventeze o poveste. Un puști negru și o hoașcă albă. Probabil că-și luaseră toți banii și se stabiliseră în Mexic.

Din fericire, păstrasem ciorna lucrării pe notebookul meu. Amelia și cu mine o puteam aranja, ca s-o expediem, după ce părăseam Guadalajara. Ellie Morgan, care fusese ziaristă înainte de a fi condamnată pentru crimă, s-a oferit să redacteze o versiune simplificată, pentru distribuție generală, și o alta alcătuită numai din ecuații, pentru o revistă de știință popularizată. Acela avea să fie un articol foarte scurt.

Servitorii au strâns toate farfuriile, goale sau încărcate cu oase, și au adus platouri cu prăjituri și fructe. Nu mai eram în stare nici măcar să privesc alte calorii, dar Reza le-a atacat pe toate.

– Pentru că Reza are gura plină, a spus Asher, lăsați-mă pe mine să joc rolul lui Toma Necredinciosul. Să presupunem că pentru umanizare ar fi suficientă înghițirea unei pastile. Guvernul demonstrează în ce fel viața va deveni mai bună pentru toți – sau chiar că viața va lua sfârșit, dacă nu înghițim pastila – și asigură pastilele. Se promulgă o lege prin care cei care nu înghit pastila vor fi întemnițați pe viață. Cu toate acestea, câți credeți că n-o vor lua?

– Câteva milioane, a răspuns Marty. Nimeni nu se încrede în guvern.

– Dar, în loc de o pastilă, voi vorbiți despre o operație complicată care reușește în numai nouăzeci la sută din cazuri, iar când nu reușește ucide pacientul sau îl face handicapat. Lumea va da bir cu fugiții.

– Am mai discutat asta, s-a strâmbat Marty.

– Știu, am aflat-o când ne-am conectat. Operația nu va fi gratuită, veți cere bani pentru ea și o veți transforma într-un simbol al statutului social și al puterii individuale. Câți expiratori credeți că veți atrage în felul ăsta? Sau dintre cei care dețin deja statut social și putere? Ei vor spune: „I-auzi, acum toți pot fi ca mine?“

– Adevărul este că oferă putere, a intervenit Mendez. Când sunt conectat cu Cei Douăzeci, înțeleg cinci limbi, am douăsprezece diplome și am trăit peste o mie de ani.

– Partea cu statutul social va fi la început propagandă, a precizat Marty. Însă când oamenii vor privi în jur și vor vedea că practic toate chestiile interesante sunt făcute numai de umanizați, nu va mai fi nevoie să-i convingem.

–Pe mine mă îngrijorează Mânia Domnului, a zis Amelia. E greu de crezut că-i vom converti pe mulți dintre ei, mai ales că unora le place să-l slujească pe Domnul ucigându-i pe necredincioși.

–Chiar dacă vom converti câțiva ca Ingram, natura sistemului lor de organizare va împiedica „molipsirea“, am adăugat eu.

–Oricum, a observat Asher, opoziția lor față de mufe este de notorietate. Mă refer la expiratori, în general. Și în niciun caz nu vor fi sensibilizați de argumente legate de putere și de statut social.

–Atunci poate că argumentele spirituale ar avea succes, a vorbit Ellie Morgan.

Ea însăși părea desprinsă dintr-o icoană, înveșmântată în alb și cu părul lung, despletit, tot alb.

–Noi, cei care suntem credincioși, am constatat că ne este întărită și extinsă credința.

Nu eram prea sigur în privința asta. Când fusesem conectat, îi simțisem credința și fusesem atras de liniștea și pacea pe care le căpătam din ea. Ellie acceptase însă instantaneu ateismul meu, considerându-l drept „altă potecă“, ceea ce nu aducea deloc cu atitudinea expiratorilor pe care-i cunoscusem. În ora pe care o petrecusem conectat cu el și cu ceilalți doi, Ingram se folosise de puterea jacului pentru a vizualiza iaduri imaginative pentru noi trei, toate implicând violul anal și mutilarea lentă.

Ar fi fost interesant să mă conectez cu el după ce ar fi fost umanizat și să-i reproduc iadurile acelea, ca să se amuze. Bănuiam că avea să-și acorde iertarea.

–Este un aspect ce ar trebui dezvoltat, a aprobat Marty. Utilizarea religiei, dar nu în stilul tău, Ellie, ci a religiei organizate. În mod automat, vom avea de partea noastră indivizi precum CyberBaptiștii sau pe cei din Omnia. Dar dacă am fi susținuți de o religie majoră, am putea beneficia de un segment masiv care nu numai să ne predice învățătura, ci să-i demonstreze și eficiența. A luat o prăjiturică și a privit-o cu atenție. M-am concentrat atât de mult asupra problemelor militare, încât am neglijat celelalte moduri de putere. Religia, educația…

Belda a ciocănit cu bastonul în podea.

–Nu cred că decanii și profesorii vor aprecia obținerea de cunoștințe fără aportul instituțiilor lor. Domnule Mendez, te conectezi la prietenii dumitale și vorbești cinci limbi. Eu vorbesc doar patru, niciuna foarte bine, și mi-am pierdut o mare parte a tinereții stând și memorând, ca să învăț trei dintre cele patru. Pedagogii sunt geloși pe timpul și energia pe care le-au investit ca să acumuleze cunoștințe. Dumneata le oferi oamenilor cunoștințele ca pe o bucățică de zahăr.

–Nu, nu, nu-i deloc așa! a răspuns Mendez. Înțeleg cuvinte în japoneză sau în catalană doar când unul dintre ceilalți gândește în limba respectivă. Eu nu rețin cunoștințele.

–Așa s-a întâmplat, de exemplu, când Julian s-a conectat cu noi, a zis Ellie. Până atunci, Cei Douăzeci nu cunoscuseră niciodată un fizician. Când a fost în contact cu noi, i-am înțeles iubirea pentru fizică și oricare dintre noi i-a putut folosi cunoștințele în mod direct oricum, numai dacă știam destule ca să punem întrebările cuvenite. Asta nu înseamnă că, brusc, am putut utiliza calculul analitic. La fel cum nu pricepem gramatica japoneză, atunci când suntem conectați cu Wu.

–Este vorba despre accesul comun la informație, nu despre transferul ei, a aprobat Megan. Eu sunt medic, ceea ce poate că nu înseamnă o deosebită realizare intelectuală, dar care necesită ani de studiu și de practică. Când ne conectăm cu toții și cineva se plânge de o problemă de sănătate, ceilalți îmi pot urmări logica în diagnosticare și prescripții, dar ei n-ar putea face același lucru, deși ne conectăm de peste douăzeci de ani.

–Experiența încercată poate chiar determina pe cineva să studieze medicina sau fizica, a rostit Marty, și cu siguranță poate ajuta un student să aibă o legătură instantanee și intimă cu un medic ori cu un fizician. Pe de altă parte, dacă dorești să deții respectivele cunoștințe, trebuie să te deconectezi și să asimilezi subiectele.

–Sau să nu te deconectezi niciodată, a observat Belda, cu excepția momentelor când mănânci, dormi sau te duci la toaletă. Asta chiar că-i atractiv. Miliarde de zombi care sunt experți temporari în medicină, fizică și japoneză, pe toată durata așa-numitelor perioade de veghe…

–Acest lucru va trebui reglementat, așa cum se petrece acum, am spus eu. Oamenii vor petrece două săptămâni conectați pentru a fi umanizați, dar apoi…

Ușa din față s-a deschis atât de violent, încât s-a izbit de perete și în salon au pătruns trei soldați masivi, înarmați cu pistoale-mitralieră. I-a urmat un polițist scund, neînarmat.

–Am un mandat de arestare pentru dr. Marty Larrin, a vorbit el în spaniolă.

–Care este acuzația? am întrebat.

–Nu sunt plătit ca să le răspund negrilor. Care dintre voi este dr. Larrin?

–Eu sunt, am spus în engleză. Răspunde-mi.

Mi-a aruncat o privire pe care n-o mai văzusem de ani de zile, nici chiar în Texas.

–Taci, negrule! Dr. Larrin este unul dintre albi.

–Care este acuzația? a întrebat Marty în engleză.

–Tu ești profesorul Larrin?

–Eu sunt și am anumite drepturi pe care le cunoști foarte bine.

–Nu ai dreptul să răpești alți oameni.

–Persoana pe care se presupune că aș fi răpit-o este cetățean mexican?

–Știi bine că nu este. Este un reprezentant al guvernului Statelor Unite.

Marty a izbucnit în râs.

–Îți sugerez atunci să trimiți aici tot un reprezentant al guvernului Statelor Unite. I-a întors spatele. Unde rămăseserăm?

–Răpirea constituie un delict pentru legea mexicană. Se împurpurase la față, ca un polițist din desenele animate. Nu contează cine răpește pe cine.

Marty a luat un telefon mobil și s-a răsucit spre el.

– Aceasta este o problemă internă între două departamente ale guvernului Statelor Unite. A pornit spre polițist, ținând telefonul ca pe o armă, și a vorbit în spaniolă: Ești o furnică prinsă între două pietre. Vrei să fac apelul care să te strivească?

Polițistul s-a retras un pas, dar n-a cedat.

– Nu știu nimic despre chestiunile acestea, a replicat el în engleză. Mandatul este mandat. Trebuie să mă urmezi.

– Rahat!

Marty a atins o tastă și a derulat un conector jac din aparat. L-a introdus în mufa de la ceafă.

– Doresc să știu pe cine contactezi! Marty tăcea, privind prin el. *Cabo*!

A făcut un gest și unul dintre soldați a pus țeava automatului sub bărbia lui Marty.

Marty a ridicat încet brațul și s-a deconectat. Ignorând arma, s-a uitat direct în ochii șefului. Glasul îi era tensionat, dar ferm.

– Peste două minute, îl poți suna pe Julio Casteñada, comandantul tău. Îți va explica în detaliu teribila greșeală pe care era s-o faci, în necunoștință de cauză. Sau… poți decide c-ar fi mai bine să te-ntorci la secție și să nu-l mai deranjezi pe comandantul Casteñada.

S-au țintuit cu privirile pentru o secundă nesfârșită. Polițistul a zvâcnit din bărbie într-o parte și soldatul a retras arma. Fără alt cuvânt, cei patru au părăsit vila.

Marty a închis ușa înapoia lor.

– A fost cam costisitor, a spus el. M-am conectat cu dr. Spencer și el s-a conectat cu cineva din poliție. I-am plătit acestui Casteñada trei mii de dolari ca să piardă mandatul. Pe termen lung, banii nu sunt importanți deoarece putem produce orice obiect, pe care apoi să-l vindem. Dar aici și acum nu avem un „termen lung“, ci doar o succesiune de stări excepționale.

– Până se va afla că aveți o nanoforjă, a zis Reza. Atunci n-o să mai fie doar câțiva polițiști cu automate.

– Tipii ăștia nu ne-au găsit adresa în cartea de telefoane, a rostit Asher. Trebuie să fie vorba despre cineva din subordinea lui Spencer.

– Așa-i, a încuviințat Marty. Așadar, în cel mai bun caz, se știe că avem acces la o nanoforjă. Spencer însă crede că-i o relație guvernamentală despre care nu-i pot da detalii. Asta li se va spune polițiștilor.

– Pute, Marty! am spus. Pute rău de tot! Mai devreme sau mai târziu, vor veni cu tancul la ușă. Cât trebuie să mai rămânem aici?

Și-a deschis notebookul și a apăsat o tastă.

– De fapt, depinde de Ingram. Ar trebui să fie umanizat în șase până la opt zile. Indiferent de asta, noi doi trebuie să fim în Portobello pe data de 22.

Peste șapte zile.

– Nu avem însă un plan de rezervă. Dacă guvernul sau mafioții pun lucrurile cap la cap…

–Planul nostru „de rezervă" este să ne adaptăm situației din mers. Până acum, a dat roade.

–Ca măsură minimă, ar trebui să ne despărțim, a propus Asher. Faptul că suntem toți la un loc le ușurează mult sarcina.

Amelia m-a atins pe braț.

–Să ne grupăm câte doi. Fiecare pereche să aibă un vorbitor de spaniolă.

–Și s-o facem imediat, a adăugat Belda. Cel care i-a trimis pe soldații aceia are și el un plan de rezervă.

Marty a încuviințat încetișor din cap.

–Eu voi rămâne aici. Toți ceilalți să telefoneze de îndată ce găsesc locuință. Cine vorbește spaniola atât de bine ca să se ocupe de casă și masă?

Mai mult de jumătate dintre noi; în niciun minut, am format perechile. Marty a deschis un portofel gros și a pus pe masă un teanc de bancnote.

–Fiecare dintre voi să aibă cel puțin cinci sute de pesos.

–Cine poate, ar trebui să ia metroul, am spus. O armată de taxiuri ar bate la ochi și ar fi ușor de urmărit.

Amelia și cu mine ne-am luat bagajele, încă nedespachetate, și am ieșit primii. Stația de metrou se găsea la un kilometru distanță. M-am oferit să-i iau valiza, dar mi-a spus că ar fi un gest prea evident non-

mexican. În mod firesc, ea ar fi trebuit să ducă valiza mea și să mă urmeze la doi pași în spate.

– Vom avea cel puțin răgazul să punem la punct lucrarea. Toate astea vor fi zadarnice, dacă Proiectul Jupiter nu va fi stopat până la 14 septembrie.

– Eu m-am apucat de treabă de azi-dimineață. Amelia a oftat. Bine ar fi fost să-l fi avut pe Peter.

– N-aș fi crezut c-o voi spune vreodată… dar sunt de aceeași părere.

În scurt timp, ei aveau să afle, odată cu restul lumii, că Peter era viu. Nu mai putea însă să-i ajute la lucrare.

Poliția din St. Thomas arestase un bărbat de vârstă mijlocie, care rătăcea prin piață, în zorii zilei. Murdar și nebărbierit, purtând doar chiloți, la început fusese luat drept un bețiv. Când îl duseseră la secție, se constatase însă că individul era perfect treaz, dar confuz. Monumental de confuz; credea că se găsea în 2004 și că avea douăzeci de ani.

Mufa din ceafă era atât de recentă, încât avea pe ea cruste de sânge închegat. Cineva îi invadase mintea și-i furase ultimii patruzeci de ani din viață.

Bineînțeles, din minte îi fusese luat textul articolului. După câteva zile, mărețul adevăr ajunsese până la eșaloanele superioare ale Mâniei Domnului: planul lui Dumnezeu urma să fie împlinit, într-un mod destul de potrivit, prin acțiunile păcătoase ale savanților. Doar

câțiva știau despre gloriosul Sfârșit și început pe care Domnul avea să-l ofere pe 14 septembrie.

Unul dintre autori era în siguranță – majoritatea creierului său găsindu-se într-o cutie neagră, undeva. Referenții care lecturaseră lucrarea căzuseră victime ale unor accidente ori ale unor „boli". Un coautor continua să lipsească, împreună cu agentul care fusese trimis să-l lichideze.

Se presupunea că muriseră amândoi, întrucât Amelia nu mai apăruse pentru a avertiza lumea. În mod evident, autorii fuseseră nesiguri cu privire la timpul pe care-l aveau la îndemână înainte ca procesul să devină ireversibil.

Cel mai puternic membru al Mâniei Domnului era generalul Mark Blaisdell, subsecretarul DARPA. Fapt deloc surprinzător, el își cunoștea principalul adversar, pe generalul-maior Roser, grație unui firesc context social; amândoi serveau masa în aceeași sală din Pentagon, „popota ofițerilor", dacă o asemenea expresie putea fi aplicată unei încăperi cu lambriuri de mahon, unde exista câte un ospătar îmbrăcat în alb la fiecare doi clienți.

Blaisdell și Roser nu se plăceau reciproc, deși amândoi își ascundeau suficient de bine sentimentele pentru ca, ocazional, să joace tenis sau biliard împreună. Când Roser îl invitase, o dată, la o partidă de pocher, Blaisdell refuzase sec: „N-am jucat în viața mea cărți".

Îi plăcea, în schimb, să se joace de-a Dumnezeu.

Printr-o serie de trei-patru intermediari, el superviza majoritatea crimelor și torturilor regretabil necesare pentru a accelera planurile Domnului. Se folosea de un local ilegal de conectare din Cuba, unde

Peter fusese dus pentru a i se interveni asupra memoriei. Blaisdell fusese cel care, șovăind, decisese să-l lase în viață pe savant, în vreme ce cinci referenți ai lucrării sale pieriseră în accidente sau fuseseră afectați de diverse maladii. Respectivii trăiseră în diferite colțuri ale lumii și nu existau detalii care să ducă la asocierea imediată a deceselor și bolilor lor – doi se aflau în comă și aveau să fie lipsiți de cunoștință în timpul sfârșitului lumii –, dar situația s-ar fi putut complica dacă murea și Peter. Cosmologul era destul de cunoscut și probabil că zeci de persoane aflaseră identitatea celor cinci referenți și faptul că-i respinseseră lucrarea. O anchetă putea duce la reevaluarea ei, iar faptul că Blaisdell îi mandatase respingerea ar fi putut atrage nedorita examinare a altor activități.

Generalul încerca să-și țină pentru sine credințele religioase, totuși știa că existau persoane – ca Roser – care-i cunoșteau conservatorismul și care ar fi putut suspecta, dacă ar fi recepționat murmurul unui fapt sau al unui zvon, că el era un expirator. Armata nu l-ar fi degradat pentru așa ceva, dar l-ar fi putut transforma în intendentul cu gradul cel mai mare din lume.

Iar dacă s-ar fi aflat despre Mânia Domnului, ar fi fost executat pentru trădare. Desigur, el personal ar fi preferat asta degradării. Secretul fusese însă pecetluit de ani de zile, iar Blaisdell ar fi fost ultimul care l-ar fi destăinuit. Grupul lui Marty nu era singurul dotat cu pastile.

Blaisdell a revenit acasă de la Pentagon, s-a îmbrăcat în trening și a mers în Alexandria, la un meci de fotbal în nocturnă. La taraba cu hot dog, a intrat în vorbă cu femeia aflată lângă el la coadă și, pe drumul spre tribună, ea i-a spus că agentul lor, Ingram, plecase spre gara Omaha în seara de 11 iulie, pentru a prelua și elimina o savantă,

Blaze Harding. Agentul și savanta părăsiseră împreună gara – camerele video ale securității o confirmau –, dar dispăruseră amândoi.

Găsiți-i și ucideți-o pe Harding. Ucideți-l și pe Ingram, dacă dă semne că ar fi trecut în tabăra cealaltă.

Blaisdell s-a dus la locul său. Femeia a intrat în toaleta publică și și-a aruncat hot dog-ul, apoi a plecat acasă, unde o așteptau armele ei.

Prima dintre aceste arme era un info-vierme FBI ilegal, capabil să scotocească nedetectat prin arhivele transportului municipal. Ea a descoperit că în taxi, alături de agent și de prezumtiva victimă, se mai aflase o persoană; opriseră taxiul pe Grand Street, nu la o adresă anume. Comanda inițială fusese pentru numărul 1236, dar se opriseră mai devreme, la o anulare verbală.

Femeia a revenit la benzile camerelor de securitate și a văzut că pe cei doi îi urmărise un negru voinic, îmbrăcat în uniformă militară. Deocamdată, nu știa că exista o legătură între savantă și mecanicul negru. Bănuia că individul era dublura lui Ingram; Blaisdell nu pomenise de el, dar poate că fusese un aranjament făcut de Ingram pe cont propriu.

Așadar, Ingram era probabil așteptat de o mașină, cu care trebuia să-și transporte victima până în locul unde urma s-o lichideze.

Următoarea etapă depindea de șansă. Imediat după începutul războiului ngumi, sistemul Iridium, care asigura comunicația globală prin intermediul unei rețele de sateliți situați pe orbite joase, fusese preluat fără tam-tam de guvern; toți sateliții fuseseră înlocuiți cu alții având funcții duble. Ei continuau să asigure serviciul de

telefonie, dar în același timp spionau regiunile peste care treceau. Dacă unul dintre ei trecuse deasupra lui Omaha, deasupra orașului Grand Street, cu puțin înaintea miezului nopții, la 11 iulie?

Femeia nu era cadru militar, dar avea acces la imaginile Iridium prin intermediul cabinetului lui Blaisdell. După câteva minute de sortare, a avut o imagine a taxiului plecând și a mecanicului negru suindu-se în partea din spate a unei limuzine negre, lungi. Următoarea imagine era luată dintr-un unghi foarte jos, care arăta placa de înmatriculare a limuzinei: „North Dakota 101 Cler“. În mai puțin de un minut, ea a urmărit-o până la St. Bartholomew.

Locul respectiv era destul de straniu, însă cursul de acțiune părea limpede. Femeia avea deja pregătită o geantă cu un taior sobru și o rochie îndrăzneață, două schimburi de lenjerie, plus un cuțit și un pistol construite integral din plastic. În geantă mai exista și un flacon de vitamine conținând suficiente toxine ca să ucidă populația unui orășel. Peste mai puțin de o oră, femeia se găsea în avion, îndreptându-se spre Seaside, orașul de lângă crater, și spre misterioasa mănăstire. St. Bartholomew avea anumite conexiuni militare, însă generalul Blaisdell nu deținea un nivel de autorizație suficient de ridicat pentru a afla despre ce era vorba. Femeia s-a gândit că poate se aventura în ceva foarte riscant. S-a rugat pentru călăuzire și Domnul i-a vorbit cu glasul Lui sobru și patern, spunându-i că făcea ceea ce era bine. Urmează-ți calea și nu te teme de moarte. Moartea înseamnă venirea în Casa Mea.

Ea îl cunoștea pe Ingram – era o treime a celulei ei – și știa că era un expert în asasinate. Ea însăși ucisese peste douăzeci de păcătoși, slujindu-L pe Domnul, dar întotdeauna de la depărtare sau protejată prin contactul extrem de apropiat. Dumnezeu îi dăruise o deosebită

atractivitate sexuală, pe care o folosise ca armă, îngăduind păcătoșii între picioarele ei, în vreme ce întindea mâna sub pernă, în căutarea cuțitului de plastic. Bărbații care nu închideau ochii în momentul ejaculării o făceau peste o clipă. Dacă ea se găsea pe spate, cu bărbatul deasupra, îl îmbrățișa cu brațul stâng și înfigea pumnalul în rinichi. Victima se îndrepta brusc, într-un șoc tetanic, cu penisul încercând să ejaculeze din nou, iar ea îi putea trece peste beregată tăișul. Când se prăbușea, femeia se asigura că ambele artere carotide fuseseră secționate.

Stând în avion, femeia și-a alăturat genunchii și i-a strâns, amintindu-și cum simțise ultimul spasm muribund. Probabil că bărbatul nu suferise prea mult– totul se terminase foarte repede și oricum pe el îl aștepta o eternitate de chinuri. Ea n-o făcuse niciodată cuiva care-l acceptase pe Isus ca fiind Mântuitorul său. În loc să fie spălați de Sângele Mielului, ei se înecau în propriul sânge. Ateii și adulterii meritau chiar mai mult decât atât.

O dată, un bărbat fusese cât pe-aci să scape, un pervers căruia îi permisese s-o pătrundă pe la spate. Fusese nevoită să se răsucească și să se întoarcă pe jumătate, pentru a-l înjunghia în inimă, dar nu avusese suficientă forță sau nu țintise bine și vârful cuțitului se rupsese în sternul bărbatului. Scăpase cuțitul și bărbatul fugise către ușă; probabil că ar fi alergat, gol și sângerând, pe coridorul hotelului, dar femeia încuiase ușa de două ori și, în vreme ce victima se căznea să deschidă cele două zăvoare, ea recuperase cuțitul, îi strecurase brațul prin față și-i sfârtecase abdomenul. Individul era foarte gras și din burtă i se revărsase o mizerie incredibilă. Făcuse mult zgomot până murise, în vreme ce femeia îngenunchease în baie și vomitase neputincioasă, dar în mod evident hotelul era bine izolat fonic. Părăsise camera pe fereastră și pe scara de incendiu, iar știrile

dimineții anunțaseră că bărbatul, un bine cunoscut membru al consiliului administrației locale, murise acasă, pașnic, în somn. Nevasta și copiii săi spuseseră numai cuvinte de laudă despre el. Un porc ateu, prea gras ca să posede o femeie în chip firesc. Ba chiar pretextase că se roagă înainte de actul sexual, văzând crucifixul ei, după care se așteptase ca femeia să se folosească de gură pentru a-l excita. În timp ce o făcuse, ea savurase imaginea despicării lui. Ura n-o pregătise însă pentru mormanul viu colorat de măruntaie amestecate.

Ei bine, de data asta avea să fie o afacere „curată“. Mai ucisese femei de două ori până atunci, de fiecare dată printr-un glonț milostiv, tras în tâmplă. Intenționa să procedeze la fel, iar apoi avea să scape, dacă putea. Spera că nu va fi nevoită să-l ucidă pe Ingram, un bărbat sobru, dar amabil, care n-o privise niciodată cu poftă carnală. Rămânea totuși un bărbat și era posibil ca profesoara roșcată să-l fi ispitit.

A ajuns la Seaside după miezul nopții. A luat o cameră în hotelul cel mai apropiat de St. Bartholomew, la mai puțin de un kilometru depărtare, și a făcut o plimbare până acolo ca să vadă despre ce era vorba.

Locul era întunecat și cufundat în tăcere absolută. Nu era de mirare pentru o mănăstire, a apreciat ea. A revenit la hotel și a dormit câteva ore.

Imediat după ora opt, a sunat acolo; i-a răspuns un robot telefonic. Același lucru s-a petrecut la opt și jumătate.

La ora nouă, și-a luat armele, a mers până acolo pe jos și a sunat la ușă. Niciun răspuns. A ocolit complet clădirea, fără să vadă vreun

semn de viață. Peluza ar fi trebuit tunsă.

A zărit câteva locuri prin care ar fi putut pătrunde noaptea și a revenit la hotel, ca să facă o investigare electronică.

În nicio bază de date privind activitățile religioase n-a găsit vreo referire la St. Bartholomew, în afară de menționarea denumirii și a adresei. Fusese întemeiată la un an după catastrofa nanoforjei ce dusese la formarea Mării Interioare.

Fără îndoială, era o organizație-paravan ce avea legătură cu armata; în Washington, când introdusese denumirea, activând sub auspiciile lui Blaisdell, căpătase un mesaj care o anunța că solicitările respective trebuiau procesate prin Resurse Umane și Management. Acest lucru i se păruse destul de straniu, deoarece Blaisdell avea acces nelimitat la materiale strict secrete din orice domenii militare.

Prin urmare, cei din mănăstire erau fie foarte puternici, fie foarte subtili. Poate ambele. În mod evident, Ingram făcea parte dintre ei.

Concluzia evidentă ar fi fost că aparținea Mâniei Domnului. În acest caz însă, Blaisdell ar fi trebuit să știe despre activitățile lor.

Sau nu? Organizația era extinsă, cu contacte atât de complexe și de bine protejate, încât era posibil ca până și șeful ei să fi pierdut urma unei părți importante. Trebuia să fie pregătită să intre trăgând în plin, dar și gata să iasă în vârful picioarelor. Domnul avea s-o călăuzească.

A petrecut aproape două ore asamblând un mozaic Iridium de instantanee ale locului după data de 11. Limuzina neagră nu mai

apărea; fapt deloc surprinzător, fiindcă mănăstirea avea un garaj mare și niciodată nu existau vehicule parcate afară.

A văzut apoi camionul și autobuzul militar, care reapărură vopsite în azurul clerical și plecară.

Avea nevoie de mult timp și de șansă ca să le urmărească prin sistemul Interstate. Din fericire, gri-albăstrui era o nuanță neobișnuită. Înainte însă de a începe rutina aceea monotonă, a decis să pătrundă în mănăstire, în căutare de indicii.

A îmbrăcat taiorul cel sobru peste arme și a asamblat legitimațiile și obiectele ce urmau s-o identifice ca agent FBI din Washington. N-ar fi putut trece de o scanare retinală într-o secție de poliție, dar nu se imagina ajungând vie într-o secție de poliție.

Din nou, nimeni n-a răspuns când a sunat la ușă. A avut nevoie de numai două secunde ca să descuie broasca, însă pe dinăuntru exista un zăvor de siguranță. A scos pistolul și a tras, rupând zăvorul, iar ușa s-a deschis larg.

S-a năpustit înăuntru, cu arma scoasă și a răcnit „FBI!“ spre recepția acoperită de praf. A pătruns pe coridorul principal și a început o căutare grăbită, sperând să termine și să iasă înainte de apariția poliției. În mod corect, bănuise că tipii din St. Bart nu aveau alarme împotriva hoților, deoarece nu doreau să se trezească pe neașteptate cu poliția pe capul lor, totuși nu intenționa să se bazeze pe prezumția aceasta.

Odăile înșiruite în lungul coridorului s-au dovedit două săli de ședințe dezamăgitoare și dormitoare individuale – sau celule.

Curtea a năucit-o însă, cu copacii ei înalți și pârâul care continua să susure. Un container pentru gunoaie conținea șase sticle goale de Dom Perignon. Din curte se trecea într-o sală de conferințe mare, circulară, construită în jurul unei depresiuni imense pentru holograme. Femeia a găsit comenzile și a activat scena pașnică a poieniței.

N-a recunoscut din capul locului modulele electronice cu care era echipat fiecare fotoliu… dar apoi a înțeles că se afla într-un loc unde douăzeci de păcătoși se puteau conecta laolaltă!

Numai auzise de existența unor asemenea facilități în alte domenii decât în cel militar. Poate că tocmai asta era legătura cu armata: un experiment strict secret cu soldier-boy. Atunci, se putea într-adevăr ca Resurse Umane și Management să se afle îndărătul întregii operațiuni.

Din acest considerent, femeia a șovăit. Blaisdell era superiorul ei spiritual și șeful de celulă și, în condiții normale, i-ar fi urmat ordinele fără să pună întrebări. Părea însă din ce în ce mai evident că puteau exista aspecte despre care el să nu aibă habar. Trebuia să revină în hotel și să stabilească o legătură cu el.

A decuplat holograma și a încercat să se întoarcă în curte. Ușa era încuiată.

–Prezența ta aici este ilegală, s-a auzit dintr-un difuzor. Există vreo modalitate prin care o poți explica?

Glasul îi aparținea lui Mendez, care o monitoriza din Guadalajara.

–Sunt agent FBI Audrey Simone. Avem motive să credem…

– Ai mandat pentru percheziția acestei clădiri?

– Fișierul respectiv a fost descărcat autorităților locale.

– Cu toate acestea, ai uitat să aduci o copie după el, când ai pătruns aici prin efracție.

– Nu este necesar să ofer explicații. Arată-te! Deschide ușa!

– Nu. Cred că ar fi mai bine să-mi spui numele șefului tău direct și locația filialei de care aparții. După ce-ți voi verifica identitatea, vom putea discuta despre faptul că nu ai un mandat.

Cu mâna stângă, femeia și-a scos portofelul și s-a rotit, arătând insigna.

– Lucrurile ar fi mai ușoare pentru tine, dacă…

A fost întreruptă de râsul individului invizibil.

– Bagă insigna aia falsă în buzunar și încearcă să ieși singură! Polițiștii trebuie să fi ajuns deja și le poți explica lor ce-i cu mandatul.

A fost nevoită să tragă în ambele țâțâni, plus în cele trei zăvoare ale ușii. A traversat în fugă pârâul și a constatat că și ieșirea din curte fusese blocată în mod similar. A reîncărcat arma, numărând în mod automat gloanțele ce-i mai rămăseseră, și a încercat s-o deschidă pe aceasta cu numai trei focuri. A avut nevoie de alte patru.

O priveam mișcându-se pe ecran, dinapoia lui Mendez. În cele din urmă, ea a izbutit să împingă ușa cu umărul. Mendez a apăsat două

taste și a comutat pe camera video din coridor. Femeia alerga, ținând pistolul cu ambele mâini.

– Ți se pare că ar semăna cu un agent FBI pregătindu-se de o discuție cu polițiștii locali?

– Poate că ar fi trebuit să-i chemi cu adevărat.

El a clătinat din cap.

– Ar fi însemnat o vărsare inutilă de sânge. N-ai recunoscut-o?

– Mă tem că nu.

Mendez mă chemase când ea pătrunsese în clădire, cu speranța că aș fi putut s-o recunosc… că ar fi fost cineva din Portobello.

Când a ajuns la ușa din față, femeia și-a strecurat pistolul într-un toc aflat pe abdomen și și-a încheiat doar nasturele de sus al taiorului, astfel încât haina ascundea arma fără să-i împiedice mișcările. După aceea, a ieșit cu pas liniștit.

– Nu-i rău deloc, am comentat. E posibil să nu fie o persoană oficială. Poate fi angajată de oricine.

– Sau poate fi o sonată de la Mânia Domnului. Nu uita c-au urmărit-o pe Blaze până-n Omaha.

Mendez a comutat pe camera din exterior.

– Ingram era sonat, dar avea și autorizații guvernamentale. Este posibil ca și ea să se găsească în aceeași situație.

–Fusesem sigur că guvernul i-a pierdut urma în Omaha. Dacă ar fi urmărit limuzina, St. Bart ar fi fost demult vizitat.

Femeia a ieșit din Cămin și a privit în jur, fără ca pe chip să i se descifreze ceva; a pornit apoi pe trotuar, spre oraș, aidoma unei turiste aflate într-o plimbare matinală, fără să se grăbească, dar nici exagerat de încet. Camera video avea lentile cu deschidere mare; necunoscuta s-a micșorat rapid în depărtare.

–Să ne interesăm pe la hoteluri, ca să vedem cine este? am întrebat.

–Nu. Chiar dacă am afla un nume, s-ar putea să nu ne fie de niciun folos. În plus, nu dorim să se facă vreo legătură între St. Bart și Guadalajara.

Am arătat spre ecran.

–Nimeni nu poate urmări semnalul ăsta până aici?

–Nu, semnalul video nu poate fi urmărit. Este un serviciu Iridium. Îl pot decripta pasiv din orice locație de pe glob. A decuplat ecranul. Vii la revelație?

Astăzi era ziua când Jefferson și Ingram își încheiau procesul de umanizare.

–Blaze m-a întrebat același lucru. Sentimentele mele față de Ingram sunt mai degrabă neanderthaliene.

–Nu-mi pot închipui așa ceva. La urma urmelor, n-a încercat altceva decât să-ți ucidă prietena, și după aceea pe tine.

– Ca să nu mai amintesc faptul că mi-a insultat bărbăția și că intenționa să distrugă Universul. Oricum, vin la clinică după-amiază, ca să vă jucați cu memoria mea. Tot atunci, aș putea să-l văd și pe Băiatul Minune în acțiune.

– Să-mi povestești și mie. O zi sau două n-o să mă dezlipesc de ecran, în caz că „agentul Simone“ mai face vreo tentativă.

Evident, nu aveam să fiu capabil să-i povestesc nimic, deoarece întâlnirea cu Ingram ar fi fost asociată cu toate amintirile ce urmau să-mi fie șterse sau, cel puțin, așa presupuneam; nu aveam să fiu capabil să-mi amintesc faptul că încercase s-o răpească pe Amelia fără să nu-mi amintesc ce făcuse ea pentru a-i atrage atenția.

– Baftă! N-ar fi rău să discuți cu Marty, poate că generalul lui deține vreo modalitate de a accesa fișierele de personal ale FBI-ului.

– E o idee bună! S-a sculat în picioare. Bei o cafea?

– Nu, mulțumesc. Vreau să-mi petrec restul dimineții cu Blaze. Nu știm cine voi fi eu mâine.

– Înspăimântătoare posibilitate… Marty se jură însă că procesul este perfect reversibil.

– Așa-i.

Pe de altă parte, Marty continua cu planul lui, chiar dacă asta însemna ca peste un miliard de oameni să moară ori să-și piardă mințile. Poate că faptul că eu îmi pierdeam sau îmi păstram amintirile nu ocupa o poziție prea importantă pe lista lui de priorități.

Femeia care-și spunea Audrey Simone și al cărei nume conspirativ în cadrul celulei era Gavrila nu avea să mai revină la mănăstire. Aflase destule de acolo.

Ea a avut nevoie de peste o zi ca să pună laolaltă un mozaic de imagini Iridium ale celor două vehicule albastre, mergând din North Dakota spre Guadalajara. Prin milostenia Domnului, ultima imagine fusese luată exact atunci când trebuia: camionul dispăruse, dar autobuzul semnaliza pentru a coti la stânga într-o parcare subterană. A folosit o grilă ca să afle adresa și n-a fost surprinsă când a descoperit că era o clinică de instalare a mufelor. În mod evident, obiceiul acela păgân constituia cheia misterului.

Generalul Blaisdell i-a asigurat transportul la Guadalajara, dar a fost nevoită să aștepte șase ore până i-a fost livrat un pachet prin poșta-expres. În North Dakota nu exista niciun magazin de articole sportive de unde ar fi putut cumpăra muniție, pentru a o înlocui pe cea pe care o folosise ca să deschidă ușile – gloanțe dum-dum de Magnum, capabile să nu declanșeze sistemele de securitate din aeroporturi. Nu dorea să plece mai departe fără ele, dacă ar fi fost nevoie să-și croiască drum până la savanta roșcată. Și poate să se înfrunte chiar cu Ingram.

Ingram și Jefferson purtau amândoi pijamale de spital. Stăteau în scaune cu spătar înalt, din lemn de mahon sau de tec. Cu toate acestea, nu lemnul scump mi-a sărit întâi în ochi, ci expresia senină, relaxată, a lui Jefferson, care mi-amintea de Cei Douăzeci. Chipul lui

Ingram era, literalmente, indescifrabil și ambele mâini îi fuseseră prinse cu cătușe de brațele scaunului.

În fața lor, douăzeci de scaune formau un semicerc în încăperea rotundă și albă, lipsită de semne distinctive. Era o sală de operații, cu pereți luminoși pentru afișarea radiografiilor sau a scanărilor cu pozitroni.

Amelia și cu mine ne-am așezat pe ultimele scaune rămase libere.

– Ce s-a întâmplat cu Ingram? am întrebat. N-a mers?

– S-a închis în sine, a răspuns Jefferson. Când și-a dat seama că nu se putea opune procesului, a intrat într-un fel de catatonie. La deconectare, n-a părăsit starea respectivă.

– Poate că se preface, a vorbit Amelia, amintindu-și probabil de episodul din sala de ședințe din St. Bart. Poate că așteaptă o ocazie să atace.

– De aceea este legat, a rostit Marty. Deocamdată, e cu adevărat imprevizibil.

– Pur și simplu, nu-i înăuntru, a zis Jefferson. În viața mea m-am conectat cu mai multe persoane decât toți cei prezenți laolaltă, dar n-am întâlnit niciodată așa ceva. Nu te poți deconecta mental, totuși cam asta-i ceea ce simt. Ca și cum s-ar fi decis să tragă obloanele.

– Nu-i tocmai reclama cea mai grozavă pentru umanizare, m-am adresat lui Marty. Funcționează pentru toți, mai puțin pentru psihopați?

– „Psihopat“ este termenul pe care-l foloseau ca să mă descrie pe mine, a rostit Ellie senină ca o sfântă. Și era cât se poate de corect. (Își ucisese soțul și copiii, turnând benzină peste ei și dându-le foc.) Totuși, procesul a funcționat cu mine și continuă să rămână valid, după atâția ani. Fără el, știu că aș fi înnebunit și aș fi rămas nebună.

– Termenul „psihopat“ poate fi aplicat mai multor categorii de indivizi, a precizat Jefferson. Ingram este o persoană foarte morală, în ciuda faptului că, în repetate rânduri, a comis fapte pe care absolut toți le-am considera scandalos de imorale.

– Când am fost conectat cu el, mi-am amintit eu, a reacționat la furia mea cu un soi de dispreț imperturbabil. Pentru el, eram un individ care n-ar fi putut pricepe niciodată corectitudinea faptelor lui. Asta s-a întâmplat în prima zi.

– L-am obosit puțin în următoarele două zile, a reluat Jefferson, dar nu pentru a-l condamna, ci căutând să-l înțelegem.

– Cum poți „înțelege“ pe cineva care poate îndeplini ordinul de a viola o femeie și apoi de a o mutila într-un anume fel? A abandonat-o legată și cu căluș, ca să sângereze până a murit. Nu-i nici măcar uman.

– Ba este, m-a contrazis Jefferson, și oricât de bizar ni s-ar părea un asemenea comportament, rămâne unul omenesc. Cred că tocmai asta l-a închis în sine – noi am refuzat să-l vedem ca pe un fel de înger răzbunător, considerându-l doar un om foarte bolnav, pe care încercam să-l ajutăm. Putea accepta indignarea ta, râzând de ea, dar n-ar fi putut accepta iubirea și mila creștinească a Elliei. Nici chiar detașarea mea profesională.

– Ar fi trebuit să fi murit de acum, a rostit dr. Orr. Din ziua a treia, n-a mai mâncat și nici n-a mai băut. L-am ținut numai pe perfuzii.

– Glucoză irosită! am mormăit.

– Știi bine că nu-i așa! Marty și-a fluturat degetele în fața ochilor lui Ingram, fără ca acesta să clipească. Trebuie să aflăm de ce s-a întâmplat așa și care-i probabilitatea repetării unui astfel de episod.

– N-o să fie frecvent, a intervenit Mendez. Am fost cu el înainte, în timpul și după retragerea în locul neștiut în care se află acum. De la bun început, a fost ca și cum m-aș fi conectat cu un animal, cu un extraterestru.

– Sunt de acord cu asta, am spus.

– În același timp, eram un tip foarte analitic, a precizat Jefferson. Ne-a studiat cu atenție din prima clipă.

– A studiat tot ce știam noi despre conectare, a încuviințat Ellie. Nu-l interesa nimeni ca persoană. Pe de altă parte, până atunci se conectase doar în mod limitat, comercial, și era lacom să ne absoarbă experiența.

Jefferson a aprobat din cap.

– Ingram era obsedat de o fantezie foarte explicită, pe care a extrapolat-o din localurile de conectare. Dorea să fie conectat cu cineva și să-l ucidă în timpul conectării.

– Sau *s-o* ucidă, a zis Amelia, ca pe mine sau pe nefericita aceea pe care a violat-o și a mutilat-o.

– Nu, a clătinat din cap Ellie, în fantezie era întotdeauna vorba despre un bărbat. Nu consideră femeile adversari demni de el. În plus, nici nu are porniri sexuale accentuate – în timpul violului de care ai amintit, penisul lui nu era decât o altă armă.

– O prelungire a propriei persoane, ca toate armele lui, a completat Jefferson. Este mai obsedat de arme decât oricare alt soldat cu care m-am conectat vreodată.

– Și-a ratat vocația. Cunosc câțiva tipi cu care s-ar fi înțeles de minune.

– Nu mă-ndoiesc, a spus Marty. Ceea ce-l face cu atât mai important de studiat. Unii indivizi din plutoanele de vânători ucigași dețin trăsături de personalitate similare. Trebuie să găsim o modalitate de a împiedica asemenea situații.

Spălați-vă cu el pe cap, am fost cât pe-aici să spun.

– Deci, nu mă-nsoțești mâine? am rostit apoi cu glas tare. Rămâi aici?

– Ba nu, o să vin în Portobello, iar dr. Jefferson se va ocupa de Ingram. O să încerce să-l readucă într-o stare normală, folosind medicația asociată cu terapia.

– Nu știu dacă trebuie să-ți doresc noroc. Să fiu sincer, l-aș prefera așa cum este acum.

Poate că nu fusese decât imaginația mea, dar mi s-a părut că pe chipul ticălosului apăruse un licăr de expresie, la auzul ultimelor mele cuvinte. Poate că ar fi trebuit să-l trimitem pe Marty singur la Portobello, iar eu să fi rămas aici, să-l irit și să-l scot din catatonie.

Numai câteva minute au lipsit pentru ca Julian și Marty să se găsească în aeroportul Guadalajara în același timp cu femeia care venise s-o ucidă pe Amelia. Ei s-au îmbarcat într-o cursă militară spre Portobello, iar Gavrila a luat un taxi până la hotelul aflat vizavi de clinică. Întâmplător, Jefferson locuia tot acolo, ca și alți doi dintre Cei Douăzeci – Ellie și bătrânul soldat Cameron.

Jefferson și Cameron se aflau în restaurantul hotelului, terminând fără grabă micul dejun, când femeia a coborât ca să-și ia o cafea pe care intenționa s-o ducă în cameră.

Amândoi au privit-o în mod reflex, așa cum fac toți bărbații când apare o femeie frumoasă, dar Cameron a urmărit-o cu privirea.

Jefferson a izbucnit în râs și a adoptat accentul unui actor comic de succes.

– Jim, dacă te mai holbezi mult la ea, o să vină și-o să-ți tragă una peste ochi!

Cei doi se împrieteniseră; urmaseră aceeași cale de ascensiune profesională, pornind din suburbiile negrilor săraci din Los Angeles.

Cameron s-a întors încruntat și a rostit încetișor:

– Zam, s-ar putea să facă mai mult decât să-mi tragă una peste ochi. M-ar putea ucide, ca simplu exercițiu de menținere a formei.

– *Poftim*?

– Fac prinsoare c-a omorât mai mulți oameni decât mine. Are privirea caracteristică lunetiștilor – toți reprezintă ținte potențiale.

– Are într-adevăr ținuta unui soldat. I-a aruncat o privire furișă și a adăugat: Sau a unui anumit tip de pacient: obsesiv-impulsiv.

– Ce-ar fi să n-o invităm la un păhărel?

– Mai bine.

Dar peste câteva minute, când au părăsit restaurantul, s-au întâlnit din nou cu ea. Încerca să-i spună ceva recepționerei, o adolescentă speriată, care nu știa aproape deloc engleza. Spaniola Gavrilei era și mai jalnică.

Jefferson s-a apropiat de ele.

– Vă pot ajuta cumva? s-a interesat el în spaniolă.

– Dumneata ești american, a spus Gavrila. Vrei s-o întrebi dacă a văzut-o pe femeia aceasta?

Era o fotografie a lui Blaze Harding.

– Știi ce te-ntreabă? s-a adresat el recepționerei.

– *Sí, claro*. Fata a deschis brațele. Am văzut-o pe femeie, a mâncat de câteva ori în restaurant. Dar nu locuiește aici.

– Spune că nu-i sigură, a tradus Jefferson. Majoritatea americanilor i se par la fel.

– Dar *dumneata* ai văzut-o?

Psihiatrul a examinat pe îndelete fotografia.

– N-aș zice. Jim? Cameron s-a apropiat. Tu ai văzut-o pe femeia asta?

– Nu cred. Vin și pleacă atâția americani…

– Lucrați la clinică?

– Suntem asistenți. Jefferson și-a dat seama că ezitase o clipă prea mult. Este o pacientă?

– Nu știu. Știu doar că este aici.

– De ce o cauți? s-a interesat Cameron.

– Trebuie să-i pun câteva întrebări. Probleme guvernamentale.

– Dac-o vedem, îți dăm de veste. Unde…?

– Mă numesc Francis Gaines și stau la camera 126. V-aș fi recunoscătoare pentru orice ajutor pe care mi l-ați putea oferi.

– E-n regulă!

Au privit-o îndepărtându-se.

– Crezi că rahatu' ne-a trecut peste cap? a șoptit Cameron.

– Trebuie să-i facem o poză și s-o trimitem generalului lui Marty. Dacă armata o caută pe Blaze, poate că el reușește să scape de tipă.

– Dar tu nu crezi că-i de la armată…

– Tu crezi asta?

Cameron a ezitat.

–Nu știu. Când s-a uitat la tine și după-aceea la mine, a privit întâi în mijlocul pieptului, iar apoi între ochi. Își fixa țintele. N-aș avea curaj să fac vreo mișcare bruscă în preajma ei.

–Dacă-i de la armată, este vânător/ucigaș.

–Pe vremea mea nu exista denumirea asta. Ne recunoaștem însă între noi și știu că ea a ucis mulți oameni.

–Un Ingram feminin.

–S-ar putea să fie chiar mai periculoasă decât Ingram. Cel puțin, Ingram arată așa cum este. Ea însă…

–Mda… Jefferson a privit ușa liftului care se închisese după Gavrila. Așa-i. A clătinat din cap. Să facem rost de-o poză și s-o lăsăm la clinică, pentru Mendez, s-o verifice când s-o întoarce. (Mendez era în Ciudad de Mexico, adunând materii prime pentru nanoforjă.) Povestea despre o nebună care a intrat în St. Bart…

–Nu seamănă cu asta, a zis Cameron. Aia era urâtă și avea păr roșu, cârlionțat.

În realitate, Gavrila purtase o perucă și o mască de presiune.

Am intrat fără probleme în Blocul 31. Pentru computerul de acolo, Marty era un general de brigadă care-și petrecuse o bună parte a carierei în funcții administrative. Eu eram, cumva, vechiul Julian Class.

Sau nu… Modificarea de memorie fusese perfectă, totuși cred că, dacă m-aș fi conectat cu careva din vechiul meu pluton (ceea ce ar fi trebuit să fie făcut, ca măsură de securitate; avusesem, pur și simplu, noroc), respectivul ar fi sesizat ceva în neregulă. Eram prea sănătos. Colegii mei îmi simțiseră problema și, într-un fel ce nu poate fi exprimat prin cuvinte, mă ajutaseră întotdeauna să depășesc momentele delicate. Acest lucru ar fi sărit în ochi – era ca și când te-ai fi întâlnit cu un vechi prieten și ai fi constatat că nu mai șchioapătă, așa cum o făcuse toată viața.

Locotenentul Newton Thurman, cel care căpătase sarcina de a-mi găsi un post în care puteam să fiu de folos, constituia un caz aparte. Începuse ca mecanic, dar contractase un soi de alergie din cauza conectării – îi provoca migrene intense, deloc plăcute pentru el sau pentru oricine s-ar fi conectat cu el. M-am întrebat de ce-l mutaseră în Blocul 31, în loc să-l treacă în rezervă, și era clar că și el avea aceeași nedumerire. Se găsea aici de numai două săptămâni. Privind situația retrospectiv, era evident că mișcarea făcuse parte din planul general. Avea să se dovedească însă o greșeală imensă!

Gradele superioare abundau în Blocul 31: opt generali și doisprezece colonei, douăzeci de maiori și căpitani și douăzeci și patru de locotenenți. În total, șaizeci și patru de ofițeri, care dădeau ordine la cincizeci de gradați și soldați. Zece dintre aceștia din urmă erau simple santinele și nu făceau parte din structura de comandă, cu excepția cazurilor când aveau loc evenimente cu totul deosebite.

Amintirile mele din acele patru zile, înainte de a mi se restabili adevărata personalitate, sunt vagi și confuze. Dețineam un post care-mi ocupa tot timpul, dar care nu-mi ridica probleme; în esență, verificam deciziile computerului privind alocarea resurselor – câte

ouă sau câte gloanțe plecau și încotro anume. Surpriză, n-am găsit nicio eroare!

Printre celelalte îndatoriri ale mele lipsite de răspundere se afla și una care, după cum s-a dovedit ulterior, era esențială, restul reprezentând doar un paravan: „jurnalul RapSit al santinelelor", raportarea situațiilor. Din oră în oră, mă conectam cu mecanicii-santinele și ceream un „RapSit". Aveam un formular cu căsuțe pe care trebuia să le bifez, în funcție de ceea ce-mi raportau ei. De fapt, nu trebuia decât să bifez căsuța cu eticheta „RapSit negativ": nu se întâmplase nimic.

Cu alte cuvinte, era o muncă tipic birocrată. Dacă se petrecea ceva interesant, pe consola mea se aprindea un led roșu, care mă anunța să mă conectez cu santinelele. Abia atunci puteam completa un formular.

Nu acordasem însă niciun gând chestiunii celei mai evidente: ei aveau nevoie de o persoană în interior care să poată controla identitățile reale ale mecanicilor ce operau soldier-boy-ii santinele.

În a patra zi, cu un minut înainte de momentul RapSitului, ledul roșu a început să clipească pe neașteptate. Am simțit cum mi-a tresărit realmente inima, apoi m-am conectat.

Nu era obișnuitul sergent Sykes, ci Karen, cu alți patru membri ai fostului meu pluton.

Ce dracu'? Karen mi-a expediat un gestalt rapid: *Ai încredere în noi. A trebuit să suporți o modificare de memorie, ca să fii calul troian de aici și noi să ne putem infiltra*, apoi liniile generale ale planului și incredibilul rezultat final al Proiectului Jupiter.

Am încuviințat buimăcit, m-am deconectat și am bifat căsuța „RapSit negativ".

Nu era de mirare că mă simțisem atât de confuz. Telefonul a început să bâzâie și am răspuns.

Era Marty, în halat verde de chirurg, cu o expresie neutră pe chip.

– La ora 14.00 ești programat pentru o mică intervenție chirurgicală. Poți să cobori, ca să te pregătești după încheierea schimbului?

– Este cea mai bună propunere auzită azi.

Fusese mai mult decât o lovitură fără vărsare de sânge – fusese neauzită și invizibilă. Legătura dintre un mecanic și soldier-boy-ul său este doar un semnal electronic, existând mecanisme pentru situații excepționale, prin intermediul cărora legăturile pot fi comutate altundeva. Comutarea unui nou pluton aflat la câteva sute sau chiar o mie de kilometri depărtare avea să dureze numai câteva minute, după o acțiune similară masacrului din Portobello, când toți mecanicii fuseseră afectați. (Limita reală depășea cu puțin cinci mii de kilometri, după care apăreau decalări cauzate de viteza luminii.)

Marty aranjase lucrurile de asemenea manieră încât, la apăsarea unui buton, toți cei cinci mecanici-santinele din subsolul Blocului 31 aveau să fie decuplați de la soldier-boy-ii lor și, simultan, controlul acestora urma să fie comutat celor cinci membri din plutonul lui Julian. Class avea să fie singura persoană din Blocul 31 care putea observa ce se petrecuse.

Imediat după preluare, acțiunea cea mai agresivă a fost transmiterea unui „ordin“ de la căpitanul Perry, comandantul pazei, către cei cinci șoșonari-santinele, care erau convocați de urgență în camera 2H, pentru o vaccinare secretă. Șoșonarii s-au prezentat și au fost vaccinați, pe rând, de o asistentă frumușică. Ea a rămas apoi cu ei, până au adormit toți.

Camerele 1H-6H alcătuiau aripa infirmeriei și urmau să cunoască o activitate febrilă.

La început, Marty și Megan Orr ar fi putut realiza toate mufele. Singurul pacient real din aripa H, un locotenent cu bronșită, a fost transferat la spitalul bazei, când de la Pentagon a sosit ordinul de izolare a Blocului 31. Medicul care efectua contravizitele n-a mai avut acces înăuntru.

În după-amiaza ce urmă loviturii, au sosit însă alți doi medici, Tanya Sidgwick și Charles Dyer, echipa din Panama care înregistrase o rată a succesului de 98% în domeniu. Cei doi fuseseră nedumeriți de ordinul de transfer în Portobello, totuși de-abia așteptau o perioadă de concediu; instalaseră zilnic zece-douăsprezece mufe la prizonieri de război, ceea ce reprezenta mult prea mult pentru confort sau chiar siguranță.

După ce și-au lăsat bagajele în camerele repartizate, aceștia s-au dus în aripa H, ca să vadă despre ce era vorba. Marty i-a instalat confortabil pe două paturi și i-a anunțat că trebuiau să se conecteze cu un pacient. Apoi le-a făcut legătura cu Cei Douăzeci și, instantaneu, medicii au înțeles ce fel de concediu îi aștepta.

După numai câteva minute de comunicare profundă cu Cei Douăzeci, ei fuseseră convertiți – ba chiar erau mai optimiști decât

majoritatea celorlalți în legătură cu planul. În felul acesta, graficul de lucru se reducea, întrucât nu mai era necesară umanizarea lor înainte de a se alătura echipei.

Trebuiau să se ocupe de șaizeci și patru de ofițeri, dintre care numai douăzeci și opt aveau deja mufe; doar doi dintre cei opt generali. Douăzeci dintre cei cincizeci de subofițeri și soldați aveau mufe.

Prima etapă a constat în conectarea celor cu mufe la Cei Douăzeci. Au transportat cincisprezece paturi în aripa H, cărându-le tocmai din Sectorul Ofițeri Celibatari. În felul acesta, dețineau patruzeci de locuri în H; pentru ceilalți opt, puteau instala interfețe în camerele lor.

Dar pentru Marty și Megan Orr prima etapă a însemnat refacerea amintirilor pierdute ale lui Julian. Sau încercarea de refacere.

Procedura nu era câtuși de puțin complicată; după anestezierea lui Julian, ea se desfășura complet automat și dura numai patruzeci și cinci de minute. De asemenea, nu prezenta niciun fel de riscuri în privința sănătății fizice și mintale a pacientului. Julian știa asta.

Ceea ce nu știa era că ea reușea complet doar în șaptezeci și cinci la sută din cazuri. Un pacient din patru pierdea ceva.

Julian a pierdut o lume întreagă.

Când m-am trezit, m-am simțit proaspăt și plin de viață. Îmi reaminteam starea de buimăceală din ultimele patru zile și, de asemenea, toate detaliile ce-mi fuseseră luate. E straniu să fii fericit pentru că-ți poți aminti o tentativă de sinucidere și pericolul iminent

al sfârșitului lumii, dar în cazul meu fusese o chestiune de a-mi asigura motive pentru senzația de neliniște care-mi afectase lumea.

Stăteam pe marginea patului, priveam reproducerea unei ilustrații imbecile a lui Norman Rockwell, cu soldați care se prezentau la raport, și-mi reaminteam totul cu frenezie, când Marty a intrat pe ușă încruntat.

–S-a întâmplat ceva rău, am spus.

El a încuviințat din cap. Dintr-o casetă neagră, ce se afla pe noptieră, a derulat două cabluri cu jacuri și mi-a întins unul, fără să scoată un cuvânt.

Ne-am conectat și eu m-am deschis, dar nu exista nimic. Am controlat firul jacului.

–Tu receptezi ceva?

–Nu. N-am receptat nici în postoperator.

A strâns la loc cablul lui, apoi pe al meu.

–Ce s-a întâmplat?

–Uneori, oamenii pierd pentru totdeauna amintirile pe care le-am îndepărtat temporar…

–Eu le-am recăpătat pe toate! Sunt sigur!

—… iar alteori pierd capacitatea de a se conecta.

Am simțit transpirația rece brobonindu-mi palmele, fruntea și subsuorile.

– E ceva temporar?

– Nu. La fel ca în cazul lui Blaze. Asta s-a întâmplat și cu generalul Roser.

– Știai…

Sentimentul teribil al pierderii se preschimba în furie. M-am ridicat, dominându-l cu statura mea.

– Ți-am spus că s-ar putea să pierzi… ceva.

– Te refereai însă la *memorie*. Eram de acord să pierd ceva din *memorie*!

– Conectarea unidirecțională are un avantaj, Julian. Bidirecțional, nu poți minți prin omisiune. Dacă m-ai fi întrebat: „Aș putea pierde capacitatea de a mă conecta?“, ți-aș fi spus. Din fericire, n-ai întrebat.

– Ești medic, Marty. Cum sună jurământul vostru?

– „Să nu faci rău.“ Am avut însă multe meserii, înainte de a obține bucata aia de hârtie. Și după aceea, am făcut multe altele.

– Poate c-ar fi bine să pleci, înainte de a începe să-mi dai atâtea explicații.

El n-a cedat.

– Ești un soldat într-un război. Acum faci parte dintre victime. Însă partea aceea din tine care a murit – *numai* o parte – s-a sacrificat ca să-ți protejeze unitatea, ca să ajungă în siguranță pe poziții.

Ca să nu-l pocnesc, m-am așezat înapoi pe pat, cât mai departe.

–Vorbești ca un blestemat de war-boy. Un war-boy al păcii.

–Poate că așa-i. Vreau să știi cât de rău îmi pare pentru cele întâmplate. Știu că ți-am înșelat încrederea.

–Mda. Bine, să știi că și mie-mi pare rău! Acum ce-ar fi să pleci?

–Prefer să rămân și să discutăm.

–Cred c-am priceput cum stau lucrurile. Dă-i drumul! Ai de operat zeci de oameni. Înainte ca lumea să aibă cea mai mică șansă de a fi salvată.

–Continui să crezi lucrul ăsta.

–Încă n-am avut vreme să reflectez la el, totuși da, dacă datele despre Proiectul Jupiter pe care mi le-ai băgat înapoi în memorie sunt adevărate și dacă Mânia Domnului este adevărată, atunci trebuie făcut ceva. Tu faci ceva.

–Poți accepta liniștit ceea ce s-a întâmplat?

–Asta-i ca și cum aș accepta „liniștit" pierderea unui braț… nicio problemă! O să învăț să mă bărbieresc cu mâna cealaltă.

–Nu vreau să te las singur în starea asta.

–*Cum* adică? Te rog, dispari! Mă pot gândi la cele întâmplate și fără ajutorul tău.

Și-a privit ceasul.

–Este adevărat că *sunt* așteptat. Colonelul Owens este pe masa de operație.

I-am făcut semn din mână, invitându-l să iasă.

– Du-te și operează-l! N-o să pățesc nimic.

M-a privit o clipă, apoi s-a sculat și a plecat, fără să mai rostească un cuvânt.

Am scotocit în buzunarul de la piept. Pastila se găsea tot acolo.

În dimineața aceea, în Guadalajara, Jefferson o avertizase pe Blaze să nu apară pe acolo. Nu era nicio problemă – împreună cu Ellie Morgan, ea se afla într-un apartament la câteva străzi depărtare. Amândouă lucrau la diferitele versiuni ale articolului care urma să avertizeze lumea despre Proiectul Jupiter.

După aceea, Jefferson și Cameron s-au instalat în restaurant, unde au stat câteva ore bune la o masă, cu un miniaparat foto între ei, privind ușile liftului.

Au fost cât pe-aci s-o scape. Când a coborât, arăta complet schimbată, părul ei blond și mătăsos fusese ascuns sub o perucă de bucle brunete. Era îmbrăcată cu un taior conservator și-și pigmentase porțiunea de piele vizibilă, aducând-o la o nuanță măslinie, tipică mexicanilor. Nu-și deghizase însă chipul perfect și nici felul în care pășea.

Jefferson a încremenit în mijlocul conversației și, pe furiș, a manipulat aparatul.

Amândoi au privit-o ieșind din ascensor.

– Care-i treaba? a șoptit Cameron.

– Ea este. Deghizată ca mexicană.

Cameron a întors capul, la timp ca s-o vadă ieșind prin ușa rotativă.

– Dumnezeule, ai dreptate!

Jefferson a luat aparatul la etaj și l-a sunat pe Ray, care, împreună cu Mendez, conducea activitățile în absența lui Marty.

Ray se afla la clinică. A primit fotografiile transmise și le-a studiat.

– Nicio problemă. Vom fi cu ochii pe ea.

Peste mai puțin de un minut, Gavrila a intrat în clinică. Detectoarele de metal nu sesizaseră niciuna dintre armele ei.

Femeia n-a scos însă o fotografie a Ameliei, ca să întrebe dacă n-o văzuse cineva; știa că Amelia fusese acolo și pornea de la ipoteza că se găsea în teritoriu inamic.

A anunțat-o pe funcționara de la recepție că dorea să discute despre instalarea unei mufe, dar că nu accepta să vorbească decât cu șeful clinicii.

– Dr. Spencer operează acum și poate dura cel puțin două ore, poate chiar trei. Sunt și alții…

– O să aștept.

Gavrila s-a așezat pe o canapea, de unde putea vedea perfect intrarea.

În altă cameră, dr. Spencer i s-a alăturat lui Ray și amândoi au privit monitorul pe care se vedea femeia care supraveghea accesul în clinică.

– Mi-au spus că-i periculoasă, a rostit Ray. E un fel de spioană sau asasină. O caută pe Blaze.

– Nu doresc să am necazuri cu guvernul vostru.

– Am zis că ar avea vreo legătură cu guvernul? Dacă ar fi un reprezentant oficial, nu și-ar arăta acreditarea?

– Nu și dacă e un asasin.

– Guvernul *nu* are asasini!

– Chiar așa? Nu cumva crezi și-n Moș Crăciun?

– Nu, de fapt voiam să spun altceva – nu are asasini pentru *noi*. O sectă religioasă îi urmărește pe Marty și pe oamenii lui. Femeia este fie una dintre sectanți, fie a fost angajată de ei.

A relatat felul în care se comportase Gavrila la hotel. Spencer a privit-o și a spus:

– Cred că ai dreptate. Am studiat mii de fețe. Trăsăturile ei sunt scandinave, nu mexicane. Probabil că și-a vopsit părul blond… sau nu, poartă perucă. De fapt, ce dorești să fac cu ea?

– Crezi c-ai putea s-o închizi undeva și să pierzi cheia?

– Te rog! Nu suntem în Statele Unite.

– Ei bine… aș dori să stau de vorbă cu ea, dar poate fi realmente periculoasă.

– Nu are cuțit sau pistol. Ar fi fost semnalate la intrare.

– Hm… Crezi că aș putea găsi pe cineva care s-o supravegheze cu o armă, cât timp discutăm?

– Ți-am spus…

– Nu suntem în Statele Unite. Ce zici de *hombre* ăla bătrân de la subsol, cel cu automatul?

– Nu-i angajatul meu, ci al garajului. Cât de periculoasă poate fi femeia asta, dacă n-are armă?

– Mai periculoasă decât mine. Din păcate, educația mea are lipsuri la capitolul „violență". Există cel puțin o cameră unde aș putea sta de vorbă cu ea și cineva care să ne monitorizeze, în cazul că tipa se decide să-mi rupă o mână și să mă bată cu ea până mă omoară?

– Asta nu-i dificil. Du-o în camera 1. A ridicat o telecomandă și pe ecran a apărut o încăpere destinată interviurilor. Este specială pentru *seguridad*. O să vă urmăresc eu timp de zece-cincisprezece minute, apoi o să rog pe altcineva s-o facă. Este vorba despre *ultimodiadores* cei cărora voi le spuneți expiratori?

– Există o legătură.

– Dar sunt inofensivi… Niște prostănaci care – ce fac?

– Blasfemiază? Totuși, par inofensivi, mai puțin față de propriile suflete.

– Nu și aceștia, dr. Spencer. Dacă ne-am putea conecta, ai pricepe cât de îngrozit sunt de ea.

Pentru protecția lui Spencer, nimeni dintre cei care cunoșteau planul nu se putea conecta bidirecțional cu el. Medicul acceptase clauza ca pe o tipică paranoia americană.

– Am un infirmier care este foarte gras… nu, foarte solid, și care știe ceva karate, are centura neagră. Va fi alături de mine.

– Nu. Până ajunge el jos, femeia mă poate ucide.

Spencer a încuviințat și a căzut pe gânduri.

– Va fi în camera de alături, cu un pager. A ridicat din nou telecomanda și a apăsat un buton. Vezi? Apelul ăsta este pentru el.

Ray s-a scuzat și a intrat în baie, unde nu putu face altceva decât să-și treacă în revistă „armele“: un inel cu chei și un briceag elvețian. Revenit în camera de observare, a făcut cunoștință cu Lalo, care avea brațele cât coapsele lui Ray. Nu vorbea engleza și se deplasa cu delicatețea timidă a cuiva care știe cât de fragile sunt obiectele. Au coborât împreună. Lalo a intrat în camera 2, iar Ray s-a dus la recepție.

– Doamna?

Ea a ridicat ochii, studiindu-l cu atenție.

– Sunt dr. Spencer.

– Jane Smith. Putem merge undeva să stăm de vorbă?

Ray a condus-o în camera 1, care era mai mare decât păruse pe monitor. I-a arătat canapeaua, iar el și-a tras un scaun. S-a așezat călare, punând spătarul între ei ca o pavăză.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aveți o pacientă pe nume Blaze Harding. Profesor Blaze Harding. Este absolut imperios să discut cu ea.

– În primul rând, nu divulgăm numele clienților noștri. În al doilea rând, nu întotdeauna clienții noștri își folosesc numele reale… domnișoară Smith.

– De fapt, cine sunteți?

– Poftim?

– Sursele mele m-au informat că dr. Spencer este mexican. Până acum n-am mai întâlnit un mexican cu accent de Boston.

– Vă asigur că sunt…

– Nu. Și-a strecurat mâna sub cordonul fustei și a scos un pistol făcut parcă din sticlă. N-am timp de așa ceva. Chipul îi devenise încruntat, iar maxilarele i se încleștaseră, avea un aer complet dement. Mă vei duce imediat din cameră în cameră, până o vom găsi pe Harding.

Ray a tăcut preț de câteva clipe.

– Și dacă nu-i aici?

– Atunci, vom merge într-un loc liniștit, unde îți voi tăia degetele unul câte unul, până îmi vei spune unde este.

Lalo a deschis ușa și a repezit înăuntru un pistol mare și negru, pe care l-a ridicat, țintind. Gavrila l-a privit nemulțumită și l-a împușcat o dată, în ochi. Pistolul de sticlă era complet silențios.

Infirmierul a scăpat arma și a căzut într-un genunchi, ridicând ambele palme spre față. A început să scâncească aidoma unei fetițe, dar al doilea foc i-a zburat creștetul capului. S-a prăbușit tăcut cu fața înainte, în sânge, creieri și fluid cerebrospinal.

Tonul femeii rămăsese neschimbat: sincer și sec.

– Sper că-ți dai seama că unica modalitate de a supraviețui este să cooperezi cu mine.

Ray amuțise, privind cadavrul.

– Sus! a lătrat ea. Să-i dăm drumul!

– Nu… nu cred că-i aici.

– Atunci unde…

A fost întreruptă de zăngănitul obloanelor metalice care se lăsară peste fereastră și ușă.

Ray a auzit un fâsâit slab și și-a amintit povestea lui Marty despre sala de interogatorii din St. Bart. Poate că ambele clădiri fuseseră proiectate de același arhitect.

În mod evident, Gavrila nu-l auzise – prea multe ore petrecute în poligonul de tir –, dar a privit în jur și a zărit camera TV, aidoma unui ciot de creion, ațintită spre ei dintr-un colț al încăperii. L-a răsucit pe Ray cu fața spre obiectiv și i-a pus pistolul la tâmplă.

– Aveți trei secunde ca să deschideți ușa sau îl ucid. Doi.

– *Señora* Smith! s-a auzit un glas ce părea să vină de pretutindeni. Ca să deschidem ușa, avem nevoie de un… *el gato*… un jac. Va dura două-trei minute.

– Aveți două minute. Și-a privit ceasul. Începând de acum.

Ray s-a înmuiat și s-a prăbușit brusc, rostogolindu-se pe spate. Capul său a izbit podeaua cu un zgomot surd.

– Lașule, a pufnit dezgustată Gavrila.

Apoi, peste câteva secunde, ea însăși s-a împleticit și s-a așezat pe mochetă, fără să mai poată rămâne în picioare. Clătinându-se, a ținut pistolul cu ambele mâini și l-a împușcat pe Ray de trei ori în piept.

Apartamentul meu din SOC avea două camere – un dormitor și un „birou“, o cămăruță cenușie în care abia încăpeau un climatizor, două scaune și o măsuță în fața unei console simple de transmisiuni.

Pe masă se aflau un pahar de vin și ultimul meu prânz: o pastilă cenușie. Aveam un notes și un pix, dar nu-mi trecea nimic prin minte pe care să-l scriu și care să nu fie evident de la sine.

Telefonul a bâzâit. L-am lăsat să sune de trei ori, apoi am răspuns.

Era Jefferson – Nemesis-ul meu psihiatru, venit să mă salveze în ceasul al unsprezecelea. În clipa când va închide, am decis, voi lua pastila.

Dar, la fel ca odaia și pastila, Jefferson era cenușiu; mai mult cenușiu decât negru. Nu mai văzusem pe cineva care să aibă culoarea aceea de când maică-mea mă sunase ca să-mi spună că murise mătușa Franci.

– Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

– Ray este mort. A fost ucis de un asasin pe care-l trimiseseră după Blaze.

– „Trimiseseră“? Despre cine-i vorba? Mânia Domnului?

Dunga argintie care pâlpâia în partea de sus a ecranului însemna că încriptarea funcționa; puteam vorbi orice.

– Așa presupunem. Chiar acum, Spencer îi instalează femeii o mufă.

– De unde știți c-o urmărea pe Amelia?

– Avea fotografia ei și s-a interesat de ea aici, la hotel… Julian, l-a ucis pe Ray pur și simplu gratuit, după ce mai omorâse un alt bărbat. A trecut fără probleme de sistemul de securitate din clinică, deși avea un pistol și un cuțit, dar făcute dintr-un soi de plastic. Ne este teamă că nu era singură în misiune.

– Dumnezeule… Ne-au dat de urmă în Mexic?

– Poți veni aici? Blaze are nevoie de protecția ta – *toți* avem nevoie de tine!

Am simțit realmente cum îmi cade falca.

– Aveți nevoie de *mine* ca să fac pe soldatul?

Printre franctirori profesioniști și ucigași condamnați la ani grei de închisoare…

Spencer și-a deconectat jacul și s-a îndreptat spre fereastră. A ridicat jaluzelele și a îngustat ochii în fața razelor de soare, căscând. S-a întors către femeia care fusese legată de scaunul cu rotile.

– *Señora*, a rostit el, ești nebună de legat.

Jefferson se deconectase cu un minut mai devreme.

– Asta-i și părerea mea profesională.

– Ceea ce ați făcut este complet ilegal și imoral, a vorbit femeia. Ați violat sufletul unei persoane.

– Gavrila, a zis Jefferson, dacă tu ai un suflet, eu nu l-am putut găsi.

Ea a tras de legături și scaunul cu rotile s-a legănat spre psihiatru.

– Pe de o parte, are dreptate, s-a adresat psihiatrul lui Spencer. N-o putem preda poliției.

– O voi supraveghea, așa cum spuneți voi, americanii, pe o perioadă nedefinită. După ce se va face bine, va putea pleca. Și-a frecat barba nerasă. Va sta aici cel puțin până la mijlocul lui septembrie. Crezi și tu în chestia asta?

– Nu stăpânesc aparatul matematic necesar. Dar Julian și Blaze nu au niciun fel de îndoieli în această privință.

– Mânia Domnului pogoară din înalturi, a spus Gavrila. Nimic din ce ați face n-o poate opri.

– Mai taci naibii din gură! Unde o putem băga?

– Avem ceea ce voi denumiți o „celulă capitonată". Niciun nebun n-a scăpat vreodată de acolo.

S-a apropiat de intercom și a chemat un bărbat pe nume Luis ca s-o ducă pe Gavrila.

Jefferson s-a așezat pe un scaun și a privit-o.

– Bietul Lalo… Bietul Ray… Habar n-avuseseră ce fel de monstru ești.

– Bineînțeles că n-aveau habar. Bărbații mă văd doar ca pe un obiect al poftelor lor carnale. De ce s-ar teme de o *gaură*?

– Vei afla multe noutăți în privința asta.

– Haide, amenință-mă! Nu mi-este teamă de viol!

– Este vorba despre ceva mult mai intim decât violul. Te vom prezenta unor prieteni. Dacă ai un suflet, ei îl vor găsi.

Gavrila n-a spus nimic. Știa la ce se referea psihiatrul; aflase de Cei Douăzeci după ce fusese conectată cu el. Pentru prima dată, a părut ușor speriată.

La ușă s-a auzit o ciocănitură, dar nu era Luis.

– Julian, l-a salutat Jefferson și i-a arătat-o pe femeie. Ea este.

Julian a studiat-o.

– Este aceeași pe care am văzut-o la St. Bart? Greu de crezut. Gavrila îl privea cu o expresie stranie. Care-i treaba?

– Ea te-a recunoscut. Când Ingram a încercat s-o răpească pe Blaze, tu i-ai urmărit. A crezut că lucrai cu Ingram.

Julian s-a apropiat de ea.

– Uită-te bine la mine! Vreau să mă visezi.

– Mor de frică! a pufnit Gavrila.

– Ai venit aici ca s-o ucizi pe prietena mea, dar în locul ei mi-ai omorât un prieten vechi. Plus un alt bărbat. Se spune că nici nu clipești.

S-a întins lent spre ea. Femeia a încercat să se ferească, însă el a înhățat-o de gât.

– Julian…

– Nu-ți face griji.

Rotilele scaunului erau blocate. Julian a împins-o pe Gavrila spre spate, continuând s-o țină de beregată, și scaunul s-a înclinat spre înapoi. A menținut-o acolo, în poziția de echilibru.

– Vei vedea că toți de aici sunt foarte drăguți. Ei vor doar să te ajute.

I-a făcut vânt și scaunul s-a răsturnat cu un bubuit asurzitor. Gavrila a icnit.

– Eu însă nu sunt unul dintre ei. S-a lăsat în patru labe, cu fața direct deasupra chipului femeii. Eu nu sunt drăguț și nu vreau să te-ajut.

– Julian, asta n-o să meargă cu ea.

– Nici n-o fac pentru ea. O fac pentru mine.

Femeia a încercat să-l scuipe, dar a dat greș. El s-a sculat în picioare și a ridicat scaunul cu o mișcare lipsită de efort.

– Nu-i stilul tău!

– Nici nu sunt *eu*. Marty nu ți-a spus nimic despre faptul că nu mă mai pot *conecta*?

– Nu știai că asta se poate întâmpla în cazul unei manipulări de memorie?

– Nu. Pentru că n-am *întrebat*.

Jefferson a încuviințat din cap.

– Din cauza asta noi doi n-am mai fost programați împreună în ultima vreme… M-ai fi putut întreba pe mine.

Luis a intrat în odaie și cei doi au amuțit în vreme ce Spencer i-a dat instrucțiuni infirmierului, care a dispărut împingând scaunul Gavrilei.

– Cred că, de fapt, situația este mult mai sinistră…, a spus Julian. Cred că Marty avea nevoie de cineva care să fi fost mecanic, care să aibă pregătire militară, dar care să fie imun la umanizare. A arătat cu degetul mare spre Spencer. El știe totul acum?

–Chestiunile esențiale.

–Cred că Marty dorea să ajung în starea asta pentru a fi de folos în eventualele episoade violente. La fel ca tine– când m-ai sunat și mi-ai spus să vin ca s-o protejez pe Blaze, ai subînțeles același lucru.

–Păi, de fapt…

–Și ai avut absolută dreptate! Sunt atât de furios, că *aș putea* ucide pe cineva. Nu-i o nebunie?

–Julian…

–Ah, da, tu nu folosești cuvântul „nebunie"! a coborât tonul. Straniu, nu crezi? Cumva, am închis cercul.

–Și asta ar putea fi o chestie doar temporară. Ai absolută dreptate să fii furios.

Julian s-a așezat și și-a încrucișat degetele, parcă încercând să le stăpânească.

–Ce ați aflat de la ea? Mai există și alți asasini care se-ndreaptă încoace?

–Ea nu-l știa decât pe Ingram. Cunoaștem însă numele superiorului ei, care trebuie să fie foarte aproape de vârf. Un anume general Blaisdell. Tot el a ordonat să nu fie publicat articolul vostru și uciderea partenerului lui Blaze.

–Este în Washington?

–La Pentagon. E subsecretarul DARPA.

Julian a hohotit amar.

– DARPA se ocupă de distrugerea proiectelor de cercetare. Până acum n-am auzit să ucidă un cercetător.

– El știe că Gavrila a venit în Guadalajara la o clinică de mufe, dar nu mai mult.

– Și câte clinici există aici?

– 638, a răspuns Spencer. Iar când doamna profesor Harding s-a operat aici, singurele locuri unde apare numele ei adevărat sunt în fișierele mele personale și… în autorizația aceea pe care ați semnat-o.

– Împuternicirea legală.

– Da, însă ea este îngropată printre dosarele unui birou de avocatură. Chiar și așa, n-ar trebui să se poată face nicio asociere cu clinica asta.

– Eu n-aș sta chiar atât de liniștit, a zis Julian. Dacă Blaisdell dorește, ne poate descoperi, la fel cum a făcut-o ea. Am lăsat niște urme pe parcurs… Polițiștii mexicani ne-ar putea localiza în Guadalajara poate chiar aici – și ei pot fi mituiți destul de ușor. Scuze, dr. Spencer!

– *Es verdad*, a ridicat el din umeri.

– Ca atare, trebuie să suspectăm pe oricine intră pe ușa aceea. Ce-i însă cu Amelia, Blaze… este în apropiere?

– La vreo cinci sute de metri, a răspuns Jefferson. O să te conduc la ea.

– Nu. Este posibil ca unul dintre noi să fie urmărit. Să nu le dublăm șansele. Scrie-mi adresa. Voi lua două taxiuri.

– Vrei să-i faci o surpriză?

– Cum adică? Locuiește cu cineva?

– Nu, nu… Adică da, cu Ellie Morgan. Oricum, nu-i cazul să-ți faci griji.

– *Cine* își face griji? A fost o simplă întrebare.

– Ei bine, dorisem să te întreb dacă vrei s-o sun și s-o anunț că vii.

– Scuză-mă, nu sunt în apele mele! Da, poți s-o… stai, nu! Se poate ca telefonul să fie interceptat.

– Imposibil, a intervenit Spencer.

– Ascultă-mă și pe mine! A privit adresa scrisă de Jefferson. Bine. O să iau un taxi până la *mercado*. Acolo o să mă pierd în mulțime și apoi o să folosesc metroul.

– Precauțiile astea mi se par la limita paranoiei, a mormăit Spencer.

– „Limită"? Cred că eu am depășit de mult orice limite. Tu n-ai fi paranoic dacă unul dintre cei mai buni prieteni te-ar lipsi pe neașteptate de jumătate de viață, iar un general din Pentagon ar trimite asasini după iubita ta?

– Așa se spune, a rostit Jefferson. Dar, pentru că ești paranoic, nu-nseamnă că nu te urmărește cineva.

După ce-i anunțasem că porneam spre piață, am luat un taxi în direcția opusă, am ieșit din oraș și apoi, cu metroul, am revenit în

centru. Nu strică niciodată să fii excesiv de precaut.

Dintr-o străduță lăturalnică, m-am furișat în curtea interioară a motelului unde trăsese Amelia. Ellie Morgan mi-a deschis ușa.

– Doarme, a șoptit ea, dar știu că ar fi dorit s-o trezesc.

Stăteau în camere alăturate. Am trecut alături și ea a închis ușa în urma mea.

Amelia avea trupul cald și relaxat de somn; pielea îi mirosea a lavandă de la sărurile de baie preferate.

– Marty m-a informat despre cele întâmplate, mi-a spus. Trebuie să fie ceva oribil… ca și cum ți-ai pierde unul dintre simțuri.

Nu i-am putut răspunde. Am continuat s-o țin strâns în brațe.

– Ai aflat despre femeie și… și despre Ray? s-a bâlbâit Amelia.

– Am fost acolo. Am vorbit cu ea.

– Doctorul voia să-i instaleze o mufă.

– Au făcut-o deja, o instalare rapidă de risc maxim. Face parte din Mânia Domnului, aceeași celulă cu Ingram.

– I-am povestit despre generalul din Pentagon.

– Nu cred că ești în siguranță aici. De fapt, nicăieri în Guadalajara. Ne-a urmărit din St. Bart până la clinică, folosindu-se de sateliții spioni de pe orbitele joase.

– Țara noastră se folosește de sateliți ca să-și spioneze cetățenii?

– De fapt, sateliții ocolesc toată planeta. Pur și simplu, nimeni nu-și bate capul să-i decupleze când trec peste Statele Unite.

În perete era instalat un filtru pentru cafea. M-am ocupat de el, în timp ce vorbeam.

– Nu cred că acest Blaisdell știe exact unde ne aflăm. Altfel, probabil că ne-am fi trezit deja cu un grup de comando, nu cu un asasin izolat, sau cel puțin cu o echipă de sprijin pentru Gavrila.

– Sateliții ne-au distins ca indivizi sau au văzut doar autobuzul?

– Autobuzul și camionul.

– Deci, aș putea pleca de aici, să mă duc la gară și să mă ascund altundeva în Mexic.

– Nu știu. Gavrila are fotografia ta, așa că putem presupune că Blaisdell i-o va da următorului asasin. De asemenea, este posibil să mituiască pe cineva și să trimită pe urmele tale toată poliția mexicană.

– Este grozav să te simți dorită!

– Poate c-ar trebui să te-ntorci cu mine la Portobello. Să te ascunzi în Blocul 31, până se lămuresc lucrurile. Marty îți poate aranja un ordin de înrolare – probabil în câteva ore.

– Așa-i bine! S-a întins și a căscat. Mai am nevoie de câteva ore, să recitesc articolul. După aceea, îl putem expedia de la un telefon din aeroport, imediat înainte de decolare.

– Grozav. Mi-ar plăcea și mie să revin la fizică. Ar fi o binevenită schimbare.

Amelia scrisese un articol concis și bun. Eu am adăugat o lungă notă de subsol despre necesitatea utilizării teoriei pseudooperatorilor în acest regim.

Am citit și versiunea Elliei, care urma să apară în presa generală. Nu mi se părea convingătoare – nu exista nici măcar o formulă matematică – , dar am apreciat că era mai bine să mă înclin în fața experienței ei și să tac din gură. Ellie mi-a intuit însă reținerea și a adăugat că nefolosirea matematicii semăna cu a scrie despre religie fără să-l menționezi pe Dumnezeu, însă redactorii considerau că nouăzeci la sută dintre cititori ar fi abandonat lectura după prima ecuație.

L-am sunat pe Marty. Era în sala de operații, dar un adjunct mi-a telefonat după o vreme și m-a anunțat că ordinul de convocare pentru Amelia avea s-o aștepte la poartă. Mi-a comunicat și vestea, deloc surprinzătoare, că locotenentul Thurman n-avea să se numere printre umanizați. Sperasem că pașnicul ambient mental și conectarea cu plutonul meu convertit aveau să elimine stresul care-i cauza migrenele. Ele se înmulțiseră însă și sporiseră în intensitate. Aidoma mie, Thurman avea să fie șuntat. Spre deosebire de mine, i se impusese domiciliu forțat, întrucât, în puținele minute pe care le petrecuse conectat, aflase prea multe.

De-abia așteptam să stau de vorbă cu el, fiindcă acum nu mai eram simpli funcționari. Brusc, dețineam multe în comun, fiind, involuntar, foști mecanici.

De asemenea, tot brusc, aveam mult mai multe în comun cu Amelia. Cred că acesta reprezenta unicul avantaj al pierderii capacității de conectare: ștersese principala barieră dintre noi. Eram ologi – din punctul meu de vedere –, dar împreună.

Mă simțeam atât de bine lucrând cu ea, pur și simplu fiind în aceeași odaie cu ea, încât îmi venea greu să cred că, în urmă cu o zi, fusesem gata să iau pastila.

Totuși, vechiul „eu“ nu mai exista. Am apreciat că puteam amâna descoperirea adevăratului meu Eu până după 14 septembrie. Până atunci, amănuntul putea fi lipsit de substanță… *eu însumi* puteam fi lipsit de substanță! Sau, în fine, transformat în plasmă.

În vreme ce Amelia își strângea bagajul, am sunat la aeroport ca să mă interesez în privința cursei aeriene și am verificat existența telefoanelor publice cu modeme de la care se puteau transmite date în altă țară. Apoi mi-am dat seama că dacă Amelia avea ordin de înrolare în Portobello, am fi putut folosi un avion militar. Am sunat la aeroportul D’Orso și, într-adevăr, Amelia era „căpitanul Blaze Harding“. Peste nouăzeci de minute, decola un transport fly-boy, cu loc suficient, dacă nu ne deranja faptul că urma să stăm pe banchete.

– Nu știu, a chicotit Amelia. Deoarece sunt mai mare în grad decât tine, ar trebui să-ți stau în poală.

Taxiul a ajuns la timp. Amelia le-a transmis unor prieteni de încredere douăsprezece copii ale articolului, însoțite de mesaje personale, după care a expediat același articol pe rețelele de fizică și matematică din domeniul public. Versiunea Elliei a fost trimisă spre rețelele de știință popularizată și știrile de interes general, după care am luat-o la goană către fly-boy.

Faptul că n-au așteptat la motel următoarea cursă de pasageri, ci s-au grăbit să plece cu avionul militar le-a salvat probabil viețile.

La o jumătate de oră după plecarea lor, Ellie a auzit o ciocănitură în ușa apartamentului. Prin vizetă, a zărit o femeie de serviciu mexicană, cu șorț și mătură, drăguță, cu păr negru, lung și inelat.

A deschis ușa.

– Nu vorbesc spanio…

Capătul cozii măturii a izbit-o în plexul solar, și Ellie s-a împleticit câțiva pași îndărăt, după care a căzut pe podea, chircindu-se.

– Nici eu nu vorbesc, satană! Necunoscuta a săltat-o cu ușurință și a împins-o într-un scaun. Dacă scoți un sunet, te-am omorât.

A scos din buzunarul șorțului o rolă de bandă adezivă și a legat încheieturile mâinilor Elliei, apoi a trecut-o de două ori peste pieptul ei, fixând-o de spătarul scaunului. A rupt o bucată mai mică și i-a lipit-o pe gură.

Și-a scos șorțul. Ellie a icnit fără să vrea, când a zărit pijamaua de spital mânjită de sânge.

– Haine.

Și-a smuls pijamaua însângerată. S-a răsucit, arătându-și mușchii încordați în forme voluptuoase, și, prin ușa dublă deschisă, a văzut valiza Elliei.

– Aha!

A dispărut în camera vecină și a revenit cu o pereche de blugi și o cămașă de bumbac.

–Sunt cam largi, dar merg.

I-a împachetat frumos la capătul patului și a desprins banda de pe buzele Elliei.

–Nu te îmbraci, a rostit Ellie, fiindcă nu vrei să murdărești hainele cu sânge. Hainele mele cu sângele meu.

–Poate că vreau să te excit. Cred că ești lesbiană, dacă locuiești aici numai cu Blaze Harding.

–Bineînțeles.

–Unde-i ea?

–Nu știu.

–Ba știi foarte bine! Chiar trebuie să-ți fac rău și să te chinuiesc?

–Nu-ți spun nimic. Glasul i-a tremurat și a înghițit un nod. Oricum, mă vei ucide.

–De ce crezi asta?

–Pentru că te pot identifica.

Gavrila a surâs cu indulgență.

–Tocmai am ucis doi paznici și am evadat din aripa de maximă securitate a clinicii voastre. O mie de polițiști știu cum arăt. Te-aș putea lăsa în viață.

S-a aplecat spre podea cu gestul rapid și grațios al unei gimnaste și a scos un bisturiu din buzunarul șorțului.

–Știi ce-i ăsta?

Ellie a încuviințat din cap și a înghițit un nod.

–Îți jur că nu te voi ucide, dacă-mi vei răspunde cinstit la câteva întrebări.

–Juri pe Dumnezeu?

–Nu, asta-i o blasfemie. A cântărit bisturiul în palmă și l-a privit. De fapt, nu te voi ucide nici chiar dacă o să mă minți. Te voi face însă să mă implori să te ucid. Înainte de a pleca, o să-ți tai limba, ca să nu le poți povesti nimic despre mine. Apoi îți voi reteza mâinile din încheieturi, ca nici măcar să nu poți scrie. Bineînțeles, îți voi pune garouri, ca să nu mori din cauza hemoragiei. Vreau să duci o viață lungă și plină de regrete.

Urină a picurat pe podea și Ellie a început să icnească. Gavrila i-a lipit banda înapoi pe gură.

–Mămica ta ți-a zis vreodată: „Dacă tot plângi, măcar să ai un motiv"?

A lovit cu putere de sus în jos și a țintuit palma stângă a Elliei de scaun.

Ellie s-a oprit din icnete și a privit inexpresiv mânerul bisturiului și firicelul de sânge.

Gavrila a mișcat ușor lama și a tras-o afară. Firicelul de sânge s-a întețit, dar ea a pus cu blândețe un șervețel de hârtie peste rană și l-a fixat cu bandă adezivă.

– Acum, dacă te las să vorbești, o să te limitezi să-mi răspunzi la întrebări? N-o să începi să urli?

Ellie a încuviințat din cap cu un gest letargic și Gavrila a desprins jumătate din banda de pe gură.

– Au plecat la aeroport.

– „Au“? Ea și amicul negru?

– Da. Se-ntorc în Texas. În Houston.

– A-a-a… Asta-i o minciunică!

A fixat bisturiul deasupra celeilalte palme a femeii și l-a ridicat.

– În Panama! a strigat ea răgușit. În Portobello. Nu… te rog, nu…

– Numărul cursei?

– Nu știu. L-am auzit vorbind la telefon, a arătat din cap. L-a scris acolo.

Gavrila s-a apropiat de telefon și a ridicat o bucată de hârtie.

– „Aeromexico 249“. Probabil că erau foarte grăbiți, ca să-l uite aici.

– Erau grăbiți.

Gavrila a încuviințat din cap.

– Atunci cred c-ar trebui să mă grăbesc și eu. A revenit lângă Ellie și a privit-o gânditor. Nu-ți voi face toate lucrurile acelea îngrozitoare, deși m-ai mințit.

I-a netezit banda la loc peste buze, după care a luat o bucată mai mică și i-a lipit-o peste nări. Ellie a început să lovească disperată din picioare, scuturând din cap, dar Gavrila a izbutit să-i înfășoare capul cu bandă adezivă, astupând orice orificiu prin care ar fi putut pătrunde aerul. În strădaniile ei, Ellie s-a răsturnat cu scaunul. Asasina l-a readus în poziție verticală, fără efort, așa cum făcuse Julian cu ea, cu numai două ore în urmă. După aceea, s-a îmbrăcat fără grabă, privind ochii păgânei în timp ce murea.

Un mesaj mă aștepta în biroul meu din SOC, pâlpâind pe ecran. Gavrila își ucisese paznicii și evadase.

Nu putea însă ajunge la noi, în baza aflată în interiorul unei clădiri izolate prin decretul Pentagonului. Amelia se temea că Gavrila putea afla unde locuise, așa că a sunat-o pe Ellie. N-a răspuns nimeni. I-a lăsat un mesaj, avertizând-o în legătură cu pericolul care o amenința și sfătuind-o să plece imediat altundeva.

Programul lui Marty arăta că era în sala de operații și că n-avea să fie liber până la ora 19 – peste cinci ore. În frigider, am găsit brânză și bere. Am ciugulit câte ceva, fără grabă, și ne-am prăbușit în pat. Era îngust pentru două persoane, dar eram atât de obosiți încât ne mulțumea orice suprafață orizontală. Amelia a adormit cu capul pe umărul meu – pentru prima dată, după multă vreme.

M-am trezit amețit, în piuitul consolei. Zgomotul n-a deșteptat-o pe Amelia, ci am izbutit eu s-o fac, în eforturile mele stângace de a mă extrage din pat. Brațul stâng îmi amorțise – îl simțeam precum un buștean străbătut de furnicături – și lăsasem o pată romantică de salivă pe obrazul ei.

Amelia și-a frecat locul respectiv și a întredeschis pleoapele.

– Telefonul?

– Culcă-te la loc. Te anunț eu dacă-i ceva important.

Am trecut în birou, lovindu-mi brațul stâng de corp. Am scos o bere caramel – băutura favorită a celui care locuise aici înaintea mea – și m-am așezat înaintea consolei.

Marty vă așteaptă pe tine și pe Blaze la 19.15 la popotă. Adu și lista următoare.

Name	Rank	Implant	Humanization: Begin/ Complete
Tames	PFC	-	26J/9A
Reynolds	PFC	-	"
Benyo	PFC	-	"
Jewel	TCH	-	"
Monez	5SGT	-	"
Foster	2GEN	-	"

Pagel	1GEN	-	"
Fox	CNL	-	"
Lyman	CNL	-	"
MCcnnell	CNL	-	"
Lorenz	LCNL	-	"
Mealy	LCNL	-	"
Swim	LCNL	-	"
Barbea	MAJ	-	"
Barnes	MAJ	-	"
Costello	MAJ	-	"
Dick	MAJ	-	"
Donahue	MAJ	-	"
Evans	MAJ	-	"
Ho	MAJ	-	"
Washington	MAJ	-	"
Griffen	1LT	-	"
Hyd	1LT	-	"
Lake	1LT	-	"
Neumann	1LT	-	"
Phan	1LT	-	"
Steinberg	1LT	-	"
Check	2LT	-	"
Thurman	2LT	(X)	(X)
Friedman	2LT	-	"
Steinman	2LT	-	"
Thomson	2LT	-	"
Troxler	2LT	-	"

Spoa	3GEN	27J/2	28J/11A
Pew	2GEN	27J/2	28J/11A
Bowden	1GEN	28J/2	29J/12A
Nguyen	1GEN	28J/2	29J/12A
Hoffher	1GEN	29J/2	30J/13A
Kummer	CNL	27J/1	28J/11A
Loftus	CNL	2J/1	28J/11A
Owens	CNL	27J/1	28J/11A
Snyder	LCNL	27J/1	28J/11A
Stallings	LCNL	27J/1	28J/11A
Tomy	LCNL	27J/2	28J/11A
Allan	MAJ	27J/2	28J/11A
Blackney	MAJ	27J/2	28J/11A
Bobo	MAJ	27J/2	28J/11A
DeHenning	MAJ	28J/2	29J/12A
Edwards	MAJ	28J/2	29J/12A
Ford	MAJ	28J/2	29J/12A
Lynch	MAJ	28J/2	29J/12A
Majors	MAJ	28J/2	29J/12A
Nestor	MAJ	28J/1	29J/12A
Perry	MAJ	28J/1	29J/12A
Roxy	MAJ	28J/1	29J/12A
Van Horn	MAJ	28J/1	29J/12A
Sutton	1LT	28J/1	29J/12
Whipple	1LT	29J/2	30J/13
Daniel	1LT	29J/2	30J/13

Suggs	1LT	29J/2	30J/13
Johnson B.	1LT	29J/2	30J/13
Hazeltine	1LT	29J/2	30J/13
Maxberry	1LT	29J/2	30J/13
Lanardson	1LT	29J/2	30J/13
Dare	2LT	29J/2	30J/13
Butwell	2LT	29J/1	30J/13
Lavallec	2LT	29J/1	30J/13
Kelly	2LT	29J/1	30J/13
Gilpatrick	9SGT	27J/2	28J/11
Miller	7SGT	27J/2	28J/11
Holloway	7SGT	27J/1	28J/11
Garrison	7SGT	29J/1	30J/13
McLaughlin	6SGT	29J/1	30J/13
Rowe	6SGT	3J/1	31J/13
Hughes	6SGT	30J/1	31J/13
Smith, R.	5SGT	30J/1	31J/13
Duffig	5SGT	30J/1	31J/13
Ching	5SGT	30J/1	31J/13
Schauer	TCH	30J/2	31J/13
Williams	TCH	30J/2	31J/13
Perkins	TCH	30J/2	31J/13
Hunt	TCH	30J/2	31J/13
Taral	TCH	30J/2	31J/13
Kanzer	PFC	30J/2	31J/13
Pincay	PFC	30J/2	31J/13
Hyd	PFC	30J/2	31J/13

Blinken	PFC	31J/1	01A/14
Merrill	PFC	31J/1	01A/14
Ramsden	PFC	31J/1	01A/14
Yalowitz	PVT	31J/1	01A/14
Santos	PVT	31J/1	01A/14
Merci	PVT	31J/2	01A/14
Kantor	PVT	31J/2	01A/14
Walleri	PVT	31J/2	01A/14
Scanlan	PVT	31J/2	01A/14
Pomoroy	PVT	31J/2	01A/14
De Berry	PVT	31J/2	01A/14
Pesk	PVT	31J/2	01A/14
Gilbertson	9SGT	-	26J/09
Tasille	7SGT	-	"
Flynn	7SGT	-	"
Mintner	6SGT	-	"
Raymond	6SGT	-	"
Goldsmith	5SGT	-	"
Sweeney	5SGT	-	"
Lyons	5SGT	-	"
Cavan	5SGT	-	"
West	TCH	-	"
Lubhausel	TCH	-	"
Chin	TCH	-	"
Yarrow	TCH	-	"
Spender	PVT	-	"
Warren	PVT	-	"

În continuare erau enumerați toți cei 114 membri ai Blocului 31, mai puțin eu. În cele patru zile cât lucrasem acolo, văzusem lista asta de cel puțin o sută de ori.

Ordinea personalului era însă ciudată, deoarece nu avea nicio legătură cu funcția fiecăruia, dar am avut nevoie de numai un minut ca s-o înțeleg. Primele cinci nume aparțineau mecanicilor-santinele ai căror soldier-boy îi preluaseră cei din plutonul meu. După aceștia urmau toți ofițerii care avuseseră mufe și care fuseseră conectați începând cu data de 26 iulie – probabil nu toți odată, într-un singur grup mare.

La sfârșitul listei se găseau gradații și soldații care avuseseră mufe și care fuseseră conectați începând de alaltăieri. Teoretic, toți aveau să fie deconectați pe 9 august, vindecați de război.

Între cele două grupuri se găseau cei peste șaizeci de indivizi care, până acum, își petrecuseră toată viața cu handicapul normalității. De ieri, cei patru medici operau aproape non-stop. Echipa 1 instala cam cinci mufe pe zi, iar echipa 2 – probabil maeștrii din Zona Canal – în jur de opt.

Am auzit-o pe Amelia în dormitor, schimbându-se de hainele în care dormise. A apărut pieptănându-și părul și purtând o rochie roșu cu negru, mexicană, pe care n-o mai văzusem la ea.

– N-am știut că ți-ai cumpărat o rochie.

– Dr. Spencer mi-a dat-o. Mi-a spus c-o cumpărase pentru nevastă-sa, dar că nu fusese măsura potrivită.

– Frumoasă poveste.

A privit peste umărul meu.

– Mulți oameni…

– Operează cam o duzină pe zi, cu două echipe. Mă-ntreb dacă mai au timp să doarmă.

– În mod sigur, mănâncă. Și-a privit ceasul. Cât de departe este popota aia?

– Ajungem în două minute.

– De ce nu-ți schimbi cămașa și nu te bărbierești?

– Pentru Marty?

– Pentru mine. M-a împins ușor de umăr. Du-te! Vreau s-o mai sun pe Ellie.

M-am ras iute și am găsit o cămașă care nu fusese purtată decât o dată.

– Tot nu răspunde, m-a anunțat Amelia de alături. Nici la recepția motelului nu-i nimeni.

– Vrei să suni la clinică? Sau la hotelul lui Jefferson?

Ea a clătinat din cap și a apăsat tasta PRINT.

– După cină. Probabil c-a ieșit prin oraș.

O copie a graficului a ieșit din fanta imprimantei; Amelia a luat-o, a împăturit-o și a băgat-o în poșetă.

– Haide să vorbim cu Marty.

Popota era mică, dar, spre surpriza Ameliei, nu complet automatizată. Existau automate pentru unele gustări standard, simple, dar și o bucătărie adevărată, cu un bucătar pe care Julian l-a recunoscut.

– Locotenent Thurman?

– Julian! Tot nu pot tolera conectarea, de aceea m-am oferit voluntar în locul sergentului Duffy. Nu vă ascuțiți însă dinții, pot prepara doar patru-cinci lucruri. S-a uitat spre Amelia. Tu trebuie să fii… Amelia?

– Blaze, a spus Julian și le-a făcut cunoștință. Ai fost conectat cu ei mai multă vreme?

– Dacă vrei să-ntrebi dacă sunt de partea voastră, răspunsul este da. Am priceput ideea generală. Tu ai realizat partea matematică? a întrebat-o pe Amelia.

– Nu, doar cea de fizica particulelor. La matematică, am stat înapoia lui Julian și Peter.

El a început să pregătească două salate.

– Peter este cosmologul, nu? L-am văzut ieri la știri.

– Ieri? a întrebat Julian.

– N-ați aflat? L-au găsit rătăcind buimac pe nu-știu-ce insulă.

Thurman le-a povestit tot ce mai ținea minte din cele văzute.

– Dar nu-și amintește nimic despre lucrare? a întrebat Amelia.

– Cred că nu. Adică, sigur nu, dacă se crede în anul 2000… Crezi că-și mai poate reveni?

– Numai dacă aceia care i-au luat amintirile le-au păstrat undeva, a răspuns Julian, iar asta-i puțin probabil. Pare o chestie destul de grosolană.

– Bine cel puțin că trăiește, a zis Amelia.

– Nu ne ajută cu nimic chestia asta, a pufnit Julian, apoi a zărit căutătura Ameliei. Iartă-mă, dar ăsta-i adevărul!

Thurman le-a întins salatele și a început să prepare doi hamburgeri. A apărut și Marty, care a solicitat aceeași mâncare.

S-a așezat la capătul unei mese lungi. Marty s-a lăsat să cadă în scaun și și-a dezlipit un accelerator dinapoia urechii.

– Ar fi mai bine să dorm câteva ore.

– De cât timp operezi?

Bărbatul și-a privit ceasul fără să-l vadă.

– Nici nu vreau să știu. Tocmai am terminat cu coloneii. Echipa 2 a dormit până acum. Ei o să se ocupe de Tommy și de sergentul-major… cum îl cheamă?

– Gilpatrick, a răspuns Julian. I-ar fi de folos nițică umanizare.

Thurman a adus salata lui Marty.

–Urâtă chestia aia din Guadalajara, a comentat el. Am aflat-o de la Jefferson exact înainte de a mă deconecta de la Cei Douăzeci.

Majoritatea comunicațiilor dintre Guadalajara și Portobello se făceau prin circuit jac, nu prin telefonul tradițional– se transmiteau mai multe informații într-un timp mai scurt și, oricum, toți cei conectați aveau să afle, mai devreme sau mai târziu.

–Neglijență, a rostit Julian. Trebuiau să fi fost mai atenți cu femeia aia!

–În mod sigur.

Thurman a revenit la hamburgeri. Niciunul dintre ei nu știa că vorbeau despre două incidente diferite. Thurman fusese testat de două ori la conectare; fusese în contact când se aflase despre măcelul căruia îi căzuse Ellie victimă.

–Care femeie? a întrebat Marty între două mușcături.

Julian și Amelia au schimbat priviri.

–Nu știi despre Gavrila? Despre Ray?

–Nu. S-a-ntâmplat ceva cu Ray?

Julian a tras aer adânc în piept, apoi a expirat lent.

–E mort.

Marty a scăpat furculița din mână.

–Ray?

–Gavrila este un asasin al Mâniei Domnului, trimis s-o ucidă pe Blaze. A izbutit să introducă o armă în clinică și l-a împușcat.

–Ray? a repetat el.

Fuseseră prieteni de la terminarea liceului. A rămas nemișcat și alb la față.

–Ce-o să-i spun nevestei lui? A clătinat din cap. Le-am fost naș de cununie.

–Nu știu, a zis Julian. Nu poți spune pur și simplu: „Și-a dat viața în slujba păcii", deși, dintr-un punct de vedere, este adevărat.

–La fel de adevărat este că eu l-am scos din cabinetul lui sigur și confortabil, aducându-l în calea unei ucigașe demente.

Amelia i-a prins mâna între palmele ei.

–Nu te mai gândi la asta acum! Nimic din ce-ai putea face n-o să schimbe lucrurile.

Marty a privit-o fără s-o vadă.

–Nu-l așteaptă să revină mai devreme de 14 septembrie. Poate că Universul va exploda și totul va fi lipsit de importanță.

–Cel mai probabil, a rostit Julian, este că va fi unul dintre numele de pe lista lungă a victimelor. La fel de bine, poți aștepta să le anunți pe toate după final. După revoluția fără vărsare de sânge.

Thurman s-a apropiat tăcut și le-a servit hamburgerii. Auzise destule ca să-și dea seama că ei nu știau încă despre uciderea Elliei și despre faptul că Gavrila nu fusese prinsă.

A hotărât să nu le spună. Aveau s-o afle în curând. Poate că întârzierea se putea dovedi în avantajul lui.

Deoarece el nu intenționa să stea cu brațele încrucișate și să-i lase pe lunaticii aceștia să distrugă armata. Trebuia să-i oprească și știa cu exactitate cui urma să se adreseze.

În ciuda pâclei de migrenă care-l împiedica să comunice cu acești idealiști ce o apucaseră pe căi greșite, unele informații ajunseseră până la el. Așa era, de pildă, identitatea generalului Blaisdell și funcția lui importantă.

Blaisdell deținea autoritatea necesară pentru a neutraliza Blocul 31, cu un singur apel telefonic. Thurman trebuia să-l contacteze cât mai repede. „Gavrila" ar fi fost o parolă cât se poate de potrivită.

Când am revenit în apartamentul nostru, pe consolă exista un mesaj adresat Ameliei, nu mie, de a-l suna imediat pe Jefferson, pe linia protejată. Psihiatrul cina în camera lui de hotel din Guadalajara. Purta o armă într-un toc la subsuoară, un lansator de săgeți.

S-a uitat la noi, apoi a spus:

– Așază-te, Blaze.

Ea s-a lăsat încetișor în fotoliul din fața consolei.

–Nu știu cât de sigur ar trebui să fie Blocul 31. Bănuiesc că nu îndeajuns de sigur. Gavrila a evadat. A lăsat în urmă un șir de cadavre care indică un traseu ce duce spre tine. A ucis două persoane în clinică, iar pe una dintre ele se pare c-a torturat-o ca să-ți afle adresa.

–Nu… oh, *nu*!

Jefferson a încuviințat din cap.

–A ajuns acolo la scurt timp după plecarea voastră. Nu știm ce i-a spus Ellie înainte de a muri.

Asta m-a izbit mai tare decât o lovise pe ea. Amelia trăise cu Ellie, însă eu trăisem înlăuntrul ei.

Amelia a pălit și a vorbit aproape fără să miște buzele.

–A torturat-o…

–Da. Apoi a plecat direct la aeroport și a luat prima cursă spre Portobello. Acum se află undeva prin oraș. Trebuie să plecați de la premisa că știe cu exactitate unde vă găsiți.

–Nu poate intra aici, am rostit.

–Spune-mi altceva, Julian. Nici de aici nu putea *ieși*.

–Așa-i. Ești pregătit de conectare?

M-a privit cu ochii precauți ai medicului.

–Cu tine?

–Bineînțeles că nu. Cu plutonul meu. Ei asigură paza și le-ar fi de folos o descriere a nenorocitei ăleia.

–Sigur că da. Scuză-mă…

–Spune-le tot ce știi, apoi vom merge la Candi pentru o informare.

–Perfect… dar nu uita că Gavrila a fost conectată cu mine bidirecțional…

–Cum? Asta a fost inteligent din partea voastră!

–Ne gândiserăm că va fi în cămașă de forță pe durata evenimentelor. Era singura modalitate de a obține ceva de la ea și am aflat destule. Totodată însă, trebuie să presupunem că și ea a reținut multe de la mine și de la Spencer.

–Nu și adresa mea, a zis Amelia.

Jefferson a clătinat din cap.

–Eu n-o cunoșteam, și nici Spencer. Gavrila știe însă liniile generale ale Planului.

–La naiba! O să le transmită mai departe.

–Nu încă. Are un superior în Washington, dar deocamdată nu l-a contactat. Îl idolatrizează. Combinând asta cu fanatismul ei rigid, nu cred c-o să-i telefoneze până nu va putea anunța: „Misiunea îndeplinită".

–Oricum, n-ajunge să ne ferim de ea. Trebuie s-o prindem și să ne asigurăm că nu vorbește.

–S-o-nchidem într-o cameră.

–Sau într-o ladă, am spus.

El a încuviințat și a întrerupt legătura.

–S-o ucidem? a întrebat Amelia.

–Nu va fi nevoie. Ajunge s-o dăm pe mâna medicilor și va dormi până după ziua Z.

Probabil că era adevărat, m-am gândit, dar în scurt timp Amelia și cu mine urma să fim singurele persoane din această clădire *capabile* să ucidem.

Informațiile oferite de Candi au fost înspăimântătoare. Nu numai că Gavrila era feroce, bine antrenată și motivată de dragostea și teama de Dumnezeu și de avatarul Lui, generalul Blaisdell, dar avea să-i fie mai ușor decât crezuse Julian să pătrundă în Blocul 31. Principalele măsuri de securitate ale acestuia erau împotriva atacurilor militare sau ale gloatei civile. Nu avea nici măcar o alarmă împotriva spărgătorilor.

Bineînțeles, mai întâi trebuia să intre în bază. Au expediat la poartă descrieri ale ei în cele două ipostaze pe care le cunoșteau, însoțite de cópii ale amprentelor și scanărilor retinale, cu ordin ferm de capturare și încarcerare, și mențiunea „înarmată și periculoasă“.

În aeroportul Guadalajara nu existau camere TV de securitate, dar acestea abundau în Portobello. Dintre cele șase curse aeriene ce au sosit din Mexic în după-amiaza și seara aceea nu coborâse nicio

femeie care să semene cu Gavrila, dar asta putea însemna o a treia deghizare. Existaseră câteva femei care avuseseră înălțimea și silueta ei. Descrierile lor au fost, de asemenea, trimise la poartă.

De fapt– așa cum Jefferson ar fi putut prezice–, în paranoia ei, Gavrila cumpărase un bilet spre Portobello, dar nu-l folosise. Se deghizase în bărbat și luase o cursă aeriană către Zona Canal. Mersese pe chei, găsise un soldat beat care semăna cu ea și-l ucisese, luându-i uniforma și actele. Lăsase cea mai mare parte a trupului într-o cameră de hotel, dar mai întâi îi tăiase mâinile și capul, le ambalase bine și le expediase prin coletărie la o adresă fictivă din Bolivia. După aceea, luase monoraiul spre Portobello și pătrunsese în bază cu o oră înainte de a începe să fie căutată.

Nu avea, desigur, pistolul și cuțitul din plastic; nu luase cu ea nici chiar bisturiul pe care-l folosise asupra Elliei. În bază existau mii de arme, însă toate erau ținute sub cheie în rastele, exceptând pistoalele automate ale santinelelor și poliției militare. Uciderea unui polițist părea modalitatea cea mai prostească de obținere a unei arme. Gavrila s-a dus la magazia de arme și s-a învârtit pe acolo o vreme, cercetând-o, în timp ce se prefăcea că examinează anunțurile de pe avizier, apoi a așteptat la coadă pentru câteva minute, după care a plecat brusc, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva.

A ieșit din clădire și a revenit pe o ușă laterală. Urmând planul nivelului, pe care-l memorase, s-a dus direct la ÎNTREȚINERE. Pe ușă exista un grafic cu personalul de serviciu; Gavrila a intrat într-o cameră vecină și l-a chemat pe specialistul de la întreținere, anunțându-l că era așteptat imediat de maiorul Feldman. Specialistul a ieșit lăsând camera descuiată și femeia s-a strecurat înăuntru.

Avea la dispoziție cel mult nouăzeci de secunde să găsească un instrument ucigaș care să pară funcțional și a cărui lipsă să nu fie remarcată imediat.

A zărit un morman de automate M-31, stropite cu noroi, dar altfel în stare perfectă. Probabil fuseseră utilizate în cadrul unui exercițiu – de către ofițeri, care nu le curățau personal după aceea. A luat unul și l-a învelit într-un prosop kaki, alături de un încărcător de săgeți explozive și de o baionetă. Ar fi preferat săgețile otrăvite, mai silențioase, dar n-a zărit niciuna.

A ieșit din încăpere, fără a fi observată. Baza nu era tocmai genul de unitate militară în care soldații se puteau plimba nestingheriți cu pistoale-mitralieră, de aceea l-a păstrat învelit în prosop. Baioneta pusă în teacă a strecurat-o la centură, pe sub cămașă.

Legătura care-i comprima sânii era inconfortabilă, dar a păstrat-o pentru cazul în care i-ar fi putut oferi câteva secunde suplimentare de surpriză. Uniforma era largă și Gavrila aducea cu un soldat mai grăsuț, scund și cu torace larg. A pășit cu grijă.

Blocul 31 nu se deosebea cu nimic de celelalte din jur, exceptând un gărduleț scund, electrificat, și ghereta unei santinele. Spre seară femeia a trecut pe lângă gheretă, împotrivindu-se tentației de a-l ucide pe șoșonarul dinăuntru și de a pătrunde în forță, trăgând în tot ce mișca. Cu cele patruzeci de proiectile din încărcător ar fi putut produce un adevărat măcel, dar știa de la Jefferson că în clădire păzeau soldier-boy. Plutonul negrului, Julian. Julian Class.

Jefferson nu știuse însă nimic despre interiorul Blocului 31 – exact ceea ce-i trebuia ei acum. Dacă ar fi știut unde se afla Harding, ar fi putut crea o diversiune pentru soldier-boy, cât mai departe de locul

cu pricina, pentru ca apoi s-o ucidă. Clădirea era însă prea mare ca să intre pur și simplu, sperând s-o găsească în vreme ce soldier-boy-ii erau ocupați câteva minute.

În plus, era convinsă că și ei o așteptau. A trecut pe lângă bloc, fără să-l privească. Cu siguranță aflaseră despre crime și torturi. Ar fi putut oare folosi chiar cunoștințele respective împotriva lor? I-ar fi putut face să fie neglijenți, din cauza fricii?

Indiferent cum avea să procedeze, trebuia să acționeze în interiorul clădirii. În caz contrar, soldații din exterior s-ar fi ocupat de problemă, iar Harding ar fi fost protejată de soldier-boy.

A încremenit brusc, apoi s-a silit să meargă mai departe. Asta era! Să creeze o diversiune în exteriorul clădirii, dar să se afle înăuntru în clipa declanșării acesteia. Să-i urmeze pe soldier-boy până la țintă.

Iar după aceea, trebuia să se bizuie pe ajutorul Domnului. Soldier-boy-ii aveau să fie rapizi, deși probabil pacificați, dacă reușise proiectul umanizării. Trebuia s-o ucidă pe Harding, înainte de a fi imobilizată de ei.

Era însă perfect încrezătoare. Dumnezeu o ajutase să ajungă până aici; nu avea s-o abandoneze tocmai acum. Până și numele femeii, Blaze, era demonic, ca și misiunea ei. Totul părea perfect.

A cotit după un colț și a murmurat o rugăciune scurtă. Un copil se juca singur pe trotuar. Un dar al Domnului.

Eram întinși în pat, discutând, când consola a piuit semnalul de telefon. Era Marty.

Părea vlăguit, dar zâmbea.

– M-au scos din sala de operații, ne-a spus. În sfârșit, și vești bune, de la Washington. În *Ora Harold Burley* din seara asta au inclus un segment cu teoria voastră.

– Prezentată favorabil? a întrebat Amelia.

– Evident. N-am vizionat decât un minut – a trebuit să mă-ntorc la treabă –, dar de-acum ar trebui să fie descărcată în baza voastră de date. Vedeți despre ce-i vorba.

A închis și noi am găsit imediat programul.

Începea cu imaginea unei galaxii explodând spectaculos – efecte sonore și tot restul. A fost înlocuită treptat de profilul lui Burley, sobru ca de obicei, privind cataclismul.

– Este oare posibil ca aceștia să fim noi, peste numai o lună? Controversa este vie printre somitățile științifice. Dar nu numai savanții au întrebări, ci și poliția.

A apărut imaginea lui Peter, murdar și mizerabil, gol de la brâu în sus, ținând o plăcuță cu un număr pentru înregistrarea poliției.

– Acesta este Peter Blankenship, care de două decenii a fost unul dintre cei mai respectați cosmologi din lume. Astăzi el nu știe nici măcar numărul corect al planetelor din Sistemul Solar. Crede că trăiește în anul 2004 și este derutat de faptul că-i un tânăr de douăzeci de ani aflat într-un corp de șaizeci și patru de ani. Cineva s-a conectat cu el și i-a extras tot trecutul, până în 2004. De ce? Ce anume știa el? Stăm de vorbă cu Simone Mallot, șefa Biroului de Neuropatologie Legală al FBI.

O femeie în halat alb, înapoia căreia se zăreau o mulțime de echipamente sclipitoare.

– Dr. Mallot, ce ne puteți spune despre nivelul tehnicii chirurgicale utilizate asupra lui Peter Blankenship?

– Persoana care a utilizat-o trebuie privată de libertate. S-a întrebuințat, probabil greșit, o aparatură de vârf. Investigațiile microscopice desfășurate de IA dovedesc că, inițial, s-a încercat ștergerea unor amintiri specifice, de dată relativ recentă. În urma unor eșecuri repetate, s-a șters pur și simplu un bloc uriaș de memorie printr-o declanșare energetică. Ea a însemnat uciderea unei personalități și, după cum știm, distrugerea unei minți de excepție.

Lângă mine, Amelia a oftat stins și s-a aplecat, studiind consola cu atenție.

De pe ecran, Burley fascina cu privirea lui pătrunzătoare.

– Peter Blankenship știa ceva – sau, cel puțin, credea ceva ce ne afectează profund, pe voi și pe mine. El credea că, dacă nu vom întreprinde nimic pentru a stopa lucrurile, lumea va lua sfârșit pe data de 14 septembrie.

A urmat o imagine a rețelei de radiotelescoape de pe fața nevăzută a Lunii, lipsită complet de orice relație cu subiectul, scrutând răbdătoare Cosmosul. După aceea, a apărut Jupiter rotindu-se.

– Proiectul Jupiter, cel mai mare și mai complex experiment științific care a fost întreprins vreodată. Conform calculelor lui Peter Blankenship, el trebuie oprit. Apoi însă Peter Blankenship a dispărut, iar starea în care a reapărut este inadecvată pentru a-i

permite să facă vreo afirmație de natură științifică. Cu toate acestea, colaboratoarea lui, profesor Blaze Harding – un insert cu Amelia în amfiteatru –, a suspectat ceva anormal și a dispărut ea însăși. De undeva din Mexic, profesor Harding a expediat savanților din întreaga lume zeci de copii ale teoriei lui Blankenship, însoțite de structura matematică de la bază. Opiniile sunt împărțite.

Revenit în studio, Burley s-a întors către doi bărbați, dintre care unul îmi era cunoscut.

– Dumnezeule, Macro! a exclamat Amelia.

– În seara aceasta îi am alături de mine pe profesorii Lloyd Doherty și Mac Roman. Dr. Doherty colaborează de multă vreme cu Peter Blankenship, iar dr. Roman este șeful catedrei de științe de la Universitatea Texas, unde muncește și predă doamna profesor Harding.

– Predarea nu-i tot o muncă? am întrebat, dar Amelia mi-a făcut semn să tac.

Macro s-a lăsat pe spate, arborând o familiară expresie de automulțumire.

– În ultima vreme, doamna profesor Harding a avut parte de un stres sporit, datorat și unei idile cu un asistent, în paralel cu o altă relație amoroasă cu Peter Blankenship.

– Să rămânem la aspectul științific, Macro, a zis Doherty. Ai citit lucrarea. Ce crezi despre ea?

– Păi… este de-a dreptul fantasmagorică. Ridicolă!

–Explică-mi de ce anume.

–Lloyd, telespectatorii n-ar putea înțelege niciodată matematica implicată. Însă ideea în sine este absurdă– faptul că sfârșitul Universului ar putea fi cauzat de condițiile fizice obținute în interiorul unui obiect mai mic decât un bob de mazăre.

–Cândva, oamenii afirmau că este absurd să se creadă că un microb minuscul poate cauza moartea oamenilor.

–Este o analogie falsă! a protestat el, iar fața lui roșcovană s-a întunecat.

–Nu, este cât se poate de precisă. Totuși, sunt de acord cu tine, că nu va distruge Universul.

Macro a arătat spre Burley, apoi spre obiectiv.

–Este clar atunci!

–Va distruge doar Sistemul Solar, poate și galaxia, a continuat Doherty. Un colțișor relativ mic al Universului…

–Dar *va distruge* Pământul, a accentuat Burley.

–Da, chiar în mai puțin de o oră. Obiectivul camerei TV s-a apropiat de el. În privința asta, nu încape îndoială.

–*Ba da*! a exclamat Macro din off.

Doherty l-a privit nemulțumit.

–Chiar dacă ar exista dubii, ceea ce nu este cazul, ce probabilitate ar fi acceptabilă? Cincizeci la sută? Zece la sută? Unu la sută șanse că

toți oamenii vor muri?

–Știința nu operează în felul acesta. Situația nu-i nici în proporție de zece la sută adevărată.

–Și nici oamenii nu sunt *morți* în proporție de zece la sută. Doherty s-a întors spre Burley. Eroarea pe care am descoperit-o nu este legată de primele câteva minute, nici chiar de mileniile prezicerii, ci de extrapolarea ei la spațiul intergalactic.

–Mai exact? l-a îmboldit Burley.

–Finalmente, va rezulta de două ori mai multă materie, de două ori mai multe galaxii. Există loc pentru toate.

–Dacă un singur aspect al teoriei este greșit…, a început Macro.

–În plus, a continuat Doherty, se pare că acest lucru *s-a petrecut deja*, în alte galaxii. Astfel, chiar se clarifică anumite anomalii.

–Să revenim pe Pământ, a zis Burley, sau cel puțin în Sistemul Solar. Cât de dificil ar fi de stopat Proiectul Jupiter? Este, nu-i așa?

–Cel mai mare experiment științific desfășurat vreodată.

–N-ar fi mare lucru, în termenii științei. Ar fi suficient un simplu semnal radio emis de JPL. Dificil va fi să-i convingem pe oameni să emită un semnal care va pune capăt carierelor lor științifice. Dacă n-o vor face însă, carierele *tuturor* oamenilor vor lua sfârșit pe 14 septembrie.

–Continuă să fie aiureli iresponsabile, a pufnit Macro. Pseudoștiință, senzaționalism…

– Ți-au mai rămas vreo zece zile ca s-o dovedești, Mac.

Prim-plan al lui Burley clătinând din cap.

– Mie personal nu mi-ar plăcea să se încheie atât de repede.

Înregistrarea s-a terminat.

Am chicotit, ne-am strâns în brațe și am desfăcut o bere ca să sărbătorim. Apoi ecranul a piuit și s-a activat, fără ca eu să fi apăsat tasta de acceptare a apelului.

Era Eileen Zakim, noua șefă a plutonului meu.

– Julian, avem o problemă reală. Ești înarmat?

– Nu… adică, da. Am un pistol. Uitasem însă de el, ca și de bere; nici măcar nu-l verificasem dacă era încărcat. Ce s-a-ntâmplat?

– Nenorocita aia nebună de Gavrila este aici. Poate chiar în clădire. A ucis o fetiță de afară, ca să distragă santinela de la poartă.

– Dumnezeule! Nu avem un soldier-boy afară?

– Ba da, dar e singur și patrulează. Gavrila a așteptat ca soldier-boy-ul să ajungă în cealaltă parte a clădirii. După cum am reconstituit faptele, a înjunghiat copilul și l-a aruncat, muribund, pe ușa gheretei. Când șoșonarul a deschis ușa, i-a retezat beregata, apoi l-a târât până la ușa interioară, unde s-a folosit de amprentele lui ca s-o deschidă.

Scosesem pistolul și trăsesem zăvorul cu bolț al ușii.

– „Reconstituit"? Nu sunteți siguri?

– Nu putem ști, ușa interioară nu-i monitorizată. Ea l-a târât însă înapoi în gheretă și, dacă face parte din armată, știe cum funcționează încuietorile cu amprente palmare.

Am verificat încărcătorul pistolului. Opt proiectile cu ace. Fiecare proiectil conținea 144 de schije tăioase ca briciul; de fapt, erau bucăți de metal astfel pliate și sudate încât, când se apăsa pe trăgaci, se desfăceau în 144 de fragmente. Rezultatul era o grindină care-ți putea face praf brațul sau piciorul.

– Acum, dacă a intrat în clădire…

– Nu știm asta sigur.

– Dacă însă a intrat, mai există și alte încuietori cu amprente? Alte intrări monitorizate?

– Doar intrarea principală e monitorizată. Restul încuietorilor sunt mecanice. Oamenii mei verifică toate ușile.

M-am crispat auzind „mei".

– Bine. Noi suntem în siguranță aici. Ține-ne la curent.

– Fiți fără grijă.

Consola s-a întunecat. Amândoi am privit spre ușă.

– Poate că n-are cum să treacă prin ea, a zis Amelia. S-a folosit de un cuțit pentru fetița aceea și pentru santinelă.

Am clătinat din cap.

– Cred c-a făcut așa pentru propria satisfacție.

Gavrila aștepta ghemuită în masca unei chiuvete din spălătorie, cu M-31 în brațe, gata să tragă, și cu automatul de asalt al santinelei apăsând-o în coaste. Pătrunsese printr-o ușă de serviciu rămasă deschisă și o încuiase în urma ei.

În vreme ce privea printr-o crăpătură, răbdarea și intuiția i-au fost răsplătite. Un soldier-boy s-a apropiat neauzit de ușă, a verificat încuietoarea și a trecut mai departe.

După un minut, Gavrila a ieșit din ascunzătoare și și-a întins brațele, dezmorțindu-se. Trebuia să afle unde era femeia sau să găsească o modalitate de a distruge întreaga clădire. Iar asta cât mai repede. Era copleșită numeric, iar prin obținerea avantajului terorii, sacrificase posibilitatea surprizei.

În perete erau încastrate o consolă și o tastatură uzate, din plastic gri, acoperit de o peliculă de plastic alb. S-a apropiat de ele și a apăsat o tastă la întâmplare, iar consola s-a activat. Gavrila a tastat „director" și a fost răsplătită cu o listă a personalului. Blaze Harding nu figura acolo, dar exista Julian Class, în dreptul căruia scria 8-1841. Părea mai degrabă un număr de telefon decât al unei camere.

Acționând la nimereală, a deplasat cursorul până la numele bărbatului și a dat clic pe el. S-a afișat un alt număr, 241, mult mai util. Blocul avea două niveluri.

Un zăngănit brusc, asurzitor, a luat-o prin surprindere. S-a răsucit, ațintind ambele arme, însă fusese doar o mașină automată de spălat rufe, care-și începuse ciclul de funcționare.

Gavrila a ignorat liftul de marfă și s-a strecurat pe ușa masivă inscripționată IEȘIRE INCENDIU, care dădea pe o scară colbuită. Aparent, nu existau camere TV de securitate. Femeia a urcat iute și silențios la etaj.

S-a gândit o clipă, apoi a lăsat una dintre arme pe palier, lângă ușă. Ca s-o ucidă pe Harding, îi ajungea o singură armă. În plus, urma să se retragă rapid și dorea să beneficieze de un element de surpriză. Ei știau că luase automatul de asalt al santinelei, dar probabil n-aveau habar de M-31.

Întredeschizând foarte puțin ușa, a văzut că numerele impare se aflau pe peretele din fața ei, crescând de la stânga la dreapta. A închis ochii, a inspirat adânc și a murmurat o rugăciune scurtă, apoi a țâșnit brusc prin ușă, presupunând că o așteptau camere TV și soldier-boy.

Coridorul era pustiu. S-a oprit în fața camerei 241; într-o fracțiune de secundă a zărit plăcuța cu numele CLASS, a coborât automatul de asalt și a tras o rafală silențioasă în broască.

Ușa nu s-a deschis. A țintit cu cincisprezece centimetri mai sus, și de data aceasta a spulberat bolțul zăvorului. Ușa s-a deschis câțiva centimetri și Gavrila a rupt-o cu o lovitură de picior.

Julian se afla acolo, în întuneric, ținând pistolul cu ambele mâini, întins. Femeia s-a răsucit instinctiv când el a apăsat pe trăgaci și norul de schije care ar fi trebuit s-o decapiteze i-a smuls doar o bucată din umărul stâng. Ea a tras două rafale la întâmplare în beznă – rugându-se lui Dumnezeu să i le călăuzească nu spre el, ci spre savanta albă pe care venise s-o pedepsească – și a sărit îndărăt, ferindu-se de a doua salvă. A sprintat după aceea spre scară și a ieșit

pe ușă, în clipa când încărcătura următoare a lui Julian a redecorat coridorul.

Pe palier o aștepta un soldier-boy uriaș. Gavrila știa din cele văzute în mintea lui Jefferson că mecanicul care îl manipula fusese probabil umanizat și, deci, n-o putea ucide. Și-a golit încărcătorul în ochii lui.

Negrul i-a strigat să-și arunce arma și să vină înapoi, cu mâinile ridicate. Perfect. Probabil că între ea și savantă nu mai exista nimeni altcineva.

A deschis ușa cu vârful piciorului, ignorându-l pe soldier-boy-ul care bâjbâia orbește îndărătul ei, și a azvârlit pe coridor automatul inutil.

– Acum vino cât mai încet, a spus Class.

Gavrila a întârziat numai o clipă, pentru a-și vizualiza acțiunea, în timp ce a tras piedica lui M-31. Avea să se rostogolească pe coridor, apoi să slobozească o rafală prelungă, baleiată, în direcția lui. A sărit.

Nu fusese bine. Negrul a tras înainte ca ea să fi atins podeaua, și Gavrila a simțit o durere sfâșietoare în pântece. Și-a văzut propria moarte derulându-se, un nor de sânge și de măruntaie, când umărul ei a lovit linoleumul, și a încercat să-și încheie rostogolirea, dar n-a izbutit decât să lunece. A reușit să se scoale în genunchi și coate și ceva umed i-a căzut din corp. S-a prăbușit cu fața spre negru și, printr-o ceață tot mai întunecată, a înălțat arma spre el. Bărbatul a spus ceva și lumea s-a sfârșit.

– Aruncă-l, am strigat, dar ea m-a ignorat și a doua salvă i-a dezintegrat capul și umerii.

Am tras din nou, reflex, distrugând M-31 și mâna care-l ațintea și transformându-i pieptul într-o cavitate de un roșu strălucitor. Înapoia mea, Amelia a icnit și a fugit spre baie, ca să vomite.

Eu a trebuit să privesc. De la brâu în sus, Gavrila nici măcar nu mai arăta a om – era doar un amestec oribil de carne sfârtecată și de haine zdrențuite. Restul trupului nu-i fusese atins. Am ridicat palma ca să acopăr spectacolul oribil și m-am simțit oarecum îngrozit să văd că partea de jos a corpului avea o poziție destinsă, ba chiar excitantă.

Un soldier-boy a împins încet ușa, deschizând-o. Senzorii îi fuseseră distruși.

– Julian? s-a auzit glasul lui Candi. Nu pot vedea. Ești bine?

– Sunt în regulă, Candi. Cred că s-a terminat. Vin întăriri?

– Claude. Este pe scări.

– Mă duc la mine-n cameră.

M-am întors și am intrat în cameră, condus parcă de un pilot automat. Aproape că vorbisem serios când spusesem că mă simțeam în regulă. Tocmai transformasem un om într-un maldăr de carne aburind; ce naiba, asta mi-era meseria!

După ce se spălase pe față, Amelia lăsase apa să curgă. Nu reușise să ajungă la timp la toaletă și acum încerca să curețe mizeria cu hârtie igienică. Am pus pistolul pe masă și am ajutat-o să se ridice.

– Întinde-te, scumpo! Mă ocup eu de asta.

Plângea. A încuviințat, cu capul în pieptul meu, și m-a lăsat s-o conduc spre pat.

După ce am curățat totul și am aruncat hârtia, m-am așezat pe pat și am încercat să mă gândesc. Nu puteam însă depăși imaginea oribilă a femeii explodând de trei ori, la fiecare apăsare a mea pe trăgaci.

Când aruncase automatul afară, fără un cuvânt, știusem cumva că va apărea trăgând. Apăsasem deja trăgaciul pe jumătate, când ea țâșnise pe coridor.

Auzisem un răpăit înfundat, probabil arma ei silențioasă orbind-o pe Candi. Iar apoi, când se descotorosise de ea fără ezitare, bănuisem că era descărcată și că mai avea una.

Totuși, sentimentul pe care-l încercasem atunci când începusem să apăs pe trăgaci și o așteptasem să apară… În soldier-boy, nu mă simțisem niciodată așa. Pregătit.

Îmi dorisem realmente să iasă și să moară. Îmi dorisem realmente s-o ucid.

Mă schimbasem oare atât de mult în câteva săptămâni? Sau nu puteam vorbi despre o schimbare? Băiatul din Liberia fusese altceva, un „accident industrial" pe care, de fapt, nu-l cauzasem eu și, dacă aș fi putut, l-aș fi readus la viață.

Pe Gavrila n-aș fi readus-o la viață decât ca s-o ucid din nou.

Dintr-un motiv necunoscut, mi-am amintit de mama și de furia ei când fusese asasinat președintele Brenner. Pe atunci aveam patru ani. Ulterior, aflasem că mama nu-l plăcuse deloc pe Brenner, iar asta înrăutățise și mai mult lucrurile, pentru că ea se simțise cumva

complice la crimă. Ca și cum asasinatul ar fi fost un fel de împlinire a dorinței.

Acel sentiment nu se apropiase însă nici pe departe de ura personală pe care o simțeam pentru Gavrila – în plus, ea aproape că nici nu fusese o ființă omenească. Parcă aș fi ucis un vampir. Un vampir care o urmărea obsedat pe femeia pe care o iubeam.

Amelia tăcea acum.

– Îmi pare rău de ceea ce ai văzut. A fost teribil.

Ea a încuviințat, rămânând cu fața îngropată în pernă.

– Cel puțin s-a terminat. Partea asta s-a terminat.

Am masat-o pe spate și am murmurat cuvinte de încuviințare. Nu știam că Gavrila – aidoma vampirului – avea să iasă din mormânt, ca să ucidă din nou.

În aeroportul Guadalajara, Gavrila scrisese un bilet scurt către generalul Blaisdell și-l sigilase într-un plic, purtând adresa lui de acasă. Pe acesta îl introdusese la rându-i în alt plic, adresat fratelui ei, cu rugămintea de a-l expedia dacă ea nu-l suna până dimineață.

Pe bilet scria: *Dacă până acum n-ai primit nicio veste de la mine, înseamnă că am murit. Conducătorul grupului care m-a omorât este gen.-maior Stanton Roser, cel mai periculos om din America. Ochi pentru ochi?*

Gavrila.

După ce expediase avertismentul, își dăduse seama că nu era îndeajuns și, în avion, acoperise alte două pagini, încercând să aștearnă tot ceea ce-și putea reaminti din cele întrevăzute în mintea lui Jefferson. În privința asta, norocul îi surâse celeilalte părți. Gavrila pusese plicul la o cutie poștală din Zona Canal și scrisoarea ajunsese în mod automat la serviciul Informații al armatei, unde un sergent plictisit citise o parte din ea, după care o distrusese, socotind că era opera unei nebune.

Cu toate acestea, Gavrila nu fusese singura din tabăra adversă care aflase de Plan. Locotenentul Thurman a auzit de moartea ei la câteva minute după ce se petrecuse; a pus lucrurile cap la cap, și-a îmbrăcat uniforma și s-a topit în noapte. A ajuns fără probleme la ghereta santinelei. Șoșonarul adus în locul celui ucis de Gavrila era mai rău decât catatonic. L-a salutat energic pe Thurman și l-a lăsat să treacă fără să-i pună nicio întrebare.

Locotenentul nu avea bani pentru o cursă aeriană civilă, așa că a trebuit să riște, folosindu-se de uniforma militară. Dacă ar fi fost întrebat de ordinul de deplasare sau dacă ar fi trebuit să fie supus unei scanări retinale de securitate, ar fi fost arestat nu numai pentru părăsirea unității fără aprobare, ci și pentru nesupunere la detenție administrativă.

A beneficiat însă de o combinație între noroc, cacealma și planificare. A părăsit baza la bordul unui elicopter de aprovizionare care revenea în Zona Canal. El știa că în ZC domnea de luni de zile un haos birocratic, încă de când ea fusese desprinsă de Panama și devenise Teritoriu al Statelor Unite. Baza militară aviatică de acolo nu era tocmai în străinătate, dar nici într-un stat federal. S-a înscris pe o listă de așteptare la o cursă spre Washington, scriindu-și numele

greșit, iar peste o jumătate de oră și-a arătat în goană cardul ID și s-a îmbarcat.

A ajuns în zori la Baza Andrews a Forțelor Aeriene, a înfulecat un mic dejun zdravăn la popota ofițerilor în tranzit, apoi s-a învârtit de colo-colo până la nouă și jumătate, când i-a telefonat generalului Blaisdell.

Gradul de locotenent n-a oferit o deplasare foarte rapidă prin centralele telefonice ale Pentagonului. A fost nevoit să discute cu doi civili, doi sergenți și un alt locotenent, spunându-le tuturor că avea un mesaj personal pentru generalul Blaisdell. Finalmente, a ajuns la un colonel, care era asistentul administrativ al generalului.

Colonelul era o femeie atrăgătoare, cu câțiva ani mai vârstnică decât Thurman. Ea l-a examinat suspicios.

–Suni din Andrews, i-a spus, dar conform computerului meu ești staționat în Portobello.

–Corect. Beneficiez de o învoire pe caz de deces.

–Ridică învoirea spre obiectiv.

–N-o am, a strâns el din umeri. Bagajele mi-au fost rătăcite.

–Ți-ai pus actele *în* bagaje?

–Din greșeală.

–S-ar putea să te coste greșeala asta, locotenent. Care este mesajul pentru general?

–Cu tot respectul, doamnă colonel, este strict personal.

–Dacă este atât de personal, ai face bine să-l scrii pe hârtie și să i-l expediezi pe adresa de acasă. Eu aprob tot ce intră în biroul acesta.

–Vă rog! Spuneți-i că-i din partea surorii sale…

–Generalul n-are nicio soră.

–Surorii sale *Gavrila*, a insistat el. Are necazuri.

Capul femeii a tresărit brusc și s-a adresat cuiva de după ecran.

–Da, domnule general. Imediat.

A apăsat o tastă și chipul i-a fost înlocuit de sigiliul verde DARPA. Peste acesta a pâlpâit o bară de criptare, ce s-a dizolvat, lăsând să apară chipul generalului. Blaisdell părea blând, aidoma unui bunic.

–Ai protecție la terminalul acela?

–Nu, domnule general. Este un telefon public, dar sunt singur.

Blaisdell a încuviințat din cap.

–Ai vorbit cu Gavrila?

–Indirect, domnule general. A privit în jur. A fost capturată și i s-a instalat o mufă. Pentru scurt timp, m-am conectat cu cei care au capturat-o. Este moartă, domnule general.

Chipul celuilalt nu și-a modificat expresia.

–Și-a încheiat misiunea?

– Dacă misiunea era să scape de savantă, nu și-a îndeplinit-o, domnule general. A fost ucisă în decursul tentativei.

În timp ce vorbeau, generalul a făcut două gesturi banale din mână – semnale de recunoaștere pentru expiratori și pentru membrii Mâniei Domnului. Evident, Thurman n-a răspuns la niciunul.

– Domnule general, este vorba despre o conspirație…

– Știu, fiule. Să continuăm discuția aceasta între patru ochi. Voi trimite o mașină să te ia. Vei fi anunțat prin sistemul de difuzoare publice.

– Am înțeles, domnule general, a rostit Thurman către ecranul gol.

Timp de o oră, locotenentul a băut câteva cafele, răsfoind un ziar fără să-l citească. Apoi și-a auzit numele la difuzoare; limuzina generalului îl aștepta în parcare.

S-a prezentat acolo și a fost surprins să constate că limuzina era șofată de un om, o tânără sergent, micuță, purtând uniformă de luptă. I-a deschis portiera din spate. Ferestrele erau oglinzi opace.

Bancheta era moale și lată, dar acoperită cu un plastic inconfortabil. Șoferul nu i-a adresat niciun cuvânt, ci a pornit o muzică de jazz în surdină. De fapt, nici nu șofa; citea dintr-o Biblie de tip vechi, tipărită pe hârtie, ignorând monotonia adormitoare a imenselor module Grossman cenușii ce adăposteau, fiecare în parte, câte un sfert de milion de oameni. Thurman era fascinat de ele. Cine ar fi fost de acord să trăiască acolo în mod voluntar? Desigur, majoritatea locuitorilor erau probabil recruți guvernamentali, care oricum nu puteau pleca până nu-și încheiau stagiul.

Au mers mai mulți kilometri în lungul unui râu, au traversat o centură de verdeață, apoi au urcat o rampă de acces spre o șosea lată, care ducea la Pentagon – în realitate, erau două pentagoane: clădirea mică, cea inițială, se afla în interiorul celei în care se desfășurau majoritatea activităților. Thurman a putut zări întreaga structură numai pentru câteva secunde, apoi mașina s-a înscris pe un arc de beton lung, coborând către destinație.

S-au oprit lângă o platformă de încărcare, identificată doar prin litere galbene și jupuite de timp – BLCRDE21. Șoferul a lăsat Biblia, a coborât și a deschis portiera pentru Thurman.

– Vă rog să mă urmați, domnule locotenent.

Au trecut printr-o ușă automată și au pătruns direct într-un ascensor ai cărui pereți erau o regresie infinita de oglinzi. Șoferul a atins cu palma o comandă și a spus:

– Generalul Blaisdell.

Ascensorul s-a târât aproape un minut, timp în care bărbatul a studiat un milion de Thurmani îndepărtându-se în patru direcții și a încercat să nu se holbeze la diversele unghiuri atrăgătoare ale însoțitoarei sale. O credincioasă – nu era genul lui, totuși avea un funduleț apetisant.

Ușile s-au deschis și ei au pășit într-o anticameră tăcută, sărăcăcios mobilată. Sergentul a trecut înapoia mesei și a activat o consolă.

– Anunțați-l pe domnul general că a sosit locotenentul Thurman.

I s-a răspuns printr-o șoaptă neclară și ea a încuviințat din cap.

– Pe aici, domnule locotenent.

Următoarea încăpere aducea mai mult cu cabinetul unui general-maior – lambriuri de lemn, tablouri adevărate pe pereți, o fereastră falsă ce prezenta muntele Kilimanjaro. Un perete întreg era acoperit cu distincții, decorații și holograme ale generalului alături de patru președinți.

Bătrânul militar s-a ridicat rapid dinapoia biroului larg cât un pogon, dar având tăblia complet goală. În mod evident, făcea sport – era suplu, iar ochii îi scânteiau de viață.

– Te rog, ia loc aici, locotenent. A indicat două fotolii capitonate cu piele, după care s-a întors către sergent. Trimite-l înăuntru pe domnul Carew.

Thurman s-a așezat stingher.

– Domnule general, nu știu câți oameni ar trebui să…

– Domnul Carew este civil, dar putem avea încredere în el. Este specialist în informații. Se va conecta cu tine și ne va economisi mult timp.

Thurman a simțit amenințarea unei migrene.

– Este absolut necesar, domnule general? Mă refer la conectare…

– Da, da, absolut necesar. Domnul Carew este martor expert în conectări în sistemul juridic federal. Este o minune, realmente o minune!

Minunea a intrat, fără să scoată un cuvânt. Părea propria sa statuie de ceară. Purta un sacou sobru și un șnur în loc de cravată. S-a așezat în celălalt fotoliu și a derulat două jacuri din cutia aflată pe masa dintre el și Thurman.

Locotenentul a deschis gura, ca să explice, apoi s-a conectat. Carew l-a urmat.

Thurman s-a încordat și ochii i s-au dat peste cap. Carew l-a privit cu interes și a început să răsufle greu, transpirația brobonindu-i fruntea.

După câteva minute, s-a deconectat și Thurman s-a înmuiat, leșinând.

– I-a fost greu, a spus Carew, dar am multe informații interesante.

– Le-ai preluat pe toate? a întrebat generalul.

– Tot ce avem nevoie, plus altele.

Thurman a început să tușească și, lent, a revenit la o poziție firească în scaun. Cu o mână și-a cuprins fruntea, iar cu cealaltă și-a masat o tâmplă.

– Domnule general… mă scuzați, dar pot cere un analgezic?

– Bineînțeles. Sergent?

Femeia a ieșit și a revenit cu un pahar de apă și o tabletă. Locotenentul a înghițit-o recunoscător.

– Și acum… domnule general? Ce facem în continuare?

–Ceea ce trebuie să faci *tu*, fiule, este să te odihnești. Sergentul te va duce la un hotel.

–Domnule general, nu am nici cardul de rații, nici bani. Toate au rămas în Portobello. Eram în detenție administrativă.

–Nu-ți face griji! Ne vom ocupa noi de toate.

–Mulțumesc, domnule general.

Migrena dispărea, totuși a trebuit să închidă ochii în ascensorul cu oglinzi, dacă nu dorea să se vadă vomitând multiplicat de o mie de ori.

Limuzina nu se clintise. S-a așezat recunoscător pe plasticul moale și lunecos.

Șoferul a închis portiera și a trecut pe locul din față.

–Hotelul la care mergem este-n centru? a întrebat el.

–Nu, a răspuns femeia și a pornit motorul. La cimitirul Arlington.

S-a întors, a ridicat un pistol calibrul 5,5 mm cu amortizor și l-a împușcat o dată în ochiul stâng. Bărbatul a întins o mână rășchirată spre clanța portierei, iar ea s-a aplecat și l-a împușcat din nou, lipindu-i țeava de tâmplă. S-a strâmbat, dezgustată de mizeria pe care o făcuse, apoi a apăsat butonul care pilota mașina spre cimitir.

Marty și-a lansat bomba, aducând un amic la micul dejun. Mâncam de la automate, așa cum obișnuiam diminețile, când el a apărut cu

cineva pe care nu l-am recunoscut de la început. Când a zâmbit însă, mi-am amintit de diamantul încrustat în incisiv.

–Soldat Benyo?

Era unul dintre mecanicii-santinele înlocuiți de fostul meu pluton.

–În carne și oase, domnule sergent.

A dat mâna cu Amelia și s-a prezentat, apoi s-a așezat și și-a turnat o ceașcă de cafea.

–Care-i problema? am întrebat. Procedura a dat greș?

–Nu, a zâmbit el din nou. N-a durat însă *două săptămâni*.

–Poftim?

–Nu durează două săptămâni, a intervenit Marty. Benyo este umanizat, și la fel și ceilalți.

–Nu pricep.

–Stabilizatorul tău, Candi, a făcut parte din buclă. Ăsta-i clenciul! Dacă ești conectat cu cineva deja umanizat, nu durează decât vreo două zile.

–Dar… Jefferson de ce-a avut nevoie de două săptămâni?

Marty a izbucnit în râs.

–*N-a avut nevoie*! Era deja umanizat după două zile, însă oamenii nu și-au dat seama, pentru că el a fost primul… În plus, din capul

locului, fusese nouăzeci la sută de partea noastră. Toți, inclusiv Jefferson, se concentrau asupra lui Ingram.

– Dacă însă iei un individ ca mine, a continuat Benyo, care uram ideea din capul locului și nici nu eram tocmai omul cel mai drăgălaș ce naiba, *toți* și-au putut da seama când am fost convertit!

– Și *ești* convertit? a întrebat Amelia.

El a devenit sobru și a încuviințat din cap, sacadat.

– Nu simți ranchiună pentru că nu mai ești… cel de dinainte?

– Este greu de explicat. Sunt *tot* omul de dinainte, dar și mai mult, înțelegeți? A desfăcut brațele, într-un gest de neputință. Vreau să spun că eu însumi n-aș fi putut afla nici într-un milion de ani cine eram cu adevărat, deși totul exista acolo. Aveam nevoie de ceilalți, care să-mi arate.

Amelia a surâs și a clătinat din cap.

– Pare un fel de convertire religioasă.

– Într-un fel, asta și este, am spus. În cazul Elliei, chiar asta s-a întâmplat.

N-ar fi trebuit să aduc vorba despre Ellie – Amelia s-a înnegurat la chip. Mi-am pus palma peste mâna ei. Pentru o clipă, toți am tăcut, după care Amelia a vorbit din nou:

– În cazul ăsta, cum se modifică graficul de lucru?

– Dacă am fi știut dinainte de a începe acțiunea, am fi accelerat totul – bineînțeles, așa vom proceda pe termen lung, când ne vom apuca să

schimbăm lumea. În clipa de față, factorul limitator este capacitatea operatorie a medicilor. Intenționăm să terminăm ultimele implanturi pe data de 31 iulie. În felul acesta, până pe 3 august ar trebui să avem o clădire plină de convertiți, de la generali la soldați.

– Ce-i cu prizonierii de război? am întrebat. McLaughlin nu i-a convertit în două zile, nu?

– Repet, n-am cunoscut aspectul ăsta din capul locului. El n-a fost conectat cu ei mai mult de câteva ore o dată. Ar fi util de aflat dacă treaba asta dă rezultate cu mii de oameni simultan.

– De unde știi care-i varianta corectă? a intervenit Amelia. Două săptămâni dacă sunt „normali“, însă două zile dacă unul dintre convertiți stă permanent cu ei. Nu cunoști nimic despre stările intermediare.

– Așa-i. Și-a frecat ochii și s-a strâmbat. Și nici n-avem timp de experimentări. Se pot face niște cercetări fascinante, dar, după cum am spus și la St. Bart, deocamdată nu facem știință.

Telefonul i-a piuit.

– Scuzați-mă o clipă.

Și-a atins cercelul și a ascultat, privind în gol.

– Bine… Te sun eu. Da.

A clătinat din cap.

– Probleme? am întrebat.

–S-ar putea să nu fie mare lucru, dar s-ar putea să fie un dezastru. Ne-a părăsit bucătarul.

N-am înțeles din capul locului despre ce era vorba.

–Thurman a dezertat?

–Mda. A ieșit din clădire aseară, imediat după ce-ai… după ce-a murit Gavrila.

–Nu se știe încotro a plecat?

–Ar putea fi oriunde în lume. Poate fi chiar în Portobello, în toiul unei orgii. Tu te-ai conectat cu el, Benyo?

–Nu. S-a conectat însă Monez, și eu sunt tot timpul cu Monez. Așa c-am prins câte ceva. Nu mare lucru– știți ce migrene avea…

–Ai vreo impresie la mâna a doua despre el?

–Părea un tip normal… Și-a frecat bărbia gânditor. Cred că era ceva mai atras de armată decât restul. Vreau să spun că-i plăcea ideea de armată.

–În cazul ăsta, nu-i plăcea prea mult ideea noastră.

–Nu știu. Probabil că nu.

Marty și-a privit ceasul.

–Trebuie să fiu în sala de operații peste douăzeci de minute. Voi instala mufe până la ora unu. Julian, încerci tu să-i dai de urmă?

–O să fac tot ce pot.

– Benyo, conectează-te cu Monez și cu oricine a mai fost cu Thurman. Trebuie să aflăm cât de multe știe.

– Sigur că da. S-a ridicat. Cred că Monez trebuie să fie prin sala de jocuri.

L-am privit îndepărtându-se.

– Cel puțin, habar n-avea cine era generalul.

– De Roser n-avea cum să știe, a încuviințat Marty. Este însă posibil să fi aflat numele șefului Gavrilei, Blaisdell, de la unul dintre cei din Guadalajara. Vreau să știu dacă a primit această informație. Și-a privit din nou ceasul. Discută cu Benyo peste vreo oră. Până atunci, verifică toate cursele spre Washington.

– O să fac tot ce pot, Marty, dar odată ce-a ieșit din Portobello, trebuie să existe mii de modalități de a ajunge la Washington.

– Ai dreptate. Poate c-ar trebui să așteptăm și să vedem dacă Blaisdell face vreo mișcare.

N-a trebuit să așteptăm prea mult.

Blaisdell a petrecut câteva minute discutând cu Carew; „descărcarea“ completă de informații, pe care le obținuseră din ședința de conectare, ar fi durat câteva ore de interogare răbdătoare sub hipnoză, totuși generalul a aflat că între momentul conectării Gavrilei în Guadalajara și moartea ei petrecută la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare trecuseră aproape două zile, despre care nu se știa nimic. Ce anume aflase ea când plecase spre Portobello?

A rămas în cabinet până a primit mesajul codificat din partea șoferului său, care-l anunța că rezolvase problema, apoi a plecat spre casă, conducându-și singur mașina – o excentricitate care, uneori, era utilă.

Generalul locuia singur, cu roboți casnici și santinele soldier-boy, într-o vilă de pe malul Potomacului, la mai puțin de o jumătate de oră de Pentagon. Clădirea datând din secolul al XVIII-lea, cu bârnele originale ale structurii de rezistență vizibile și cu podeaua din scânduri curbată de vechime, corespundea cu imaginea pe care Blaisdell o avea despre sine – un om predestinat să schimbe istoria lumii.

Acum destinul său era să pună capăt lumii.

Și-a turnat cele treizeci de grame zilnice de whisky într-un pahar de cristal masiv și s-a așezat să-și lectureze corespondența. Când a activat consola, înainte să se afișeze indexul, un led a pâlpâit anunțându-l că primise poștă fizică.

Era ceva neașteptat… A cerut să-i fie adusă și robotul s-a întors cu un singur plic, lipsit de adresa expeditorului, expediat din Kansas City în decursul dimineții. Partea interesantă, ținând seama de intimitatea anumitor aspecte ale relației lor, era că Blaisdell nu recunoscu scrisul Gavrilei.

A citit de două ori mesajul laconic, apoi a ars hârtia. Stanton Roser, omul cel mai periculos din America? Cât de improbabil și cât de convenabil – sâmbătă dimineața, trebuiau să se întâlnească pentru o partidă de golf la Bethesda Country Club. Golful putea fi un sport periculos…

A abandonat corespondența electronică și a deschis o legătură cu computerul său din Pentagon.

– Bună seara, generale, a rostit acesta cu glas modulat și asexuat.

– Listează-mi toate proiectele clasificate cel puțin „secret“ care au fost inițiate în ultima lună – nu, în ultimele opt săptămâni – de departamentul Resurse Umane și Management. Elimină-le pe cele care nu au legături cu generalul Stanton Roser.

Lista cuprindea numai trei proiecte; a rămas surprins că un volum așa redus din activitatea lui Roser era secret. Însă unul dintre „proiectele“ respective era în esență un fișier conținând diverse alte acțiuni secrete, mai precis 248 de intrări. L-a tipărit și le-a examinat pe celelalte două, separate deoarece erau etichetate „Strict Strict Secret“.

Aparent, cele două nu aveau legătură între ele, atâta doar că ambele fuseseră inițiate în aceeași zi și – aha!

În același loc, în Panama. Unul era un experiment de pacificare a prizonierilor de război dintr-un lagăr, iar celălalt o schemă de evaluare managerială în Fort Howell din Portobello.

De ce nu-i dăduse Gavrila mai multe detalii? A blestemat predilecția femeii pentru acțiunile spectaculoase și încărcate de mister!

Când plecase ea în Panama? Asta ar fi fost mai simplu de aflat.

– Listează-mi toate solicitările de călătorie sub egida DARPA din ultimele două zile.

Interesant… Gavrila cumpărase un bilet spre Portobello sub un nume de cod feminin și un bilet spre Zona Canal sub un nume de cod masculin. În care din cele două curse aeriene se suise, de fapt? Biletul fusese scris pe o hârtie cu antet Aeromexico, însă asta nu-l ajuta cu nimic; ambele curse foloseau ca intermediar compania respectivă.

Ei bine, ce identitate utilizase în Guadalajara? Computerul a răspuns că niciunul dintre numele de cod nu intrase în oraș în ultimele două săptămâni, dar se putea presupune, pe bună dreptate, că Gavrila nu se chinuise să se deghizeze în bărbat în timp ce o urmărise pe savantă. Prin urmare, era mai probabil ca la plecarea din Guadalajara să fi recurs la deghizare, pentru a evita să fie recunoscută.

De ce Panama, de ce Zona Canal și de ce asocierea cu insipidul moș Stanton? De ce nu revenise Gavrila în Statele Unite după ce teoria blestematei ăleia despre Proiectul Jupiter se revărsase în toate programele de știri?

Ei bine, la ultima întrebare cunoștea răspunsul. Gavrila privea atât de rar știrile, încât probabil nici nu avea habar cine era președinte. De parcă țara chiar *ar fi avut* un președinte în ziua de azi.

Bineînțeles, Zona Canal putea fi o cacealma. De acolo, ea ar fi putut ajunge în Portobello în câteva minute. De ce însă ar fi dorit să ajungă în oricare dintre aceste locuri?

Cheia era Roser. Roser o proteja pe savantă, ascunzând-o în una din cele două baze.

– Listează-mi americanii decedați în Panama în ultimele douăzeci și patru de ore, eliminând misiunile de luptă.

Perfect: doi în Fort Howell. Un soldat bărbat „UTSG", ucis în timpul serviciului de gardă, și o femeie neidentificată. Deloc surprinzător, detaliile ultimului caz erau disponibile numai cu aprobarea departamentului Resurse Umane și Management.

A cerut amănunte despre UTSG, pentru care nu existau restricții, și a aflat că bărbatul fusese ucis în timp ce păzea clădirea administrației centrale. Asta fusese probabil opera Gavrilei.

Un piuit slab și în colțul ecranului a apărut imaginea lui Carew. Generalul a atins-o cu cursorul și pe ecran s-a afișat un raport de o sută de mii de cuvinte de hipertext. Blaisdell a suspinat și a decis să mai ia o doză de whisky, de data asta în cafea.

Aveam să fim oarecum înghesuiți în Blocul 31. Cei din Guadalajara erau prea vulnerabili; nu se putea ști de câți fanatici ca Gavrila dispunea Blaisdell. Așa încât experimentul nostru administrativ a avut nevoie brusc de vreo douăzeci de consultanți civili – grupul Saturday Night Special și Cei Douăzeci. Alvarez a rămas cu nanoforja, însă toți ceilalți au șters-o din Mexic în următoarele douăzeci și patru de ore.

Nu eram convins că ar fi fost o idee excelentă – la urma urmelor, Gavrila ucisese aici aproape tot atâția oameni câți ucisese și în Guadalajara. Totuși, santinelele păzeau *realmente* de acum; erau trei soldier-boy, nu doar unul.

În felul acesta, se simplificase graficul de umanizare. Până atunci, folosiserăm pe rând doar câte unul din Cei Douăzeci, prin intermediul unei linii telefonice din clinica Guadalajara. Acum, când

se aflau fizic în Blocul 31, îi puteam utiliza câte patru simultan, prin rotație.

Așteptam cu nerăbdare nu atât revederea cu Cei Douăzeci, cât mai degrabă cu ceilalți – vechii mei prieteni cu care acum împărțeam aceeași incapacitate de a citi mințile. Toți cei care aveau mufe erau complet prinși în acest proiect gigantic, în cadrul căruia Amelia și cu mine fuseserăm reduși la rolul de asistenți retardați. Era bine să te afli printre persoane cu probleme banale, non-cosmice. Persoane care aveau timp pentru problemele *mele* banale. Cum ar fi al doilea om ucis… Indiferent cât de mult și-ar fi meritat soarta Gavrila și cum o atrăsese asupra ei, rămâneau degetul meu pe trăgaci, capul meu plin de imaginile de neșters ale ultimelor ei clipe oribile de viață.

Nu doream să discut despre asta cu Amelia, nici acum și probabil nici pentru multă vreme.

Reza și cu mine am ieșit seara pe peluza din spatele clădirii, încercând să distingem câteva stele ascunse de luminile și de smogul orașului.

– Este imposibil să te fi afectat în aceeași măsură ca băiatul, a spus el. Dacă a existat vreodată o ființă care s-o merite, ea a fost.

– La naiba, am mormăit și am mai deschis o bere. La un nivel visceral, nu contează deloc cine erau sau ce au făcut. Puștiul a căpătat o pată roșie pe piept și a căzut mort. Cât despre Gavrila, i-am împroșcat măruntaiele, creierii și *brațele* pe tot coridorul.

– Și nu-ți poți lua gândul de la asta.

– Îmi este imposibil. (Berea nu se încălzise încă.) De fiecare dată când îmi chiorăie mațele sau mă doare stomacul de foame, o și văd pe ea explodând. Știu că pe dinăuntru sunt la fel ca ea.

– Totuși, nu era ceva ce nu mai văzuseși niciodată.

– Nu *provocasem* însă niciodată ceva asemănător – e o mare diferență.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Reza și-a plimbat degetul pe muchia paharului, dar s-a auzit doar un fâșâit.

– Vei încerca din nou?

Am fost gata să replic: *Ce să-ncerc?* Însă Reza mă cunoștea prea bine.

– Nu cred. Cine știe? Până nu mori din alt motiv, te poți sinucide oricând ai chef.

– Hei, nu-mi pusesem niciodată problema în felul ăsta! Mulțumesc!

– Mă gândisem că ai nevoie să fii înveselit.

– Mda. Și-a lins degetul și a încercat din nou trucul cu paharul, tot fără rezultat. Auzi, ce-i ăsta, pahar de armată? Cum naiba v-așteptați voi să câștigați războiul dacă n-aveți nici măcar niște pahare mai de Doamne-ajută?

– Ne-nvățăm cu greul.

– Iei medicamente?

– Antidepresive… Nu cred c-o să mai încerc.

Am fost surprins să constat că, în ziua aceea, până nu mă-ntrebase Reza, nu mă gândisem deloc la sinucidere.

– Lucrurile trebuie să se îndrepte.

Mi-am vărsat berea, întinzându-mă pe burtă. După aceea, Reza a identificat și el zgomotul – focuri de automate – și mi s-a alăturat.

DARPA nu are la dispoziție trupe de asalt. Totuși, Blaisdell *era* general-maior, iar printre cosectanții lui secreți se număra și Philip Cramer, vicepreședintele Statelor Unite.

Poziția acestuia în cadrul Consiliului Național de Securitate, mai cu seamă în absența oricărei supravegheri din partea celui mai incompetent președinte de după Andrew Jackson, i-a permis să-l autorizeze pe Blaisdell să întreprindă două acțiuni de-a dreptul scandaloase. Prima dintre ele a fost ocuparea militară temporară a lui Jet Propulsion Laboratories din Pasadena, oprind astfel orice încercare de a stopa Proiectul Jupiter. A doua a fost deplasarea unei „forțe expediționare", aflate sub comanda sa, în Panama, o țară cu care Statele Unite nu se găseau în conflict. În vreme ce senatorii și magistrații protestau împotriva celor două acțiuni fățiș ilegale, soldații implicați s-au echipat și au plecat să îndeplinească ordinele.

Acțiunea JPL fusese ridicol de simplă. La trei ore după miezul nopții, a apărut un convoi și a trimis acasă toți lucrătorii din schimbul de noapte, după care a sigilat clădirile. Juriștii țopăiră de încântare, ca și insistenta minoritate antimilitară americană. Unii savanți au apreciat că bucuria era prematură. Dacă soldații rămâneau locului vreo două săptămâni, chestiunile constituționale aveau să devină irelevante.

Atacul unei baze militare n-avea să fie la fel de ușor. Un general de brigadă a iscălit un ordin de luptă și a murit după câteva secunde, eliminat de însuși generalul Blaisdell. Ordinul trimitea un pluton vânător/ucigaș, însoțit de o companie de sprijin, din Colón în Portobello, sub pretextul înăbușirii unei insurecții a unor soldați trădători. Din motive de securitate, soldier-boy-ii nu aveau voie să contacteze baza Portobello și nu știau decât că revolta era limitată la clădirea de comandă centrală. Ei urmau să preia controlul acesteia și să aștepte ordine.

Maiorul răspunzător de acțiune s-a interesat de ce misiunea nu fusese atribuită unei companii aflate deja în bază, ținând seama de dimensiunile reduse ale revoltei. N-a primit niciun răspuns, deoarece generalul murise, astfel încât a fost nevoit să presupună că întreaga bază era potențial ostilă. Conform planului de amplasare, Blocul 31 se afla aproape de apă, așa că el a ordonat un atac amfibiu: soldier-boy-ii au intrat în ocean de pe o plajă pustie situată în nordul bazei și au parcurs câțiva kilometri pe sub apă.

Mergând prin apă atât de aproape de țărm, au evitat defensivele antisubmarine, o deficiență pe care maiorul a consemnat-o, pentru a o aminti ulterior în raportul său.

Practic, nu puteam crede ceea ce vedeam: soldier-boy luptându-se între ei. Două mașini ieșiseră din apă și se ghemuiseră pe plajă, trăgând în două santinele soldier-boy. Cealaltă santinelă rămăsese după colțul clădirii, gata să intervină, totuși supraveghind intrarea.

Evident, nimeni nu ne observase. L-am prins pe Reza de umăr și l-am scuturat – era transfigurat de grandoarea duelului – și am șoptit:

–Rămâi la pământ și ține-te după mine!

Ne-am târât până la un gard viu și după aceea am alergat, aplecați din mijloc, spre ușa din față a blocului. Soșonarul din gheretă ne-a văzut și a tras un foc de avertisment– sau unul prost țintit– peste capetele noastre.

–Arrowhead! i-am răcnit parola din ziua aceea și s-a potolit.

Oricum, n-ar fi trebuit să se întoarcă în direcția noastră, dar îi puteam face observația respectivă în altă zi.

Ne-am năpustit amândoi odată prin ușa îngustă, aidoma unor personaje din comediile bufe, și ne-am pomenit față în față cu un soldier-boy orb, cel avariat de Gavrila. Nu-l trimiseserăm la reparații pentru că nu voiam să fim luați la întrebări, iar patru soldier-boy ni se păruseră suficienți. Asta înainte de a ne trezi aruncați în mijlocul unui război.

–Parola! a răcnit cineva.

–Arrowhead, am spus, iar Reza a adăugat, plin de solicitudine: „Arrowsmith“, un film pe care nu-l văzusem.

Femeia îngenuncheată înapoia tejghelei recepției, care servea drept ochi pentru soldier-boy, ne-a făcut semn să trecem. Ne-am ghemuit lângă ea. Nu purtam uniforma.

–Sunt sergent Class. Cine conduce?

–Dumnezeule, habar n-am. Poate Sutton. Ea m-a trimis aici ca s-ajut chestia asta.

S-au auzit două explozii puternice.

– Știți ce dracu' se-ntâmplă?

– Nu știu decât că suntem atacați de ai noștri. Ori asta, ori inamicul a pus, în sfârșit, mâna pe soldier-boy.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, mi-am dat seama că atacatorii trebuiau să acționeze rapid. Chiar dacă în bază nu existau alți soldier-boy, dintr-o clipă în alta ar fi trebuit să ne vină în ajutor fly-boy-ii.

Se părea că și femeia gândise la fel.

– Unde-s fly-boy-ii? De-acum ar fi trebuit să fie aici.

Avea dreptate; ei erau permanent în alertă, permanent conectați. Se putea oare să fi fost preluați? Sau aveau ordine să nu intervină?

În Blocul 31 nu exista ceva de felul unei „săli tactice", întrucât luptele nu se dirijau niciodată de aici. Sergentul a spus că locotenentul Sutton se afla la popotă, așa că am pornit într-acolo. Probabil că și o încăpere fără ferestre situată la subsol ar fi fost la fel de adecvată, dacă soldier-boy-ii ar fi început să facă blocul praf.

Sutton stătea la o masă, alături de colonelul Lyman și de locotenentul Phan, care erau conectați amândoi. Marty și generalul Pagei, de asemenea conectați, se găseau la altă masă, cu Top, celebrul sergent-major Gilpatrick, care se foia nerăbdător. În jurul lor, se aflau vreo douăzeci de șoșonari și mecanici neconectați, cu arme, așteptând. Am zărit-o pe Amelia alături de mai mulți civili, ghemuiți sub o masă de metal masivă, și am fluturat brațul spre ea.

Pagei s-a deconectat și i-a întins cablul lui Top, care s-a conectat imediat.

– Ce se-ntâmplă, domnule general? am întrebat.

În mod surprinzător, m-a recunoscut.

– Nu pot spune prea multe, sergent Class. Sunt trupe ale Alianței, dar nu le putem contacta. Parcă ar fi sosit de pe Marte. Nu putem lua legătura nici cu batalionul sau cu brigada. Domnul Larrin, Marty încearcă să le submineze structura de comandă, prin Washington. Avem zece mecanici așteptând online, deși nu în cuști.

– Ar putea prelua controlul, dar fără să facă nimic deosebit.

– Să umble, să întrebuințeze arme simple… Poate că nu trebuie să facă altceva decât să-i silească pe soldier-boy să stea locului sau să se întindă pe jos. Orice, dar să nu atace.

– Contactul cu fly-boy-ii și water-boy-ii noștri a fost întrerupt, se pare chiar la nivelul clădirii. A arătat spre cealaltă masă. Locotenentul Phan încearcă să-l restabilească.

O altă explozie puternică a făcut vesela să zornăie.

– Ar trebui să se sesizeze cineva.

– Toată lumea știe că am fost izolați pentru un exercițiu de simulare strict secret. Toată hărmălaia asta ar putea fi doar efecte speciale.

– Până când ne vor vaporiza cu adevărat, am spus.

– Dacă intenționau să distrugă clădirea, ar fi putut s-o facă în prima secundă a atacului.

Top s-a deconectat.

– Rahat! Scuzați-mă, domnule general. De la etaj a răsunat o bubuitură. Suntem ca și pierduți. Cu patru soldier-boy contra zece, n-aveam nici cea mai mică șansă.

– „N-aveam"? am întrebat.

Marty s-a deconectat.

– I-au distrus pe toți patru. Sunt înăuntru.

Un soldier-boy negru-lucios ticsit de arme a tropăit și s-a oprit în ușa popotei. Ne-ar fi putut ucide pe toți cei prezenți într-o clipită. N-am clintit un mușchi, cu excepția unei pleoape care mi se zbătea, lipsită de control.

Vocea lui de contralto era îndeajuns de puternică pentru a ne asurzi.

– Dacă ascultați ordinele, nimeni nu va fi rănit. Cei care au arme să le așeze pe podea. Toată lumea trece lângă peretele din fața mea, cu mâinile ținute la vedere.

M-am retras, ridicând brațele.

Generalul s-a sculat puțin cam prea brusc și atât laserul, cât și țevile mitralierelor s-au rotit, urmărindu-l.

– Sunt general de brigadă Pagei, ofițerul cu rangul cel mai mare de aici…

– Da. Identitate verificată.

– Știi că vei fi trimis înaintea Curții Marțiale pentru acțiunea aceasta? Știi că-ți vei petrece restul vieții…

– Regret, domnule general, dar am primit ordin să nu iau în considerare gradul niciunei persoane din această clădire. Ordinul mi-a fost dat de un general-maior, care va veni aici în scurt timp. Cu respect, vă sugerez să așteptați și să discutați cu el.

– Așadar, mă vei împușca dacă nu mă duc la peretele acela cu mâinile ridicate?

– Nu, domnule general. Voi umple încăperea cu agent vomitiv și nu voi ucide pe nimeni decât dacă se atinge vreo armă.

Top a pălit.

– Domnule…

– E-n regulă, Top, știu cum miroase.

Generalul a pornit încruntat spre perete, cu mâinile în buzunar.

A fost urmat de alți doi soldier-boy, plus vreo douăzeci de inși de la celelalte niveluri; am auzit sunetul îndepărtat al unui elicopter de marfă apropiindu-se, urmat de un fly-boy mic. Ambele au aterizat pe acoperiș, apoi s-a făcut liniște.

– Ăsta ți-e generalul? a întrebat Pagei.

– Nu știu, domnule.

După un minut, au intrat mai mulți șoșonari – zece și încă zece. Purtau salopete de camuflaj, cu căști acoperite de plasă, fără însemne

de grad sau armă. Așa ceva îți poate da frisoane. Și-au lăsat armele pe coridor și le-au ridicat pe cele de pe podea.

Unul dintre ei și-a scos salopeta și a azvârlit casca. Era aproape chel – nu mai avea decât câteva șuvițe de păr alb. Părea blând, în ciuda uniformei sale de general-maior.

S-a apropiat de Pagei – cei doi ofițeri superiori s-au salutat –, apoi nou-venitul a spus:

– Doresc să vorbesc cu dr. Marty Larrin.

– Bănuiesc că ești generalul Blaisdell, a replicat Marty.

Acesta s-a apropiat de el și a surâs.

– Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

– Neapărat. Poate ne convertim reciproc.

Blaisdell a privit în jur și a rămas cu ochii asupra mea.

– Tu ești fizicianul negru. Ucigașul.

Am încuviințat din cap. A arătat după aceea spre Amelia.

– Și dr. Harding… Aș dori să veniți toți cu mine. Ieșind din popotă, l-a atins pe umăr pe primul soldier-boy. Vino să-mi asiguri protecția, i-a zâmbit. O să stăm de vorbă în cabinetul doctorului Harding.

– De fapt, n-am un cabinet, a zis Amelia, ci o simplă cameră.

Părea că se străduiește să nu se uite spre mine.

– Camera 241.

Într-adevăr, acolo aveam o armă. Ce credea? Că pot înfrânge un soldier-boy? Scuzați-mă, domnule general, pot să deschid sertarul ăsta ca să văd ce-o fi înăuntru? Vai de mine, l-am pârlit pe Julian!

Pe de altă parte, poate că reprezenta unica noastră șansă.

Soldier-boy-ul era prea mare ca să încăpem cu toții în liftul de marfă, de aceea am pornit pe scări. Blaisdell ne conducea cu pas rapid; Marty își cam pierduse răsuflarea.

În mod evident, generalul a fost dezamăgit că în camera 241 nu existau aparate stranii sau o tablă neagră acoperită de ecuații. S-a consolat cu o bere din frigider.

– Bănuiesc că sunteți curioși să aflați despre planul meu, a început el să vorbească.

– Nu tocmai, a replicat Marty. Este o iluzie. N-ai cum să oprești inevitabilul.

Blaisdell a râs – era o veselie liniștită, nu chicotitul isteric al unui dement.

– Am ocupat JPL.

– Haide, haide…

– Este cât se poate de adevărat. Ordin prezidențial. Din seara asta, înăuntru nu se mai găsesc savanți, ci doar trupele mele loiale.

– Toți sunt din Mânia Domnului? am întrebat.

– Șefii. Ceilalți sunt doar o barieră care trebuie să țină la respect lumea necredincioșilor.

– Îmi pari o persoană normală, a mințit Amelia, fără să clipească. De ce ai dori să se sfârșească lumea asta frumoasă?

– Dr. Harding, de fapt nu mă consideri câtuși de puțin normal, însă greșești. Voi, ateii, în turnurile voastre de fildeș, habar n-aveți ce simt oamenii adevărați. Cât de perfect va fi ceea ce se va întâmpla!

– Moartea tuturor, am rostit.

– Ești și mai rău decât ea. Nu-i vorba de moarte, ci de *renaștere*. Dumnezeu v-a folosit pe voi, savanții, drept unelte, astfel ca El să poată purifica totul și să reînceapă.

În demența lui, părea a avea o anumită logică.

– Ești sonat, am spus.

Soldier-boy-ul s-a răsucit spre mine.

– Julian, a zis el cu glas profund, sunt Claude.

Mișcările lui aveau un tremur nesigur, care dovedea că nu se afla într-o cușcă, încălzit, ci că opera soldier-boy-ul printr-un jac telecomandă.

– Ce se-ntâmplă? a întrebat Blaisdell.

– Algoritmul de transfer a funcționat, a răspuns Marty. Soldier-boy-ii nu mai sunt comandați de oamenii tăi, ci de ai noștri.

– Așa ceva e imposibil! a început el. Protecțiile…

– Exact, a chicotit Marty. Protecțiile ce se opun transferului comenzilor sunt extrem de complexe și practic inexpugnabile. Cum să nu știu? Eu însumi le-am conceput.

Blaisdell s-a întors către soldier-boy.

– Soldat, părăsește încăperea!

– Nu, Claude, a zis Marty. S-ar putea s-avem nevoie de tine.

El a rămas, legănându-se ușor.

– A fost un ordin direct din partea unui general-maior, a rostit Blaisdell.

– Știu cine sunteți, domnule.

Blaisdell a sărit spre ușă, surprinzător de agil. Soldier-boy-ul s-a întins să-l prindă de braț, dar, din cauza mișcărilor imperfect coordonate, l-a doborât. L-a împins înapoi în cameră.

Generalul s-a sculat încet și și-a scuturat uniforma.

– Deci, ești unul dintre umanizații aceia.

– Exact, domnule.

– Crezi că asta-ți dă dreptul să nesocotești ordinele superiorilor?

– Nu, domnule. Însă ordinele primite de mine includ aprecierea acțiunilor și ordinelor dumneavoastră ca fiind ale unei persoane bolnave mintal, care este iresponsabilă.

– Te pot *împușca*!

–Presupun că da, domnule, dacă mă veți putea găsi.

–Știu unde sunteți voi. Cuștile mecanicilor pentru santinelele acestui bloc se află în subsol în colțul nord-estic. Și-a apăsat cercelul. Maior Lejeune, răspunde! L-a apăsat din nou. Răspunde!

–Din camera asta nu se poate emite decât pe frecvența mea, domnule, a rânjit Marty.

–Claude, am rostit eu, de ce nu-l omori?

–Știi că nu pot face asta, Julian.

–L-ai putea ucide, ca să-ți salvezi propria viață.

–Da, însă amenințarea că-mi va găsi cușca nu-i realistă. De fapt, corpul meu nu se află acolo.

–El nu vrea să te omoare numai pe tine, ci pe toți oamenii din lume. Din Univers.

–Gura, sergent! a mârâit Blaisdell.

–Mi se pare un act de autoapărare la fel de evident ca și în cazul în care ți-ar lipi un pistol de tâmplă.

Soldier-boy-ul a tăcut câteva momente, ce au părut nesfârșite. În cele din urmă, a ridicat puțin laserul, apoi l-a coborât.

–Nu pot, Julian. Chiar dacă sunt de acord cu tine, nu-l pot ucide cu sânge-rece.

–Dar dacă ți-aș cere să părăsești camera? l-am întrebat. Să păzești ușa pe dinafară? Asta ai putea face?

– Bineînțeles.

A ieșit clătinându-se și rupând o bucată din canat cu umărul.

– Amelia… Marty… vă rog să ieșiți și voi.

Am deschis primul sertar al biroului. Pistolul mai avea două încărcături. L-am scos.

Amelia l-a văzut și a început să bolborosească neauzit.

– Ieșiți numai un minut, vă rog.

Marty a cuprins-o cu brațul pe după umeri și au ieșit amândoi, mergând stângaci, cu pași laterali.

Blaisdell și-a îndreptat spinarea.

– Așa, deci! Înțeleg că nu ești unul dintre ei. Un umanizat.

– De fapt, sunt parțial ca ei. Cel puțin, îi înțeleg.

– Totuși, ai fi gata să ucizi un om pentru credințele lui religioase.

– Mi-aș ucide propriul câine, dacă ar fi turbat.

Am ridicat piedica siguranței.

– Ce fel de-ntrupare a diavolului ești?

Punctul de ochire al laserului a dansat pe mijlocul pieptului său.

– Asta caut și eu să aflu.

Am apăsat pe trăgaci.

Soldier-boy-ul n-a intervenit când Julian a tras, despicându-l realmente în două pe Blaisdell. Un fragment din corp a spart plafoniera și camera a rămas în beznă, cu excepția luminii pătrunse de pe coridor. Julian a rămas nemișcat, ascultând picurul ce venea dinspre cadavru.

Soldier-boy-ul a lunecat înapoia lui.

– Dă-mi pistolul, Julian!

– Nu. N-ai ce face cu el.

– Mă tem pentru tine, vechiul meu prieten! Dă-mi-l!

Julian s-a întors în lumina slabă.

– Aha, înțeleg. A vârât pistolul la brâu. Nu-ți face griji, Claude. N-am probleme în privința asta.

– Sigur?

– Destul de sigur. Pastile – poate, dar arme nu.

L-a ocolit pe soldier-boy și a ieșit pe coridor.

– Marty, câți oameni au mai rămas de umanizat?

Marty a avut nevoie de aproape un minut ca să-și revină și să poată răspunde.

– Mulți dintre ei se află în decursul procesului. Toți cei care și-au revenit de pe urma operației sunt fie umanizați, fie conectați.

– Vreau să știu câți au mai rămas de operat? Câte persoane din clădirea asta pot lupta?

– Probabil douăzeci și cinci, treizeci. Majoritatea sunt în aripa E. Plus cei de jos.

– Hai să mergem acolo! Să găsim toate armele disponibile.

Claude a apărut în spatele lui.

– Vechii soldier-boy aveau multe ANL-uri – armele non-letale, folosite pentru intimidare – și unele dintre ele trebuie să fie încă intacte.

– Adu-le atunci! Ne-ntâlnim în aripa E.

– Să mergem pe scara de incendiu, a propus Amelia. Ne putem strecura în E, fără să mai trecem prin recepție.

– Bine. Am deturnat toți soldier-boy-ii?

Au pornit spre scara de incendiu.

– Patru, a răspuns Claude, dar ceilalți șase sunt inofensivi, imobilizați.

– Șoșonarii inamici știu deja asta?

– Nu.

– Bine, atunci putem profita de ocazie. Unde-i Eileen?

– Jos, la popotă. Încearcă să găsească o modalitate de a-i dezarma pe șoșonari fără să fie rănit cineva.

– Bine, multă baftă!

Julian a deschis fereastra din dreptul scării de incendiu și a privit prudent afară. N-a zărit pe nimeni. În clipa aceea, liftul a piuit, anunțându-și sosirea la etaj.

– Întoarceți-vă ochii și acoperiți-vă urechile, a spus Claude.

Când ușile liftului s-au deschis, soldier-boy-ul a lansat pe coridor o grenadă-șoc. Lumina și detunătura i-au orbit și asurzit pe șoșonarii care fuseseră trimiși să-l caute pe Blaisdell. Aceștia au început să tragă la întâmplare. Claude s-a interpus între ei și fereastră.

– Ar fi bine să-i dați drumul, a zis el, însă deja nu mai era nevoie de îndemnul lui.

Julian o împingea pe Amelia prin fereastră într-un mod deloc cavaleresc, iar Marty era gata să se cațăre peste amândoi.

Au coborât în goană treptele metalice și au sprintat spre capătul aripii E. Claude a tras rafale înspăimântătoare, ocolindu-i cu puțin, alternând mitralierele cu lasere, brăzdând și pârjolind solul în dreapta și-n stânga lor.

Cei din aripa E se înarmaseră deja pe cât putuseră – exista o magazie cu un rastel având șase puști M-31 și o ladă de grenade – și improvizaseră o poziție defensivă, îngrămădind saltele într-un semicerc înalt până la umăr, la capătul coridorului principal. Din fericire, l-au recunoscut pe Julian, așa că, atunci când cei trei au intrat în goană pe ușa din față, n-au fost mitraliați de grupul în mod clar neumanizat și complet îngrozit ce se ascundea înapoia saltelelor.

Julian le-a descris situația. Claude a spus că doi soldier-boy ieșiseră să verifice resturile santinelelor, cei cu arme nonletale. Actualii soldier-boy erau tipi pașnici, totuși este greu să-ți exprimi pacifismul cu grenade și lasere. Gazele lacrimogene și agentul vomitiv nu ucideau, totuși era mai puțin periculos să-i adormi pur și simplu pe toți și să le strângi armele.

Atâta vreme cât șoșonarii inamici rămâneau înăuntru, varianta aceasta era posibilă. Din nefericire, Blocul 31 nu fusese construit precum clinica din Guadalajara sau Căminul din St. Bart, astfel încât să existe posibilitatea de a aduce oamenii într-o încăpere unde, prin simpla apăsare a unui buton, să-i trimiți în lumea viselor. Cu toate acestea, două dintre santinelele soldier-boy fuseseră dotate cu canistre de VisePlăcute, o combinație dintre un gaz adormitor și un euforizant, utilizată pentru înăbușirea revoltelor civile – răsculații adormeau și se trezeau râzând.

Ambele mașini erau acum resturi risipite pe o sută de metri de plajă. Cei doi cercetași le-au examinat cu atenție și au recuperat trei canistre de gaz intacte; fiind însă module perfect identice, nu se putea preciza dacă aveau să te facă să adormi, să plângi ori să vomiți. Într-o procedură normală, folosind cuști, mecanicii ar fi eliberat puțin gaz pe care l-ar fi mirosit; prin telecomandă însă, nu aveau acces la senzorii olfactivi.

Pe de altă parte, nu aveau nici prea mult timp la dispoziție. Blaisdell își acoperise bine urmele, astfel că nu primiseră niciun telefon de la Pentagon, totuși în Portobello existau destui curioși. Pentru un exercițiu de antrenament, unele aspecte ale sale fuseseră foarte reale – doi civili fuseseră răniți de gloanțe rătăcite. Majoritatea locuitorilor orașului se pitiseră în beciuri. Patru mașini de poliție

formau un semicerc în fața intrării bazei, cu opt polițiști agitați, pitindu-se înapoia automobilelor și răcnind, în engleză și în spaniolă, spre santinela soldier-boy care nu le răspundea. Nu aveau de unde să știe că nu era activă.

– Mă-ntorc imediat.

Soldier-boy-ul controlat de Claude a încremenit, iar operatorul lui a trecut la verificarea succesivă a celor șase imobilizați. Când a ajuns la cel de la poarta bazei, a tras câteva rafale laser în cauciucurile mașinilor de poliție, care au explodat satisfăcător.

A intrat apoi pentru câteva minute într-un soldier-boy de la popotă, în timp ce Eileen a pus în aplicare o soluție pentru problema canistrelor. A luat trei „ostatici“ (alegând dintre ofițerii pe care nu-i plăcea) și i-a dus pe plajă.

S-a dovedit că aveau câte un sortiment din fiecare gaz: un colonel a adormit cu un surâs fericit, iar altul a fost orbit de lacrimi. Un general a avut ocazia să-și exerseze tehnica de vomitare.

Claude a revenit în aripa E, când soldier-boy-ul lui Eileen a intrat în popotă cu canistra sub braț.

– Cred că aproape am scăpat de pericole, a spus el. Știe cineva unde am putea găsi câteva sute de metri de frânghie?

Știam unde fusese depozitată niște frânghie – funia de rufe din spălătorie, prevăzută probabil pentru cazul în care toate uscătoarele automate s-ar fi defectat simultan. (Grație minunatei mele funcții deținute anterior în Blocul 31, eram probabil singura persoană care

avea habar de frânghie ori de locul unde puteai găsi trei conserve cu ananas prăfuite, de doisprezece ani.)

Am așteptat o jumătate de oră ca ventilatoarele să evacueze reziduurile de VisePlăcute, după care am intrat în popotă, ca să-i sortăm pe prieteni de dușmani, dezarmând și legând trupele lui Blaisdell. S-a dovedit că toți erau bărbați, clădiți ca niște rugbiști.

În aer mai rămăseseră destule VisePlăcute ca să ne confere o amețeală relaxantă, lipsită de inhibiții. I-am legat pe oamenii lui Blaisdell câte doi, față-n față, presupunând și sperând că se vor deștepta într-o panică homofobă. (La bărbați, un efect secundar al ViselorPlăcute este erecția puternică.)

Unul dintre șoșonari avea o bandulieră cu proiectile cu ace. Am luat-o, am ieșit din bloc și m-am așezat pe trepte, așteptând să mi se limpezească mintea, în vreme ce-mi încărcam arma. Spre est, se zărea o strălucire difuză. Soarele avea să răsară, marcând începutul unei zile extrem de interesante. Poate ultima pentru mine.

Amelia a ieșit și ea din clădire și s-a așezat lângă mine, tăcută. Mi-a atins brațul.

–Cum merge? am întrebat-o.

–Nu sunt o persoană matinală. Mi-a ridicat mâna și a sărutat-o. Pentru tine trebuie să fi fost groaznic.

–Mi-am luat pastilele. Am încărcat ultimul proiectil și am cântărit pistolul în palmă. Am ucis un general-maior, fără să-mi pese. Armata mă va condamna la moarte.

–Este așa cum i-ai spus lui Claude, a zis ea. Autoapărare. Apărarea întregii lumi. Individul era trădătorul cel mai groaznic cu putință.

–Păstrează-ți observațiile pentru Curtea Marțială.

Ea s-a rezemat de mine și a început să plângă fără zgomot. Am lăsat pistolul și am cuprins-o în brațe.

–Nu știu ce dracu' se va-ntâmpla în continuare. Cred că nici Marty nu știe.

Un necunoscut a apărut, alergând spre noi, cu brațele ridicate. Am înălțat arma și am îndreptat-o spre el.

–Accesul în clădirea asta este interzis personalului neautorizat.

S-a oprit la vreo șapte metri, fără să coboare brațele.

–Sunt sergentul Billy Reitz, domnule, de la parcul auto. Ce naiba se-ntâmplă?

–Cum ai intrat aici?

–Am trecut pur și simplu pe lângă soldier-boy, fără să-mi facă nimic. Ce-i toată nebunia asta?

–După cum am spus…

–Nu mă refer la clădirea asta! A gesticulat frenetic. Mă refer la ce-i *acolo, afară*!

Amelia și cu mine am privit dincolo de gard. Sub lumina slabă a zorilor, afară erau adunați mii de oameni, în pielea goală, ce nu scoteau niciun sunet.

Folosind experiența și inteligența lor combinată, Cei Douăzeci puteau rezolva probleme interesante și subtile. Ei deținuseră capacitatea respectivă din prima clipă când fuseseră umanizați.

Miile de prizonieri de război din Zona Canal formau o entitate mult mai mare, care avea de soluționat doar două probleme: Cum ieșim de aici? Și ce facem după aceea?

Ieșirea fusese atât de simplă încât păruse de-a dreptul banală. Majoritatea muncilor din lagăr erau efectuate de prizonieri; laolaltă, ei știau mai multe decât soldații și computerele administrative despre felul cum funcționa lagărul. Preluarea controlului computerelor nu fusese dificilă – se recursese la simularea unei urgențe medicale, pentru a îndepărta un minut crucial o anumită femeie (despre care știau că era miloasă) de la consola ei.

Asta se întâmpla la ora două noaptea. Până la două și jumătate, toți soldații fuseseră treziți cu o armă lipită de cap și duși într-un loc de maximă securitate. Soldații cedaseră fără împotrivire, ceea ce nu trebuia să surprindă pe nimeni, ținând seama de faptul că se confruntau cu mii de prizonieri inamici înarmați și aparent ostili. Ei nu puteau ști că, de fapt, inamicii nu erau ostili, ci chiar erau incapabili să apese pe trăgaci.

Niciunul dintre prizonieri nu știa să opereze un soldier-boy, dar îi puteau decupla de la Comandă și Control, lăsându-i imobili, în vreme ce scoteau mecanicii din cuști și-i duceau la arest, alături de șoșonari. Le asiguraseră suficiente rații și apă, iar apoi trecuseră la etapa următoare.

Ar fi putut, pur și simplu, să evadeze și să se împrăștie. Însă atunci războiul ar fi continuat, războiul care preschimbase țara lor pașnică și prosperă într-un oribil câmp de luptă.

Trebuiau să se ducă la inamici. Trebuiau să se ofere.

Între ZC și Portobello existau transporturi regulate de marfă, pe monorai. Lăsaseră acolo armele și pe câțiva dintre ei care puteau vorbi o engleză americană perfectă (pentru a menține câteva ore iluzia unui lagăr care continua să funcționeze) și se înghesuiseră în câteva vagonete, declarate ca transportând legume și fructe proaspete.

Când vagoanele se opriseră în gara de destinație, se dezbrăcaseră cu toții, pentru a se prezenta complet neînarmați și vulnerabili, dar și pentru a-i deruta pe americani, care aveau unele inhibiții legate de nuditate.

Câțiva dintre prizonieri erau originari din Portobello, așa că, atunci când ușile se deschiseseră și ei pășiseră la unison sub lumina proiectoarelor, știau cu exactitate unde anume să se ducă.

Blocul 31.

L-am privit pe soldier-boy-ul din ghereta santinelei clătinându-se o clipă, apoi rotindu-se, examinând dimensiunile fenomenului.

–Ce dracu' se-ntâmplă? a bubuit vocea lui Claude. *Qué pasa*?

Un bătrân cu chip zbârcit a înaintat, târșâindu-și picioarele, și a ridicat o cutie portabilă de conectare. Un șoșonar s-a repezit dinapoia lui, ridicând patul automatului.

– Stai! a răcnit Claude, dar era prea târziu.

Patul puștii a lovit țeasta cu un sunet surd și bătrânul s-a prăbușit la picioarele soldier-boy-ului, inconștient sau mort.

Fusese o scenă pe care lumea întreagă avea s-o vadă a doua zi și nimic din ce ar fi orchestrat Marty n-ar fi putut avea un efect egal.

Prizonierii s-au întors și l-au privit pe șoșonar cu expresii de milă tăcută și iertare. Uriașul soldier-boy a îngenuncheat și a ridicat grijuliu trupul fragil, ținându-l în brațe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, a rostit el încet, era un biet bătrân!

După aceea, o fetiță de vreo doisprezece ani a luat cutia de pe pământ, a derulat un jac și l-a întins fără un cuvânt soldier-boy-ului. Acesta s-a lăsat într-un genunchi și l-a acceptat, introducându-l stângaci în mufă, fără să dea drumul bătrânului. Fetița a introdus celălalt jac în mufa din craniul ei.

Soarele răsare rapid în Portobello, și pe durata celor două minute cât a durat tabloul cu mii de oameni nemișcați și o mașină, aflați într-o comuniune gânditoare, strada a început să scânteieze în auriu și trandafiriu.

Doi șoșonari cu halate de sanitari au venit cu o targă.

Claude s-a deconectat și le-a întins cu grijă infinită corpul.

– Acesta este Juan José de Cordoba, a vorbit el în spaniolă. Țineți minte numele lui. Prima victimă a ultimului război.

A prins mâna fetiței și, laolaltă, au pornit spre intrare.

Într-adevăr, l-au denumit Ultimul Război, poate cu prea mult optimism, și au urmat alte zeci de mii de victime. Însă Marty îi prezisese cu destulă exactitate desfășurarea și finalul.

Prizonierii, care se autodenumiseră Los Liberados, „Eliberații“, i-au absorbit pe Marty și pe grupul său și au condus mișcarea pentru pace.

Au început printr-o impresionantă etalare de putere intelectuală. Pornind de la principiile inițiale, au dedus natura semnalului care avea să stopeze Proiectul Jupiter și au utilizat un radiotelescop mic din Costa Rica pentru a expedia semnalul, salvând lumea – ca mișcare de deschidere a unui program ce semăna a joc și a război, în aceeași măsură. Un joc al cărui scop era să-și descopere propriile reguli.

Multe din cele ce s-au petrecut în următorii doi ani au fost dificil de înțeles pentru noi, oamenii normali. Într-un fel, conflictul avea să fie în cele din urmă aproape darwinian – o nișă ecologică disputată de două specii diferite. De fapt, eram subspecii, *Homo sapiens sapiens* și *Homo sapiens pacificans*, pentru că ne puteam împerechea între noi. Și nicio clipă n-a existat vreo îndoială în privința faptului că *pacificans* aveau să câștige pe termen lung.

Când au început să ne izoleze pe noi, „normalii“, care aveam să fim subnormali peste mai puțin de o generație, Marty m-a rugat să fiu principalul om de legătură pentru cei din Americi, care aveau să populeze Cuba, Puerto Rico și Columbia Britanică. Inițial, am refuzat, dar în cele din urmă am acceptat. În toată lumea, existau numai douăzeci și trei de normali care, cândva, trecuseră prin

experiența conectării cu umanizații. Așadar, urma să fim o resursă valoroasă pentru ceilalți normali care populau Tasmania, Taiwan, Sri Lanka, Zanzibar și alte insule. Am bănuit că, în final, vom fi numiți „insulari". Iar umanizații vor prelua fosta noastră denumire.

Au fost doi ani de haos, de rezistență încăpățânată împotriva noii ordini. Totul se cristalizase însă din prima zi, după ce Claude dusese fetița să se conecteze complet, bidirecțional, cu frații și cu surorile ei din Blocul 31.

Era pe la amiază. Amelia și cu mine eram frânți de oboseală, dar nu doream – aproape că nici nu puteam – să dormim. Cu siguranță, eu n-aveam să mă mai culc niciodată în camera aceea, deși un soldat mă anunțase discret că fusese „curățată". Cu găleți, perii și un sac etanș pentru cadavre.

O femeie adusese câteva coșuri cu pâine și ouă fierte. Am întins un ziar pe trepte și am încropit un prânz, tăind ouăle felii și așezându-le pe pâine.

O femeie de vârstă mijlocie s-a apropiat zâmbind. La început, n-am recunoscut-o.

– Sergentul Class? Julian?

– *Buenos días*, am rostit.

– Îți datorez totul, a spus ea, cu glasul tremurând de emoție.

Atunci mi-am amintit vocea și chipul.

– Primarul Madero.

A încuviințat din cap, apoi a adăugat:

– Acum câteva luni m-ai salvat de la sinucidere, în elicopter. Am fost trimisă în la *Zona* și am fost *conectada*, iar acum trăiesc – ba chiar mai mult decât atât. Grație milei și rapidității tale. În tot timpul cât m-am schimbat, în aceste ultime două săptămâni, am sperat că vei fi încă în viață, ca să ne putem conecta. Apoi am ajuns aici și am aflat că trăiești, dar că ai fost orbit. Am fost însă cu cei care te-au cunoscut și care te-au iubit, atunci când puteați vedea fiecare în inima celuilalt.

Mi-a prins mâna, a privit-o pe Amelia și i-a oferit cealaltă mână.

– Amelia… noi ne-am atins, de asemenea, pentru o clipă.

Am rămas ținându-ne de mâini, într-un cerc tăcut. Trei ființe care fuseseră cât pe-aci să-și piardă viața, din dragoste, din furie, din durere.

– Tu… tu, a spus ea. *No hay palabras*. Pentru asta nu există cuvinte.

Apoi ne-a dat drumul mâinilor și a pornit spre plajă, ștergându-și ochii în soare.

Am rămas locului și am privit lung după Madero, în vreme ce pâinea și ouăle se uscau de arșiță. Mâna Ameliei continua să-mi strângă cu putere mâna.

Singuri, împreună. Așa cum fusese dintotdeauna.